

Tuyển Tập

1001

Giai Chuyện
Giai Động

Table of Contents

Tuyển tập 1001 Câu Chuyện Cảm Động 1 by Nhiều Tác Giả

Tuyển tập 1001 Câu Chuyện Cảm Động 2 by Chưa xác định

Cách nhìn cuộc sống

TÔ MÌ CỦA NGƯỜI LẠ

MỘT VIỆC NHỎ THÔI

Hoá Đơn

Những điều vô lý về mẹ

Tha Thứ Cũng Là Một Nghệ Thuật

Quý Cốc Thử Tài Học Trò

Nhân Đạo Hay Bất Nhân

Hai người trên hoang đảo

Hoa hồng tặng Rose

Một bức tranh đẹp

Một hoàn cảnh hai cuộc đời

Ngư Phủ Hả Dạ

Đời Người Trong Một Câu!!

Lòng mẹ

Phải tha thứ

Hạnh phúc ở đâu??

Một Phen Thời Gian Ngàn Phen Ngọc

HẠC GIẤY

BÀI HỌC CHO CUỘC SỐNG

ĐỪNG THAY ĐỔI THẾ GIỚI

Miếng Tiếng Thị Phi

Khi trái đất chuyển động vì bạn?

Một tách cà phê

Ngày đặc biệt

Tiếp thêm sức mạnh

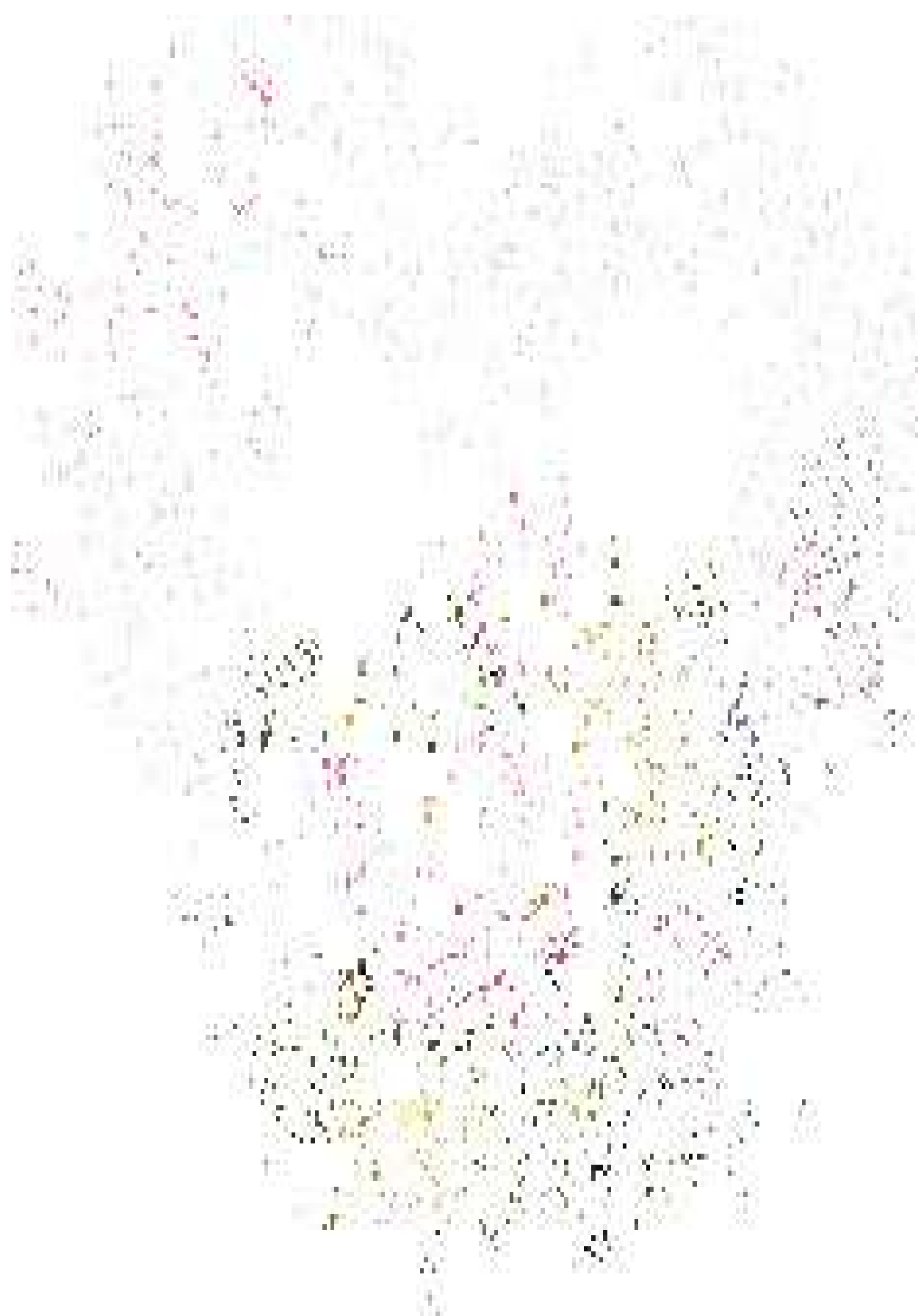
Được phép vấp ngã
Lời hứa
Con gái út
ĐỪNG ĐỂ HỐI TIẾC
Con bỏ tình yêu
Niềm vui và nỗi đau
Đừng nói "không bao giờ"
Khi ta trong sáng
Chiến tranh và hoa hồng
Nhìn lại chính mình
Lòng tin
Cúp điện cuối tuần
Lặn trong tắm tối
Món quà cuối cùng
Cái nhìn nghệ thuật
Hãy cho cháu mặc áo đỏ
Tất cả sức mạnh
Em sẽ làm được
Con yêu mẹ hơn
Món quà ngày Valentine
Ngẩng cao đầu
Valentine của bà
Quà tặng cho Laura
Vòng tay yêu thương

Tuyển tập 1001 Câu Chuyện Cảm Động 3 by Chưa xác định

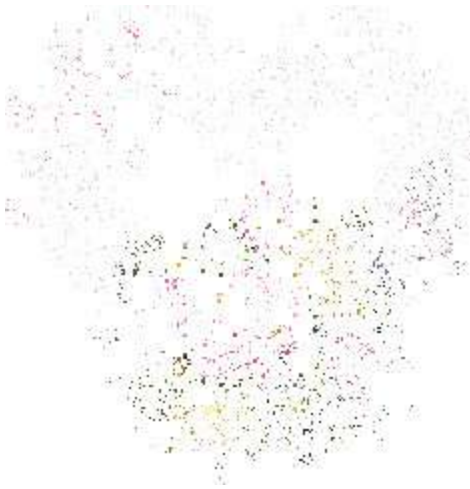
Giọng hò của mẹ
Mẹ ...
Hoa Lay ơn
Người làm công kỳ lạ
Một trận cười
Cha tôi
Mẹ tôi

Hoa Tử đinh hương Ba Tư
Câu chuyện bát mì
Cho và nhận
Hoa Hướng dương
Cổ tích về loài bướm
Bài học về sự Đánh giá
Thư của Thượng Đế gửi cho phụ nữ
Đương đầu cuộc sống
Sự khác biệt
Đừng
Tin nhắn
Người duy nhất
Tỷ lệ của tình yêu
Sức mạnh mà tất cả chúng ta đều có
Bạn có thể làm được mọi điều
Niềm tin
Tình yêu
Túi sỏi
Truyện cười đọc bên mộ
Những cảm giác bình thường tuyệt vời
Đào hố
6 hình ảnh người cha
Lỗ nhỏ đắm thuyền
Đích đến
Đi tìm hạnh phúc
Ủng hộ
Câu chuyện cho những ai đã là vợ chồng
Một Chuyện Tình
Một cách xử sự
Nụ hoa trên chuyến tàu
Phép lạ
Đại bàng và Gà

Lầm lẫn về sự thành đạt
Chuyện con vịt
Bồ tào, xin cảm ơn!
Ngày hôm sau không đến
Chú mèo không có miệng
Nhiệm vụ kếp
Một vài dòng...
Bài kiểm tra nhớ đời
Nếu và thì
Đôi thiên nga
Bốn người vợ của nhà vua

Một chút trong cuộc đời

Một chút những viên đá nhỏ có thể tạo thành một ngọn núi lớn.

Một chút những bước chân có thể đạt đến ngàn dặm.

Một chút hành động của tình yêu thương và lòng khoan dung cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất.

Một chút lời an ủi có thể làm dịu bớt những đau đớn to tát.

Một chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt.

Một chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm cho đêm không còn tối nữa.

Một chút ký ức, kỷ niệm có thể hữu ích cho nhiều năm sau.

Một chút những giấc mơ có thể dẫn đường cho những công việc vĩ đại.

Một chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công.

Đó là những cái "một chút" nhỏ bé có thể mang đến niềm vui hạnh phúc lớn nhất cho cuộc sống của chúng ta.

Và bây giờ chúng mình sẽ cùng gặp những ai đã trao tặng cho chúng mình những cái một chút trong cuộc đời để nói với họ rằng: "Cảm ơn bạn vì tất cả những một chút mà bạn đã giúp đỡ cho tôi".

3 điều giá trị

* Ba điều trong đời một khi đã đi qua không thể lấy lại được:

- Thời gian
- Lời nói
- Cơ hội

* Ba điều trong đời không được đánh mất:

- Sự thanh thản
- Hy vọng
- Lòng trung thực

* Ba thứ có giá trị nhất trong đời:

- Tình yêu
- Lòng tự tin
- Bạn bè

* Ba thứ trong đời không bao giờ bền vững được:

- Giấc mơ
- Thành công
- Tài sản

* Ba điều làm nên giá trị một con người:

- Siêng năng
- Chân thành
- Thành đạt

* Ba điều trong đời làm hỏng một con người:

- Rượu
- Lòng tự cao.
- Sự giận dữ.

Dễ và Khó

Dễ là khi bạn có một chỗ trong sổ địa chỉ của một người, nhưng khó là khi bạn tìm được một chỗ trong trái tim của người đó.

Dễ là khi đánh giá lỗi lầm của người khác, nhưng khó là khi nhận ra sai lầm của chính mình.

Dễ là khi nói mà không suy nghĩ, nhưng khó là khi biết kiểm soát những lời nói của mình.

Dễ là khi làm tổn thương một người mà bạn yêu thương, nhưng khó là khi hàn gắn vết thương đó.

Dễ là khi tha thứ cho người khác, nhưng khó là khi làm cho người khác tha thứ cho mình.

Dễ là khi đặt ra các nguyên tắc, nhưng khó là khi làm theo chúng.

Dễ là khi nằm mơ hàng đêm, nhưng khó là khi chiến đấu vì một ước mơ.

Dễ là khi thể hiện chiến thắng, nhưng khó là khi nhìn nhận một thất bại.

Dễ là khi vấp phải một hòn đá và ngã, nhưng khó là khi đứng dậy và đi tiếp.

Dễ là khi hứa một điều với ai đó, nhưng khó là khi hoàn thành lời hứa đó.

Dễ là khi chúng ta nói rằng chúng ta yêu thương, nhưng khó là khi làm cho người khác cảm thấy như thế hàng ngày.

Dễ là khi phê bình người khác, nhưng khó là khi cải thiện chính bản thân mình.

Dễ là khi để xảy ra sai lầm, nhưng khó là khi học từ những sai lầm đó.

Dễ là khi buồn bực vì một điều gì đó mất đi, nhưng khó là khi quan tâm đủ đến điều đó để đừng làm mất.

Dễ là khi nghĩ về một việc, nhưng khó là khi ngừng suy nghĩ và bắt đầu hành động.

Dễ là khi nghĩ xấu về người khác, nhưng khó là khi cho họ niềm tin.

Dễ là khi nhận, nhưng khó là khi cho.

Dễ là khi đọc những điều này, nhưng khó là khi bạn thực hiện nó.

Nếu cơ hội mãi không gõ cửa, bạn phải xem mình đã xây một cánh cửa chưa đã.

Bài ngữ pháp cho bạn trẻ

Hãy sống ở thể chủ động, tránh xa thể thụ động. Nghĩ nhiều đến những gì

mà bạn có khả năng làm được hơn là những gì có thể xảy đến cho bạn.

Hãy sống ở cách khách quan. Hãy quan tâm đến thực tế cuộc sống đúng với những gì đang thật sự diễn ra, hơn là mong muốn chuyện đời sẽ xảy ra như bạn mơ ước.

Hãy sống ở thì hiện tại, can đảm trực diện đối đầu với công việc ngày hôm nay. Không luyến tiếc quá khứ, cũng đừng lo lắng vớ vẩn đến tương lai.

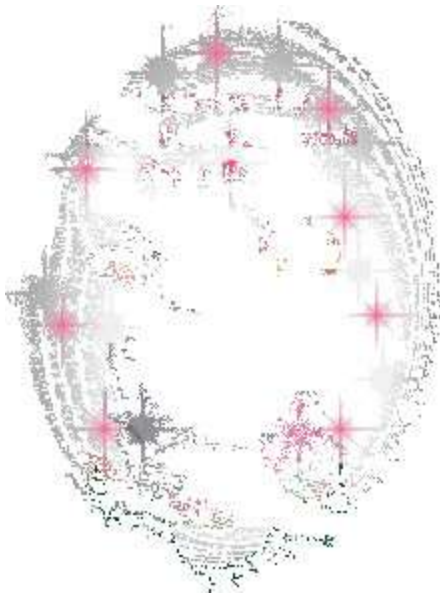
Hãy sống ở ngôi thứ nhất, nghiêm khắc tự kiểm điểm mình hơn là đi bới móc những sai sót, lỗi lầm của thiên hạ.

Hãy sống ở số ít, lắng nghe lời phê bình xuất phát từ lương tâm mình hơn là thích thú với những lời tán thưởng của đám đông.

Và nếu như phải chọn một động từ thì hãy chọn lấy động từ yêu thương.

Yesterday is History, Tomorrow is Mystery, Today is a gift, That's why it's called Present.

Cầu mong

- Cầu mong bạn sẽ tìm được sự thanh thản và yên bình trong một thế giới có nhiều điều mà bạn không thể hiểu được.

- Cầu mong nỗi đau mà bạn chịu đựng cũng như những xung đột mà bạn từng trải qua sẽ trao cho bạn sức mạnh để bạn vươn lên, đối diện những thử thách với lòng dũng cảm và sự lạc quan. Bạn hãy luôn biết rằng có một người nào đó hiểu và yêu bạn, người đó luôn ở cạnh bạn ngay cả khi bạn cảm thấy cô độc nhất.

- Cầu mong bạn sẽ khám phá sâu sắc lòng tốt của người khác để tin tưởng vào một thế giới yên bình.

- Cầu mong một lời tử tế, một cử chỉ làm yên lòng, một nụ cười nồng ấm sẽ được tặng cho bạn hằng ngày.

Và, cầu mong, bạn hãy trao tặng những món quà như vậy cho người khác ngay khi bạn nhận được chúng. Hãy nhớ, mặt trời vẫn chiếu sáng khi cơn bão có vẻ như kéo dài vô tận. Bạn hãy hiểu rằng một người yêu thương bạn thật sự là khi họ không ở bên cạnh nhưng bạn vẫn cảm nhận được tình yêu và sự quan tâm của người ấy.

Hãy nhớ rằng trong cuộc sống những va chạm và đau khổ mà bạn gặp phải sẽ ít hơn nhiều so với những ước mơ và hạnh phúc mà bạn sẽ có.

- Cầu mong những điều mà bạn cảm thấy là khiếm khuyết trong hiện tại sẽ trở thành thế mạnh của bạn trong tương lai. Cầu mong bạn nhìn thấy tương lai của bạn như là một người đầy đủ sự hứa hẹn và những khả năng.

- Cầu mong bạn tìm thấy đầy đủ sức mạnh tinh thần để tự quyết định trong những tình huống tệ hại mà không bị bất cứ một người nào phán xử vì kết quả đó.

- Cầu mong bạn luôn luôn cảm thấy được yêu thương

Đừng

* Đừng nên thờ ơ với những gì đã quá quen thuộc với bạn. Hãy giữ chắc lấy chúng như những gì quan trọng nhất, vì sẽ có lúc bạn cảm thấy tiếc nuối khi những điều thân thuộc ấy mất đi.

* Đừng hạ thấp giá trị của mình bằng cách so sánh bản thân mình với người khác. Mỗi chúng ta là một con người khác nhau và đều có những giá trị khác nhau.

* Đừng mãi mê theo đuổi những mục tiêu mà người khác cho là quan trọng, vì chỉ có bạn mới hiểu rõ những mục tiêu nào là tốt cho mình.

* Đừng ngại học hỏi. Kiến thức là một tài sản vô hình và sẽ là hành trang vô giá theo bạn suốt cuộc đời. * Đừng ngại mạo hiểm để làm những điều tốt. Ít nhất bạn cũng học được cách sống dũng cảm với những lần mạo hiểm.

* Đừng nên phí phạm thời gian hoặc những lời nói thiếu suy nghĩ. Cả hai thứ ấy một khi đã qua đi hay thốt ra thì không thể nào bắt lại được.

* Đừng để cuộc sống đi qua mắt bạn chỉ vì bạn đang sống trong quá khứ hay tương lai. bằng cách sống cuộc sống của mình ngày hôm nay, vào lúc này, bạn đang sống tất cả mọi ngày trong cuộc đời.

* Đừng quên hy vọng, sự hy vọng cho bạn sức mạnh để tồn tại ngay khi bạn đang bị bỏ rơi.

* Đừng đánh mất niềm tin vào bản thân mình, chỉ cần tin là mình có thể làm được và bạn lại có lý do để cố gắng thực hiện điều đó.

* Đừng lấy của cải vật chất để đo lường thành công hay thất bại, chính tâm hồn của mỗi con người mới xác định được mức độ "giàu có" trong cuộc sống của mình.

* Đừng để những khó khăn đánh gục bạn, hãy kiên nhẫn rồi bạn sẽ vượt qua.

* Đừng do dự khi đón nhận sự giúp đỡ, tất cả chúng ta đều cần được giúp đỡ ở bất kỳ khoảng thời gian nào trong cuộc đời.

* Đừng chạy trốn mà hãy tìm đến tình yêu, đó là niềm hạnh phúc nhất của bạn.

* Đừng chờ đợi những gì bạn muốn mà hãy đi tìm kiếm chúng.

* Đừng từ chối nếu bạn vẫn còn cái để cho.

* Đừng ngần ngại thừa nhận rằng bạn chưa hoàn hảo.

* Đừng e dè đối mặt thử thách. Chỉ khi thử sức mình, bạn mới học được can đảm.

* Đừng đóng cửa trái tim và ngăn cản tình yêu đến chỉ vì bạn nghĩ không thể nào tìm ra nó.

* Cách nhanh nhất để nhận tình yêu là cho, cách mau lẹ để mất tình yêu là giữ nó quá chặt, cách tốt nhất để giữ gìn tình yêu là cho nó đôi cánh tự do.

* Đừng đi qua cuộc sống quá nhanh đến nỗi bạn quên mất mình đang ở đâu và thậm chí quên mình đang đi đâu.

* Đừng quên nhu cầu cảm xúc cao nhất của một người là cảm thấy được tôn trọng.

* Đừng ngại học hỏi. Kiến thức là vô bờ, là một kho báu mà ta luôn có thể mang theo dễ dàng.

* Đừng sử dụng thời gian hay ngôn từ bất cần. Cả hai thứ đó đều không thể lấy lại.

* Cuộc sống không phải là một cuộc chạy đua, nó là một cuộc hành trình mà bạn có thể tận hưởng từng bước khám phá...

* Đừng bao giờ cho là bạn đã thất bại khi những kế hoạch và giấc mơ của bạn đã sụp đổ, vì biết được thêm một điều mới mẻ thì đó là lúc bạn tiến bộ rồi.

* Đừng quên mỉm cười trong cuộc sống.

* Đừng quên tìm cho mình một người bạn thực sự, bởi bạn bè chính là điều cần thiết trong suốt cuộc đời.

* Và cuối cùng đừng quên ơn những người đã cho bạn cuộc sống hôm nay với tất cả những gì bạn cần. Bởi vì con cháu đời sau của bạn sẽ xem

bạn như tấm gương của chúng.

Thành công và thất bại

- Người thành công biết chính xác những gì mình muốn, tin tưởng vào khả năng của mình và sẵn sàng cống hiến hết thời gian của cuộc đời để đạt được điều đó.

- Người thất bại không có mục đích cụ thể cho cuộc sống, luôn tin rằng mọi thành công đều là kết quả của vận may và chỉ thật sự bắt tay vào việc khi có sự tác động từ bên ngoài.

- Người thành công có khả năng ảnh hưởng đến những người xung quanh và hợp tác với họ trong thái độ thân thiện.

- Người thất bại tìm thấy khuyết điểm của mình ở người khác.

- Người thành công chỉ bày tỏ ý kiến về những điều mình biết và họ hoàn toàn có thể thực hiện điều đó một cách rất khôn ngoan.

- Người thất bại phát biểu ý kiến về mọi vấn đề mà họ chỉ biết chút ít hoặc hoàn toàn không có một chút kiến thức gì về chúng.

- Người thành công dung hoà quan hệ với tất cả mọi người mà không quan tâm đến lợi ích đạt được.

- Người thất bại chỉ nuôi dưỡng quan hệ với những ai mà từ đó họ sẽ có những thứ mà họ muốn.

- Người thành công luôn trao đổi kiến thức và mở rộng lòng khoan dung. Họ sống hướng đến quyền lợi chung của cộng đồng.

- Người thất bại có trí tuệ hạn chế, sự vị kỷ chiến thắng lòng vị tha. Vì vậy họ tách khỏi những cơ hội thuận lợi và mối quan hệ thân thiện với xã hội.

- Người thành công theo kịp thời đại và xem đây là một trách nhiệm quan trọng để biết được điều gì đang diễn ra.

- Người thất bại chỉ quan tâm đến bản thân với những nhu cầu trước mắt và bất chấp mọi thứ để thực hiện, không cần biết đó là điều tốt hay xấu.

Hãy cảm ơn

Hãy cảm ơn vì bạn chưa có tất cả những thứ bạn muốn. Vì nếu bạn có rồi thì bạn còn có gì để trông chờ và hy vọng nữa đâu.

Hãy cảm ơn vì còn nhiều điều bạn chưa biết. Vì nếu bạn biết hết rồi thì bạn chẳng còn gì để học hỏi nữa sao?

Hãy cảm ơn những lúc khó khăn. Vì nếu không có một lúc khó khăn thì liệu bạn có trưởng thành được không?

Hãy cảm ơn vì bạn còn có những nhược điểm. Vì nếu không còn nhược điểm gì thì bạn sẽ chẳng còn cơ hội để tiến bộ, để cải thiện bản thân.

Hãy cảm ơn những thử thách. Vì nếu không có thử thách nào thì liệu cái gì có thể xây dựng nên sức mạnh và cá tính của bạn?

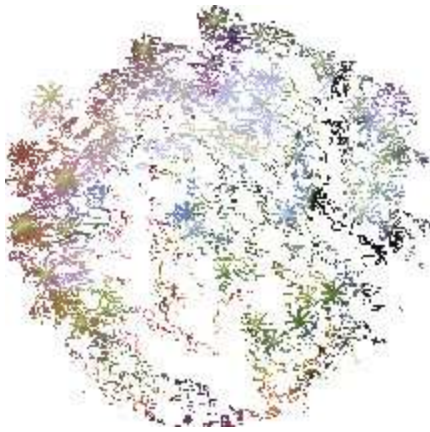
Hãy cảm ơn những lỗi lầm bạn đã có. Vì nếu bạn không có lỗi lầm gì thì cái gì sẽ dạy cho bạn những bài học đáng giá như thế đây?

Hãy cảm ơn những khi bạn mệt mỏi. Vì nếu bạn không khi nào mệt mỏi tức là bạn không làm việc gì hay sao?

Thật là dễ nếu cảm ơn những thứ tốt đẹp, nhưng cuộc sống bao giờ cũng tạo cơ hội mới cho mọi người cảm ơn cả những thứ chưa hoàn hảo nữa. Suy nghĩ luôn có thể chuyển tiêu cực thành tích cực. Nếu bạn biết cách biết ơn những thứ rắc rối của bạn thì chúng có thể giúp ích nhiều cho bạn đấy!

Trước người thất ý đừng nói chuyện đắc ý, vì như thế chỉ làm tăng thêm nỗi buồn của đối phương. Vì vậy cho dù vạn sự như ý thì cũng nên cố ý nói những điều buồn khổ cho đối phương nghe.

Trước người đắc ý đừng nói chuyện thất ý, vì người đắc ý thường không thể thông cảm với nỗi buồn khổ của người thất ý.

Vì vậy cho dù có nhiều điều không như ý thì cũng phải cố gắng phấn chấn tinh thần lên.

Bạn bè kết giao lúc thất ý thì lúc đắc ý thường dễ mất đi, vì người đó cảm thấy cuộc sống của bạn tốt đẹp hơn, không còn là bạn. .. nỗi khổ của mình nữa, người đó không muốn trèo cao, kết thân với người cao sang, và cũng không thể trèo cao, nếu bạn có những lời nói hay hành động vô tâm có thể khiến người ấy mặc cảm tự ti.

Mắc lỗi với bạn bè lúc đắc ý thì lúc thất ý cũng khó vãn hồi, người ta cảm thấy cái uy phong khí thế ngày xưa của bạn mất đi, không phải do bạn trở nên khiêm tốn, nhũn nhặn hơn mà là vì bạn bế tắc hết đường mới quay lui xây đắp lại mối giao hảo xưa. Ngày xưa bạn không nhận họ thì hôm nay họ không nhận bạn!

Trích trong "Vượt qua bản thân" của Lưu Dung Trứ

Hãy nhìn đời như một ly cocktail

Cuộc sống ngon lành như một ly cocktail vậy, đấy là khi bạn biết pha chế và thưởng thức nó

1. Mỗi người chỉ có một cơ thể của riêng mình. bạn có thể làm gì tùy thích với nó nhưng nên nhớ rằng nó là thứ duy nhất thực sự của bạn và ở bên bạn cho đến cuối cuộc đời. Vì thế hãy đối xử tử tế với nó.

2. Không có điều gì trong cuộc sống mà không hàm chứa trong đó những bài học. Có lúc bạn sẽ vô cùng thích thú nhưng cũng có lúc bạn sẽ thấy chán phèo và có những bài học khiến bạn đau. Nhưng hãy hiểu rằng điều quan trọng là bạn rút được gì sau những bài học đó.

3.”Kia” không bao giờ tốt bằng “đây”. Khi những cái “kia” trở thành cái “đây” của bạn, bạn sẽ dễ dàng để mắt tới những cái “kia” khác vì nghĩ rằng nó có vẻ tốt hơn cái “đây” bạn đang có. Nên học cách bằng lòng với chính mình vì đôi khi thực chất những cái “kia” không thể bằng những cái “đây” được.

4. Tự bạn sẽ quyết định cuộc sống của mình. Bạn sẽ có những công cụ và nguyên liệu cần thiết nhưng pha chế nó như thế nào là nhờ chính đôi tay trái tim và khối óc của bạn. Vì vậy đừng trông chờ vào may mắn mà hãy chú ý đến chính bản thân mình đi.

5. Bạn sẽ quên tất cả những điều tôi nói ở trên. Thật đấy, cũng không cần thiết phải nhớ quá nhiều như vậy. hãy cứ nhìn đời như một ly cocktail đủ mọi hương vị và màu sắc. Chua vẫn có thể làm cho ngọt. ngọt vẫn có thể làm cho đậm. không một bartender nào có thể pha một ly cocktail thật tuyệt ngay từ lần đầu tiên. Và chắc chắn là bạn sẽ luôn có đủ nghị lực, niềm tin và lạc quan để pha ly cocktail cho mình chứ.

Nên và không nên

Có những điều bạn nghĩ rằng nó sẽ làm bạn tốt hơn nhưng không phải vậy.

1. Không nên giấu diếm cảm xúc của mình quá nhiều.

Bạn nghĩ rằng mọi người sẽ yêu quý bạn hơn nếu lúc nào nụ cười cũng thường trực trên khuôn mặt bạn. Đôi khi điều đó là đúng, người ta sẽ thấy bạn là một người đáng yêu, lạc quan và dễ gần. Nhưng nếu phải giả tạo quá nhiều như vậy, bạn sẽ tự mang đến cho mình sự mệt mỏi. Và chuyện cười cả ngày sẽ biến bạn thành một người bị chai sạn cảm xúc. Tốt nhất là hãy thể hiện rõ tình cảm thật của mình, hãy buồn khi bạn buồn, hãy khóc khi bạn muốn khóc, và gào lên khi bạn sợ hãi. Đừng bao giờ đeo cái mặt nạ cho

mình bởi nếu bạn làm như vậy thì bạn cũng sẽ chỉ nhận được những nét mặt tương tự mà thôi.

2. Không nên tỏ ra quá thận trọng.

Tất nhiên biết thận trọng là tốt nhưng để thận trọng thành rón rén thì hỏng hản. Bạn đang muốn đi làm thêm nhưng lại sợ không biết mình có đủ khả năng hay không? Bạn không dám kêu khi thấy một tên cướp đang móc ví của người bên cạnh mình vì sợ nó..... đánh mình. Bạn thấy mình có khả năng thiết kế nhưng không dám đi thi vì sợ. ...trượt. Nếu thận trọng kiểu đó thì chắc chắn bạn không thể đạt được thành công và cũng không được nếm trải cảm giác thử thách. phải mạnh dạn hơn và làm bất kỳ việc gì khi có cơ hội. Hãy tập ngã trước khi biết đứng vững.

3. Không nên xây dựng quá nhiều tham vọng.

Bạn muốn là người thật thành công, bạn muốn có thật nhiều tiền, bạn muốn đạt được những địa vị thật cao trong xã hội, bạn muốn có mọi thứ và bạn cảm đầu theo đuổi những tham vọng xa vời đó. Bạn có hiểu thành công nghĩa là gì không? Thay vì cố gắng giành được mọi thứ, bạn hãy cố gắng đạt được những gì thích hợp và tốt nhất cho bản thân bạn. Điều gì quan trọng và cần thiết nhất cho bạn trong thời điểm hiện tại? Hãy tự lên kế hoạch cụ thể và thực hiện từng bước một. Chúng ta có thể làm được bất kỳ việc gì nhưng không có nghĩa là chúng ta có thể làm được tất cả mọi việc, hai khái niệm đó hoàn toàn khác nhau đấy.

4. Không nên quá xét nét bản thân mình.

Bạn luôn lo lắng cho rằng mình kém cỏi nhất quả đất, bạn cảm thấy ai cũng hơn mình, đôi khi bạn cảm thấy mình thật vô dụng và sự có mặt của bạn quả là thừa thãi. Đây là một trong những cách tự giết mình hiệu quả nhất. Hãy hiểu rằng ai cũng có cá tính và tài năng riêng của mình. Vấn đề bây giờ là bạn phải phát huy và chứng tỏ nó cho mọi người thấy, chứ không phải rầu rĩ và buông xuôi như vậy. Nếu bạn không yêu bản thân bạn thì sẽ chẳng ai yêu bạn đâu. Thứ duy nhất hoàn toàn thuộc về bạn chính là bạn thân bạn. Hãy giữ gìn và làm cho mọi người cảm thấy nó tuyệt vời thế nào nhé.

5. Và những gì bạn nên ghi vào bộ nhớ.

- Nên yêu quý và tự đối xử tốt với bản thân bạn giống như bạn đối xử với những người bạn yêu quý.
- Hãy đối xử với mọi người theo cách mà bạn muốn mọi người đối xử lại với mình.
- Không phải quá cố hủ nhưng bạn cũng đừng bỏ qua những gì thuộc về truyền thống, hãy biết kính trọng những người hơn tuổi mình.
- Dành thời gian chú ý đến sức khỏe của mình

CÀ PHÊ MUỐI

Chàng trai gặp cô gái ở một buổi tiệc. Cô rất xinh đẹp, quyến rũ và đến hơn nửa số người trong buổi tiệc đều để ý đến cô. Trong khi chàng trai chỉ là một người rất bình thường, không ai buồn nhìn tới. Cuối cùng, khi buổi tiệc gần kết thúc, chàng trai ngượng ngập mời cô gái uống cà phê với mình. Cô gái rất ngạc nhiên, nhưng vì lời mời quá lịch sự nên cô đồng ý.

Họ ngồi ở một chiếc bàn nhỏ trong góc phòng tiệc, nhưng chàng trai quá lo lắng, mãi không nói được lời nào, làm cho cô gái cũng cảm thấy bất tiện. Bỗng nhiên, chàng trai gọi người phục vụ:

- Xin cho tôi ít muối để tôi cho vào cà phê!

Mọi người đứng xung quanh đều hết sức ngạc nhiên và nhìn chăm chăm vào chàng trai. Chàng trai đỏ mặt nhưng vẫn múc một thìa muối cho vào cốc cà phê và uống.

Cô gái tò mò:

- Sao anh có sở thích kỳ quặc thế?
- Khi tôi còn nhỏ, tôi sống gần biển - Chàng trai giải thích - Khi chơi ở biển, tôi có thể cảm thấy vị mặn của nước, giống như cà phê cho muối vào vậy! Nên bây giờ, mỗi khi tôi uống cà phê với muối, tôi lại nhớ tới tuổi thơ và quê hương của mình.

Cô gái thật sự cảm động. Một người đàn ông yêu nơi mình sinh ra thì chắc chắn sẽ yêu gia đình và có trách nhiệm với gia đình của mình. Nên cô gái bắt đầu nói chuyện cởi mở hơn, về nơi cô sinh ra, về gia đình... Trước khi ra về, họ hẹn nhau một buổi gặp tiếp theo... Qua những lần gặp gỡ, cô gái thấy chàng trai quả là một người lý tưởng: rất tốt bụng, biết quan tâm... Và cô đã tìm được người đàn ông của mình nhờ cốc cà phê muối.

Câu chuyện đến đây vẫn là có hậu vì "công chúa" đã tìm được "hoàng tử", và họ cưới nhau, sống hạnh phúc.

Mỗi buổi sáng, cô gái đều pha cho chàng trai - nay đã là chồng cô - một cốc cà phê với một thìa muối. Và cô biết rằng chồng cô rất thích như vậy. Suốt 50 năm kể từ ngày họ cưới nhau, bao giờ người chồng cũng uống cốc cà phê muối và cảm ơn vợ đã pha cho mình cốc cà phê ngon đến thế.

Sau 50 năm, người chồng bị bệnh và qua đời, để lại cho người vợ một bức thư:

"Gửi vợ của anh,

Xin em tha thứ cho lời nói dối suốt cả cuộc đời của anh. Đó là lời nói dối duy nhất - về cốc cà phê muối. Em có nhớ lần đầu tiên anh mời em uống cà phê không? Lúc đó, anh đã quá lo lắng, anh định hỏi xin ít đường nhưng anh lại nói nhầm thành muối. Anh cũng quá lúng túng nên không thể thay đổi được đành phải tiếp tục lấy muối cho vào cốc cà phê và bịa ra câu chuyện về tuổi thơ ở gần biển để được nói chuyện với em.

Anh đã định nói thật với em rất nhiều lần nhưng rồi anh sợ em sẽ không tha thứ cho anh. Và anh đã tự hứa với mình sẽ không bao giờ nói dối em một lời nào nữa, để chuộc lại lời nói dối ban đầu.

Bây giờ anh đã đi thật xa rồi, nên anh sẽ nói sự thật với em. Anh không thích cà phê muối, nhưng mỗi sáng được uống cốc cà phê muối từ ngày cưới em, anh chưa bao giờ cảm thấy hối tiếc vì mình đã phải uống cả. Nếu anh có thể làm lại từ đầu, anh vẫn sẽ làm như thế để có được em, và anh sẽ uống cà phê muối cả cuộc đời".

Khi người vợ đọc xong lá thư cũng là khi lá thư trong tay bà ướt đẫm nước mắt. Nếu bạn hỏi người vợ rằng: "Cà phê muối có vị thế nào?", chắc chắn bà sẽ trả lời: "Ngọt lắm".

The Salty Coffee.

He met her on a party, she was so outstanding, many guys chasing after her, while he was so normal, nobody paid attention to him. At the end of the party, he invited her to have coffee with him. She was surprised, but as he was polite, she promised. They sat in a nice coffee shop, he was too nervous to say anything, She felt uncomfortable, she thought, "please, let me back home".

Suddenly he asked the waiter: would you please give me some salt? I'd like to put it in my coffee. Everybody stared at him, so strange! His face turned red, but still, he put the salt in his coffee and drank it. She asked him curiously: why you have this hobby? He replied: when I was a little boy, I was living near the sea, I liked playing in the sea, I could feel the taste of the sea, salty and bite, just like the taste of the salty coffee. Now every time I have the salty coffee, I always think of my childhood, think of my hometown, I miss my hometown so much, I miss my parents who are still living there. While saying that, tears filled his eyes. She was deeply touched. That's his true feeling, from the bottom of his heart. A man who can tell out his homesick, he must be a man who loves home, cares about home, has responsibility of home. Then she also started to speak, spoke about her faraway hometown, her childhood, her family.

That was a really nice talk, also a beautiful beginning of their story.

They continued to date. She found actually he was a man who meets all her demands: he had tolerance, was kind hearted, warm, careful...he was such a good person but she almost missed him! Thanks to his salty coffee! Then the story was just like every beautiful love story: the princess married to the prince, then they were living the happy life... And, every time she made coffee for him, she put some salt in the coffee as she knew that's the way he liked it.

After 40 years, he passed away, left her a letter which said: "My dearest, please forgive me, forgive my whole life lie. This was the only lie I said to you----the salty coffee. Remember the first time we dated? I was so nervous

at that time, actually I wanted some sugar, but I said salt. It was hard for me to change so I just went ahead. I never thought that could be the start of our communication! I tried to tell you the truth many times in my life, but I was too afraid to do that, as I have promised not to lie to you for anything. Now I'm dying, I afraid of nothing so I tell you the truth: I don't like the salty coffee, what a strange bad taste. But I have the salty coffee for my whole life since I knew you, I never feel sorry for anything I do for you. Having you with me is my biggest happiness for my whole life. If I can live for the second time, I still want to know you and have you for my whole life, even though I have to drink the salty coffee again." Her tears made the letter totally wet. Someday, someone asked her: what's the taste of salty coffee? It's sweet. She replied.

SOMETIMES YOU FEEL YOU KNOW THE PERSON MORE THAN ANYBODY ELSE... BUT ONLY TO REALISE THAT YOUR OPINION ABOUT THE PERSON WERE NOT AS YOU DESCRIBED. JUST LIKE THE INCIDENT OF THE SALTY COFFEE... LOVE MORE AND HATE LESSER... CAUSE' SOMETIMES SALT TASTES BETTER THAN SUGAR...

BA CHÚC CON ĐỦ

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại mất nhiều thời gian của cuộc đời mình ở các sân bay đến thế. Tôi vừa thích lại vừa ghét việc đó !?!Tôi thích được ngắm nhiều người. Nhưng đó cũng là lý do tôi ghét: phải nhìn mọi người " chào " và " tạm biệt ". Nó làm tôi xúc động đến phát mệt.

Cho nên, mỗi khi gặp 1 thử thách trong cuộc sống, tôi vẫn thường ra sân bay thành phố nhìn mọi người "tạm biệt ". Để tôi thấy rằng mình vẫn hạnh phúc khi không phải nói lời chia tay với những người thân yêu của mình. Nhìn mọi người cố níu kéo nhau, khóc... tôi cảm thấy mình còn rất nhiều điều quý giá khác. Những gia đình, những người yêu nhau cuối cùng cũng phải xa cách, nhìn họ rải rộng cánh tay để nắm tay nhau, cho đến khi chỉ

còn 2 đầu ngón tay của 2 người chạm vào nhau... đó là những hình ảnh mãi mãi nằm trong tâm trí tôi.

Và tôi cũng học được nhiều điều từ những giây phút "tạm biệt" ấy. Có 1 lần, tôi nghe loáng thoáng tiếng 2 cha con đang bên nhau trong những phút giây cuối cùng. Họ ôm nhau và người cha nói: "Ba yêu con, ba chúc con đủ". Rồi cô gái đáp lại: "Con cũng yêu ba rất nhiều và chúc ba đủ".

Và cô gái quay đi, tôi thấy người cha cứ đứng nhìn theo, thấy ông ấy muốn và cần khóc. Tôi lại gần, nhưng lại không muốn xen vào giây phút riêng tư của ông ấy nên không nói gì. Bỗng ông quay lại chào tôi và:

- Đã bao giờ anh nói lời tạm biệt với 1 người, và biết rằng mãi mãi không gặp nữa?

+Xin ông cho tôi hỏi, có phải ông vừa vĩnh biệt với con gái ông? Tại sao vậy?

-Tôi già rồi, mà con tôi sống cách tôi đến nửa vòng trái đất -Người cha nói -Thực tế, tôi biết lần sau con tôi quay về đây nhưng lúc đó có thể tôi đã mất.

+Khi tạm biệt con gái ông, tôi nghe ông nói: "Ba chúc con đủ". Tôi có thể biết điều đó có ý nghĩa gì không?

Người cha già mỉm cười: Đó là lời chúc gia truyền của gia đình tôi, đã qua nhiều thế hệ rồi - Nói đoạn ông dừng lại, ngược nhìn lên cao như thể cố nhớ lại từng chi tiết, và ông cười tươi hơn - Khi tôi nói: "Ba chúc con đủ", tôi muốn chúc con gái tôi có cuộc sống đủ những điều tốt đẹp và duy trì được nó.

Rồi ông lẩm nhẩm đọc: "Ba chúc con đủ ánh sáng mặt trời để giữ cho tâm hồn con trong sáng. Ba chúc con đủ hạnh phúc để giữ cho tinh thần con luôn sống. Ba chúc con đủ những nỗi đau để biết yêu quý cả những niềm vui nhỏ nhất. Ba chúc con đủ những gì con muốn để con hài lòng. Ba chúc con đủ mất mát để con yêu quý những gì con có. Và ba chúc con đủ lời chào để có thể vượt qua được lời "tạm biệt" cuối cùng. Ông khóc và quay lưng bước đi. Tôi nói với theo "Thưa ông, tôi chúc ông đủ".

Và các bạn, khi các bạn đã đọc xong mẫu chuyện này, tôi cũng chúc các bạn như vậy. Chúc chúng ta đủ.

May you have enough happiness to make you sweet; enough trails to make you strong; enough sorrow to keep you human; enough hope to make you happy and enough money to buy things you want. May you have more than enough of nice things to share with others! I wish that you have enough!

Tất cả là cuộc sống.

- Có những ước mơ sẽ vẫn chỉ là ước mơ dù cho ta có nỗ lực đến đâu nhưng nhờ có nó ta mạnh mẽ hơn, yêu cuộc sống hơn và biết cố gắng từng ngày.

- Có những lời hứa cũng vẫn chỉ là lời hứa dù ta có mãi chờ đợi bởi người hứa đã không còn nhớ, nhưng nhờ có nó ta biết hi vọng và mong chờ.

- Có những ước hẹn cũng sẽ chỉ là ước hẹn nếu một mai một người đã bỏ đi, nhưng nhờ có nó đã có những giây phút thật sự tuyệt vời.

- Có những nỗi đau vẫn mãi là nỗi đau một khi ta không thể thoát khỏi chúng, nhưng nhờ có nó ta đã trưởng thành hơn.

- Có những sai lầm sẽ mãi là sai lầm và ta đau khổ khi nhận ra mình sai lầm nhưng nhờ có nó bỗng giật mình: điều sai lầm duy nhất của ta là phủ nhận những gì trái tim ta thật sự cảm nhận.

- Có những lần tình cờ gặp nhau đơn giản chỉ biết mặt nhau hay thậm chí chẳng để ý tới, nhưng nhờ có nó ta chợt nhận ra : vô tình gặp nhau ba lần đó là nhân duyên.

- Có những người bạn đơn giản chỉ là người quen, nhưng nhờ có họ ta nhận rằng tên bạn thân của ta tuyệt vời lắm.

- Có một người sẽ luôn chỉ là một của thế giới nhưng mãi mãi là cả thế giới của một người và nhờ có người ấy ta đã có một tình yêu.

- Có những cuộc tìm kiếm đơn giản chỉ là tìm kiếm nhưng nhờ có nó ta hiểu rằng tình yêu là giữa một biển người vẫn tìm thấy nhau.

- Và sẽ có những người làm nên tất cả vì họ có ước mơ; họ tin vào lời hứa; họ có những lời ước hẹn; họ đã trưởng thành từ nỗi đau; họ nhận ra sai lầm; họ có một người bạn thật sự và vì bên họ còn có một tình yêu.

Tất cả là cuộc sống.

Vết sẹo

Một cậu bé mời mẹ tham dự buổi họp phụ huynh đầu tiên ở trường tiểu học. Điều cậu bé sợ đã thành sự thật, mẹ cậu bé nhận lời. Đây là lần đầu tiên bạn bè và giáo viên chủ nhiệm gặp mẹ cậu bé và cậu rất xấu hổ về vẻ bề ngoài của mẹ mình. Mặc dù cũng là một người phụ nữ đẹp, có một vết sẹo lớn che gần toàn bộ mặt bên phải của cô. Cậu bé không bao giờ muốn hỏi mẹ mình tại sao bị vết sẹo lớn vậy.

Vào buổi họp mặt, mọi người có ấn tượng rất đẹp về sự dịu dàng và vẻ đẹp tự nhiên của người mẹ mặc cho vết sẹo đập vào mắt, nhưng cậu bé vẫn xấu hổ và giấu mình vào một góc tránh mặt mọi người. Ở đó, cậu bé nghe được mẹ mình nói chuyện với cô giáo. "Làm sao chị bị vết sẹo như vậy trên mặt?" Cô giáo của cậu hỏi. Người mẹ trả lời, "Khi con tôi còn bé, nó đang ở trong phòng thì lửa bốc lên. Mọi người đều sợ không dám vào vì ngọn lửa đã bốc lên quá cao, và thế là tôi chạy vào. Khi tôi chạy đến chỗ nó, tôi thấy một xà nhà đang rơi xuống người nó và tôi vội vàng lấy mình che cho nó. Tôi bị đánh đến ngất xỉu nhưng thật là may mắn là có một anh lính cứu hỏa đã vào và cứu cả hai mẹ con tôi." Người mẹ chạm vào vết sẹo nhăn nhúm trên mặt. "Vết sẹo này không chữa được nữa, nhưng cho tới ngày hôm nay, tôi chưa hề hối tiếc về điều mình đã làm." Đến đây, cậu bé chạy ra khỏi chỗ nấp của mình về phía mẹ, nước mắt lưng tròng. Cậu bé ôm lấy mẹ mình và

cảm nhận được sự hy sinh của mẹ dành cho mình. Cậu bé nắm chặt tay mẹ suốt cả ngày hôm đó.

Phần quan trọng nhất trên cơ thể

Mẹ tôi đã ra một câu đố: "Con yêu, phần nào là quan trọng nhất trên cơ thể hả con?"

Ngày nhỏ, tôi đã nói với mẹ rằng âm thanh là quan trọng đối với con người nên tai là bộ phận quan trọng nhất. Mẹ lắc đầu: "không phải đâu con. Có rất nhiều người trên thế giới này không nghe được đâu, con yêu ạ. Con tiếp tục suy nghĩ về câu đố đó đi nhé, sau này mẹ sẽ hỏi lại con." Vài năm sau, tôi đã nói với mẹ rằng hình ảnh là quan trọng nhất, vì thế đôi mắt là bộ phận mà mẹ muốn đố tôi. Mẹ lại nhìn tôi âu yếm nói: "Con đã học được nhiều điều rồi đấy, nhưng câu trả lời của con chưa đúng bởi vì vẫn còn nhiều người trên thế gian này chẳng nhìn thấy gì." Đã bao lần tôi muốn mẹ nói ra đáp án, và vì thế tôi toàn đoán lung tung. Mẹ chỉ trả lời tôi: "Không đúng. Nhưng con đang tiến bộ rất nhanh, con yêu của mẹ."

Rồi đến năm 1991, bà nội yêu quý của tôi qua đời. Mọi người đều khóc vì thương nhớ bà. Một mình tôi đã vừa đạp xe vừa khóc trên suốt chặng đường 26 km từ thị xã về quê trong đêm mưa rào ngày 4/5 âm lịch của năm đó. Tôi đạp thật nhanh về bệnh viện huyện để mong được gặp bà lần cuối. Nhưng tôi đến nơi thì đã muộn mất rồi. Tôi đã thấy bố tôi gục đầu vào vai mẹ tôi và khóc. Lần đầu tiên tôi thấy bố khóc như tôi.

Lúc liệm bà xong, mẹ đến cạnh tôi thì thầm: "Con đã tìm ra câu trả lời chưa?" Tôi như bị sốc khi thấy mẹ đem chuyện đó ra hỏi tôi lúc này. Tôi chỉ nghĩ đó là một trò chơi giữa hai mẹ con thôi.

Nhìn vẻ sững sờ trên khuôn mặt tôi, mẹ liền bảo cho tôi đáp án: "Con trai ạ, phần quan trọng nhất trên cơ thể con chính là cái vai."

Tôi hỏi lại: "Có phải vì nó đỡ cái đầu con không hả mẹ?"

Mẹ lắc đầu: "Không phải thế, bởi vì đó là nơi người thân của con có thể dựa vào khi họ khóc. Mỗi người đều cần có một cái vai để nương tựa trong cuộc sống. Mẹ chỉ mong con có nhiều bạn bè và nhận được nhiều tình thương để mỗi khi con khóc lại có một cái vai cho con có thể ngả đầu vào."

Từ lúc đó, tôi hiểu rằng phần quan trọng nhất của con người không phải là "phần ích kỷ", mà là phần biết cảm thông với nỗi đau của người khác.

Bức chân dung

Có một người đàn ông yêu thích mỹ thuật. Ông ta say mê đến mức gần như sống vì niềm say mê của mình. Sưu tập tranh là mục tiêu cả đời của ông. Ông làm việc rất chăm chỉ để dành tiền tiết kiệm nhằm mua thêm các tác phẩm hội họa cho bộ sưu tập của mình. Ông mua rất nhiều tác phẩm của các họa sỹ nổi tiếng. Người đàn ông này đã góa vợ. Ông chỉ có một người con trai. Ông đã truyền lại cho con mình niềm say mê sưu tầm đó. Ông rất tự hào về con trai của mình khi anh ta cũng trở thành một nhà sưu tầm nổi tiếng như ông. Một thời gian sau, đất nước bỗng có chiến tranh. Người con trai, cũng như mọi thanh niên khác, lên đường tòng quân. Và sau một thời gian thì câu chuyện xảy ra... Một hôm, người cha nhận được một lá thư thông báo rằng người con đã mất tích khi đang làm nhiệm vụ. Người cha đau khổ đến tột cùng. Thật là khủng khiếp khi người cha không thể biết được điều gì đang xảy ra với con mình.

Vài tuần sau ông nhận được một lá thư nữa. Lá thư này báo với ông rằng con ông đã hy sinh khi làm nhiệm vụ. Ông gần như chết đi một nửa người. Thật khó khăn khi đọc tiếp lá thư đó, nhưng ông vẫn cố. Trong thư, người ta báo rằng con ông đã rút lui đến nơi an toàn. Nhưng thấy trên bãi chiến trường vẫn còn những đồng đội bị thương, con ông đã quay lại và đưa về từng thương binh một. Cho đến khi đưa người cuối cùng về gần đến khu vực an toàn thì con ông đã trúng đạn và hy sinh. Một tháng sau, đến ngày Noel, ông không muốn ra khỏi nhà. Ông không thể hình dung được một Noel mà thiếu con trai mình bên cạnh. Ông đang ở trong nhà thì có tiếng chuông gọi cửa. Đứng trước cửa nhà là một chàng trai tay cầm một bọc lớn.

Chàng trai nói "Thưa bác, bác không biết cháu, nhưng cháu là người mà con bác đã cứu trước khi hy sinh. Cháu không giàu có, nên cháu không biết đem đến cái gì để đền đáp cho điều mà con bác đã làm cho cháu. Cháu được anh ấy kể lại rằng bác thích sưu tầm tranh, bởi vậy dù cháu không

phải là một họa sỹ, cháu cũng vẽ một bức chân dung con trai bác để tặng cho bác. Cháu mong bác nhận cho cháu."

Người cha đem bức tranh vào nhà, mở ra. Tháo bức tranh giá trị nhất vẫn treo trên lò sưởi xuống, ông thay vào đó là bức chân dung người con. Nước mắt lưng tròng, ông nói với chàng trai "Đây là bức tranh giá trị nhất mà ta có được. Nó có giá trị hơn tất cả các tranh mà ta có trong căn nhà này."

Chàng trai ở lại với người cha qua Noel đó rồi hai người chia tay. Sau vài năm, người cha bị bệnh nặng. Tin tức về việc ông qua đời lan truyền đi rất xa. Mọi người đều muốn tham gia vào cuộc bán đấu giá những tác phẩm nghệ thuật mà người cha đã sưu tầm được qua thời gian. Cuối cùng thì buổi bán đấu giá cũng được công bố vào ngày Noel năm đó. Các nhà sưu tầm và những nhà đại diện cho các viện bảo tàng đều háo hức muốn mua các tác phẩm nổi tiếng. Toà nhà bán đấu giá đầy người. Người điều khiển đứng lên và nói "Tôi xin cảm ơn mọi người đã đến đông đủ như vậy. Bức tranh đầu tiên sẽ là bức chân dung này..."

Có người la lên "Đó chỉ là chân dung đứa con trai ông cụ thôi! Sao chúng ta không bỏ qua nó, và bắt đầu bằng những bức có giá trị thật sự?"

Người điều khiển nói "Chúng ta sẽ bắt đầu bằng bức này trước!"

Người điều khiển bắt đầu "Ai sẽ mua với giá \$100?"

Không ai trả lời nên ông ta lại tiếp "Ai sẽ mua với giá \$50?"

Cũng không có ai trả lời nên ông ta lại hỏi "Có ai mua với giá \$40?"

Cũng không ai muốn mua. Người điều khiển lại hỏi "Không ai muốn trả giá cho bức tranh này sao?" Một người đàn ông già đứng lên "Anh có thể bán với giá \$10 được không? Anh thấy đấy, \$10 là tất cả những gì tôi có. Tôi là hàng xóm của ông cụ và tôi biết thằng bé đó. Tôi đã thấy thằng bé lớn lên và tôi thật sự yêu quý nó. Tôi rất muốn có bức tranh đó. Vậy anh có đồng ý không?"

Người điều khiển nói "\$10 lần thứ nhất, lần thứ nhì, bán!"

Tiếng ồn ào vui mừng nổi lên và mọi người nói với nhau "Chúng ta có thể bắt đầu thật sự được rồi!"

Người điều khiển nói "Xin cảm ơn mọi người đã đến. Thật là vinh hạnh khi có mặt những vị khách quý ở đây. Bữa nay chúng ta sẽ dừng tại đây!"

Đám đông nổi giận "Anh nói là hết đấu giá? Anh vẫn chưa đấu giá toàn bộ các tác phẩm nổi tiếng kia mà?" Người điều khiển nói "Tôi xin lỗi nhưng buổi bán đấu giá đã chấm dứt. Mọi người hãy xem chúc thư của ông cụ đây,

NGƯỜI NÀO LẤY BÚC CHÂN DUNG CON TÔI SẼ ĐƯỢC TẤT CẢ CÁC BÚC TRANH CÒN LẠI! Và đó là lời cuối cùng!"

Tha thứ mãi mãi

Lisa ngồi trên sàn với chiếc hộp trước mặt. Cái hộp cũ kĩ đựng 1 tờ giấy kẻ ô vuông. Và đây là câu chuyện đằng sau những ô vuông...

_Các con phải tha thứ cho anh chị em mình bao nhiêu lần? Cô giáo đọc to luôn câu trả lời cho cả lớp nghe:" 70 nhân 7 lần! "

Lisa kéo tay Brent - em trai cô:

_ Thế là bao nhiêu lần?

Brent viết số 490 lên góc vở Lisa. Brent nhỏ bé, vai hẹp, tay ngắn, đeo cặp kính quá khổ và tóc rời bù. Nhưng năng khiếu âm nhạc của cậu làm banh bè ai cũng phục. Cậu học pianô từ năm lên 4, kèn darinet năm lên 7 và giờ đây cậu đang chinh phục cây đàn Oboa. Lisa chỉ giỏi hơn em trai mình mỗi 1 thứ: bóng rổ, 2 chị em thường chơi bóng rổ sau giờ học. Brent thấp bé lại yếu, nhưng nó không nỡ từ chối vì đó là thú vui duy nhất của Lisa giữa những bảng điểm chỉ toàn yếu với kém của cô.

Sau giờ học, 2 chị em lại chạy ra sân bóng rổ. Khi Lisa tấn công, Brent bị khuỷu tay Lisa huých vào cằm. Lisa dễ dàng ghi điểm. Cô hả hê với bàn thắng cho đến khi nhìn thấy Brent ôm cằm.

- Em ổn cả chứ? Chị lỡ tay thôi mà!

- Không sao, em tha lỗi cho chị - Cậu bé cười - Phải tha thứ 490 lần và lần này là 1, vậy chỉ còn 489 lần nữa thôi nhé!

Lisa cười. Nếu nhớ đến những gì Lisa đã làm với Brent thì hẳn 490 lần đã hết từ lâu lắm.

Hôm sau, 2 chị em chới bắn tàu trên giấy. Sợ thua, Lisa nhìn trộm giấy của Brent và dễ dàng "chiến thắng".

- Chị ăn gian! - Brent nhìn Lisa nghi ngờ.

Lisa đỏ mặt:

- Chị xin lỗi!

Được rồi, em tha lỗi - Brent cười khẽ - Thế là chỉ cộng 488 lần thôi, phải không?

Sự độ lượng của Brent làm Lisa cảm động. Tối đó, Lisa kẻ 1 biểu đồ với 490 hình vuông:

- Chúng ta dùng cái này để theo dõi những lần chị sai & em tha lỗi. Mỗi lần như vậy, chị sẽ gạch chéo 1 ô

- Miệng nói, tay Lisa đánh dấu 2 ô. Rồi cô bé dán tờ biểu đồ lên tường.

Lisa có rất nhiều cơ hội đánh dấu vào biểu đồ. Mỗi khi nhận ra mình sai, Lisa xin lỗi rất chân thành. Và cứ thế... Ô thứ 211: Lisa giấu sách Tiếng Anh của Brent & cậu bé bị điểm 0. Ô thứ 394: Lisa làm mất chìa khoá fòng Brent... Ô thứ 417: Lisa dùng thuốc tẩy quá nhiều làm hỏng áo Brent... Ô thứ 489: Lisa mượn xe đạp của Brent & đâm vào gốc cây. Ô 490: Lisa làm vỡ chiếc cốc hình quả dưa mà Brent rất thích.

- Thế là hết - Lisa tuyên bố - Chị sẽ không có lỗi gì với em nữa đâu. Brent chỉ cười : "Phải, phải". Nhưng rồi vẫn có lần thứ 491. Lúc đó Brent là sinh viên trường nhạc & cậu được cử đi biểu diễn tại đại nhạc hội New York. 1 niềm mơ ước thành hiện thực. người ta gọi điện đến thông báo lịch biểu diễn nhưng Brent không có nhà, Lisa nghe điện : " 2h chiều ngày mùng 10 nhé!" Lisa nghĩ mình có thể nhớ được nên cô đã không ghi lại.

- Brent này, khi nào con biểu diễn? - Mẹ hỏi.

- Con không biết, họ chưa gọi điện báo ạ! Brent trả lời. Lisa lặng mãi mới lắp bắp:

- Ôi! hôm nay ngày mấy rồi ạ?

- 12, có chuyện gì thế?

Lisa, bưng mặt khóc nức lên:

- Biểu diễn... 2 giờ.... mừng 10.... người ta gọi điện.....tuần trước....

Brent ngồi yên, vẻ mặt nghi ngờ, không dám tin vào những gì Lisa nói.

- Có nghĩa là... buổi biểu diễn đã qua rồi??? - Brent hỏi. Lisa gật đầu. Brent ra khỏi phòng, không nói thêm lời nào. Lisa về phòng, ngậm ngùi khóc. Cô đã huỷ hoại giấc mơ của em cô, làm cả gia đình thất vọng. Rồi cô thu xếp đồ đạc, lên bỏ nhà đi ngay đêm hôm đó, để lại 1 mảnh giấy dặn mọi người yên tâm.

Lisa đến Boston & thuê nhà sống ở ngay đó. Cha mẹ nhiều lần viết thư khuyên nhủ nhưng Lisa không trả lời: " Mình đã làm hại Brent, mình sẽ không bao giờ về nữa". Đó là ý nghĩ trẻ con của cô gái 19 tuổi.

Rất lâu sau, có lần gặp lại người láng giềng cũ: bà Nelson.

_Tôi rất tiếc về chuyện của Brent... _ Bà ta mở lời.

Lisa ngạc nhiên:

_Sao ạ?

Bà Nelson nhanh chóng hiểu rằng Lisa không biết gì. Bà kể cho cô nghe tất cả: xe chạy với tốc độ quá cao, Brent đi cấp cứu, các bác sĩ tận tâm nhưng Brent không qua khỏi. Ngay trưa hôm đó, Lisa quay về nhà.

Cô ngồi lặng yên trước chiếc hộp. Cô không thấy tờ biểu đồ ngày xưa kín đặc các gạch chéo mà lại có 1 tờ giấy lớn:" Lisa yêu quý, Em không muốn đếm những lần mình tha thứ, nhưng chị lại cứ muốn làm điều đó. Nếu chị muốn tiếp tục đếm, hãy dùng tấm bản đồ mới em làm cho chị. Yêu thương,Brent "

Mặt sau là 1 tờ biểu đồ giống như Lisa đã làm hồi bé, với rất nhiều ô vuông. Nhưng chỉ có 1 ô vuông đầu tiên có đánh dấu & bên cạnh là dòng chú thích bằng bút đỏ : " Lần thứ 491: Tha thứ, mãi mãi! "

HÃY THẮP LÊN MỘT QUE DIÊM

Một bữa tối tại vận động trường Los Angeles, Mỹ, một diễn giả nổi tiếng - ông John Keller, được mời thuyết trình trước khoảng 100.000 người.

Đang diễn thuyết bỗng ông dừng lại và đồng dục nói :

- Bây giờ xin các bạn đừng sợ! Tôi sắp cho tắt tất cả đèn trong sân vận động này.

Đèn tắt. Cả sân vận động chìm sâu trong bóng tối âm u. Ông John Keller nói tiếp:

- Bây giờ tôi đốt lên một que diêm. những ai nhìn thấy ánh lửa của que diêm đang cháy thì hãy hô to "Đã thấy!".

Một que diêm được bật lên, cả sân vận động vang lên: "Đã thấy!".

Sau khi đèn được bật sáng trở lại, ông John Keller giải thích:

- Ánh sáng của một hành động nhân ái dù nhỏ bé như một que diêm cũng sẽ chiếu sáng trong đêm tăm tối của nhân loại y như vậy.

Một lần nữa, tất cả đèn trong sân vận động lại được tắt. Một giọng nói vang lên :

- Tất cả những ai ở đây có mang theo diêm quẹt, xin hãy đốt cháy lên !

Bỗng chốc cả vận động trường rực sáng.

Ông John Keller kết luận :

- Tất cả chúng ta cùng hợp lực nhau có thể chiến thắng bóng tối, chiến tranh, khủng bố, cái ác và oán thù bằng những đốm sáng nhỏ của tình thương, sự tha thứ và lòng tốt của chúng ta. Hoà bình không chỉ là môi trường sống vắng bóng của chiến tranh. Hoà bình không chỉ là cuộc sống chung không tiếng súng. Vì trong sự giao tiếp giữa người với người, đôi khi con người giết hại nhau mà không cần súng đạn, đôi khi con người làm khổ nhau, áp bức bóc lột nhau mà không cần chiến tranh.

Cách tốt nhất để xây dựng hoà bình là tăng thêm thật nhiều những hành động yêu thương và hảo tâm với đồng loại. Những hành động yêu thương xuất phát từ lòng nhân hậu sẽ như những ánh sáng nho nhỏ của một que diêm. Nhưng nếu mọi người cùng đốt lên những ánh sáng bé nhỏ, những hành động yêu thương sẽ có đủ sức mạnh để xua tan bóng tối của những đau khổ và cái ác.

Xin thầy hãy dạy cho con tôi

(Trích thư của Tổng thống Mỹ Abraham Lincoln gửi thầy hiệu trưởng ngôi trường nơi con trai ông theo học)

Con tôi sẽ phải học tất cả những điều này, rằng không phải tất cả mọi người đều công bằng, tất cả mọi người đều chân thật. Nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết cứ mỗi một kẻ vô lại ta gặp trên đường phố thì ở đâu đó sẽ có một con người chính trực; cứ mỗi một chính trị gia ích kỷ, ta sẽ có một nhà lãnh đạo tận tâm. Bài học này sẽ mất nhiều thời gian, tôi biết; nhưng xin thầy

hãy dạy cho cháu biết rằng một đồng đôla kiếm được do công sức lao động của mình bỏ ra còn quý giá hơn nhiều so với năm đôla nhặt được trên hè phố...

Xin thầy dạy cho cháu biết cách chấp nhận thất bại và cách tận hưởng niềm vui chiến thắng. Xin hãy dạy cháu tránh xa sự đổ kỵ. Xin dạy cháu biết được bí quyết của niềm vui chiến thắng thầm lặng. Dạy cho cháu biết được rằng những kẻ hay bắt nạt người khác nhất lại là những kẻ dễ bị đánh bại nhất...

Xin hãy giúp cháu nhìn thấy thế giới kỳ diệu của sách... nhưng cũng cho cháu có đủ thời gian để lặng lẽ suy tư về sự bí ẩn muôn thuở của cuộc sống: đàn chim tung cánh trên bầu trời, đàn ong bay lượn trong ánh nắng và những bông hoa nở ngát bên đồi xanh. Xin giúp cháu có niềm tin vào ý kiến riêng của bản thân, dù tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng ý kiến đó hoàn toàn sai lầm...

Xin hãy dạy cho cháu biết cách đối xử dịu dàng với những người hoà nhã và cứng rắn với những kẻ thô bạo. Xin tạo cho cháu sức mạnh để không chạy theo đám đông khi tất cả mọi người đều chỉ biết chạy theo thời thế.

Xin hãy dạy cho cháu biết phải lắng nghe tất cả mọi người những cũng xin thầy dạy cho cháu biết cần phải sàng lọc những gì nghe được qua một tấm lưới chân lý để cháu chỉ đón nhận những gì tốt đẹp...

Xin hãy dạy cho cháu biết cách mỉm cười khi buồn bã, xin hãy dạy cháu biết rằng không có sự xấu hổ trong những giọt nước mắt.

Xin hãy dạy cho cháu biết chế giễu những kẻ yếu thế và can trọng trước sự ngọt ngào đầy cạm bẫy.

Xin hãy dạy cho cháu rằng có thể bán cơ bắp và trí tuệ cho người ra giá cao nhất, nhưng không bao giờ cho phép ai ra giá mua trái tim và tâm hồn mình...

Xin hãy dạy cho cháu ngoảnh tai làm ngơ trước một đám đông đang gào thét... và đứng thẳng người bảo vệ những gì cháu cho là đúng...

Xin hãy đối xử dịu dàng với cháu nhưng đừng vuốt ve nuông chiều cháu bởi vì chỉ có sự thử thách của lửa mới tôi luyện nên được những thanh sắt cứng rắn.

Xin hãy dạy cho cháu biết rằng cháu phải luôn có niềm tin tuyệt đối vào bản thân, bởi vì khi đó cháu sẽ luôn có niềm tin tuyệt đối vào nhận loại.

Đây quả là một yêu cầu quá lớn, tôi biết, thưa thầy. Nhưng xin thầy cố gắng hết sức mình, nếu được vậy, con trai tôi quả thật là một cậu bé hạnh phúc và may mắn

Hãy theo đuổi tới cùng những khát vọng của đời mình

"Tôi có một người bạn tên Monty Robert, hiện là chủ nhân một trại nuôi ngựa ở San Ysidro. Anh đã cho phép tôi dùng nhà của anh để tổ chức những buổi gây quỹ nhằm tài trợ cho các dự án đầu tư có tính rủi ro cao do thanh niên thực hiện.

Một hôm, anh đến ngồi cạnh tôi và nói:

- Tôi muốn kể cho bạn biết tại sao tôi để bạn sử dụng nhà của tôi để làm nơi tổ chức gây quỹ. Chuyện xảy ra cách đây nhiều năm. Có một cậu bé sống cùng với cha của mình, một người làm nghề huấn luyện ngựa. Do công việc, người cha phải sống như một kẻ du mục. Ông đi từ trang trại này đến trang trại khác để huấn luyện các chú ngựa chưa được thuần hoá. Kết quả là việc học hành của cậu bé không được ổn định lắm. Một hôm, thầy giáo bảo cậu bé về viết một bài luận văn với đề tài "Lớn lên em muốn làm nghề gì?"

Đêm đó, cậu bé đã viết bầy trang giấy mô tả khát vọng ngày nào đó sẽ làm chủ một trang trại nuôi ngựa.

Em diễn đạt ước mơ của mình thật chi tiết. Thậm chí em còn vẽ cả sơ đồ trại nuôi ngựa tương lai với diện tích khoảng 200 mẫu, trong đó em chỉ rõ chỗ nào xây nhà, chỗ nào đặt làm đường chạy cho ngựa.

Viết xong, cậu bé đem bài nộp thầy giáo. Vài ngày sau, cậu bé nhận lại bài làm của mình với một điểm 1 to tướng và một dòng bút phê đỏ chói của thầy "Đến gặp tôi sau giờ học". Thế là cuối giờ cậu bé đến gặp thầy và hỏi:

- Thưa thầy, tại sao em lại bị điểm 1?

- Em đã hoạch định một việc mà em không thể làm được. Ước mơ của em không có cơ sở thực tế. Em không có tiền thân lại xuất thân từ một gia đình không có chỗ ở ổn định. Nói chung, em không được một nguồn lực khả dĩ nào để thực hiện những dự tính của mình. Em có biết để làm chủ một trại nuôi ngựa thì cần phải có rất nhiều tiền không? Bây giờ tôi cho em về làm lại bài văn. Nếu em sửa chữa cho nó thực tế hơn thì tôi sẽ cứu xét đến điểm số của em. Rõ chưa?

Hôm đó, cậu bé về nhà và nghĩ ngợi mãi. Cuối cùng cậu gặp cha để hỏi ý kiến.

-Con yêu, chính con phải quyết định vì ba nghĩ đây là ước mơ của con.

Nghe cha đáp, cậu bé liền nhoẻn miệng cười và sau đó đến gặp thầy giáo của mình

- Thưa thầy, thầy có thể giữ điểm 1 của thầy, còn em xin được giữ ước mơ của mình.

Kể đến đây Monty dừng lại và hỏi tôi:

- Bạn có biết bạn đang ngồi trong một trại ngựa rộng 200 mẫu của cậu bé trong câu chuyện mà tôi vừa kể không? Cách đây hai năm, vị thầy giáo đó đã tình cờ dẫn 30 học trò của mình đến đây để cắm trại. Thế là thầy trò tôi nhận ra nhau. Cầm tay tôi, thầy nói : "Monty này, khi anh còn học với tôi, tôi đã đánh cắp ước mơ của anh, và suốt bao nhiêu năm qua tôi cũng đã làm thế với bao đứa trẻ khác, tôi rất ân hận về điều đó" . Nghe thầy nói thế, tôi vội đáp "Không, thưa thầy, thầy không có lỗi gì cả, chẳng qua thầy chỉ

muốn những gì tốt đẹp sẽ đến với học trò của mình mà thôi. Còn em chỉ muốn theo đuổi tới cùng những khát vọng của đời mình"

Hạnh phúc vô biên

Hai người đàn ông đều bệnh nặng, được xếp chung 1 phòng tại bệnh viện. Một người được phép ngồi dậy mỗi ngày 1 tiếng để thông phổi. Giường ông ta nằm cạnh cửa sổ duy nhất trong phòng, người kia phải nằm suốt ngày. Hai người đã nói với nhau rất nhiều. Họ nói về vợ con, gia đình, nhà cửa công việc, những năm tháng trong quân đội và cả những kỳ nghỉ đã trải qua.

Mỗi chiều khi được ngồi dậy, người đàn ông cạnh cửa sổ dành hết thời gian để tả cho người bạn cùng phòng nghe những gì ông thấy được ngoài cửa sổ. người kia, mỗi chiều lại chờ đợi được sống trong cái khoảnh khắc 1 tiếng đó-cái thời gian mà thế giới của người đó mở ra sống động bởi những hoạt động và màu sắc bên ngoài. Cửa sổ nhìn ra 1 công viên với 1 cái hồ nhỏ xinh xắn. Vịt, ngỗng đùa giỡn trên mặt hồ trong khi bọn trẻ thả những chiếc thuyền giấy. Những cặp tình nhân tay trong tay nhau đi dạo giữa ngàn hoa và ráng chiều rực rỡ. Những cây cổ thụ sum suê tỏa bóng mát, và xa xa là đường chân trời của thành phố ẩn hiện. Khi người đàn ông bên cửa sổ mô tả bằng những chi tiết tinh tế, người kia có thể nhắm mắt và tưởng tượng ra cho riêng mình 1 bức tranh sống động. 1 chiều, người đàn ông bên cửa sổ mô tả 1 đoàn diễu hành đi ngang qua. Dù ko nghe được tiếng nhạc, người kia vẫn như nhìn thấy được trong tưởng tượng qua lời kể của người bạn cùng phòng.

Ngày và đêm trôi dần....

1 sáng, khi mang nước đến phòng cho họ, cô y tá phát hiện người đàn ông bên cửa sổ đã qua đời êm ái trong giấc ngủ. Cô báo cho người nhà đến mang ông đi. 1 ngày kia, người đàn ông còn lại yêu cầu được chuyển đến bên cạnh cửa sổ. Cô y tá đồng ý để ông được yên tĩnh 1 mình. Chậm chạp gắng sức, ông nhồm dậy bằng 2 cùi chỏ và ngắm nhìn thế giới bên ngoài. Ông căng thẳng nhìn ra cửa sổ. Đối diện ông chỉ là 1 bức tường xám xịt.

Ông hỏi cô y tá điều gì khiến người bạn khốn khổ cùng phòng của ông đã mô tả cho ông nghe những điều tuyệt diệu qua cửa sổ. Cô y tá cho biết rằng người đàn ông đó bị mù và thậm chí ông ta cũng ko thấy được bức tường nữa. Cô nói : “Nhưng ông ta muốn khuyến khích ông can đảm lên”.

Có những hạnh phúc vô biên khi mang lại hạnh phúc cho người khác bất chấp hoàn cảnh riêng của mình. Nỗi khổ được chia sẻ sẽ vơi nửa, nhưng hạnh phúc được chia sẻ sẽ nhân đôi.

Một người lính Mỹ trở về từ chiến trường Việt Nam...

Vừa xuống sân bay, anh gọi điện về cho ba mẹ

"Thưa ba mẹ...con đã trở về..."

"Ồn Chúa,con vô cùng yêu quý,hãy về nhà mình ngay lập tức,ba mẹ muốn nhìn thấy con.."

"Con còn có một người bạn đi cùng nữa,và con muốn ba mẹ đón nhận bạn ấy như người trong nhà"

"Một người bạn ư?Thật là tuyệt vời !"

"Nhưng bạn ấy không phải là một người bình thường,bạn ấy bị cụt một tay và một chân"

"Ồ, con yên quý,có lẽ ..con nêngửi bạn vào một trại thương binh nào

đó,và bạn con có thể tự tìm

Người lính im lặng và cúp máy....

được cách sống chẳng?"

Bốn ngày sau,ba mẹ anh nhận được giấy báo của cảnh sát,con trai của ông bà đã nhảy lầu tự tử."Tại sao lại vô lí như vậy? Nó có gia đình,nó lại vừa được trở về từ cõi chết.."

Hai ông bà vội vàng lái xe đến đồn cảnh sát,vừa bước chân vào chỗ để xác,hai người kinh ngạc dừng bước...Con trai của họ,bị cụt một chân và một tay.....

Truyền thuyết về trái Đào

Lâu lắm rồi ở miền Bắc Trung Quốc nọ có một làng nhỏ nằm heo hút trên một ngọn núi cao chỉ vài gia đình sống ở đó.Trong làng ấy có một chàng trai dũng cảm với trái tim tấm lòng nhân hậu tên là Đào tử. Mọi người trong làng đều rất yêu mến chàng. Cũng ở trong làng ấy có một cô gái tên là Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ xinh đẹp, thông minh lại đàn hay hát giỏi. Đào Tử coi Tiểu Mỹ như em gái mình. Họ hay cùng nhau nói chuyện và ca hát, dần dần họ yêu nhau từ lúc nào cũng không hay. Tiểu Mỹ và Đào tử yêu nhau lắm nhưng khổ một nỗi Tiểu Mỹ lại là một nàng tiên và chẳng bao lâu nữa sẽ phải về trời. Do Tiểu Mỹ rất yêu Đào Tử nàng không muốn làm chàng đau khổ cho nên một hôm Tiểu Mỹ lạnh lùng nói với Đào Tử rằng:Thực ra người mà em yêu phải là người cực kỳ dũng cảm, nhưng anh lại không khống chế nổi tình cảm của em điều này cho thấy anh không phải là người dũng cảm nhất. Khi nào anh trở nên dũng cảm nhất em sẽ quay lại với anh.Thế rồi từ đó họ không gặp nhau nữa.

Lời nói của Tiểu Mỹ in sâu vào trong lòng Đào Tử.Chàng ở vào thế tiến thoái lưỡng nan: Yêu Tiểu Mỹ nhưng nàng không yêu, cố quên nàng đi nhưng không quên nổi. Trái tim chàng lúc đập rộn ràng lúc thì băng giá. Khuôn mặt chàng đã mất dần màu máu, trái tim chàng đã bị cứng lại. Một hôm họ tình cờ gặp nhau Đào Tử nói cho Tiểu Mỹ nỗi đau khổ của mình, chàng nói với Tiểu Mỹ: ""Trái tim anh đã băng giá và khô cứng. Anh rất yêu em, anh yêu em bao nhiêu thì tim cứng bấy nhiêu. Anh không tin là em không yêu anh, anh chỉ muốn xem xem, trái tim em có phải vì Tình yêu mà cũng băng giá. "Sống trên cõi đời này không còn ý nghĩa gì đối với đôi trai

gái này cho nên họ cùng móc trái tim của mình ra cho nhau xem và cùng chết. Người dân cùng làng vì cảm động trước mối tình của đôi trai gái cho nên đã chôn hai người cùng với nhau. Cùng đêm đó có một trận mưa lớn suốt đêm, dân làng nghe thấy có tiếng nói chuyện ở ngoài đường cái nhưng chẳng ai dám ra xem là có chuyện gì? Thế rồi sáng hôm sau, trên ngôi mộ của đôi trai gái mọc lên một cái cây nhỏ, trên cây mọc đầy những bông hoa nhỏ màu hồng nhạt. Hoá ra là xác của Đào Tử mọc thành cái cây. Dân làng vì để tưởng nhớ tới Đào Tử chàng trai dũng cảm đã lấy tên chàng đặt cho cái cây ấy. Còn về Tiểu Mỹ, nàng đã hoá thành những bông hoa màu hồng ấy. Sau khi chết linh hồn của nàng bay về trời nhưng nàng vẫn còn lưu luyến với mối tình ở dưới trần gian. Vương mẫu nương nương cảm động trước tình cảm ấy đã phong cho nàng cái tên Đào hoa nương nương tượng trưng cho Tình yêu.

Hè năm đó, trên cái cây ấy kết đầy những quả có hình trái tim gắn liền với nhau. Những người biết câu chuyện này thường sợ cây Đào đau cho nên họ đợi cho quả Đào có màu đỏ và trở nên mềm thì mới ăn. Kỳ thứ trong quả Đào còn có một cái hạt cứng bảo vệ trái tim đã hoá đá. Từ năm đó trở đi người dân ở đây coi hoa Đào là loại hoa tượng trưng cho Tình yêu, gỗ của cây Đào dùng làm bùa tránh tà.

Lời nói như bông gòn

Ngày xưa ở 1 vùng thôn xóm kia, có 1 người thiếu phụ trẻ khá xinh đẹp. Chồng cô đi lính xa nhà, người thiếu phụ ấy phải ở nhà với mẹ chồng... Cô chăm sóc mẹ chồng và mọi chuyện trong nhà rất chu đáo. Mọi người trong vùng ai cũng thầm khen cô là người nết na... Trong vùng ko ít đàn ông yêu cô vì cô còn trẻ và xinh đẹp... Trong số đó có tên yêu cô đến điên cuồng... Nhiều lần tán tỉnh cô nhưng đều bị cô từ chối... Hẳn từ yêu hóa ra căm hận. Hẳn đi rêu rao khắp làng rằng cô đã ko giữ tròn trinh tiết của người vợ, là 1 người phụ nữ thiếu đức hạnh... Tin đồn cứ truyền khắp nơi trong vùng, mọi người nhìn cô với 1 ánh mắt khác đi. Rồi tin đồn cũng tới tai bà mẹ chồng của cô. Bà nghi ngờ và đối xử khác với cô... Ko thể nào chịu nổi những lời dèm pha của mọi người, lại bị người thân xa cách, cô

buồn lắm ...1 lần quá đổi tuyệt vọng cô đã tìm đến cái chết Cái chết của cô làm cho tên khốn kiếp đã tung những tin đồn ko hay về cô vô cùng ân hận và hối lỗi...Hắn cảm thấy bị lương tâm cắn văt...hắn tìm đến cụ già nhất làng và là người hiểu biết nhất để kể hết mọi chuyện và xin ông 1 lời khuyên.Cụ già nghe xong mọi chuyện ko nói gì dẫn hắn lên trên ngọn đồi của làng.Cụ xé chiếc gối và thả xuống.Những bông gòn theo gió bay đi mọi hướng.Cụ già bảo hắn đi nhặt lại những bông gòn đó rồi đồn lại vào gối. Hắn ngạc nhiên lắm,vì làm sao có thể nhặt được đầy đủ .Cụ già nhìn hắn rồi nghiêm nghị nói: -Những lời do con người nói ra cũng như những bông gòn kia vậy, ko thể nào lấy lại được.Khi lời đã nói ra thì làm sao có thể rút lại được

Trái tim - Bộ óc và cái lưỡi

Một ngày kia, trái tim, bộ óc và cái lưỡi đồng ý với nhau sẽ không bao giờ nói những lời đơn sơ bé nhỏ nữa.

Trái tim: "Những lời đơn sơ nhỏ bé chỉ làm bận rộn ta thôi. Chúng làm cho ta trở nên yếu đuối. Sống trong thời buổi này, trái tim phải trở nên cứng rắn, cương quyết chứ không thể mềm nhũn dễ bị xúc động được."

Bộ óc đồng tình: "Vâng, đúng thế, thời buổi này chỉ có những tư tưởng cao siêu, những công thức tuyệt vời, những chương trình vĩ đại mới đáng cho bộ óc suy nghĩ tới. Những lời đơn sơ nhỏ bé chỉ làm mất thời giờ, mà thời giờ là vàng bạc."

Cái lưỡi nghe trái tim và bộ óc nói thế không khỏi hãnh diện và tự cảm thấy mình trở nên rất quan trọng, mặc dù cái lưỡi chỉ là bộ phận bé nhỏ của thân thể. Vì thế lưỡi cũng nhất trí: "Hai anh quả thật đã đạt được tột đỉnh của sự khôn ngoan. Nếu hai anh nghĩ thế thì kể từ nay tôi sẽ chỉ nói những từ cao siêu, những câu văn hoa bóng bẩy, những bài diễn văn sâu sắc hùng hồn."

Kể từ dạo ấy, trái tim chỉ gửi đến lưỡi những lời nói cứng cỏi, bộ óc chỉ sản xuất và gửi xuống lưỡi những tư tưởng cao siêu và lưỡi không còn nói những lời đơn sơ nhỏ bé nữa.

Thời gian trôi đi. Mặt đất trở nên tẻ nhạt như cảnh vật vào mùa đông : không một chiếc lá xanh, không một cánh hoa đồng nội và lòng người cũng trở nên chai đá như những tháng hè nóng bức.

Nhưng những ông già bà cả vẫn còn nhớ những lời đơn sơ nhỏ bé. Đôi lúc miệng họ vô tình bật nói ra chúng. Lúc đầu họ sợ bị bọn trẻ chê cười. Nhưng kìa, thay vì chê cười, những lời nói đơn sơ nhỏ bé lại được truyền từ miệng này sang miệng khác, từ bộ óc này sang bộ óc khác, từ trái tim này qua trái tim nọ. Cuối cùng chúng xuất hiện như những đóa hoa phá tan lớp băng tuyết giá lạnh để vươn cao làm đẹp cho đời.

Sức mạnh của Nụ cười

(Halnoch McCarty)

Smile at each other, smile at your wife, smile at your husband, smile at your children, smile at each other -- it doesn't matter who it is -- and that will help you to grow up in greater love for each other.

Tôi viết ra điều này từ kinh nghiệm bản thân mình. Một ngày nọ, một hôm sau một ngày làm việc, tôi bước từ sở làm về với khuôn mặt nặng trĩu. Thế rồi một người chẳng quen biết gì trên xe điện mỉm cười với tôi, và theo phản xạ, tôi cũng cười đáp lại. Đột nhiên, mọi mệt nhọc trong tôi dường như tan biến.

Có một câu chuyện của Saint Exupéry mà tình cờ tôi đọc được. Những người say mê văn học không xa lạ gì với tác giả cuốn Hoàng tử bé. Ông từng là phi công tham gia chống phát xít trong Thế Chiến II. Từ những năm tháng này, ông đã viết ra Nụ cười. Tôi không biết đây là một tự truyện hay một truyện hư cấu, song tôi tin rằng nó có thật. Trong truyện, Saint Exupéry là một tù binh bị đối xử khắc nghiệt và ông nghĩ rằng nay mai mình sẽ bị xử bắn như những người khác. Ông viết :

"Tôi trở nên quẫn trí. Bàn tay tôi co giật và rút từ túi ra một điếu thuốc. Nhưng tôi lại không có diêm. Qua chấn song, tôi nhìn thấy người cai tù. Anh ta không thấy tôi, nên tôi đành gọi :

-Xin lỗi, anh có lửa không ?

Anh nhún vai rồi tiến lại gần. Khi rút que diêm, tình cờ mắt anh nhìn vào mắt tôi. Ngay lập tức, tôi mỉm cười. Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại làm như thế. Có lẽ vì khi muốn làm thân với ai đó, người ta dễ dàng nở một nụ cười.

Lúc này, dường như có một đốm lửa bùng cháy ngang kẽ hở giữa hai tâm hồn chúng tôi, giữa hai trái tim con người. Tôi biết anh ta không muốn, song do tôi cười nên anh ta phải mỉm cười đáp lại. Anh bật diêm, đến gần tôi hơn, nhìn thẳng vào mắt tôi và miệng vẫn cười. Giờ đây, trước mặt tôi không còn là một viên cai tù phát xít mà chỉ còn là một con người.

-Anh có con không ? - Anh ta hỏi tôi.

-Có - Tôi đáp, và lôi từ túi ra chiếc bóp có hình gia đình mình. Đoạn anh ta cũng lôi từ túi ra tấm hình của những đứa con và bắt đầu kể những hi vọng của anh đối với chúng.

Đôi mắt tôi nhòa lệ. Tôi biết rằng mình sắp chết và chẳng bao giờ gặp lại người thân. Anh ta cũng khóc.

Đột nhiên, không nói một lời, anh ta mở khóa và kéo tôi ra khỏi buồng giam. Anh lặng lẽ đưa tôi ra khỏi thành phố, thả tôi ra rồi quay trở về.

Thế đó, cuộc sống của tôi đã được cứu rỗi nhờ một nụ cười. Từ khi đọc được câu chuyện này, tôi nghiệm ra được nhiều điều. Tôi biết rằng bên dưới mọi vỏ bọc mà chúng ta tạo ra để bảo vệ mình, bảo vệ phẩm giá và vị thế của mình, bên dưới những điều này còn có một cái thật quý giá mà tôi gọi là tâm hồn. Tôi tin rằng nếu tâm hồn bạn và tâm hồn tôi nhận ra nhau thì chúng ta chẳng còn gì phải sợ hãi hay căm thù nhau. Nếu bạn từng có khoảnh khắc gần bó với người khác qua sức mạnh của nụ cười, thì tôi tin bạn cũng đồng ý với tôi đó là một phép lạ nho nhỏ, một món quà tuyệt vời mà chúng ta có thể dành cho nhau. Mẹ Theresa đã cảm nhận điều này trong cuộc sống và bà đưa ra một lời khuyên chân thành : "Hãy mỉm cười với nhau, mỉm cười với vợ bạn, với chồng bạn, với con bạn và với mọi người - dù đó là ai, vì điều này sẽ giúp bạn lớn lên trong tình yêu của nhau".

Chuyện cây táo

Cách đây rất lâu , ở 1 làng nọ có một cây táo cổ thụ .Hàng ngày có 1 cậu nhỏ hay ra chơi đùa với cây . Cậu leo trèo lên ngọn cây , hái táo để ăn

và khi đã mệt mỗi cậu ngủ thiếp đi dưới bóng râm của nó . Cậu rất yêu quý cây táo và cây táo cũng thích chơi đùa với cậu. Thời gian trôi đi , cậu nhỏ gầy nào đã lớn và không còn chơi đùa với cây táo nữa . Một ngày nọ cậu xuất hiện với vẻ mặt rất buồn bã . Cây táo muốn cậu chơi đùa với nó , nhưng cậu từ chối :

- Tôi không còn nhỏ nữa và tôi không muốn chạy xung quanh cây. Tôi muốn chơi đồ chơi kia nhưng tôi không có tiền để mua chúng .

- Tôi cũng không có tiền - Cây táo nói - nhưng cậu có thể hái các trái táo để bán và cậu sẽ có tiền .

Cậu trai rất mừng khi nghe đề nghị như vậy . Cậu hái hết các quả táo mang đi bán và không trở lại nữa . Cây táo rất buồn vì nhớ cậu. Một ngày kia , cậu bé ngày nào đã trở thành 1 chàng trai , đến bên cây táo. Nó rất vui mừng và đề nghị cậu chơi đùa với nó. Nhưng chàng trai từ chối và đề nghị cây táo hãy cho chàng 1 ngôi nhà để gia đình của chàng trú ẩn .

-Tôi không có nhà để cho cậu - cây táo nói - nhưng cậu có thể chặt những tán cây của tôi để làm nhà .

Và thế là chàng trai chặt hết các tán cây, vui vẻ mang đi. Cây táo rất hạnh phúc khi thấy chàng trai vui nhưng không thấy chàng quay lại . Nó trở nên buồn bã và cô độc. Vào 1 ngày hè nóng nực rất lâu sau đó, người đàn ông - cậu bé lại xuất hiện. Và cây táo lại rất vui mừng. Nó muốn chơi đùa, nhưng người đàn ông ấy từ chối vì mệt mỏi . Ông ấy muốn có 1 chiếc thuyền để nghỉ ngơi và muốn cây táo giúp mình. Cây táo đề nghị người đàn ông hãy đốn thân cây to lớn của nó để làm thuyền . Người đàn ông đốn cây và không xuất hiện nữa .

Cuối cùng , vào 1 buổi chiều , ông lão - cậu bé đã xuất hiện .

- Ôi con trai ,bây giờ thì ta không còn gì để cho con nữa rồi - cây táo nói

- Không còn những quả táo chín ngọt.

- Con không còn răng để ăn táo..

- Cũng không còn cành để con leo ...

- Con không đủ sức để làm việc đó.

- Thật sự ta không còn gì nữa , chỉ còn mỗi gốc cây - Cây táo khóc..

- Con không cần cái gì nữa cả . Chỉ cần 1 chỗ để nghỉ ngơi thôi .

Nói rồi ông lão ngồi lên gốc cây . Cây táo rất đổi vui mừng . Nó cười qua làn nước mắt.

Đây chỉ là 1 câu chuyện ngụ ngôn . Cây táo là cha mẹ chúng ta . Khi chúng ta còn bé chúng ta rất thích chơi đùa với Bố , Mẹ . Nhưng khi chúng ta lớn thì chúng ta rời bỏ họ và chỉ quay về khi chúng ta cần lấy thứ gì hay chúng ta có những nỗi phiền muộn . Cha mẹ vẫn sẵn sàng tha thứ đón nhận chúng ta và làm tất cả những gì miễn là chúng ta được hạnh phúc

Món quà dành cho những nhà thông thái

Một đồng tám mươi bảy xu, đúng như vậy. Hàng ngày, cô cố gắng tiêu thật ít tiền khi đi chợ. Cô đi loanh quanh tìm mua thứ thịt và rau rẻ nhất cho bữa ăn hàng ngày, ngay cả lúc cảm thấy hết sức mệt mỏi cô vẫn cố tìm kiếm. Tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó.

Della đếm lại số tiền ít ỏi một lần nữa. Không hề có sự nhầm lẫn, chỉ có một đồng tám mươi bảy xu ,và ngày mai sẽ là lễ giáng sinh. Cô sẽ không thể làm gì hơn, chỉ còn cách ngồi xuống và khóc thoi. Ở đó, trong một căn phòng nhỏ tồi tàn, cô đang nước nỡ.

Della sống trong căn phòng nhỏ nghèo nàn này với chồng của cô, James Dillingham Young, ở thành phố NEW YORK. Họ có một phòng ngủ, một phòng tắm và một nhà bếp. James Dillingham Young may mắn hơn cô vì anh ấy có việc làm . Tuy vậy đó không phải là một công việc kiếm được nhiều tiền.Tiền thuê căn phòng này chiếm gần hết lương của anh ấy. Della đã cố gắng rất nhiều để tìm một công việc nhưng vận may đã không mỉm

cười với cô. Tuy nhiên, cô rất hạnh phúc khi ôm 'Jim', James Dillingham Young, trong tay mỗi khi anh trở về.

Della đã ngừng khóc. Cô lau khô mặt rồi đứng nhìn một chú mèo xám trên bức tường đồng màu với nó bên cạnh con đường tối ngoài cửa sổ. Ngày mai là Noel và cô chỉ còn một đồng tám mươi bảy xu để mua cho Jim, Jim của cô, một món quà. Cô muốn mua một món quà thật sự có ý nghĩa, một thứ có thể biểu hiện được tất cả tình yêu cô dành cho anh. Della chợt xoay người chạy đến bên chiếc gương treo trên tường. Mắt cô sáng lên. Cho đến bây giờ, gia đình James Dillingham Young chỉ có hai vật quý giá nhất. Một thứ là chiếc đồng hồ vàng của Jim. Chiếc đồng hồ này trước đây thuộc sở hữu của cha anh ta và trước nữa là ông nội anh ta. Thứ còn lại là mái tóc của Della.

Della thả nhanh mái tóc dài óng mượt xuống lưng. Thật tuyệt đẹp, không khác nào như một chiếc áo khoác đang choàng qua người cô. Della cuộn tóc lên lại. Cô đứng lặng đi rồi thút thút một lát. Della bước chậm rãi qua các cửa hàng dọc hai bên đường rồi dừng lại trước bảng hiệu "Madame Eloise". Tiếp cô là một phụ nữ mập mạp, bà ta chẳng có một chút vẻ "Eloise" nào cả. Della cất tiếng hỏi:

'Bà mua tóc tôi không?'

'Tôi chuyên mua tóc mà', bà ta đáp và bảo: 'Hãy bỏ nón ra cho tôi xem tóc của cô đi'. Suối tóc nâu đẹp tuyệt vời buông xuống. 'Hai mươi đồng' bà ta định giá, bàn tay nâng niu mái tóc óng ả. 'Hãy cắt nhanh đi! và đưa tiền cho tôi' Della nói.

Hai giờ tiếp theo trôi qua nhanh chóng. Cô tìm mua quà cho Jim trong các cửa hiệu trong niềm vui khôn tả. Cuối cùng cô cũng chọn được một thứ. Đó là một sợi dây đồng hồ bằng vàng. Jim rất quý chiếc đồng hồ của mình nhưng rất tiếc là nó không có dây. Khi Della trông thấy sợi dây này cô biết rằng nó phải là của anh và cô phải mua nó. Cô trả hai mươi một đồng để mua và vội vã trở về nhà với tám mươi bảy xu còn lại. Đến nhà, Della ngấm mái tóc cực ngắn của mình trong gương và nghĩ thầm: 'Mình có thể làm gì với nó đây?'. Nửa giờ tiếp theo cô nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ. Xong Della lại ngấm nghĩa mình trong gương lần nữa. Tóc của cô bây giờ toàn

những sợi quần quần khắp đầu. 'Chúa ơi, mình trông như một con bé nữ sinh ấy!'. Cô tự nhủ : ' Jim sẽ nói gì khi thấy mình như thế này?'

Bảy giờ tối, bữa ăn được chuẩn bị gần xong. Della hồi hộp chờ đợi, hy vọng rằng mình vẫn còn xinh đẹp trong mắt Jim.

Thế rồi cửa mở, Jim bước vào. Anh ấy trông rất gầy và cần có một cái áo khoác mới. Jim nhìn chăm chăm vào Della. Cô không thể hiểu được anh đang nghĩ gì, cô sợ. Anh ta không giận dữ, cũng chẳng ngạc nhiên. Anh đứng đó, nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Della chạy đến bên Jim òa khóc: 'Đừng nhìn em như thế , anh yêu. Em bán tóc chỉ để mua cho anh một món quà.Tóc sẽ dài ra mà. Em phải bán nó thôi, Jim à. Hãy nói "Giáng sinh vui vẻ", em có một món quà rất hay cho anh này!'

'Em đã cắt mất tóc rồi à?' Jim hỏi.

'Đúng thế ,em đã cắt và bán rồi ,vì vậy mà anh không còn yêu em nữa ư? em vẫn là em mà!' Della nói.

Jim nhìn quanh rồi hỏi lại như một kẻ ngớ ngẩn: 'Em nói là em đã bán tóc à?'

'Đúng, em đã nói vậy, vì em yêu anh! Chúng ta có thể ăn tối được chưa, Jim?'

Chợt Jim vòng tay ôm lấy Della và rút từ túi áo ra một vật gì đấy đặt lên bàn. Anh nói: 'Anh yêu em, Della, dù cho tóc em ngắn hay dài. Hãy mở cái này ra em, sẽ hiểu tại sao khi này anh sẽ sở hữu đến vậy.'

Della xé bỏ lớp giấy bọc ngoài và kêu lên sung sướng, liền sau đó những giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống.Trong đó là một bộ kẹp tóc, những chiếc kẹp dành cho mái tóc óng ả của Della. Cô đã mơ ước có được nó khi trông thấy lần đầu tiên qua cửa kính một gian hàng. Những cái kẹp rất đẹp và rất đắt tiền. Bây giờ chúng đã thuộc về cô nhưng tóc cô thì không còn đủ dài để kẹp nữa!

Della nâng niu món quà, mắt tràn đầy hạnh phúc. 'Tóc em sẽ chóng dài ra thôi Jim', nói xong cô chợt nhớ đến dây đồng hồ vàng định tặng cho Jim và chạy đi lấy .

'Đẹp không anh? Em đã tìm kiếm khắp nơi đấy, giờ thì anh sẽ phải thích thú nhìn ngắm nó hàng trăm lần mỗi ngày thôi. Nhanh lên, đưa nó cho em,

Jim, hãy nhìn nó với sợi dây mới này'.

Nhưng Jim không làm theo lời Della. Anh ngồi xuống vòng tay ra sau đầu mỉm cười nói: 'Della, hãy cất những món quà này đi. Chúng thật đáng yêu. Em biết không, anh đã bán chiếc đồng hồ để mua kẹp cho em .Giờ thì chúng ta có thể bắt đầu bữa tối được rồi em yêu'

Chúng tôi là những thằng ngu

Janice Anderson Connolly

Vào ngày đầu tiên tôi đi dạy, tất cả các giờ học đều trôi chảy. Cho đến giờ thứ bảy, giờ cuối cùng trong ngày.Khi tôi bước tới lớp, tôi nghe thấy tiếng bàn ghế gãy. Trong một góc phòng tôi thấy một học sinh đang đè một đứa khác xuống sàn nhà. "Nghe này, thằng ngu kia!" đứa nằm dưới hét lên. "Tao cóc thềm để ý đến con em gái của mày đâu!" "Mày đừng có đụng vào nó, mày nghe tao chứ?" đứa ở trên hăm dọa.

Tôi yêu cầu chúng không đánh nhau nữa. Bất ngờ cả 14 cặp mắt nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi biết trông tôi không có vẻ gì là thuyết phục cho lắm. Cả hai tên gườm gườm nhìn nhau và nhìn tôi rồi đi từ từ về chỗ ngồi. Vào lúc đó, giáo viên phòng bên cạnh ló đầu vào phòng, hét bọn học trò của tôi ngồi vào

chỗ, im lặng và nghe lời tôi. Tôi cảm thấy mình thật bất lực.

Tôi cố gắng dạy theo giáo trình đã soạn nhưng chỉ gặp những khuôn mặt gườm gườm cảnh giác đề phòng. Khi hết giờ, tôi giữ cậu học trò đã gây ra vụ đánh nhau. Cậu ta tên là Mark. "Thưa cô, không nên phí thời gian với tụi em," cậu ta nói. "Tụi em là những thằng ngu." Và Mark rời khỏi phòng.

Lặng người đi, tôi rơi mình xuống ghế và bắt đầu suy nghĩ xem tôi có nên trở thành giáo viên hay không. Có lẽ cách giải quyết tốt nhất là nên từ bỏ? Tôi tự nhủ sẽ cố một năm rồi sau khi tôi lập gia đình vào mùa hè tới tôi sẽ làm điều gì đó có ích hơn. "Tụi nó quậy cô phải không?" Đó là người giáo viên đã vào lớp tôi lúc này. Tôi gật đầu. "Đừng có suy nghĩ nữa," anh ta nói. "Tôi dạy chúng trong những lớp phụ đạo vào mùa hè, và hầu như chắc chắn tụi nó sẽ không tốt nghiệp nổi. Đừng có phí thời gian với bọn này."

"Ý anh là sao?"

"Chúng sống trong những túp lều ngoài đồng. Chúng là những lao động nay đây mai đó. Chúng chỉ đến trường khi chúng thích thôi. Đứa trẻ thứ hai đã quấy rối em gái của Mark khi chúng đi hái đậu chung. Tôi đã phải la chúng vào bữa trưa. Cứ phải giữ chúng im lặng và làm việc. Nếu chúng gây ra điều gì, cứ kêu tôi."

Khi tôi lấy đồ ra về. Tôi không thể nào quên được hình ảnh khuôn mặt của Mark khi cậu ta nói "Chúng em là những thằng ngu." Thằng ngu. Từ này cứ vang lên trong đầu tôi. Tôi quyết định tôi phải làm điều gì đó thật mạnh mẽ.

Vào buổi chiều hôm sau tôi bảo với người đồng nghiệp của tôi đừng vào lớp tôi nữa. Tôi cần điều khiển những đứa trẻ này theo cách của tôi. Tôi quay lại lớp và nhìn vào mắt từng học sinh. Rồi tôi bước tới bảng và viết ECINAJ. "Đó là tên của tôi," tôi nói. "Các em có thể nói cho tôi biết đó là gì không?" Bọn trẻ nói rằng tên của tôi "kỳ cục" và chúng chưa bao giờ thấy một cái tên như vậy. Tôi lại bước tới bảng và viết chữ JANICE. Nhiều đứa nhỏ bật kêu lên và chúng nhìn tôi vui vẻ. "Các em nói đúng, tên của tôi là Janice," tôi nói. "Tôi bị thiếu năng đọc, nghĩa là chứng đọc khó. Khi tôi bắt đầu đi học, tôi không thể viết tên của tôi chính xác. Tôi không thể đọc chữ và các con số thì bay mất tiêu khỏi đầu tôi. Tôi bị đặt biệt danh "Đứa ngu". Đúng vậy đó - Tôi đã từng là một "đứa ngu". Bây giờ tôi vẫn còn cảm giác được những âm thanh khủng khiếp đó và sự xấu hổ của mình." "Vậy sao cô thành giáo viên được?" một đứa trẻ hỏi.

"Vì tôi ghét những biệt hiệu đó và tôi không ngu si và tôi rất ham học. Lớp học của chúng ta cũng vậy. Nếu các bạn thích biệt danh "thằng ngu", các bạn không cần ở đây. Hãy đổi qua lớp khác. Không có ai ngu ở trong lớp này." "Tôi sẽ không dễ dàng với các em," tôi tiếp tục. "Chúng ta sẽ làm việc và làm cho tới khi các em nắm bắt được. Các em sẽ tốt nghiệp và tôi hy vọng một số em sẽ vào được đại học. Đó không phải là chuyện tếu - đó là một lời hứa. Tôi sẽ không muốn nghe từ "ngu" một lần nào nữa. Các em có hiểu không?"

Bọn trẻ dường như ngồi nghiêm chỉnh hơn. Chúng tôi làm việc rất chăm chỉ và tôi bắt đầu thực hiện được một phần lời hứa. Đặc biệt Mark là một

đứa trẻ rất thông minh. Tôi đã nghe cậu ta nói với một đứa khác "Cuốn sách này rất hay. Chúng tớ không đọc sách trẻ con ở đây." Cậu đang cầm cuốn sách "To Kill a Mockingbird". Tháng ngày trôi qua, và sự tiến bộ thật tuyệt vời. Một ngày kia Mark nói với tôi "Mọi người vẫn nghĩ chúng em ngu vì chúng em hay nói sai ngữ pháp." Đó là thời điểm tôi chờ đợi. Từ lúc đó chúng tôi học chuyên sâu về ngữ pháp, bởi vì bọn trẻ muốn thế. Tôi thật sự tiếc nuối khi thấy tháng Sáu tới, bọn trẻ đang muốn học thật nhiều. Tất cả học trò đều biết tôi sẽ lập gia đình và dời đi xa. Tôi thấy rõ bọn trẻ xúc động mỗi khi tôi nhắc đến điều đó. Tôi vui vì thấy chúng yêu mến tôi nhưng lại sợ rằng chúng sẽ buồn giận khi tôi ra đi.

Vào ngày cuối cùng của năm học, khi tôi đến trường, thầy giám thị gọi tôi khi tôi vừa bước vào cổng trường. "Xin cô vui lòng đi theo tôi," ông nói một cách nghiêm khắc. "Có chuyện trong phòng học của lớp cô." Ông thẳng bước đi về hướng lớp học. Điều gì đây? Tôi lo lắng. Thật tuyệt vời! Bọn trẻ

đã lấy sơn phun lên từng góc tường những bông hoa, từng bó hoa trên bàn mỗi đứa và một bó hoa lớn trên bàn tôi. Bọn trẻ làm thế nào mà được nhỉ? Tôi suy nghĩ. Hầu hết bọn chúng đều rất nghèo đến mức phải xin trường trợ cấp cho quần áo ấm và thức ăn. Tôi bật khóc, và bọn trẻ khóc theo tôi. Sau đó tôi mới được biết bằng cách nào bọn chúng làm được như vậy.

Mark làm thêm trong một tiệm bán hoa vào cuối tuần đã thấy rất nhiều phiếu đặt hàng của các lớp khác. Cậu ta đã kể lại cho bạn bè nghe. Quá kiêu hãnh để có thể chấp nhận bị coi là "nghèo", Mark đã hỏi người chủ tiệm xin những bông hoa dư còn lại. Rồi cậu đến nghĩa trang kể về một giáo viên đang chuẩn bị đi xa. Người ta đã giữ lại cho cậu những giỏ hoa. Đó không phải là điều cuối cùng bọn trẻ làm cho tôi. Hai năm sau, cả 14 học sinh đã tốt nghiệp, và 6 đứa đã đạt học bổng vào đại học. Hai mươi tám năm sau, tôi đang dạy ại một trường rất nổi tiếng không xa nơi trường cũ. Tôi được biết

Mark đã lập gia đình với người cậu yêu từ đại học và trở thành một nhà kinh doanh tài giỏi. Và thật bất ngờ, ba năm trước đứa con trai của Mark đã lại học trong lớp tôi dạy. Đôi lần tôi bật cười khi nhớ lại ngày đầu tiên đi dạy. Nghĩ đến việc tôi muốn bỏ nghề để làm điều gì đó tốt hơn!

Chiếc lá cuối cùng

Trong một quận nhỏ phía đông Washington, các con đường chạy ngoằn ngoèo một cách điên dại, cắt quãng thành những dải nhỏ gọi là “vùng”.

Những “vùng” này lọt thỏm trong những góc và đường cong lạ kì. Một con đường cắt ngang với chính nó một, hai lần. Một họa sĩ đã có lần khám phá là con đường có thể có giá. Ví dụ như khi một nhân viên thu ngân cầm hoá đơn của màu vẽ, giấy và vải, sau khi đi dọc theo đường này bỗng thấy mình đã đi vòng lại chỗ cũ mà không hề thu được một xu nào cả!

Thế nên đám họa sĩ chẳng bao lâu đã kéo đến phường Greenwich, sẵn lòng phòng cho thuê có cửa sổ thông ra hướng bắc, góc mái kiểu thế kỷ 18, gác lửng kiểu Hà Lan, và giá thuê lại rẻ. Sau đấy họ mang vào vài lọ hộp kim thiếc, một hai cái chảo nấu ăn dã chiến, và thế là một “quần cư” thành hình.

Hai cô Sue và Johnsy cùng thuê chung một căn phòng đơn giản ở tầng trên cùng của một toà nhà ba tầng lụp xụp. “Johnsy” thực ra là tên thân mật của California. Họ đã gặp nhau tại một hiệu ăn trên đường Số Tám, và khám phá ra là họ có những sở thích tương đồng về nghệ thuật, rau diếp xoăn trộn dấm, và thời trang với tay áo giám mục. Thế là họ cùng thuê chung một căn phòng. Đấy là vào Tháng 5. Vào tháng 11, có một kẻ ngoại nhập mang theo giá lạnh nhưng vô hình, mà các bác sĩ gọi là Viêm Phổi, rình rập trong “quần cư”, móng vuốt giá băng quệt vào đây đó. Tên giặc đã ngang nhiên hoành hành khu phía đông, hạ gục nhiều nạn nhân, nhưng hẳn chỉ mới đặt chân chậm chậm qua các lối ngõ như bàn cờ của mấy “vùng” nhỏ hẹp phủ đầy rêu.

Bạn sẽ không xem Thần Viêm Phổi như một quân tử già đầy hào hiệp. Người con gái nhỏ vốn đã mất máu vì những trận gió ở Califonia thì lẽ ra không đáng cho một kẻ bất tài già nua bận tâm đến. Nhưng hẳn đã tấn công Johnsy. Thế là cô nằm bẹp, không mấy cử động, trên chiếc giường sắt, xuyên qua khung cửa sổ kiểu Hà Lan nhìn ra bức tường trơ trụi của căn nhà gạch kể bên.

Một buổi sáng, vị bác sĩ đầy bận rộn mời Sue ra hành lang. Ông đang vẩy cái nhiệt kế thăm bệnh để mực thủy ngân trong đó hạ xuống.

- Cơ may khởi bệnh của cô ấy áng chừng chỉ một phần mười. Và cơ may này là tùy vào việc cô ấy có ý chí muốn sống hay không. Với cách con bệnh chỉ ngóng chờ công ty mai táng đến thì sách thuốc nào cũng vô dụng. Cô bạn nhỏ của cô đã bị ám ảnh là cô ấy sẽ không qua khỏi. Cô ấy có ý định gì không?

- Chị ấy... chị ấy muốn có ngày nào đó vẽ tranh phong cảnh vịnh Naples.

- Vẽ tranh à? Thật là điên rồ! Cô ấy có bận tâm nặng nề về việc gì không, chẳng hạn về một người đàn ông nào đó?

Cô Sue khịt mũi:

- Một người đàn ông à? Một người đàn ông thì có thể... mà không, bác sĩ ạ, không có chuyện như thế.

Vị bác sĩ nói:

- Thế thì là do cô ấy quá yếu rồi. Tôi sẽ cố làm mọi cách mà khoa học cho phép. Nhưng mỗi khi con bệnh của tôi bắt đầu nhắm tính số lượng xe trong chuyển đưa đám của họ thì xem như hiệu lực của thuốc men chỉ còn một nửa. Nếu cô có cách khiến cho cô ấy hỏi han cô về thời trang mùa đông thì tôi có thể đoán chắc cơ may là một phần năm, thay vì là một phần mười.

Sau khi vị bác sĩ đi khỏi, Sue đi vào phòng vẽ và khóc cho đến khi cái khăn giấy Nhật tươi tắn thành bột giấy. Rồi cô đường bệ đi vào phòng của Johnsy với cái giá vẽ, miệng huýt sáo một điệu dân ca Mỹ rộn ràng.

Johnsy vẫn nằm bẹp, xem chừng không động đậy chút nào dưới tấm vải giường, mặt hướng về cái cửa sổ. Sue ngừng huýt sáo, nghĩ là bạn mình đang ngủ. Cô sắp xếp giá vẽ và bắt đầu dùng viết và mực để vẽ hình mình

hoạ cho một truyện để đăng trong một tạp chí. Trong khi các hoạ sĩ trẻ tuổi phải dọn đường cho Hội Hoạ bằng cách vẽ tranh cho truyện ấy để dọn đường cho Văn Chương. Khi Sue đang phác hoạ cái quần bánh bao và gong kinh một tròng của một anh hùng (một tay cao bồi bang Idaho), cô nghe một tiếng nho nhỏ, lặp lại vài lần.

Cô đi vội đến bên mép giường. Johnsy đang mở mắt, nhìn ra cửa sổ, và đang đếm, đếm ngược: “mười hai”, và ít lâu sau: “mười một”, và sau đấy “mười”, rồi “chín”, rồi “tám” và “bảy” gần như liền nhau.

Sue nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ. Có gì ở ngoài đấy đâu mà đếm? Chỉ có một khoảng sân trống buồn nản, và bức tường trơ trụi của một căn nhà gạch xa hơn chừng mười thước. Một dây thường xuân thật già cỗi, gốc vịn vào mục nát, leo đến giữa bức tường gạch. Ngọn gió thu lạnh đã làm rơi rụng đám lá, phơi bày các nhánh gần như trơ trụi bám vào mấy mảng gạch vụn vỡ. Sue hỏi?

- Cái gì vậy hở bồ?

Johnsy nói, gần như thì thầm:

- Sáu. Bây giờ rơi nhanh quá. Ba ngày trước còn gần cả trăm, đếm muồn nhức đầu. Nhưng giờ thì dễ rồi. Thêm chiếc nữa. Giờ chỉ còn lại năm.

- Năm cái gì, noi cho Sue của bồ nghe nào!

- Năm chiếc lá. Trên cây thường Xuân. Khi chiếc lá cuối cùng rụng thì mình cũng sẽ ra đi. Minh đã biết như thế ba ngày nay rồi. Bác sĩ không nói cho bạn biết à. Sue cầu nài, với giọng khinh miệt cao quý.

- Ô hay! Minh chưa bao giờ nghe có chuyện điên khùng như vậy. Mấy cái lá thường Xuân thì có liên hệ gì đến việc bồ khỏi bệnh đâu nào? Và bồ vẫn thích cái cây này, cô nàng hư đồn ời! Đừng có ngốc nghếch. Sáng nay ông bác sĩ nói với mình là cơ may của bồ khỏi bệnh hẳn... xem ông ấy nói gì nào... ông ấy nói cơ may chính xác là mười trong một! Đấy cũng bằng với cơ may chúng mình có ơ New York để đáp tàu điện hay đi qua một toà nhà mới. Bây giờ ăn một tí cháo, rồi mua ít tượn vang poóc-tô cho cô bé đang bệnh, và thịt lợn cho chính tác giả ăn. Johnsy vẫn dán mắt ra ngoài cửa sổ:

- Không cần phải mua rượu vang. Thêm một chiếc nữa. Không, mình không muốn ăn cháo. Thế là còn có bốn. Mình muốn xem chiếc lá cuối cùng trước khi trời tối. Khi ấy mình cũng sẽ ra đi. Sue nghiêng mình trên cô:

- Johnsy ơi, bồ có thể hứa nhắm mắt lại và không nhìn ra ngoài cửa sổ khi mình làm việc được không?

Ngày mai mình phải đi giao mấy bức vẽ. Mình cần ánh sáng, nếu không mình phải kéo rèm xuống.

Johnsy hỏi, giọng lạnh tanh:

- Bạn có thể vẽ trong phòng kia được không?

- Mình muốn ở kề bên bồ. Hơn nữa, mình không muốn bồ cứ nhìn mãi mấy chiếc lá thường Xuân vô duyên đó.

- Cho mình biết khi nào bạn làm xong, vì mình muốn xem chiếc lá cuối cùng rụng xuống. Mình chán chờ đợi rồi. Mình chán suy nghĩ. Mình muốn buông xuôi tất cả, và thả người trôi xuống, xuống nữa, như là một trong mấy chiếc lá mệt mỏi kia. Johnsy nhắm mắt lại, mặt tái nhợt, nằm yên như la một cái tượng bị sập đổ.

- Ráng ngủ đi. Mình muốn kêu ông Behrman lên để ngồi mẫu cho mình vẽ một ông thợ mỏ già cô độc. Mình chỉ đi một phút. Đừng cựa quậy cho đến khi mình trở lại.

Ông già Behrman là một họa sĩ sống ở tầng trệt bên dưới phòng của họ. Ông đã quá sáu mươi, và có một chòm râu rậm như ông Moses hiện thân trên bức điêu khắc của Michael Angelo. Behrman là cả một sự thất bại trong nghệ thuật. Trong bốn mươi năm ông vung vãi chiếc cọ mà không hề chạm gần đến vạt áo của Người Tình. Ông luôn luôn muốn vẽ nên một kiệt tác, nhưng chưa bao giờ bắt đầu. Trong vài năm nay ông không vẽ được gì ngoại trừ thỉnh thoảng ít nét quấy quạ cho giới thương mại và quảng cáo. Ông kiếm tiền chút đỉnh bằng việc ngồi làm mẫu cho các họa sĩ trẻ trong quần cư khi họ không muốn trả theo giá của người mẫu chuyên nghiệp. Ông uống rượu gin lu bù, và vẫn nói đến kiệt tác sắp đến của ông. Còn lại thì Behrnam là một ông già nhỏ thó nhưng dữ tợn, hay chửi như té tát người nào tỏ ra yếu đuối, và xem mình như là con chó giữ nhà để bảo vệ cho hai

hoạ sĩ trẻ sống ở tầng trên.

Sue tìm gặp behrman khi ông nong nặc mùi rượu dâu trong căn phòng nhỏ tối mù. Trong một góc là cái giá vẽ với khung vải trống trơn, suốt hai mươi lăm năm vẫn chờ đợi đường nét đầu tiên của một kiệt tác. Cô nói cho ông nghe về chuyện hảo huyền của Johnsy, về việc cô nàng – quả thật nhẹ tênh và mỏng manh như một chiếc lá - sẽ trôi đi khi sự bám víu của cô vào trần thế vốn đã yếu sẽ yếu thêm.

Ông già Behrman, với cặp mắt đỏ sòng sọc, lớn tiếng kinh thường và chế diễu cho những điều tưởng tượng ngốc nghếch:

- Khốn khổ! ở đời sao lại có người ngu xuẩn muốn chết vì mấy cái lá rụng từ một dây leo vô duyên như vậy? Tao chưa bao giờ nghe có chuyện này. Không tao sẽ không ngồi làm mẫu cho một đứa ần cửa ngu ngốc như mày. Tại sao mày lại để ý tưởng khủng điên đấy đi vào đầu của nó? Ôi dào, cái con nhỏ Johnsy khốn khổ!

- Chị ấy đang yếu lắm, và cơn sốt làm cho đầu óc chị ấy trở nên bệnh hoạn đầy những mơ tưởng kỳ quái. Được rồi, nếu ông không muốn ngồi làm mẫu cho tôi cũng được. Nhưng tôi nghĩ ông là một ông già xấu tính – già vô tích sự. Ông Behrman tru tréo lên:

- Mày đúng là đàn bà! Ai bảo tao không muốn ngồi làm mẫu? Đi lên đi. Tao sẽ đến. Cả nửa giờ đồng hồ rồi tao đã nói là tao sẵn sàng ngồi. Trời ơi! Đây không phải là chỗ cô Johnsy có thể nằm bẹp dưỡng bệnh được. Một ngày nào đấy tao sẽ vẽ nên một kiệt tác, và bọn mình sẽ rời đi nơi khác. Trời ơi! Đúng là phải như thế.

Johnst đang ngủ khi họ lên. Sue buông cái rèm cửa xuống, ra dấu bảo Behrman đi vào phòng kia. Trong đấy, xuyên qua khung cửa sổ họ nhìn dây thường Xuân với nỗi lo sợ. Rồi họ nhìn nhau một lúc, không nói lời nào. Một cơn mưa giá lạnh đang ập xuống dai dẳng, pha cùng với tuyết. Trong chiếc áo xanh cũ kỹ, Behrman ngồi làm mẫu, giả làm một thợ mỏ ần cư, ngồi trên một cái ấm lật ngược giả làm một tảng đá.

Khi Sue thức giấc vào buổi sáng sau giấc ngủ kéo dài một giờ, cô thấy Johnsy đang vô hồn nhìn cái rèm màu sậm đã buông xuống. Johnsy thì thào:

- Kéo rèm lên. Mình muốn nhìn.Sue mệt mỏi làm theo bạn.

- Nhưng xem kìa! Sau trận mưa vùi dập và những cơn gió xoáy dữ tợn suốt một đêm dài, vẫn còn một chiếc lá thường Xuân dựa trên bức tường gạch. Đây là chiếc lá cuối cùng. Vẫn còn có màu xanh thẫm gần cuống, nhưng với phần rìa te tua pha màu vàng của sự tàn tạ, chiếc lá vẫn dũng cảm bám vào cái cành cao dăm bảy mét cách mặt đất.

Johnsy nói:

- Đây là chiếc lá cuối cùng. Mình nghĩ chắc chắn nó đã rụng đêm qua. Mình nghe tiếng gió. Nó sẽ rụng hôm nay, và mình sẽ chết cùng lúc với nó.Sue nghiêng khuôn mặt tóp của cô kề cận cái gối:

- Cứng ơ là cứng! Nếu cứng không nghĩ đến chính bản thân cứng thì nên nghĩ đến mình đây. Mình sẽ làm được gì chứ?

Nhưng Johnsy không trả lời. Nỗi cô đơn cùng cực nhất trên thế gian là một linh hồn chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình bí ẩn, xa thẳm. Điều mộng tưởng dường như đã ảnh hưởng mạnh mẽ hơn khi những dây nối buộc cô với tình bạn và với trần thế đã bị lơi lỏng. Ngày dần trôi, và dù qua khoảng không xám xịt, họ vẫn thấy chiếc lá đơn độc bám vào cuống của nó, dựa vào bức tường. Và rồi, khi màn đêm buông xuống, gió bắc lại thổi, trong khi mưa vẫn đập vào các cửa sổ, chảy ồ ạt xuống theo rìa mái nhà kiểu Hà Lan.Khi đã có đủ ánh sáng buổi tinh sương, Johnsy, con người vô cảm, lại ra lệnh kéo cái rèm xuống.

Chiếc lá thường Xuân vẫn còn đấy. Johnsy nằm một hồi lâu nhìn nó. Và rồi cô gọi Sue, đang quây nôi cháo ga trên cái bếp ga. Cô nói:

- Mình là đứa hư, Sue à. Có cái gì đó đã khiến chiếc lá vẫn ở đấy để cho thấy mình quả là độc ác. Muốn chết là một cái tội. Bây giờ bồ có thể mang cho mình chút cháo, và ít sữa pha chút rượu vang póc-tô, và... không, mang trước cho mình cái gương soi cầm tay, rồi chèn ít cái gối quanh mình, rồi mình sẽ ngồi lên để xem bồ nấu nướng. Một giờ sau, cô nói:

- Sue à, một ngày nào đấy mình sẽ vẽ cảnh vịnh Naples.

Ông bác sĩ đến vào buổi xế chiều, và khi ông trở ra Sue có cơ để đi ra ngoài hành lang. Ông nắm lấy bàn tay gầy, run rẩy của Sue đặt trong tay ông.

- Cơ may ngang bằng. Với công chăm sóc tận tụy của cô, cô sẽ thắng. Và giờ tôi phải đến thăm một ca khác ở tầng dưới. Người bệnh là Behrman – tôi nghĩ chừng đâu là một họa sĩ. Cũng viêm phổi. Ông ta già cả, yếu đuối, cơn bệnh lại là cấp tính. Không có hi vọng gì, nhưng tôi sẽ đưa ông đến bệnh viện để được thoải mái hơn.

Ngày kế, ông bác sĩ bảo Sue:

- Cô ấy qua khỏi cơn nguy rồi. Cô đã thắng. Bây giờ chỉ cần dinh dưỡng và chăm sóc – chỉ có thể thôi.

Buổi chiều ấy, khi Johsy đang đan một cái khăn quàng len màu lam thật đậm và xem vẽ rất vô dụng, Sue đến bên giường cô, đặt cánh tay quanh cô và cũng quanh mấy cái gối.

- Mình có chuyện này nói cho bồ biết, cái con chuột trắng ời. Ông Behrman qua đời hôm nay ở bệnh viện vì chứng viêm phổi. Ông ấy nhuộm bệnh chỉ trong có hai ngày. Người gác đã tìm thấy ông sáng ngày đầu tiên trong căn phòng tầng dưới, bất tỉnh với cái chân đau đớn. Đôi giày và quần áo ông ấy bị ướt cả, lạnh như nước đá. Họ không thể hiểu nổi ông đã đi đâu trong một đêm kinh hoàng như thế. Và rồi họ tìm thấy cái đèn bão, vẫn cháy, và một cái thang đã bị rời khỏi nơi cất giữ, vài cây cọ tơi tả, và nghiên màu mới ít màu xanh và vàng, bồ nhìn ra ngoài cửa sổ xem, nhìn chiếc lá thường Xuân cuối cùng trên bức tường đấy. Bồ có đặt nghi vấn tại sao nó không bao giờ bay lất phất khi có gió thổi không? Cưng ời, đó là kiệt tác của ông Behrman đấy - ông đã vẽ nó đúng vào đêm chiếc lá cuối cùng rơi rụng.

Hộp giấy thứ 11

Mục sư Bill Simpson

Bạn nhớ nhất ngày lễ Tạ ơn nào mà bạn đã trải qua trong đời mình? Tôi xin kể lại câu chuyện của tôi. Vào ngày đó, nhà thờ ghi danh sách mười gia đình nghèo nhất để phát mười hộp thức ăn. Khi chúng tôi gói những hộp thức ăn này trong hội từ thiện thì những gia đình đang chờ đợi một cách sung sướng. Những hộp thức ăn này là những thức ăn ngon nhất đối với họ

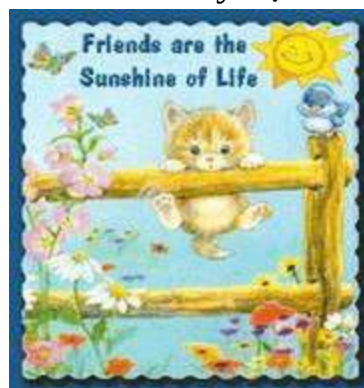
trong nhiều tháng nay. Khi họ đang lấy hộp thức ăn của mình, một gia đình lại vừa mới tới. Cha, mẹ và ba đứa trẻ bước ra khỏi một chiếc xe tải cũ kỹ và bước vào trong phòng. Họ là một gia đình mới, không có tên trong danh sách. Họ nghe nói nhà thờ có phân phát thức ăn. Tôi giải thích rằng chúng tôi không có dư thức ăn cho một gia đình nữa. Khi tôi cố gắng nói với họ rằng tôi sẽ làm hết sức mình, một điều kỳ diệu đã xảy ra. Không nói một lời, một người đàn bà đặt xuống hộp thức ăn của mình rồi nhanh chóng tìm một hộp không để bên cạnh. Bà ta chuyển một số đồ từ hộp thức ăn của bà ta vào hộp không này. Ngay sau đó những người khác cũng làm theo bà ta, và những người nghèo khổ này đã có được hộp thứ 11 cho gia đình mới.

Paco, về nhà đi con!

Alan Cohen

Trong một thị trấn nhỏ, một người cha cãi nhau với Paco – đứa con trai nhỏ của mình. Vào sáng hôm sau, người cha phát hiện đứa con của mình đã bỏ nhà ra đi.

Trần ngập hối hận, người cha nhận thấy rằng đứa con trai thật sự quan trọng hơn tất cả mọi điều trên thế gian này. Ông muốn sửa chữa lại mọi việc. Ông đi tới một cửa hiệu nổi tiếng nhất thị trấn và treo một tấm biển "Paco, về nhà đi con. Cha yêu con lắm. Hãy gặp cha ở đây vào sáng mai." Sáng hôm sau, người cha đi đến cửa hiệu, ở đó đã có bảy cậu bé cùng tên

Paco và cũng chạy trốn khỏi nhà mình. Những đứa trẻ này đã nghe được tiếng gọi đầy tình thương, và mỗi đứa đều hy vọng đó chính là người cha đang gọi mình về nhà với vòng tay rộng mở.

Và tôi đã bật khóc...

Meg Hill

Tôi đã không bật khóc khi được biết con tôi là một đứa trẻ bị bệnh tâm thần. Tôi vẫn ngồi im và không nói gì khi vợ chồng tôi được thông báo rằng Kristi đứa con hai tuổi của chúng tôi - đúng như chúng tôi đã nghi ngờ – thật sự bị chậm phát triển trí não. "Cứ khóc đi," bác sỹ khuyên tôi thân ái. "Nó giúp tránh được các khủng hoảng về tâm lý."

Những khủng hoảng tâm lý không xảy ra, tôi không thể khóc trong những ngày tháng tiếp theo. Chúng tôi đăng ký cho con vào trường mẫu giáo khi cháu được bảy tuổi. Thật dễ bật khóc khi tôi để con mình ở lại trong căn phòng toàn những đứa trẻ năm tuổi đầy tự tin, háo hức, nhanh nhẹn. Kristi đã chơi một mình ở nhà rất nhiều giờ, nhưng vào bữa đó, khi cháu là đứa khác biệt hẳn giữa hai mươi đứa trẻ khác, có lẽ lúc đó là lúc cháu nó cảm thấy cô đơn nhất.

Mặc dù vậy, những điều tốt đẹp hơn cũng dần dần tới với Kristi và những bạn cùng lớp của cháu. Khi khoe về mình, những đứa bạn của Kristi cũng cố gắng khen thêm: "Hôm nay Kristi đã đọc tất cả các chữ chính xác." Không đứa trẻ nào nói thêm rằng những chữ mà Kristi phải đọc dễ hơn nhiều so với các bạn khác. Trong năm thứ hai ở trường, cháu nó gặp một trường hợp rất khó khăn. Một cuộc thi lớn cho học sinh về năng khiếu âm nhạc và thể thao. Kristi lại rất kém về âm nhạc và khả năng vận động. Vợ chồng chúng tôi cũng rất sợ khi nghĩ đến ngày đó.

Hôm đó, Kristi tính giả bộ bệnh. Tôi cũng muốn liều để cho cháu ở nhà. Tại sao phải để cho Kristi thua trong một phòng thể thao ngập những phụ huynh, học sinh và thầy cô giáo? Cách giải quyết đơn giản nhất là để cháu ở nhà. Chắc chắn rằng vắng mặt trong một chương trình như vậy cũng không có vấn đề gì xảy ra. Nhưng lương tâm tôi không cho phép tôi đầu hàng dễ dàng như vậy. Và cuối cùng thì tôi phải đẩy Kristi - lúc đó đã tái nhợt và rất miễn cưỡng - lên xe học sinh và chính tôi lại giả bộ bệnh.

Nhưng một khi tôi đã ép con gái mình tới trường, thì tôi cũng phải ép mình tới tham gia chương trình. Dường như thời gian kéo dài tới vô tận khi chưa tới nhóm của Kristi trình diễn. Cuối cùng thì chúng cũng tới lượt, khi

đó tôi biết Kristi rất lo sợ. Lớp của cháu được chia thành từng nhóm. Với những động tác ì ạch, chậm và lóng ngóng, chắc chắn cháu sẽ làm đội kém điểm.

Cuộc thi đấu lại diễn ra rất suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên, cho đến khi cuộc thi chạy trong bao tải. Mỗi đứa trẻ phải nhảy vào trong bao từ tư thế đứng, ôm bao nhảy đến đích, quay vòng lại nơi xuất phát và nhảy ra khỏi bao. Tôi thấy Kristi đứng gần cuối hàng và trông có vẻ hoảng loạn.

Nhưng khi gần tới lượt Kristi, có một thay đổi trong đội của cháu. Cậu con trai cao nhất trong đội đứng ra sau Kristi và đặt hai tay lên eo của cháu. Hai đứa con trai khác đứng lệch ra phía trước của cháu. Khi đứa trẻ trước Kristi nhảy ra khỏi bao, hai đứa con trai đằng trước giữ bao trong khi đứa con trai đằng sau nhấc Kristi lên và đặt cháu chính xác vào trong bao. Đứa con gái đứng đằng trước Kristi giữ tay cháu và giúp cháu giữ thẳng bằng. Cuối cùng cháu cũng bắt đầu nhảy, mỉm cười và tự hào. Giữa tiếng hoan hô cổ vũ của các giáo viên, học sinh và phụ huynh, tôi đã cảm ơn trời vì những con người tốt bụng kia có mặt trong cuộc đời đã giúp cho đứa con gái khuyết tật của tôi có thể cảm thấy mình như là một con người thật sự.

Và tôi đã bật khóc.

Mẹ lạnh lắm phải không?

Vào một đêm Giánh sinh, một thiếu phụ mang thai lần bước đến nhà một người bạn nhờ giúp đỡ. Con đường ngắn dẫn đến nhà người bạn có một mương sâu với cây cầu bắc ngang. Người thiếu phụ trẻ bỗng trượt chân chúi về phía trước, cơn đau đẻ quặn lên trong chị. Chị hiểu rằng mình không thể đi xa hơn được nữa. Chị bò người phía bên dưới cầu.

Đơn độc giữa những chân cầu, chị đã sinh ra một bé trai. Không có gì ngoài những chiếc áo bông dày đang mặc, chị lần lượt gỡ bỏ áo quần và quần quanh mình đưa con bé xú, vòng từng vòng giống như một cái kén. Thế rồi tìm thấy được một miếng bao tải, chị trùm vào người và kiệt sức bên cạnh con.

Sáng hôm sau, một người phụ nữ lái xe đến gần chiếc cầu, chiếc xe bỗng chết máy. Bước ra khỏi xe và băng qua cầu, bà mẹ nghe một tiếng

khóc yếu ớt bên dưới. Bà chui xuống cầu để tìm. Nơi đó bà thấy một đứa bé nhỏ xíu, đói lả nhưng vẫn còn ấm, còn người mẹ đã chết cứng.

Bà đem đứa bé về và nuôi dưỡng. Khi lớn lên, cậu bé thường hay đòi mẹ nuôi kể lại câu chuyện đã tìm thấy mình. Vào một ngày lễ giáng sinh, đó là sinh nhật lần thứ 12, cậu bé nhờ mẹ nuôi đưa đến mộ người mẹ tội nghiệp. Khi đến nơi, cậu bé bảo mẹ nuôi đợi ở xa trong lúc cậu cầu nguyện. Cậu bé đứng cạnh ngôi mộ, cúi đầu và khóc. Thế rồi cậu bắt đầu cởi quần áo. Bà mẹ nuôi đứng nhìn sững sờ khi cậu bé lần lượt cởi bỏ tất cả và đặt lên mộ mẹ mình.

"Chắc là cậu sẽ không cởi bỏ tất cả - bà mẹ nuôi nghĩ - cậu sẽ lạnh cứng!" song cậu bé đã tháo bỏ tất cả và đứng run rẩy. Bà mẹ nuôi đi đến bên cạnh và bảo cậu bé mặc đồ trở lại. Bà nghe cậu bé gọi người mẹ mà cậu chưa bao giờ biết: "mẹ đã lạnh hơn con lúc này, phải không mẹ?" Và cậu bé òa khóc

MỘT CUỘC ĐUA TÀI

Năm 20 tuổi, tôi là một nữ điều dưỡng đang thực tập tại một bệnh viện nhi. So với viện tim hoặc bệnh viện đa khoa, công việc ở bệnh viện nhi đối với tôi có vẻ dễ như trở bàn tay. Tôi vốn có khiếu kết bạn với trẻ con. Chắc hẳn tôi sẽ vượt qua dễ dàng và chỉ còn chờ ngày tốt nghiệp...

Chris là một cậu bé 8 tuổi vô cùng hiếu động. Cậu lén bố mẹ vào thám thính công trường xây dựng cạnh nhà, và bị té gãy tay. Cánh tay gãy của cậu bị nhiễm trùng, buộc phải cưa bỏ. Tôi được chỉ định làm y tá hậu phẫu của cậu bé.

Khi sức khỏe của cậu bé dần dần khá lên cũng là lúc cậu đau khổ nhận ra sự mất mát của mình... Cậu nằm một chỗ, chờ giúp đỡ, không chịu làm vệ sinh cá nhân. Tôi nhẹ nhàng khích lệ: "Cháu đâu có ở mãi trong bệnh viện. Cháu phải học cách tự phụ vụ...". Cậu bé giận dữ la lên: "Cháu có thể làm gì được với một tay?". Tôi vắt óc tìm một câu trả lời thích hợp. Cuối cùng tôi bảo: "Dù sao cháu vẫn còn tay phải". "Nhưng cháu thuận tay trái" - Cậu bé kêu lên đầy thất vọng...

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vô dụng và vô tâm đến thế. Sao tôi lại tưởng rằng mọi người đều thuận tay phải...

Sáng hôm sau, tôi trở lại với một cuộn băng dính. Vòng cuộn băng quanh cổ tay, tôi bảo cậu bé: "Cháu thuận tay trái, còn cô thuận tay phải. Cô sẽ dán tay phải của cô vào hàng nút áo sau lưng của cháu. Bây giờ mỗi khi cô làm việc gì bằng tay trái, cháu phải làm theo bằng tay phải. Nào, cháu muốn bắt đầu bằng việc gì?". Nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, cậu bé càu nhàu: "Cháu mới ngủ dậy, cháu cần đánh răng ". Tôi xoay xở mở nắp ống kem, đặt bàn chải lên bàn, tìm cách nặn kem lên chiếc bàn chải đang ngả nghiêng... Sau gần 10 phút nỗ lực với kem vung vãi đầy trên bàn, tôi mới hoàn tất được công việc. "Cháu có thể làm nhanh hơn..." - cậu bé tuyên bố. Và khi nhanh hơn thật, cậu mỉm cười chiến thắng...

Hai tuần sau đó trôi qua nhanh chóng. Chúng tôi biến mọi công việc hàng ngày thành những cuộc đua tài hào hứng. Chúng tôi cài nút áo, phết bơ kên bánh mì, cột dây giày,... Không còn phân biệt tuổi tác, chúng tôi là 2 vận động viên đang ra sức đua tài...

Lúc tôi hết thời gian thực tập cũng là lúc cậu bé rời bệnh viện, tự tin đối mặt với cuộc sống... Khi hôn tạm biệt cậu bé, tôi không cầm được nước mắt...

Đã 30 năm trôi qua kể từ ngày ấy. Cuộc đời tôi đã bao phen chìm nổi. Mỗi lần phải đương đầu với thử thách, tôi lại nhớ đến cậu bé. Và mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, nản lòng, tôi lại lẳng lặng vào phòng tắm, giấu tay phải ra sau, lấy kem và đánh răng bằng tay trái

Giá trị của những câu hỏi

(Anthony Robbins)

" Bọn chúng chẳng cần lý do gì cả. Chúng đến nhà anh chỉ vì anh là người gốc do thái. Quân đức quốc xã xông vào nhà, lôi anh và cả gia đình anh đi. Ngay sau đó chúng lừa họ như bày gia súc và tống lên xe lửa rồi chở thẳng đến trại tập trung...chúng đã giết chết họ và chỉ mình anh còn sống. Làm sao mà anh có thể sống nổi trước cảnh tượng hãi hùng phải nhìn thấy

con mình nơi bộ quần áo của một đứa trẻ khác vì bây giờ con anh đã chết sau một cơn mưa đạn? Thế nhưng anh vẫn phải sống.

Một hôm anh nhìn cơn ác mộng chung quanh mình và phải đối diện với một sự thật hiển nhiên: nếu anh còn ở đây thêm một ngày chắc chắn anh sẽ chết. Anh có một quyết định là phải thoát khỏi đây ngay lập tức! Anh không biết cách nào, anh chỉ biết mình phải trốn. Hàng tuần liền anh hỏi các bạn tù, "Làm sao chúng ta có thể thoát được nơi kinh hoàng này?" Anh hầu như luôn nhận được cùng một câu trả lời, "đừng dại dột", họ trả lời "không thể nào thoát nổi! hỏi như vậy dần vặt tâm trí anh mà thôi. Cứ chịu khó làm việc và cầu nguyện cho mình được sống sót". Nhưng anh không chấp nhận điều này - anh nhất định sẽ không chấp nhận như thế. Anh bị ám ảnh vì truyện trốn thoát và cho dù những câu hỏi của anh không có nghĩa gì, anh vẫn luôn luôn hỏi đi hỏi lại, "Làm sao tôi có thể trốn thoát? Phải có cách nào đó. Làm thế nào tôi có thể trốn thoát khỏi nơi này mà vẫn khỏe, vẫn sống, ngay hôm nay?"

Có lời nói rằng bạn cứ xin thì sẽ được. Và không hiểu vì sao hôm ấy anh đã nhận được câu trả lời. Có thể vì anh hỏi quá sức mãnh liệt, có thể là vì anh đã ý thức rõ "bây giờ chính là thời điểm". Cũng có thể là vì anh liên tục tập trung vào một tiêu điểm là câu trả lời cho câu hỏi của mình. Bất luận lý do gì, sức mạnh vĩ đại của tâm trí và tinh thần đã thức tỉnh nơi người đàn ông này. Câu trả lời đã đến với anh từ một nguồn gốc lạ thường: mùi lợm giọng của xác người đã thối rữa. Ở đó chỉ cách vài bước cách chỗ anh lao động, anh thấy một đồng xác người đã bị xúc lên thùng xe tải - đàn ông, đàn bà, trẻ em, tất cả đã bị hít khí ngạt. Những chiếc răng vàng của họ đã bị gỡ ra, mọi đồ trang sức quý báu mà họ có, thậm trí quần áo họ mang trên người, đều bị lột sạch. Lúc đó thay vì hỏi, "Làm sao quân Đức quốc xã có thể ghê tởm, mất nhân tính đến thế? Làm sao thượng đế có thể làm một điều tàn ác đến thế? Tại sao thượng đế lại để truyện này xảy đến với tôi?" Stanislavsky Lech đã hỏi một câu hoàn toàn khác. Anh hỏi "Làm cách nào tôi có thể sử dụng điều này để trốn thoát?" Và ngay lập tức anh đã có câu trả lời.

Hoàng hôn đang sửa soạn kết thúc một ngày lao động, Lech chạy lại nấp sau chiếc xe tải. Chỉ trong nháy mắt anh đã lột bỏ hết quần áo và lén mình trần truồng vào đồng xác chết mà không ai để ý. Anh giả bộ như đã chết, không một chút cử động cửa quạt dù có lúc anh gần ngộp thở vì một số xác chết khác tiếp tục được đề lên người anh. Mùi hôi thối của thịt người rữa, những cái xác chết cứng đờ bao bọc anh tứ phía. Anh chờ đợi và chờ đợi, hi vọng không một ai để ý đến một người vẫn còn sống giữa đám xác chết này và hi vọng sớm muộn chiếc xe tải cũng sẽ chạy đi. Cuối cùng, anh nghe tiếng động cơ xe tải nổ. Anh cảm thấy chiếc xe rung lên. Và đúng lúc ấy anh cảm nghiệm được mối hy vọng của mình khi đang nằm im giữa đồng xác chết. Rốt cuộc anh thấy xe dừng lại và rồi nó chúi toàn bộ những thân ma xuống một chiếc hố rộng mênh mông bên ngoài trại. Lech cứ ở yên đó hàng giờ cho tới khi màn đêm buông xuống. Sau cùng anh ta cảm thấy chắc chắn không có ai ở đó, anh rúc ra khỏi núi thân người và chạy trần truồng suốt 25 dặm cho tới khi tìm được tự do.

Giữa Stanislavsky Lech và biết bao nhiêu người phải bỏ mạng ở trại tập trung, khác biệt ở chỗ nào? Tất nhiên có nhiều yếu tố nhưng một sự khác biệt quyết định chính là anh đã đặt một câu hỏi khác với những người kia. Anh đã hỏi một cách dai dẳng, hỏi và mong chờ có câu trả lời và trong tâm trí anh đã nảy sinh một giải pháp cứu sống anh. Những câu hỏi anh tự đặt ra hôm ấy ở Krakow đã khiến anh làm những quyết định chớp nhoáng ảnh hưởng trực tiếp tới số phận của anh. Nhưng trước khi anh nhận được câu trả lời, trước khi anh làm quyết định và trước khi có những hành động ấy, anh đã phải hỏi mình những câu hỏi đúng.

Tôi muốn nói cho bạn điều này, người ta khác nhau là ở sự khác biệt trong những câu hỏi mà người ta nêu ra một cách nhất quán. Khi người ta chán nản, lý do thường là vì họ cứ lặp đi lặp lại cùng một câu hỏi tiêu cực như, "Có ích gì? Cố gắng làm gì, rốt cuộc cũng chẳng thay đổi được gì. Trời sao lại là tôi cơ chứ?".

Nếu bạn hỏi một câu hỏi khủng khiếp, bạn sẽ nhận được câu trả lời khủng khiếp. Bộ não của bạn luôn sẵn sàng phục vụ bạn, nên bất kỳ bạn đưa ra một câu hỏi nào, nó chắc chắn sẽ có một câu trả lời.

Vì thế nếu bạn hỏi, "Tại sao tôi không bao giờ thành công?" nó sẽ cho bạn câu trả lời đại khái như sau: "Vì bạn ngốc nghếch lắm", hay vì bạn không đáng để làm điều gì đến nơi đến chốn".

Tôi cho bạn một ví dụ về những câu hỏi thông minh, đó là truyện về anh bạn W. Mitchell yêu quý của tôi. Bạn nghĩ làm sao anh ta có thể sống nổi với hai phần ba thân thể đã bị cháy mà vẫn còn cảm thấy yêu đời?... Sau vụ tai nạn máy bay, khi nằm trong bệnh viện và bị liệt từ chân trở xuống, anh đã gặp một phụ nữ thật hấp dẫn, một y tá tên là Annie. Mặt anh đã cháy đen hoàn toàn, thân thể liệt từ hông trở xuống, thế mà anh đã có cam đảm hỏi: "Tôi có cách nào làm quen với cô ấy không"? Các bạn anh trả lời, "Mày điên rồi, mày đang tự lừa dối mình". Nhưng một năm rưỡi sau, anh và Annie đã thân quen nhau và nay hai người đã trở thành vợ chồng. Đó là kết quả của những câu hỏi mãnh liệt: chúng đem lại cho chúng ta một nguồn năng lực không gì có thể thay thế: những câu trả lời và những giải pháp ! "

" Điều quan trọng là đừng bao giờ ngưng đặt câu hỏi. Sự tò mò có tính hiện hữu của nó. Ta không thể nào không kinh ngạc khi chiêm ngắm những bí nhiệm của sự vĩnh cửu, của sự sống, của cơ cấu lạ lùng của ta thực tại. Chỉ cần người ta lãnh hội một chút bí nhiệm này mỗi ngày thôi đã đủ. Đừng bao giờ để mất sự tò mò lành thánh".

- Albert Einstein –

Yêu nên tốt, ghét nên xấu

Trước, vua nước Vệ rất yêu Di Tử Hà. Cái phép nước Vệ, ai đi trộm xe của vua, thì phải tội chặt chân. Mẹ Di Tử Hà đau nặng. Đêm khuya có người đến gọi, Di Tử Hà vội vàng lấy xe vua ra đi Vua nghe thấy, khen rằng: "Có hiếu thật! Vì hết lòng với mẹ, mà quên cả tội chặt chân".

Lại một hôm, Di Tử Hà, theo vua đi chơi ở ngoài vườn, đang ăn quả đào thấy ngọt còn một nửa, đưa cho Vua ăn. Vua nói: " Yêu ta thật ! Của đang ngon miệng mà biết để nhường ta".

Về sau, vua không có lòng yêu Di Tử Hà như trước nữa. Một hôm phạm lỗi, vua giận nói rằng: "Di Tử Hà trước dám thiện tiện lấy xe của ta đi Lại một bận dám cho ta ăn quả đào thừa. Thực mang tội với ta đã lâu ngày, nói

xong bắt đem trị tội. Ôi! Di Tử Hà ăn ở với vua trước sau cũng như vậy, thế mà trước vua khen, sau vua bắt tội, là chỗ tại khi yêu khi ghét khác nhau mà thôi. Lúc được vua yêu, chính đáng tội thì lại hóa công thần; lúc phải vua ghét, chính không đáng tội thì lại hóa ra sơ cho nên người muốn can ngăn, đàm luận với vua điều gì, thì trước phải xem xét cái lòng vua yêu hay vua ghét tính thế nào rồi hãy nói.

HÃY YÊU THA THIẾT

Đây là bức thư của một người cha gửi cho con gái của mình trước khi từ bỏ cuộc sống của mình để đi về cõi vĩnh hằng.:

"...Con ơi, dù con sợ tình yêu nhưng tình yêu cứ đến. Nếu đây là niềm vui thì con cứ nâng niu như người mẹ ôm ấp đứa con thơ. Nếu đây là vết thương lòng cũng có thể tâm hồn con vương vấn. Con đừng bao giờ tự hỏi con rằng người con đang yêu có xứng đáng với con không?. Cái thứ tình yêu mà mặc cả như món hàng ngoài chợ thì cái đó không còn là tình yêu nữa. Khi con yêu con đừng dẫn đo tính toán.

Nếu người yêu con là người nghèo khổ thì con sẽ cùng người ấy lao động xây đắp tô thắm cho tình yêu.

Nếu người yêu con già hơn con thì con sẽ làm cho người ấy trẻ lại với con. Nếu người yêu của con bị cụt chân thì con sẽ là cái nạng vững chắc của họ. Tình yêu đẹp nhất sẽ đến với con nếu như con làm đúng theo lời cha dạy. Con phải luôn cảnh giác xem thử người đó yêu con vì cái gì? Nếu người đó yêu con vì sắc đẹp thì con nên nhớ rằng: Sắc đẹp của con rồi sẽ tàn. Nếu người đó yêu con vì con có chức cao thì con hãy khẳng định rằng: Người đó không yêu con. Con hãy tự bảo họ rằng: "Địa vị không bao giờ đem lại hạnh phúc cho con người, chỉ có tự túc chân chính mới thỏa mãn lòng người chân chính." Con phải độ lượng và giàu lòng tha thứ nếu như họ hối hận thật sự. Con hãy chung thủy với người yêu xây dựng cuộc đời riêng. Nếu con làm mất hai chữ quý báu đó thì con sẽ hổ thẹn và không được quyền tự hào với chính con, với xã hội. Nếu con để cho một người nào khác chồng con đặt cái hôn ranh mãnh bắn thiêu lên môi con thì trước khi hôn họ sẽ khinh con và nhất là sau khi hôn họ sẽ càng khinh con hơn.

Ai sẽ vì con mà chăm sóc đời con. vui khi có tin mừng, buồn khi con gặp sự không may. Đó chính là chồng của con.

"CON HÃY YÊU ĐI, YÊU THA THIẾT NHƯ NGÀY XƯA MẸ ĐÃ YÊU CHA".....!!!!

Hữu dụng và vô dụng

Ngày xưa, khi người con thứ của Câu Tiễn bị vua Sở bắt giam vì tội giết người. Lúc này ở nước Sở có một vị tiên tri tên là Trang Sinh rất được vua Sở tôn kính và sùng bái - Câu Tiễn biết được chuyện này, nên thảo 1 lá thư, kèm theo 100 nén bạc sau đó gọi đứa con út của mình nói:

- Con hãy mang lá thư này cùng với lá thư của ta, đem tới nhà Trang Sinh, hầu giải nạn được cho anh của con

Người con trai cả nghe được chuyện này và tranh nhiệm với em của mình, chỉ với cái cớ là huynh trưởng !!! - Câu Tiễn nhất quyết không cho, nhưng vì phu nhân của ông ta đã tiếp lời của con trai trưởng mình, năn nỉ, lý lẽ cho con nó được đi !!! Câu Tiễn uất lắm, nhưng đành vì phu nhân mà ngậm bồ hòn làm ngọt

Vậy là người con trai trưởng của Câu Tiễn đem thư và vàng tới nhà Trang Sinh. Nhận thư và vàng của Câu Tiễn xong, Trang Sinh dặn dò kỹ với người con trai trưởng:

- Người hãy về đi, đừng bao giờ quay trở lại đây và đừng bao giờ hỏi là làm sao em của người được tha!

Người con trưởng một lòng vẫn muốn ở lại để mong xem cho được cách giải quyết của Trang Sinh, ngoài ra anh ta còn đem tiền vàng để mua chuộc các quan chức lớn nhỏ trong triều Sở - về phần Trang Sinh - ông đã âm thầm vào chầu vua Sở và nói rằng:

- " Muôn tâu Bệ hạ Sao Mỗ chiếu nước Mỗ, một điềm xấu

- Thế làm cách nào để trừ khử nó ?

- Làm đức

Vua Sở nghe nói vậy, liền ra chiếu chỉ ân xá cho các phạm nhân trong triều. Con trai trưởng của Câu Tiễn nghe được tin này, biết chắc là vua Sở

sắp ân xá cho tù nhân, anh ta đem lòng sinh nghi Trang Sinh. Anh ta đã quay trở lại nhà Trang Sinh, vừa mới bước vào ngõ, Trang Sinh đã hỏi:

- Sao người chưa về ???

- Tiên sinh cho hỏi, có phải là Đức vua sắp ân xá cho tù nhân ?

Một người như Trang Sinh thì đâu có lạ lắm gì thói đời ấy ! Ông liền bảo con trai trưởng của Câu Tiễn:

- Người vào nhà lấy tiền vàng mà về đi !

Con trai của Câu Tiễn mừng thầm trong bụng là không những mình đã đắc nhiệm mà còn không mất của! Anh ta vội vào nhà lấy tiền vàng lại và về thẳng một hơi. Sau chuyện ấy, Trang Sinh lại vào chầu vua Sở:

- Muôn tâu Bệ hạ, tiểu thần nghe người ta đồn rằng " Đức vua cho lệnh ân xá là vì con trai của Câu Tiễn đó thôi ! Vì Câu Tiễn là một quân vương giàu có" Vua Sở nghe vậy đem lòng tức giận, liền hạ lệnh chém đầu con trai thứ của Câu Tiễn ngay lập tức. Ngày đưa tang cho con trai của Câu Tiễn - phu nhân của ông và hai con trai khóc lóc thảm thiết - Còn Câu Tiễn cười trong bụng mà than rằng:

" Ta chẳng lấy làm lạ, ta biết chuyện này sẽ xảy ra. Thằng trưởng tử nhỏ đã sống với ta, chịu cảnh cơ hàn cùng ta - còn thằng út chỉ mới sinh đây thôi, làm sao mà biết cơ hàn là gì, suốt ngày chỉ biết ăn chơi phung phí ! - Than ôi, thằng trưởng chịu cực nhiều rồi thì tiếc của nên mới gây ra cơ sự này ! Nếu như để thằng út đi thì bây giờ cha con ta đã được đoàn tụ, vì thằng út đâu có biết tiếc của ! "

Sự bình yên

Một vị vua treo giải thưởng cho họa sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên. Nhiều họa sĩ đã cố công. Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng người chỉ thích có 2 bức và ông phải chọn lấy 1.

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả. Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh. Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng. Tất cả những ai ngắm bức tranh đều cho rằng đây là 1 bức tranh bình yên thật hoàn hảo.

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi nhưng những ngọn núi nàyy trần trụi và lởm chởm đá. Ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút trên cao kèm theo sấm chớp đổ xuống, bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xoá. Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào.

Nhưng sau khi nhà vua ngắm nhìn, ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của 1 tảng đá. Trong bụi cây từ khe nứt con chim mẹ đang xây tổ. Ở đó, giữa dòng thác trút nước xuống một cách giận dữ, con chim mẹ đang an nhiên đậu trên tổ của mình.... Bình yên thật sự.....

" Ta chấm bức tranh này ! - Nhà vua công bố - Sự bình yên ko có nghĩa là 1 nơi ko có tiếng ồn ào, ko khó khăn, ko cực nhọc. Bình yên có nghĩa ngay chính khi đang ở trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim. Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của sự bình yên. "

Anh có giúp tôi ?

Vào năm 1989 tại armenia có một trận động đất lớn(8,2 độ richter) đã san bằng toàn bộ đất nước và giết hại hơn 30 ngàn người chỉ trong vòng bốn phút. Giữa khung cảnh hoảng loạn đó , một người cha vội chạy đến trường học mà con ông ta theo họctoà nhà trước kia là trường học nay chỉ còn là đồng gạch vụn ,đổ nát...

Sau cơn sốc , ông nhớ lại lời hứa với con mình:"cho dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa , cha sẽ luôn ở bên con!"Và nước mắt ông lại trào ra.Bây giờ nhìn vào đồng đổ nát trước đây là trường học thì không còn hi vọng , nhưng trong đầu ông lại không thể xoá đi lời hứa với con, và ông đã hành động theo những gì mà trái tim ông mách bảo. Ông cố nhớ lại cửa hành lang mà ông vẫn đưa con đi học mỗi ngày , ông nhớ rằng phòng học con trrai mình ở phía bên phải của trường .Ông vội chạy đến đó và bắt đầu đào bới.

Những người cha ,người mẹ khác cũng chạy đến ,và từ khắp nơi vang lên những tiếng kêu than:"ôi, con trai tôi!","ôi, con gái tôi!" Một số người khác với lòng tốt cố kéo ông ra khỏi đồng đổ nát , họ nói:

-Đã quá muộn rồi !

-Bọn trẻ đã chết rồi!

-Ông không còn giúp được gì cho chúng nữa đâu!

Với mỗi người , ông chỉ đặt một câu hỏi : "anh có giúp tôi không ?" Và sau đó , với từng miếng gạch, ông lại tiếp tục đào bới , tìm đứa con mình . Lúc này , có cả chỉ huy cứu hoả và ông này cũng cố sức đưa ông ra khỏi đồng đồ nát:

- Xung quanh đây đều đang cháy và các toà nhà đang sụp đổ .Ông đang ở trong vòng nguy hiểm.Chúng tôi sẽ lo mọi việc , ông hãy về nhà đi !

Người đàn ông chỉ hỏi lại : "ông có giúp tôi không ?"

Sau đó là những người cảnh sát, họ cũng cố thuyết phục ông :

-Mọi việc đã kết thúc , ông có hiểu không ?Ông đang gây nguy hiểm cho chúng tôi đây , ông hãy về đi !

Đó là việc tốt nhất ông có thể làm lúc này đây !

Và với cả họ , ông cũng chỉ hỏi :: "các anh có giúp tôi không?" Nhưng một lần nữa , ông cũng chỉ nhận được sự từ chối! Ông lại tiếp tục một mình vì ông hiểu rằng ông phải tự mình thực hiện lời hứa với con , dù con ông còn sống hay đã mất!

Ông đào tiếp...12 giờ ...24 giờ... mảng tường cuối cùng được lật ra , dây thần kinh ông lúc này dường như đang căng ra , ông đang chờ đợi điều xấu nhất...ông nghe tiếng con trai mình! Ông gọi lớn tên con: "Armand!" Tim ông như ngừng đập khi :

- Cha ơi , con đây !

Và với một giọng tự hào , cậu bé bảo:

-Con đã nói với các bạn là đừng sợ vì nếu cha còn sống , cha sẽ cứu con !Và khi cha đã cứu con thì các bạn cũng sẽ được cứu.Cha đã hứa với con là dù trường hợp nào cha cũng luôn ở bên con , cha còn nhớ không ? Và cha đã thực hiện được điều đó!

- Cha luôn ở bên con , con à! Nhưng cha muốn biết ở đó sao rồi?

-Tụi con còn lại 14 trên 33 cha ạ !Tụi con sợ lắm, đói , khát...nhưng bây giờ tụi con đã có cha ở đây, cha sẽ cứu bọn con , phải không cha?

- Ra đây đi con!

- Khoan đã cha! Để các bạn ra trước, con biết rằng cha sẽ không bỏ rơi con. Có chuyện gì xảy ra con cũng biết rằng cha luôn bên cạnh con .

Một cách tin tưởng , cậu bé nói với cha !

Cái gương vùng Matsu-Yama

(Truyện cổ Nhật Bản)

Tại vùng núi Matsu-Yama hẻo lánh, tỉnh Echigo, có đôi vợ chồng trẻ sống với nhau. Họ sinh được một đứa con gái. Hai người rất mực thương con.

Một dạo, người bố lên kinh đô có việc. Khi trở về, anh tặng vợ một cái hộp bằng gỗ trắng rất nhẵn. Mở hộp ra, chị thấy có một mảnh kim khí tròn; một mặt thì trắng như bạc khảm, điểm những nét vẽ hình chim và lá; còn mặt kia thì sáng như thủy tinh. Chị vợ xem, lấy làm thích thú và lạ lùng vì thấy trong đáy gương có một khuôn mặt xinh đẹp với đôi môi hồng và đôi mắt sáng như đang mỉm cười với mình.

Anh chồng giải thích cho chị hiểu đó là cái gương. Khuôn mặt người phụ nữ trong ấy chính là khuôn mặt chị được phản ánh vào. Ở thành thị, mọi người đều có một cái như thế này, còn ở đây chưa ai trông thấy.

Chị vợ say mê với món quà. Lần đầu tiên được thấy cái gương và cũng là lần đầu tiên chị thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình. Chị đem ra dùng xong lại cất ngay nó vào hộp cẩn thận cùng với những thứ quý giá khác.

Mấy năm trôi qua, con gái ngày càng lớn, giống mẹ như đúc. Cô bé rất dễ yêu, ngoan ngoãn, được mọi người thương mến. Nhớ lại mình đã có lúc kiêu hãnh vì tự biết có sắc đẹp, người mẹ bèn cất chiếc gương rất kỹ, sợ rằng con gái soi gương rồi sẽ có ý nghĩ tự kiêu.

Một hôm, người mẹ hiền dịu ấy lâm bệnh nặng. Biết không còn sống được bao lâu nữa, bà gọi con gái đến gần và dặn dò :

"Con gái yêu quý của mẹ, khi mẹ từ già cõi trần này, con hãy hứa với mẹ, sớm sớm chiều chiều, soi gương này, con sẽ nhìn thấy mẹ và hiểu rằng mẹ sẽ ở mãi trong đó để phù hộ cho con".

Người mẹ lấy chiếc gương đưa cho con gái. Cô gái hứa vâng lời bà rồi khóc nức nở.

Từ đó, cô con gái ngoan ngoãn, không bao giờ quên lời trời trần của mẹ. Niềm vui nhất của cô là ngắm hình ảnh của mẹ trong gương và nói rằng : "Mẹ ơi, hôm nay con đã làm được như mẹ mong muốn".

Cô gái có một bông hồng

John Blanchard rời khỏi băng ghế, chăm chú nhìn dòng người đang ra khỏi nhà ga xe lửa trung tâm thành phố. Anh đang chờ người con gái mà trái tim đã rất quen thuộc với anh nhưng khuôn mặt thì anh chưa từng gặp, một cô gái với một bông hoa hồng. 13 tháng trước đây trong một thư viện ở Florida, khi nhấc một cuốn sách ra khỏi kệ anh bỗng cảm thấy bị lôi cuốn không phải vì nội dung cuốn sách mà vì những dòng chữ viết bằng bút chì bên lề cuốn sách. Những hàng chữ mềm mại với nội dung chứa đựng một tâm hồn sâu sắc và một trí tuệ sáng suốt. Bên trong bìa cuốn sách, nơi ghi tên người mượn, anh tìm ra tên chủ nhân của hàng chữ, đó là Hollis Maynell. Cô gái sống ở thành phố New York.

Sau đó anh viết cho cô gái một bức thư tự giới thiệu mình và mong cô trả lời, nhưng ngay hôm sau anh đã phải lên tàu ra nước ngoài tham gia cuộc Chiến tranh Thế giới thứ hai. Trong vòng một năm và một tháng sau đó hai người dần dần tìm hiểu nhau qua thư từ. Mỗi lá thư là một hạt giống được gieo vào trái tim nồng cháy. Một mối tình nảy nở. Anh đề nghị cô gái gửi cho mình một tấm hình nhưng cô từ chối. Cô cho rằng nếu chàng thực lòng thì diện mạo của cô đâu có quan trọng gì. Cuối cùng đến ngày anh từ châu Âu trở về, họ hẹn gặp nhau lần đầu tại nhà ga trung tâm thành phố New York. Cô gái viết: “Anh sẽ nhận ra em là người có một bông hồng trên ve áo”.

Khi đó, tôi thấy một người con gái bước lại phía tôi, cô ấy có một thân hình mảnh mai thon thả. Những cuộn tóc vàng loăn xoăn bên vành tai nhỏ nhắn. Cặp mắt cô ấy xanh như những đoá hoa. Đôi môi và cằm cô ta có nét cương quyết nhưng rất dịu dàng. Trong chiếc áo vét màu xanh nhạt cô gái trông như mùa xuân đang tới. Tôi tiến lại phía cô gái và hoàn toàn không để ý là cô ấy không có bông hồng trên ve áo. Khi tôi bước tới, cô gái nở một nụ cười đầy đặn hấp dẫn trên vành môi và nói nhỏ: “Đi cùng em chứ, chàng thủy thủ?”. Khi ấy gần như không tự chủ được, tôi bước thêm một bước nữa lại phía cô gái, và đúng lúc ấy tôi nhìn thấy Hollis Maynell với bông hồng đứng ngay sau cô ấy. Đó là một người phụ nữ đã ngoài 40 tuổi.

Bà ta có mái tóc màu xám bên trong một chiếc mũ đã cũ. Bà ta có một thân hình nặng nề, đôi chân mập mạp trong đôi giày đế thấp. Khi đó cô gái trong chiếc áo màu xanh vôi vã bước đi. Tôi có cảm giác dường như con người tôi lúc đó bị chia làm hai, một nửa đang muốn được đi theo cô gái và nửa còn lại hướng tới người đàn bà mà tâm hồn đã thực sự chinh phục tôi. Và bà ta đứng đó, khuôn mặt béo tốt với làn da nhợt nhạt nhưng hiền lành và nhạy cảm. Khi đó bỗng nhiên tôi không còn lưỡng lự nữa. Tay tôi nắm chặt cuốn sách nhỏ cũ kỹ giống như cuốn sách trong thư viện trước đây để cô gái có thể nhận ra tôi. Đây không phải là tình yêu nhưng là một cái gì đó rất đáng quý, một cái gì đó thậm chí có thể còn hơn cả tình yêu, một tình bạn mà tôi luôn luôn và mãi mãi biết ơn. Tôi đứng thẳng chào người đàn bà, chìa cuốn sách ra và nói, mặc dù khi nói tôi cảm thấy giọng mình nghẹn lại vì cay đắng và thất vọng: “Tôi là trung úy John Blanchard và xin phép được hỏi đây chắc là cô Maynell? Tôi rất vui mừng là cô đã đến đây gặp tôi hôm nay. Tôi muốn mời cô dùng cơm tối có được không?”. Người phụ nữ nở một nụ cười bao dung và trả lời: “Ta không biết việc này như thế nào con trai ạ, nhưng cô gái trẻ mặc chiếc áo vét màu xanh vừa đi kia đã năn nỉ ta đeo đoá hoa hồng này trên ve áo. Cô ấy nói nếu anh có mời ta đi ăn tối thì nói rằng cô ấy đang đợi anh ở nhà hàng lớn bên kia đường. Cô ấy nói đây là một cuộc thử nghiệm gì đó.”

Người ta chỉ có thể nhận ra bản chất thật sự của trái tim khi phải đối mặt với những điều không như ý muốn.

VẪN CÒN HY VỌNG

Suốt mùa đông năm đó tôi ở làng Castelmare, một làng gần như hoàn toàn bị tàn phá ở gần Livourne (Ý) và sáng nào tôi cũng gặp bà lão Maria Bendetti. Nhỏ con, mảnh khảnh, nhăn nheo, bà đi chân không, bận một chiếc áo đen đã bạc màu, thành hung hung đỏ, đầu quấn một chiếc khăn quàng đen, lồm khồm, vai mang nặng một cái gùi đan bằng miên liễu (osier). Mặt bà tóp lại, sạm đen, tiều tụy, ưu tư, mang những nét đau khổ, rầu rĩ, thất vọng. Bà bán cá, những loài cá kỳ dị mà không ngon của Địa Trung Hải, dân làng chỉ sống bằng những con cá đó với ít mì ống. Tôi đã

biết làng đó thời còn thái bình, dân chúng sung sướng và vô tư lự. Bây giờ ở công trường nhỏ xíu nhà cửa đã sập hết vì bom đạn, chỉ còn một đồng gạch vụn, không nghe thấy tiếng cười, tiếng nhạc như hồi xưa nữa. Không khí phảng phất mùi hương hoa trúc đào thành thử cảnh tượng thê thảm như một nghĩa địa, làm cho tôi đau lòng. Nơi đó trước kia thì thích biết bao, bây giờ chết rồi, cảnh tan hoang hoàn toàn đó thật xót xa, tuyệt vọng.

Hầu hết các thanh niên đã bỏ xứ đi nơi khác. Nhưng các ông già bà cả và trẻ con còn ở lại; họ lầm lũi đi trong cảnh đổ nát như những bóng ma; có mấy chiếc thuyền và mấy chiếc lưới rách vá víu bầy bạ, họ cực khổ lắm mới kiếm được miếng ăn, chỉ vừa đủ cho khỏi chết. Trong số những người ở lại, có bà Maria. Đôi khi bà dắt theo một em gái mười tuổi, chắc là cháu bà. Gầy ốm, rách rưới, em đi chân không, lon ton bên cạnh bà, vừa đi vừa rao:

"Cá đây! Cá tươi đây ! "

Như cố làm cho người ta tin rằng cá mới ở dưới nước lên. Tôi nhận xét hai bà cháu, mà không khỏi buồn rầu, lo ngại cho họ; họ có vẻ cố bám lấy một dĩ vãng đã qua, qua hẵn rồi Quả là một ảo vọng.

Một buổi sáng, khi họ đi qua công trường tan hoang, tôi hỏi chuyện họ. Trong chiến tranh họ đã thoát chết khi bị dội bom và bây giờ họ sống trong cái hầm ở hẻm Eustacia, khu nghèo nhất của làng mà không bị tàn phá. Vì trong lòng xót xa, đâm ra bi quan, tôi hỏi bà lão :

" Tại sao bà không đi nơi khác ? ở đây còn có tương lai gì nữa đâu?... Tàn phá hết rồi... Hết hẵn rồi " .

Bà lão làm thinh một chút rồi chậm chạp lắc đầu:

" Đây là quê hương của mình. Với lại đâu có hết hẵn " .

Rồi hai bà cháu bước đi, và tôi có cảm tưởng rằng họ vui vẻ nháy mắt với nhau, ra vẻ hóm hỉnh, biểu đồng tình. Thấy vậy tôi sinh ra tò mò. Mấy ngày sau, tôi bất giác dò xét xem họ đi đâu, không cố ý rình mò. Buổi sáng tôi thấy họ đi làm những công việc hàng ngày như mọi người, nhưng buổi chiều thì không thấy họ đâu hết. Mấy lần, sau bữa trưa, tôi đi qua hẻm Eustacia: căn phòng nhỏ của họ luôn luôn vắng tanh. Có thể rằng hai bà cháu đó không chất phác như tôi tưởng chăng? Tại sao mà buổi chiều nào cũng đi khỏi? Có làm gì ám muội không? Buôn lậu hoặc chợ đen? Vì nghi

ngờ họ như vậy nên một buổi nọ, tôi bỏ hẳn giấc trưa trên bãi biển, lại hẻm Eustacia sớm hơn mọi lần. Tôi nấp dưới một cái cổng, rình căn nhà của bà lão. Tôi không phải đợi lâu. Khoảng một giờ trưa, hai bà cháu ở trong hẻm bước ra, mỗi người đeo một cái giỏ không trên lưng; họ nắm tay nhau, vui vẻ, hăng hái lên đường. Tôi đi theo rình họ, như một tên trộm. Hai bà cháu lách qua đám nhà cửa đổ nát. Tới đầu làng, họ tiến vào một con đường mòn chầy nắng đưa xuống lòng sông cạn khô. Tôi đứng trên cao nhìn xuống bờ sông. Tôi ngạc nhiên làm sao, thấy nhiều người cuốc đất, xúc đất trong lòng sông lởm chởm những đá. Hai bà cháu đặt giỏ xuống rồi bắt đầu làm việc. Mới đầu tôi tưởng họ tìm bảo vật vàng bạc gì đó, rồi tôi thấy đứa cháu gái xúc một giỏ cát còn bà lão lựa kỹ từng phiến đá trắng vuông vức, bỏ vào giỏ. Khi giỏ đầy rồi, họ đeo lên lưng, chậm chạp leo cái dốc dựng đứng để lên bờ. Họ đi ngang sát chỗ tôi nấp. Không biết họ có nhận thấy tôi không. Nếu có thì họ cũng không để lộ cho tôi thấy. Đợi cho họ đi qua rồi, tôi mới theo dõi. Con đường đưa tới chỗ cao nhất của làng, tới một cái đồi nhỏ bao quát cả miền chung quanh. Nhiều lần đi chơi, tôi chưa bao giờ bước chân tới đó: đó là nơi duy nhất không bị tàn phá. Một nhóm người trong làng đang làm việc trong một bụi cây keo (acacia). Họ nói nhỏ nhẹ với nhau, không có những cử chỉ huênh hoang mà lặng lẽ trộn hồ, đục những phiến đá nhỏ nhắn, trắng và đẹp rồi sắp với nhau, chồng lên nhau thành những bức tường của một kiến trúc rộng lớn. Mới đầu tôi chững hờ. Rồi đột nhiên tôi đoán được mục đích của họ, họ tính xây cất cái gì. Tôi nghệt thờ. Những kẻ đó chỉ có mỗi một cái nhà đủ che mưa che nắng còn bao nhiêu đã mất hết, những ông già bà cả và trẻ con đó mà tôi tưởng chỉ là những bóng ma bất lực, hư ảo, vật vờ đã quyết tâm làm một công tác tập thể đầu tiên là tự lực xây cất một giáo đường mới mẻ, lộng lẫy. Không phải một nhà thờ nhỏ xấu xí tạp nhạp đâu, mà một chỗ thờ phượng qui mô, đẹp đẽ hơn tất cả những giáo đường cũ trong miền.

Bà lão và đứa cháu trút giỏ cát, đá xuống, nghỉ một chút để thở rồi lại trở xuống lòng sông. Khi đi ngang qua sát tôi, mồ hôi nhễ nhại trên trán, bà lão ngó lén tôi, cặp mắt đen và nghiêm nghị của bà có vẻ tươi cười dịu dàng mà bí mật, bề ngoài thì bình tĩnh mà bề trong thì ranh mãnh một cách

hiền từ.

Bà có vẻ như bảo:

"Sao? Có thực là tương lai của tụi tôi đã hết hẵn chưa?"

Tất cả cuộc đời của bà hiện rõ trong vẻ nhìn đó, từ dĩ vãng, hiện tại tới tương lai. Một cuộc đời can đảm, nhẫn nại, một lòng tin tưởng bền bỉ, không gì lay chuyển nổi, một ý chí cam nhận cái gì không tránh được, nhất là quyết tâm tin tưởng. Tôi xấu hổ đứng trân trân ra đó trong khi hai bà cháu đi khuất trong đường mòn. Nghĩ rằng mình đã để cho niềm thất vọng lôi cuốn, tôi thấy đau nhói ở trong tim như có mũi dao đâm vào đó. Ừ thì tan hoang, đổ nát đấy nhưng đã làm sao? Nếu những người già lom khom như vậy và những người trẻ măng như vậy mà còn có lòng tin tưởng mãnh liệt như vậy thì thế giới vẫn còn có thể hy vọng được, hy vọng được ở tất cả. Tôi đứng trên đồi một hồi lâu. Sau cùng khi tôi xuống đồi, lòng đã bình tĩnh, phấn khởi rồi thì ngôi sao Hôm hiện lên, tuy còn lờ mờ nhưng đã lấp lánh trên nền trời vô biên, và làng xóm chìm lặn sau làn sương nhẹ từ biển bốc lên. Nhưng ở "cái nơi tâm linh còn bưng bưng đó", tôi thấy tất cả các ngọn lửa chiếu ra rực rỡ.

(A. J. Cronin)

Nhớ hồi tôi chừng 7 tuổi, ông nội dẫn tôi đến bên hồ cá trong trang trại rồi bảo tôi thử ném một viên đá xuống nước. Sau đó ông bảo tôi quan sát những vòng trong trên mặt nước bởi chính viên đá vừa ném. Rồi ông bảo tôi "Cháu hãy thử hình dung mình như viên đá kia. Trong đời, cháu cũng có thể tạo ra rất nhiều vòng tròn xao động và chúng sẽ ảnh hưởng đến sự an bình của tất cả những người xung quanh."

Và rồi ông tiếp tục: "Hãy luôn nhớ rằng cháu là người chịu trách nhiệm về những gì cháu đã đặt vào trong vòng tròn của chính mình và vòng tròn đó cũng sẽ lan toả và chạm vào rất nhiều vòng tròn khác. Vì vậy hãy sống

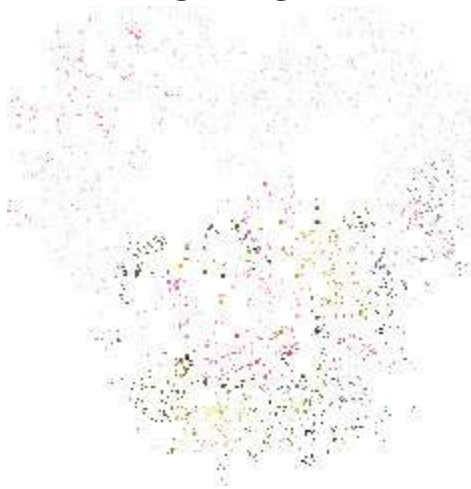
sao cho những điều tốt đẹp mà vòng tròn của cháu tạo nên được gửi đi như những thông điệp của hoà bình và nhân ái đến khắp mọi người. Ngược lại, những xao động sinh ra từ sự giận dữ hoặc ganh tị chắc chắn sẽ lan toả và ảnh hưởng đến những vòng tròn khác. Do đó, cháu cần phải ý thức được trách nhiệm của mình đối với tất cả những điều trên".

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra rằng sự an bình nội tại hay sự bất an trong mỗi con người đều chảy ra thế giới này. Vì thế sẽ không thể tạo lập một thế giới hoà bình khi chúng ta đang còn bị vướng bận bởi những xung đột nội tại, hận thù, hồ nghi hay giận dữ bên trong đầu cho những xúc cảm hay ý nghĩ đó có được nói ra hay không.

Mọi khuấy động xung quanh những vòng tròn diễn ra trong mỗi chúng ta đều tràn ra thế giới rộng lớn này, hoặc để tô vẽ thêm vẻ đẹp cho cuộc sống, hoặc cản trở, phá vỡ những vòng tròn khác.

Chiếc băng gạc cho trái tim tan vỡ.

Mẹ, mẹ đang làm gì thế ? Cô bé Susie chỉ mới 6 tuổi hỏi mẹ.

- Mẹ đang nấu món thịt hầm cho cô

Smith hàng xóm.

- Vì sao ạ ? - Susie thắc mắc.

- Vì cô Smith đang rất buồn con ạ. Con gái cô ấy vừa qua đời và trái tim cô ấy đang tan nát. Chúng ta sẽ chăm sóc cô ấy một thời gian. - bà mẹ dịu dàng trả lời.

- Tại sao lại thế hả mẹ ? - Susie vẫn chưa hiểu ?

- Thế này nhé con yêu, khi một người rất buồn, họ sẽ ko thể làm tốt ngay cả những việc rất nhỏ như nấu bữa tối hay một số việc vặt khác. Vì chúng ta cùng sống trong một khu phố và cô Smith là hàng xóm của gia đình mình, chúng ta cần phải giúp đỡ cô ấy. Cô Smith sẽ ko bao giờ còn có thể nói chuyện, ôm hôn con gái cô ấy hoặc làm bất cứ điều gì thú vị mà mẹ và con có thể làm cùng nhau. Con là một cô bé thông minh, Susie. Có thể con sẽ nghĩ ra cách nào đó để giúp đỡ cô ấy.

Susie suy nghĩ rất nghiêm túc về những điều mẹ nói và cố gắng tìm cách góp phần giúp đỡ cô Smith. Vài phút sau, Susie đã ở trước cửa nhà cô Smith. rụt rè bấm chuông. Mất một lúc lâu cô Smith mới ra mở cửa: " Chào Susie, cháu cần gì ? ". Susie cảm thấy giọng cô Smith rất nhỏ, khuôn mặt cô trông rất buồn rầu, như thể cô vừa khóc vì mắt cô hãy còn đỏ mọng nước.

" Mẹ cháu nói con gái của cô vừa qua đời và cô đang rất buồn vì tim cô bị thương - Susie e dè xoè tay ra. Trong lòng bàn tay của cô bé là một chiếc băng gạc cá nhân- Cái này để băng cho trái tim cô ạ " . Như để chắc chắn Susie nói thêm: " Cháu đã dùng vài lần và nó rất tốt ". Cô Smith há miệng kinh ngạc, cố gắng ko bật khóc. Cô xúc động quỳ xuống ôm chặt Susie, nghẹn ngào qua làn nước mắt: " Cảm ơn, cháu yêu quý, nó sẽ giúp cô rất nhiều".

Mảnh nhôm khắc số

Sau một thời gian khá dài khi người bố mất, người con gái mới vào phòng bố, cô thấy một chiếc hộp màu đen, được trạm trổ một cách rất công phu, co đề chữ: Tặng con gái. Cô gái mở chiếc hộp và ngạc nhiên khi thấy trong hộp chỉ là một mảnh nhôm xấu xí co khắc số 23. Cô rất lấy làm ngạc nhiên, tại sao bố cô lại giữ một vật không co giá trị trong một chiếc hộp đẹp như thế. Rồi băng đi một thời gian cô con gái quên đi thắc mắc ấy. Cho đến khi cô sinh đứa con đầu lòng. Lúc từ bệnh viện cô thấy nét mặt của chồng rất mừng. Cô hỏi có chuyện gì thế anh? Người chồng trả lời anh vừa nhặt được một báu vật, nói rồi người chồng liền rút ở túi mình ra một mảnh nhôm xấu xí có khắc số 23, anh bảo đó là mảnh nhôm người ta đeo vào cổ chân con gái anh để không nhầm lẫn với con gái người khác. Đây là vật mà

chỉ có con gái anh mới có.....Và bây giờ thì cô đã hiểu vì sao bố cô lại chân trọng mảnh nhâm đó thế.

Giá trị của thời gian

Một kỹ sư đã tính được rằng với một thanh sắt nặng 5kg, chúng ta có thể làm được một trong các việc sau đây:

Nếu làm đinh sẽ bán được 10 USD.

Nếu làm kim may sẽ bán được 300 USD.

Còn nếu dùng làm những cái lò xo đồng hồ sẽ đem lại 25.000 USD

Mỗi ngày đều cho chúng ta 24h bằng nhau, còn sử dụng những nguyên liệu đó như thế nào, dùng chúng để làm gì là tùy thuộc chúng ta. Thời gian là một trong những thứ hiếm hoi duy nhất mà khi đã mất rồi chúng ta không thể nào tìm lại được. Tiền bạc mất đi có thể tìm lại được. Ngay cả sức khỏe nếu mất đi cũng có khả năng phục hồi được. Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay bước trở lại.

Không có cụm từ nào tai hại cho bằng ba chữ "Giết - thời - gian". Nhiều người tìm những thú vui, tìm những việc làm để chỉ mong giết thời gian. Thật ra chúng ta được ban cho thời gian để sử dụng chứ không phải để giết chúng.

Tình thương không lời

Cha tôi dường như không biết thể hiện tình yêu thương của mình. Cả gia đình tôi sống vui vẻ và thoải mái, tất cả cũng là nhờ mẹ tôi. Hàng ngày cha cứ sáng sớm đi làm, chiều tối về nhà. Thế nhưng sau khi nghe mẹ tôi kể về những tội mà chúng tôi phạm phải trong ngày thì cha lại không ngớt lời rầy la chúng tôi.

Có lần tôi ăn trộm một cây kẹo ở cửa tiệm nhỏ đầu phố. Cha biết chuyện và nhất định bắt tôi đem trả. Không những thế cha còn bắt tôi đến

quét dọn cửa tiệm để chuộc lại lỗi lầm. Lần ấy duy chỉ có mẹ hiểu

bởi dù sao tôi cũng chỉ là đứa trẻ mà thôi.

Tôi chơi bóng sơ ý bị gãy chân. Trên đường đến bệnh viện, người ôm tôi vào lòng là mẹ. Cha dừng xe hơi của ông trước cửa phòng cấp cứu, nhưng người bảo vệ yêu cầu ông đậu xe nơi khác vì chỗ đó chỉ dành cho những xe cấp cứu đỗ mà thôi. Cha nghe xong liền nổi giận: "Thế ông tưởng xe của chúng tôi là xe gì? Xe du lịch chắc?" .

Trong những buổi tiệc mừng sinh nhật của tôi, cha chẳng giống một người cha chung vui với tôi chút nào. Cha chỉ mãi lo thổi bong bóng, bày bàn tiệc hoặc làm những việc phục vụ vật vãn. Vẫn là mẹ cầm nến lên bánh kem và đưa đến cho tôi thổi.

Xem những album ảnh, bạn bè thường hỏi: "Cha bạn ở đâu vậy?". Chỉ có trời mới hiểu nổi, vì lúc nào cha cũng là người cầm máy chụp hình. Còn mẹ và tôi thì luôn cười tươi như hoa và ảnh chụp dĩ nhiên là vô số.

Tôi còn nhớ có lần mẹ nhờ cha dạy cho tôi tập đi xe đạp. Tôi xin cha khoan hãy buông tay ra, nhưng cha nói đã đến lúc cha không nên vịn xe cho tôi nữa. Và thế là cha buông tay. Tôi té xuống đất, mẹ vội chạy lại đỡ tôi dậy, còn cha thì khoát tay ra hiệu mẹ tránh ra. Lúc đó tôi rất giận, và nhất định phải chứng tỏ cho cha thấy tôi cũng không cần sự giúp đỡ. Nghĩ vậy tôi lập tức gắng leo lại lên xe và chạy một mình cho cha xem. Lúc ấy cha chỉ đứng yên và nở một nụ cười.

Tôi vào đại học, tất cả thư từ đều do mẹ viết cho tôi. Cha chỉ gửi tiền ăn học và duy nhất một bức thư ngắn trong vòng bốn năm trời, nội dung chỉ vắn vắn vài dòng về chuyện tôi rời khỏi nhà đi học xa nên chẳng còn ai đá bóng trên thảm cỏ trước nhà nữa khiến thảm cỏ của cha ngày một tươi tốt.

Mỗi lần tôi gọi điện về nhà, cha dường như đều rất muốn trò chuyện với tôi nhưng cuối cùng ông lại nói: "Cha gọi mẹ lại nghe điện nhé!" .

Thế rồi tôi cũng kết hôn, lại vẫn là mẹ khóc. Cha chỉ sụt sịt mũi vài cái rồi bước ngay ra khỏi phòng.

Từ bé đến lớn, cha chỉ thường nói với tôi những điều như: Con đi đâu đấy? , Máy giờ về? , Xe còn đủ xăng không? , Không, không được đi...

Cha hoàn toàn không biết thể hiện tình yêu thương của mình. Trừ phi...Trừ phi... Phải chăng cha đã thể hiện rất nhiều nhưng tôi lại vô tình không cảm nhận được tình thương yêu bao la đó?

Điều đó rồi cũng qua đi

Một ngày nọ, vua Salomon bỗng muốn làm bề mặt Benaiah, một cận thần thân tín của mình. Vua bèn nói với ông: "Benaiah này, ta muốn ông mang về cho ta một chiếc vòng để đeo trong ngày lễ và ta cho ông sáu tháng để tìm chiếc vòng đó".

Benaiah trả lời: "Nếu có một thứ gì đó tồn tại trên đời này, thưa đức vua, tôi sẽ tìm thấy nó và mang về cho ngài, nhưng chắc là chiếc vòng ấy phải có gì đặc biệt?".

Nhà vua đáp: "Nó có những sức mạnh kỳ diệu. Nếu kẻ nào đang vui nhìn vào nó sẽ thấy buồn, và nếu ai đang buồn nhìn vào nó sẽ thấy vui". Vua Salomon biết rằng sẽ không đời nào có một chiếc vòng như thế tồn tại trên thế gian này, nhưng ông muốn cho người cận thần của mình ném một chút bề bàng.

Mùa xuân trôi qua, mùa hạ đến nhưng Benaiah vẫn chưa có một ý tưởng nào để tìm ra một chiếc vòng như thế.

Vào đêm trước ngày lễ, ông quyết định lang thang đến một trong những nơi nghèo nhất của Jerusalem. Ông đi ngang qua một người bán hàng rong đang bày những món hàng trên một tấm bạt tồi tàn. Benaiah dừng chân lại hỏi: "Có bao giờ ông nghe nói về một chiếc vòng kỳ diệu làm cho người hạnh phúc đeo nó quên đi niềm vui sướng và người đau khổ đeo nó quên đi nỗi buồn không?". Người bán hàng lấy từ tấm bạt lên một chiếc vòng giản dị có khắc một dòng chữ. Khi Benaiah đọc dòng chữ trên chiếc vòng đó, khuôn mặt ông rạng ngời một nụ cười.

Đêm đó toàn thành phố hân hoan, từng bừng đón mùa lễ hội. "Nào, ông bạn của ta - vua Salomon hỏi - ông đã tìm thấy điều ta yêu cầu chưa?". Tất cả cận thần có mặt đều cười lớn và cả chính vua Salomon cũng cười.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Benaiah đưa chiếc vòng ra và nói: "Nó đây, thưa đức vua". Khi vua Salomon đọc dòng chữ, nụ cười biến mất trên khuôn mặt vua. Trên chiếc vòng đó có khắc dòng chữ: "Điều đó rồi cũng qua đi".

Vào chính giây phút ấy, vua Salomon nhận ra rằng tất thảy những sự khôn ngoan, vương giả và quyền uy của ông đều là phù du, bởi vì một ngày nào đó ông cũng chỉ là cát bụi...

Những hòn đá cuội

Trong một buổi nói chuyện với một nhóm các doanh nhân, một chuyên gia trình bày về cách sử dụng thời gian có hiệu quả. Đứng trước những người khá thành đạt trong cuộc sống, ông mỉm cười: "Sau đây là một câu hỏi trắc nghiệm". Ông ta lấy từ gầm bàn một cái lọ rộng miệng cỡ 4 lít và một túi chứa những hòn đá cuội to bằng nắm tay. Ông lần lượt đặt từng hòn đá vào lọ cho đến khi không thể bỏ vào được nữa. "Cái lọ có đầy chưa?" - ông hỏi.

"Đầy rồi" - mọi người đáp. "Thật không?" - ông lấy từ gầm bàn ra một túi sỏi nhỏ đổ từ từ vào lọ và lắc cho các hòn sỏi chen vào tất cả các khoảng trống giữa các hòn đá cuội. Ông nhoẻn miệng cười và hỏi: "Cái lọ đầy chưa?".

Lần này thì mọi người dường như bắt kịp ông. Ai đó trả lời: "Chắc là chưa".

"Tốt!" - ông nói và lấy ra một túi cát đổ vào lọ và cát chen đầy vào các khoảng trống giữa những hòn đá cuội và hòn sỏi. Một lần nữa, ông hỏi: "Cái lọ đầy chưa?".

"Chưa" - mọi người nhao nhao. "Tốt" - ông lặp lại và vớ lấy bình nước đổ vào lọ cho đến khi nước ngập đến miệng lọ. Ông ngược nhìn mọi người và hỏi: "Minh họa này nói lên điều gì?".

Một nhà kinh doanh nhanh nhẩu đáp: "Vấn đề là cho dù kế hoạch làm việc của bạn có sít sao thế nào đi nữa, nếu cố gắng bạn luôn có thể làm thêm nhiều việc nữa!"

"Có thể" - ông đáp - Nhưng đó không phải là vấn đề. Điều mà mình họa vừa rồi nói lên là bạn không đặt những hòn đá cuội vào lọ trước, bạn sẽ không bao giờ có thể nhét chúng vào được".

Cái gì là những "hòn đá cuội" trong cuộc sống của bạn? Có thể là một dự án, một hoài bão mà bạn muốn thực hiện, thời gian với những người mà bạn thương yêu, học vấn của bạn, sức khỏe của bạn ... Nhưng nhớ đặt những "hòn đá cuội" đó vào lọ trước hoặc bạn sẽ không bao giờ nhét chúng vào được. Chúng ta luôn cố gắng làm thật nhiều việc trong khoảng thời gian giới hạn của mình. Nhưng điều quan trọng là những việc mà bạn đang làm có thật sự có ý nghĩa.

Thế thì tối nay hay sáng mai khi bạn suy ngẫm về câu chuyện này, hãy tự hỏi chính bản thân mình rằng điều gì là những "hòn đá cuội" trong cuộc sống của chính bạn và hãy đặt chúng vào trong lọ trước.

Tình yêu

Đã một năm kể từ khi Susan bị mù vì một chẩn đoán sai của bác sĩ, cô đột ngột bị ném vào thế giới của bóng tối, tức giận, tuyệt vọng và mặc cảm. Và tất cả những gì đủ để cô còn bám víu vào cuộc sống là vì bạn trai cô - Mark. Mark là một sĩ quan quân đội. Anh rất yêu Susan, đã nhìn thấy cô tuyệt vọng đến mức nào, anh quyết định giúp Susan lấy lại được sức mạnh và tự lập. Đầu tiên, anh tìm cho cô một công việc dành cho người khiếm thị. Nhưng làm sao cô đến chỗ làm việc được đây? Mark đề nghị đưa cô đến chỗ làm hằng ngày, dù hai người ở hai đầu thành phố. Tuy nhiên sau đó, Mark nhận ra rằng đó không phải là giải pháp. Susan sẽ phải tự mình đi xe

buýt, tự đến chỗ làm - đó mới là cách đúng. Nhưng Susan rất nhạy cảm, cô ấy sẽ phản ứng thế nào?

Đúng như với Mark nghĩ, Susan hết sức hốt hoảng khi nghe tới việc mình phải tự đi xe buýt. "Em bị mù" mà"- Cô phản ứng bằng giọng cay đắng -"Làm sao em biết em sẽ đi đến đâu? Anh bỏ rơi em phải không?" Mark rất đau lòng khi nghe những lời đó, nhưng anh biết phải làm gì. Anh hứa sẽ cùng cô đi xe buýt mỗi sáng và mỗi chiều, bao lâu cũng được, cho đến bao giờ cô quen với việc đi xe buýt.

Trong hai tuần liền, Mark trong bộ đồng phục quân đội, đi theo Susan đến nơi làm việc. Anh dạy cô làm sao để sử dụng các giác quan khác, nhất là thính giác, để biết mình đang ở đâu và làm sao để quen với môi trường mới. Anh cũng giúp cô làm quen với những người lái xe buýt, nhờ họ để mắt đến cô, giữ cho cô một chỗ ngồi hằng ngày...

Cuối cùng, Susan nói cô có thể tự đi được. Sáng thứ hai, lần đầu tiên, họ đi theo hai hướng khác nhau.

Thứ ba, thứ tư, thứ năm... Mỗi ngày Susan đều tự đi xe buýt đến chỗ làm và đón xe buýt đi về. Susan cảm thấy rất vui vì cô vẫn tự mình làm được mọi việc. Thứ hai của 5 tuần sau đó, Susan đón xe buýt đi làm như mọi khi. Khi cô đang đóng tiền mua vé tháng cho người lái xe, bỗng anh lái xe nói: "Tôi thật ghen tỵ với cô đấy nhé!". Susan không biết có phải anh ta nói với mình không. Nhưng nói cho cùng, có ai mà lại đi ghen với một cô gái mù đang đấu tranh để mà sống chứ? Cô hỏi:

- Sao anh lại ghen với tôi được?
- Vì cô được quan tâm và bảo vệ. Cô quả là hạnh phúc!
- Tôi được bao vệ? Anh nói thế tức là sao?

- Suốt mấy tuần qua, sáng nào tôi cũng thấy một chàng trai mặc đồng phục quân đội lái xe theo, rồi đứng bên kia đường nhìn cô xuống xe. Anh ta nhìn theo đến khi cô đi qua đường an toàn, đi vào nơi cô làm việc và vẫy tay chào cô rồi mới lái xe đi. Cô quả là một người may mắn!

Susan khóc. Vì cô không nhìn thấy Mark nhưng cô cảm thấy Mark ở bên cạnh. Cô là người may mắn vì cô đã nhận được một món quà mà cô

không cần phải nhìn thấy tận mắt để tin: món quà của tình yêu có thể mang ánh sáng đến những nơi nhiều bóng tối nhất.

Tình yêu đích thực không bao giờ gục ngã.

Cậu bé chờ thư

Hồi đó tôi làm giáo sư một trường trung học con trai. Một học sinh tên là Bob, trái hẳn với các bạn, không bao giờ nhận được một bức thư nào cả. Vậy mà buổi chiều nào em cũng mau chân nhất, chạy lại chỗ đặt các hộp riêng chăm chú ngó vào hộp của em cho tới khi thư phát hết rồi mới quay ra.

Không phải là gia đình em quên em đâu. Tiền ăn ở trong trường, tiền tiêu vặt của em vẫn gửi tới đều đều đúng hạn. Tháng sáu, ông Hiệu trưởng nhận được thư xin cho em đi nghỉ ở một trại hè. Thì ra viên thư ký của thân phụ em lãnh nhiệm vụ lo cho em tất cả những chi tiết đó.

Nhưng song thân em không ai viết cho em một bức thư nào cả. Khi em kể lể với tôi rằng ba má em đã ly thân nhau, tôi mới hiểu tất cả nguyên do. Và tội nghiệp em, em vẫn tiếp tục trông thư một cách tuyệt vọng. Tôi thường đem tình cảm sâu thẳm của em ra nói với một ông bạn đồng nghiệp, ông Joe Hargrove. ông ấy bảo:

- Nếu em đó ít lâu nữa mà không nhận được bức thư nào cả thì đáng ngại cho em lắm, có thể tai hại.

Thế rồi một bạn học thân nhất của em, tên là Laurent nảy ra một sáng kiến. Laurent ở trong một gia đình hòa thuận, có hạnh phúc, tuần nào cũng nhận được nhiều bức thư của cha mẹ, cả của anh chị em nữa. Một hôm Bob rầu rĩ ngó xấp thư Laurent cầm trong tay. Laurent thấy vậy, bảo ngay:

- Bob, vô trong phòng tôi đi, tôi đọc thư của má cho Bob nghe.

Một lát sau tôi thấy hai em ngồi sát nhau cùng bàn tán về bức thư đó. Chiều hôm sau tôi nhận thấy khi phát thư, Bob chẳng những ngó hộp của em mà còn ngó hộp của Laurent nữa. Bob hỏi bạn:

- Lại có thư của má anh nữa hả?

- Không, hôm nay là thư của chị tôi.

Rồi Bob hỏi một bạn khác:

- Anh có thư của má anh không?

- Có !

- Anh cho tôi đọc chung với nhé?

- Ừ! Để tôi đọc lớn tiếng lên nhé!

Từ hôm đó, Bob tha hồ đọc thư của bạn. Khắp tứ phía nhao nhao lên:

- Ê, Bob, hôm nay muốn đọc thư của má không?

Tụi con trai đôi khi có vẻ tàn nhẫn, không giữ ý gì cả, nhưng tuyệt nhiên tôi không thấy một em nào thốt một lời mỉa mai bóng gió hay chế giễu gì em Bob cả. Một hôm tôi kinh ngạc nghe em Bob tự do hỏi ngay Laurent:

- Hôm nay chúng mình có thư không?

Như vậy có dễ thương không chứ! Nên thưởng cho các em nhiều kẹo, nhiều bi mới phải ! Laurent mỉm cười đáp liền, không hề do dự:

- Có, hôm nay chúng mình có một bức.

Chuyện đó làm cho ông Joe Hargrove quyết tâm hành động. Tôi thì tôi cho má em Bob là hạng người ra sao rồi. Nhưng ông Joe đã gặp bà ta nhiều lần, định làm liều xem sao. Một hôm ông ta lại kiếm tôi, tay cầm sáu bức thư đánh máy và sáu bao thư đề địa chỉ của Bob, dán cò sẵn sàng. ông ta bảo:

- Coi này, tôi gởi cho bà Lennoux đây. Bà ta chỉ cần ký tên: "Má của con" rồi mỗi tuần bỏ một bức vào thùng thư.

Tôi đọc những bức thư đó. Viết được lắm, ít bữa sau, Bob cũng lại ngong ngóng đợi ở chỗ đặt các học riêng, nhưng chú hết ý vào cái học của Laurent. Bỗng học sinh lãnh việc phát thư, la lên:

- Ê, Bob, mà có thư này ! Có thư này!

Bob nhẹ nhàng đưa hai tay lên, cử chỉ y hệt một thiên thần đương cầu nguyện, để đỡ lấy bức thư. Em nói ,như thể vẫn chưa tin:

- Ở có tên tôi ngoài bao thư nè!

Rồi em la lên:

- A ! Tôi cũng có thư! Tôi cũng có thư! Anh em ơi, có ai muốn đọc thư của tôi không?

Những đứa khác cũng vui mừng, đồng thanh la lớn:

- Có ! Có ! Bob, đọc thư của bồ lên, đọc lên?

Cuộc phát thư tức thì tạm ngưng lại. Chúng đùn Bob lên cho đứng trên một cái bàn rồi cả bọn vây chung quanh. Bob ngập ngừng đọc:

- Con cưng của má !

Rồi ngẩng lên nói:

- Tôi không đọc nhanh được !

Laurent bảo:

- Không sao, Bob! Cứ đọc chậm chậm, càng tốt. Đọc chậm mới hiểu rõ từng chữ chứ.

Và Bob chậm chạp đọc bức thư đó, lời lẽ âu yếm như bức thư của bất kỳ bà mẹ nào gửi cho con.

Tháng sáu, buổi phát phần thưởng, tôi thấy má em Bob lại dự. Tôi không ngạc nhiên về điều đó vì, sau khi gửi hết mấy bức thư ông Joe viết sẵn cho rồi, bà ta đích thân viết cho con , quả là một phép màu ! Bob đã cho tôi coi bức thư bà báo trước sẽ tới dự buổi lễ. Phát phần thưởng xong, bà ta kéo tôi ra một chỗ, hỏi tôi:

- Bà thấy thư tôi viết cho cháu được không?

- Được lắm!

Bà ta nói tiếp giọng hơi ngập ngừng:

- Tôi nhờ bà nói về tôi cho cháu Bob nghe...

- Vợ chồng tôi đã hòa thuận với nhau hơn trước, và chúng tôi tính với nhau nghỉ hè này cho cháu về nhà, và... chúng tôi sẽ tìm cách hiểu cháu hơn.

- Xin bà yên tâm, tôi sẽ hết sức giúp bà.

Tôi có cần gì nói thêm rằng không có công việc nào làm cho tôi vui bằng công việc đó không?

Louise Baker

Bác sĩ ơi, hãy mỉm cười

Bố tôi là một bác sĩ phẫu thuật giỏi, ông đã từng phẫu thuật cho rất nhiều người, có những người rất bình thường, có những người nổi tiếng, có những người giàu có và cả những người nghèo. Có người nhiều năm sau vẫn đến cảm ơn cha tôi vào những ngày lễ tết, có những người không bao giờ gặp lại . Trong số những người không bao giờ quay lại có một cậu bé

mà cha tôi luôn nhắc đến mỗi khi nhớ lại những kỷ niệm về nghề nghiệp của mình với tất cả tình âu yếm.

Cậu bé ấy bị mù, một buổi sáng cậu được đưa đến phòng khám của bố, ở bàn chân có một vết thương lâu ngày và trở nên nguy hiểm đến không chỉ đôi chân mà cả tính mạng của cậu. Mọi người xung quanh cậu đã không quan tâm săn sóc cậu đúng mức, còn cậu bé thì rụt rè, có lẽ cậu đã không muốn làm những người xung quanh phải bận tâm về mình nên đã cố chịu đựng vết thương cho đến khi nó trở nên đau đớn không chịu được.

Trong một năm liền cứ ba lần một tuần cậu đến chỗ bố tôi và bố cắt bỏ hết những chỗ thịt bị hư hại, rồi bôi thuốc, băng bó mà không lấy tiền. Bố nói rằng ước muốn của bố là có thể cứu được đôi chân của cậu bé mù đó bởi bố đoán rằng trong cuộc sống cậu đã gặp khá nhiều thiệt thòi và bất hạnh, bố không muốn phải cưa chân cậu. Nhưng rồi bố thất bại, vết hoại thư đã lan rộng đến mức không cắt bỏ nhanh chóng cậu bé sẽ chết. Bố rất buồn vì điều đó, thậm chí cảm thấy thất vọng về bản thân mình.

Rồi ngày phẫu thuật cũng đến. Bố đứng bên cạnh cô y tá gây mê khi cô ta làm công việc của mình, lặng nhìn cơ thể bé nhỏ ấy đang chìm dần vào giấc ngủ. Sau đó ông chậm chậm giở miếng vải phủ chân cậu bé lên, và ở đó, trên ống chân gầy gò của cậu, bố nhìn thấy một hình vẽ mà cậu đã mò mẫm vẽ trong bóng tối của mình để tặng bố, đó là một gương mặt hay đúng hơn là một hình tròn có hai mắt, hai tai, một cái mũi, một cái miệng đang mỉm cười, ở bên cạnh là một dòng chữ nguệch ngoạc:

"Bác sĩ ời, hãy mỉm cười".

Búp bê khoai tây

Năm đó, chúng tôi sống trong một ngôi nhà cũ kỹ và sơ sài. Tôi có hai anh trai, hai em gái và một em trai. Trước Tết, cả ba chị em gái chúng tôi đã quấy mẹ hàng tuần, xin được mua quà là búp bê. Sáng mừng một Tết, ba chị em gái chạy vào phòng mẹ rất sớm:

- Chúc mừng năm mới! - Mẹ nói nhẹ nhàng để tránh đứa em bé đang ngủ phải tỉnh dậy.

- Chúc mừng năm mới! - Chúng tôi trèo lên giường mẹ.

Mẹ bảo:

- Mẹ biết các con thích búp bê, và mẹ không có loại búp bê các con thích, nhưng mẹ làm cho các con mấy con búp bê đây.

Chúng tôi nín thở ngồi nhìn mẹ xuống giường, đi ra phía tủ và lấy một cái hộp. Mẹ lôi mấy thứ gì đó từ trong hộp ra. Lúc đầu, tôi không thể nhận ra nó là cái gì, trừ việc nó mặc một cái váy kẻ đỏ và trắng, lại đội mũ nữa. Mặt nó màu nâu, mắt là hai cái khuy và cái miệng cười được vẽ bằng mực viết.

Hai đứa em tôi im lặng khi tôi kéo váy của con búp bê lên và phát hiện ra nó toàn là khoai tây. Tất nhiên, nó khá xấu, nhưng tôi biết mẹ đã phải cố gắng đến đâu để làm nó. Tôi không thật sự yêu búp bê đó lắm, nhưng tôi thấy rất yêu mẹ.

Hai đứa em tôi vẫn còn nhỏ, chỉ 3 và 5 tuổi, thì cứ ngạc nhiên. Một đứa chạm tay vào mắt con búp bê, thế là cái mắt đã rơi ra. Chúng thi nhau hỏi:

- Nó là cái gì thế mẹ?

- Làm sao mẹ dính khuy thành mắt nó được?

-

- Mẹ xin lỗi - Mẹ bắt đầu khóc và cố dính cái khuy lại chỗ cũ.

- Ở mẹ không thích nó à? - Em gái bé của tôi hỏi.

Mẹ lau nước mắt và nói:

- Giá như chúng là búp bê thật...

Chúng tôi ôm mấy con búp bê ấy về phòng và đặt chúng lên giường. Nhưng không may, chưa kịp hết Tết thì bọn búp bê khoai tây ấy đã có vấn đề.

- Mẹ ơi! Có cái gì đó mọc lên ở mặt con búp bê của con..

- Mẹ ơi! Con búp bê của con kinh khủng lắm...

Các em tôi thi nhau kêu vào cùng một buổi sáng.

Mẹ bảo búp bê chết rồi và chúng tôi cần phải chôn búp bê ở ngoài vườn. Chúng tôi chôn những con búp bê xấu xí ấy, mặc dù tay chúng tôi cứng đờ vì lạnh khi chúng tôi đào đất bằng cái thìa. Tôi đào bới qua loa và vùi mấy củ khoai tây xuống, trong khi hai đứa em tôi thì lại:

- Tại sao chị không hát và cầu nguyện?

- Không chúng chỉ là mấy củ khoai tây thôi - tôi đáp giận dữ và co ro trong cái áo lạnh mỏng dính - Mà chị thì lạnh cóng cả rồi.

- Bọn em sẽ mách mẹ - Chúng gào lên.

Tôi không biết chúng có mách mẹ không, nhưng nếu chúng có mách thì tôi cũng không thấy mẹ nói điều đó với tôi bao giờ.

Vài tháng sau, mẹ tôi mất vì bệnh. Tôi và các em bị gửi đến trại trẻ mồ côi. Tại đó, hai năm sau, tôi nhận được món quà Tết là một con búp bê tóc vàng, môi hồng với bộ váy đẹp nhất mà tôi từng thấy một con búp bê mặc. Tôi cố hết sức để yêu nó nhưng tôi không thể. Tôi biết đó là loại búp bê mẹ sẽ mua cho chúng tôi nếu ngày đó mẹ có tiền. Nhưng tôi cảm ơn Chúa vì ngày đó mẹ đã không có. Bởi vì, nếu mẹ không làm những con búp bê khoai tây, có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ biết mẹ yêu chúng tôi đến mức nào...

Cha tôi

Khi ấy, tôi 16 tuổi. Vào một buổi sáng, cha nhờ tôi lái xe đưa ông tới ngôi làng Mijar hẻo lánh cách nhà 18 dặm bảo tôi đưa xe đi tu sửa ở một gara gần đó. Vì vừa mới tập lái xe và cảm thấy đây là cơ hội tốt để thực hành nên tôi đồng ý ngay. Tôi chở cha tới ngôi làng và hứa tới đón ông vào 4h chiều rồi đưa xe tới gara. Vì phải mất vài tiếng đồng hồ đợi nên tôi quyết định mua vé vào rạp chiếu phim bên kia đường. Bị cuốn hút vào bộ phim, tôi quên mất ý niệm về thời gian và khi giật mình liếc đồng hồ thì đã 6h rồi...

Tôi biết thế nào cha cũng giận khi biết tôi đã đi xem phim và có thể sẽ không bao giờ cho tôi tự lái xe nữa, nên tôi liền nghĩ ra một vài hồng hóc

khác của xe để giải thích lí do chậm giờ của mình.

Tôi lái xe đến chỗ hẹn và nhìn thấy cha đang đứng chờ một cách nhẫn nại ở góc đường. Tôi xin lỗi ông vì đến muộn và nói rằng tôi đã cố gắng đến sớm nhất như có thể nhưng xe cần một vài sửa chữa khác. Tôi sẽ không bao giờ quên ánh mắt ông nhìn tôi khi ấy...

- Cha rất thất vọng vì con đã phải dối cha, Jason.

- Sao cơ ă! Đó là sự thực mà cha.

Ông nhìn lại tôi:

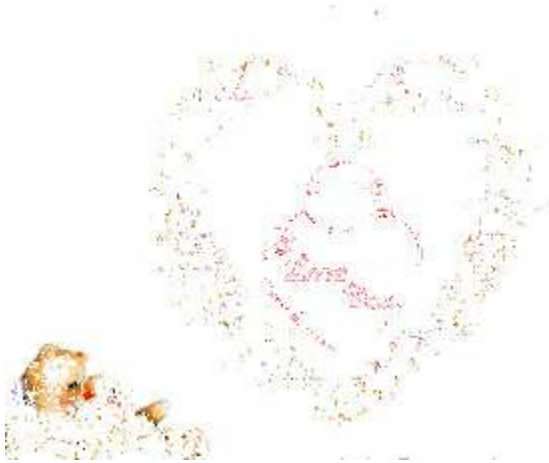
- Khi con không tới đúng giờ, cha đã gọi điện cho gara để hỏi xem có vấn đề gì xảy ra không và họ nói là con chưa tới lấy xe.

Cảm giác có lỗi choán lấy tâm hồn tôi và tôi liền thú nhận với cha về lí do thật sự tôi bị muộn.

- Cha rất giận không phải với con mà với bản thân mình. Cha nhận ra rằng cha đã không phải là một người cha tốt. Sau bao nhiêu năm con vẫn cảm thấy phải nói dối cha. Thật đau lòng khi nuôi nấng đứa con trai mà thậm chí đã không thể nói thật với cha của mình. Giờ đây cha sẽ đi bộ về nhà và suy nghĩ xem mình đã làm sai điều gì trong suốt bấy nhiêu năm.

- Nhưng cha ơi, từ đây về nhà tới 18 dặm. Trời lại tối rồi, cha không thể đi bộ được.

Tất cả sự phản đối, lời xin lỗi của tôi đều vô dụng. Tôi đã làm cha phải thất vọng và tôi cũng đã học được bài học đau đớn nhất trong đời. Cha bắt đầu đi dọc con đường đen tối đầy bụi và gió. Tôi từ từ lái xe sau ông, cầu xin suốt chặng đường hi vọng ông sẽ tha thứ, nhưng cha tôi vẫn rảo bước yên lặng về trầm tư khắc khổ. Hình ảnh cha bước đi đầy mệt mỏi và đau đớn là những ký ức mà tôi không bao giờ quên. Nhưng đó cũng là bài học ý nghĩa nhất vì tôi đã không bao giờ nói dối ông kể từ đó.

Ở một thị trấn nhỏ êm đềm và thơ mộng kia có đôi nam nữ rất yêu nhau. Họ cùng tựa vào nhau trên đỉnh núi cùng ngắm cảnh bình minh và cùng tiễn những ánh chiều tà trên biển. Mọi người nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ và thầm cầu chúc cho họ hạnh phúc. Nhưng rồi bỗng một hôm, người con trai không may bị thương rất nặng. Anh nằm trong bệnh viện mấy ngày mấy đêm vẫn chưa tỉnh lại. Ban ngày, cô gái luôn ngồi trước giường anh và không ngừng gọi tên anh. Buổi tối, cô tới nhà thờ nhỏ trong thị trấn để cầu nguyện. Cô gái dường như đã khóc cạn nước mắt. Một tuần trôi qua, chàng trai vẫn chưa tỉnh lại. Cô gái đã rất tiều tụy nhưng vẫn chăm sóc anh rất tận tình. Tình yêu của cô đã làm Chúa Trời cảm động, và Ngài đã quyết định dành cho cô gái một ngoại lệ. Ngài nói: "Ta có thể làm cho người yêu cô nhanh chóng khỏi bệnh, nhưng cô phải hóa thành bướm trong vòng ba năm. Cô có đồng ý như thế không?". Cô gái nghe xong rất cảm động và nói một cách dứt khoát: "Con đồng ý".

Trời sáng, cô gái đã biến thành một con bướm rất đẹp. Cô từ biệt Chúa Trời và bay ngay tới bệnh viện. Quả nhiên, chàng trai đã tỉnh lại. Anh đang trò chuyện với bác sĩ, nhưng rất tiếc cô lại không nói được.

Mấy ngày sau chàng trai xuất viện nhưng không hề vui vẻ. Anh hỏi những người thân về tin tức của cô gái, nhưng không một ai biết người yêu anh bây giờ đang ở đâu. Chàng trai cả ngày không ăn không nghỉ, nhất mực đi tìm người yêu. Trong khi đó, cô gái biến thành bướm kia bay qua bay lại bên cạnh anh; chỉ có điều cô không thể gọi tên anh, không thể trò chuyện cùng anh mà chỉ có thể lặng lẽ đón nhận ánh mắt vô hồn của anh. Mùa hè

qua đi, những cơn gió mùa thu mát mẻ thổi rơi những chiếc lá, cô gái phải rời khỏi nơi này. Ngày cuối cùng cô bay tới đậu lên vai của chàng trai. Cô muốn dùng đôi cánh bé nhỏ của mình vượt ve lên mặt anh, dùng đôi môi nhỏ xíu của mình hôn lên trán anh, nhưng thân hình nhỏ bé của cô không đủ để anh nhận ra. Trong chớp mắt, mùa xuân của năm thứ hai đã tới. Cô vội bay về tìm người yêu của mình, nhưng đứng bên cạnh anh lúc này là một cô gái rất xinh đẹp. Cô khựng lại, dường như đang rơi từ lưng chừng trời xuống. Người ta kể rằng vào mùa giáng sinh ấy bệnh của anh càng trầm trọng hơn, người ta cũng kể rằng cô bác sỹ ấy đã chăm sóc anh chu đáo như thế nào và người ta nói rằng tình yêu của họ là lẽ đương nhiên. Tất nhiên người ta cũng không quên miêu tả rằng chàng trai đã vui vẻ trở lại. Cô gái vô cùng đau khổ, mấy ngày tiếp theo, cô thường thấy người yêu của mình dẫn cô bác sỹ ấy lên đỉnh núi ngắm bình minh và họ cùng ra biển tiến hoàng hôn. Còn cô không thể làm được gì khác ngoài vài lần đậu trên vai của anh. Mùa hè năm đó dài đằng đẵng, hàng ngày cô bay rất thấp trong đau khổ, cô không còn dũng khí để đến gần người yêu. Những lời nói thì thầm, những tiếng cười vui vẻ của họ làm cô tủi thân. Mùa hè của năm thứ ba, bướm đã không thường xuyên bay tới thăm người yêu nữa. Người yêu của cô đã ôm vai, hôn lên má cô bác sỹ và anh chắc cũng không còn tâm tư để hoài niệm về những ngày đã qua. Thời gian ba năm sắp hết, trong ngày cuối cùng, người yêu của cô đã tổ chức hôn lễ với cô bác sỹ. Cô nhẹ nhàng bay vào trong nhà thờ đậu lên vai của Chúa và nghe thấy người yêu của cô ở dưới thề rằng: "Tôi đồng ý". Cô nhìn thấy anh đeo nhẫn cho vợ, và sau đó là nụ hôn ngọt ngào của họ. Cô đã rơi những giọt lệ xót xa. Chúa Trời thở dài một cách xót xa: "Con có hối hận không?". Cô lau khô những giọt nước mắt: "Không ạ!". Chúa Trời bỗng vui vẻ nói: "Ngày mai con có thể trở lại thành chính mình rồi". Bướm lắc đầu nói: Hãy cứ để cho con làm kiếp bướm suốt đời.

Cảm ơn

Một người nọ mỗi khi cầm tờ báo là mở xem những trang cáo phó chia buồn trước nhất. Anh ta chăm chú đọc từng dòng trên trang cáo phó dù

không hề quen biết với người đã mất. Có người bạn thấy thế bèn hỏi nguyên do. Anh ta trả lời:

- À. Tôi chỉ gửi lời cảm ơn đến những người này đó thôi.

Người bạn của anh ta trợn mắt ngạc nhiên nói:

- Anh nói điều gì mà tôi chẳng hiểu gì cả. Anh cảm ơn những người đã chết mà toàn là người anh chưa hề quen biết! Cái đầu của anh có vấn đề gì không vậy?

Người nọ thông thả trả lời:

- Đúng vậy. Tôi trân trọng cảm ơn họ. Vì sự ra đi của họ đã nhắc nhở cho tôi đừng quên rằng kiếp người vốn là vô thường. Cái chết đến bất chợt nào ai hề hay biết. Lúc còn sống những người này cũng có những ước mơ toan tính, những tranh giành hơn thua, những vui buồn ganh ghét. Để rồi bỗng dưng trở thành những cái xác vô tri chờ đem hỏa táng hoặc vùi sâu trong lòng đất lạnh. Họ đã đem chính sinh mạng của mình để nhắc nhở cho tôi bài học lớn trong cuộc đời như vậy chẳng lẽ không xứng đáng được nhận một lời cảm ơn hay sao anh bạn?

Sức mạnh Tình yêu

Hai người yêu nhau nhưng gặp sự phản đối mạnh mẽ từ phía gia đình nhà cô gái. Họ cho rằng chàng trai không xứng đáng với địa vị của gia đình cô và họ sẽ không tha thứ cho cô nếu tiếp tục có quan hệ với anh ta. Mặc dù cô gái rất yêu chàng trai nhưng khi hai người gặp nhau cô luôn hỏi: "Anh có yêu em nhiều không?". Cô hay bực bội do chàng trai không trả lời như ý cô mong muốn. Và áp lực của gia đình khiến hai bạn trẻ bất hoà. Cô thường trút giận lên chàng trai.

Về phía mình, chàng trai luôn chịu đựng trong im lặng. Sau một năm anh tốt nghiệp và quyết định đi du học. Trước khi ra đi anh đã cầu hôn với cô gái: "Anh biểu lộ tình cảm của mình bằng lời nói không giỏi nhưng những gì anh biết là anh yêu em. Về phía gia đình, anh sẽ cố gắng hết sức thuyết phục gia đình em đồng ý. Em thuận ý làm vợ anh chứ?".

Cô gái ưng thuận và với sự quyết tâm của chàng trai, cuối cùng gia đình cô gái cũng nhượng bộ và đồng ý cho họ kết hôn với nhau. Trước khi chàng

trao đi học, hai người làm lễ đính hôn. Cô gái tham gia công tác xã hội trong khi anh tiếp tục học ở nước ngoài. Họ bày tỏ tình cảm của mình qua những lá thư và điện thoại. Tuy có khó khăn nhưng họ vẫn luôn nghĩ về nhau. Một ngày nọ, cô gái bị tai nạn giao thông trên đường đi làm. Khi tỉnh dậy cô thấy cha mẹ mình bên cạnh giường. Cô cảm nhận được tình trạng tồi tệ của mình. Nhìn thấy mẹ khóc, cô muốn làm cho mẹ yên lòng nhưng những gì cô có thể thốt ra là tiếng thở dài. Cô đã mất đi giọng nói. Bác sĩ bảo rằng tai nạn đã gây thương tổn não của cô khiến cô không thể nói được nữa. Cô suy sụp mặc dù cha mẹ cô động viên rất nhiều. Trong suốt thời gian ở bệnh viện cô chỉ biết khóc trong thầm lặng.

Xuất viện về nhà, tình trạng cô cũng chẳng thay đổi gì. Mỗi khi có tiếng điện thoại reo, cô có cảm giác như từng nhát dao đâm vào tim. Cô không muốn cho anh biết và càng không muốn trở thành gánh nặng của anh. Cô viết cho anh một lá thư nói rằng cô không còn đủ kiên nhẫn đợi chờ anh nữa. Cô gửi lại anh chiếc nhẫn đính hôn. Chàng trai gửi hàng ngàn lá thư và gọi biết bao cuộc điện thoại nhưng cô không trả lời và chỉ khóc. Cha mẹ cô quyết định chuyển nhà, hi vọng rằng cô sẽ quên những gì đã xảy ra để có thể sống yên ổn. Cô gái học ngôn ngữ cử chỉ và bắt đầu một cuộc sống mới. Mỗi ngày cô tự nhủ mình hãy quên anh ấy đi. Nhưng một hôm bạn của cô đến cho hay anh đã trở về. Cô van xin người bạn đừng cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Từ đó cô không còn nhận được tin tức gì của anh. Một năm trôi qua. Người bạn của cô đến thăm và trao cho cô thiệp mời dự lễ kết hôn của anh. Trái tim cô gái tan vỡ. Nhưng khi mở thiệp cưới cô gái thấy tên mình trong tấm thiệp. Ngược lên, cô thấy anh đang đứng trước mặt.

Chàng trai dùng cử chỉ nói với cô gái: "Một năm qua anh đã dành thời gian học ngôn ngữ này. Chỉ để em hiểu rằng anh không quên lời ước hẹn của chúng ta. Hãy cho anh có cơ hội nói với em rằng anh yêu em." Anh lồng chiếc nhẫn vào tay cô gái. Cuối cùng nụ cười đã trở lại trên môi cô.

Người cha được tạo ra như thế nào

Khi ông Trời bắt đầu tạo ra người cha đầu tiên trên thế gian, ngài chuẩn bị sẵn một cái khung thật cao. Một nữ thần đi ngang qua ghé mắt coi và thắc mắc: “Thưa ngài, tại sao người cha lại cao đến như vậy? Nếu ông ta đi chơi bi với trẻ con thì phải quỳ gối, nếu ông ấy muốn hôn những đứa con mình lại phải cúi người. Thật bất tiện!”. Trời trầm ngâm một chút rồi gật gù: “Người nói có lý. Thế nhưng nếu ta để cho người cha chỉ cao bằng những đứa con, thì lũ trẻ sẽ biết lấy ai làm tầm cao mà vươn tới?”. Thấy Trời nặn đôi bàn tay người cha to và thô ráp, vị nữ thần lại lắc đầu buồn rầu: “Ngài có biết đang làm gì không? Những bàn tay to lớn thường vụng về. Với đôi bàn tay ấy, người cha chắt vật lắm mới có thể găm kim bằng đóng tã, cài nút áo cho con trai, thắt chiếc nơ hồng cho con gái. Bàn tay ấy không đủ khéo léo để lấy những mảnh dằm nằm sâu trong da thịt mềm mại của trẻ”. Ông Trời mỉm cười đáp: “Nhưng đôi bàn tay to lớn vững chãi đó sẽ dìu dắt bọn trẻ qua mọi sóng gió, cho tới lúc chúng trưởng thành”.

Vị nữ thần đứng bên cạnh nhìn Trời nặn người cha với một đôi vai rộng, lực lưỡng. “Tại sao ngài phí thế?”, nữ thần thắc mắc. “Thế người cha sẽ đặt con ngồi đâu khi phải đưa nó đi xa? Lấy chỗ đâu cho đứa con ngủ gật gối đầu, khi đi xem xiếc về khuya?”. “Quan trọng hơn, đôi vai đó sẽ gánh vác cả gia đình”, ông Trời đáp.

Ông Trời thức trắng đêm để nặn cho xong người cha đầu tiên. Ngài cho tạo vật mới ít nói, nhưng mỗi lời phát ra là một lời quyết đoán. Tuy đôi mắt của người cha nhìn thấu mọi việc trên đời, nhưng lại bình tĩnh và bao dung. Cuối cùng khi đã gần như hoàn tất công việc, Trời thêm vào khóe mắt người cha vài giọt nước mắt. Nhưng sau một thoáng tư lự, Ngài lại chùi chúng đi. Thành ra người đời sau không mấy khi thấy được những giọt lệ hiếm hoi của người cha, mà chỉ có thể cảm và đoán được rằng ông ta đang khóc.

Xong việc, ông Trời quay lại nói với nữ thần: “Người thấy đó, người cha cũng đáng yêu như người mẹ mà ta đã dồn bao công sức để tạo ra”

Có những điều không thể quên trong cuộc sống.

1. Cho mọi người nhiều hơn là họ mong chờ và hãy làm điều đó thật nhiệt tình.
2. Ghi nhớ những bài thơ bạn yêu thích.
3. Đừng vội tin những gì bạn nghe.
4. Khi bạn nói yêu ai đó, hãy hiểu hết nghĩa của những từ ngữ ấy.
5. Khi bạn nói xin lỗi, hãy nhìn vào mắt người bạn đang xin lỗi.
6. Hãy đính hôn ít nhất là 6 tháng trước khi bạn kết hôn.
7. Tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.
8. Đừng bao giờ cười vào những ước mơ của người khác.
9. Hãy yêu một cách sâu sắc và đam mê. Có thể bạn sẽ bị tổn thương, nhưng đó là cách duy nhất bạn học sống một cách hoàn hảo.
10. Khi không đồng ý điều gì, hãy đấu tranh một cách công bằng.
11. Đừng phán xét ai qua nhân thân hay hoàn cảnh xuất thân của họ.
12. Hãy bắt chính mình nói chậm nhưng suy nghĩ nhanh.
13. Khi ai đó hỏi bạn những câu hỏi mà bạn không muốn trả lời, hãy mỉm cười và hỏi lại "Tại sao bạn lại muốn biết điều đó?"
14. Một tình yêu lớn và những khám phá vĩ đại cũng bao gồm những rủi ro to lớn.
15. Hãy liên lạc với mẹ bạn thường xuyên nếu bạn sống xa nhà.
16. Theo đuổi 3 điều: tôn trọng bản thân, tôn trọng người khác và có trách nhiệm với những việc mình làm.
17. Đừng để 1 cuộc đấu khẩu nhỏ làm tổn thương 1 tình bạn lớn.
18. Khi bạn nhận ra bạn vừa gây ra lỗi lầm, hãy nhanh chóng sửa sai.

19. Mỉm cười khi nhắc điện thoại lên, người gọi sẽ nghe được điều đó trong giọng nói của bạn.
20. Tranh thủ thời gian ở một mình.
21. Hãy mở rộng đôi cánh tay bạn để thay đổi, nhưng đừng để mất đi giá trị của chính mình.
22. Hãy nhớ sự im lặng thỉnh thoảng là câu trả lời tốt nhất.
23. Đọc nhiều sách. Tivi không thay thế được điều này.
24. Sống 1 cuộc sống tốt và đức hạnh, để sau này về già nghĩ lại, bạn sẽ muốn sống 1 cuộc đời như thế lần thứ hai.
25. Mức độ tình yêu trong gia đình bạn luôn là nền tảng cuộc sống của bạn. Tất cả những gì bạn làm là tạo một mái nhà thanh bình và hoà thuận.
26. Khi bạn bất đồng với người yêu, hãy chỉ đề cập đến vấn đề hiện tại, đừng đụng chạm đến quá khứ.
27. Đừng chỉ nghe những gì người ta nói, hãy nghe tại sao họ nói như vậy.
28. Chia sẻ kiến thức của bạn. Đó là cách để khám phá ra sự bất tử.
29. Hãy đối xử tử tế với thiên nhiên.
30. Đừng bao giờ làm gián đoạn khi bạn đang được khen ngợi.
31. Ý thức được công việc của mình.
32. Đừng tin ai đó khi người ấy không nhắm mắt trong lúc bạn hôn người ấy!
33. Mỗi năm 1 lần, hãy đi đến nơi nào mà bạn chưa từng đến.
34. Nếu bạn làm ra nhiều tiền, hãy giúp đỡ mọi người. Đó là tài sản giá trị nhất.
35. Hãy nhớ, 1 mối quan hệ tốt nhất là khi tình cảm của bạn dành cho người đó vượt lên trên những gì bạn cần ở họ.
36. Hãy chiêm nghiệm thành công của bạn dựa trên những gì bạn phải từ bỏ để có được nó.
37. Sống với sự hiểu biết và kiến thức.
38. Đôi lúc cũng phải yêu và... nấu ăn một cách liêu lĩnh

Cô có phải là Thượng đế không?

Vào một buổi tối trong một kỳ nghỉ đông lạnh lẽo, một đứa bé trai khoảng sáu bảy tuổi đang đứng phía ngoài cửa sổ của một nhà kho. Cậu bé không có giày để mang, quần áo của cậu thì rách rưới.

Một phụ nữ trẻ đi ngang qua, cô nhìn thấy cậu bé và cô đọc được nỗi khao khát trong đôi mắt xanh của cậu bé. Cô nắm lấy tay cậu bé và dẫn cậu vào trong nhà kho rồi cô mua cho cậu một đôi giày mới và một bộ quần áo ấm.

Sau đó cô dắt cậu trở ra và nói với cậu: “Bây giờ cháu có thể trở về nhà và có một kỳ nghỉ đông thật hạnh phúc”.

Cậu bé chăm chú nhìn cô rồi hỏi: “Cô có phải là Thượng đế không?”.

Người phụ nữ nhìn cậu bé, mỉm cười và trả lời: “Không cháu à, cô chỉ là một trong số đứa con của Thượng đế”. Đứa bé đáp lại: “Cháu biết rồi, cô phải là Thượng đế thôi!”.

Giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời

Đó là ngày mười lăm tháng sáu, còn hai ngày nữa là tôi sẽ bước sang tuổi 30. Tôi có cảm giác lo lắng khi bước vào độ tuổi “tam thập nhi lập” và sợ rằng những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời đang xa dần.

Tôi vẫn thường tập thể dục ở một công viên gần nhà vào mỗi buổi sáng. Ở đó tôi có dịp làm quen người bạn già Nicholas, ông ta đã 79 tuổi. Hôm đó, khi gặp tôi ông bảo rằng trông tôi không vui vẻ như mọi ngày và đoán rằng tôi đang có chuyện buồn.

Tôi tâm sự với ông rằng tôi đang cảm thấy lo lắng khi sắp bước sang tuổi 30. Tôi tự hỏi làm thế nào để tôi có thể quay trở về những giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời. Vì thế tôi hỏi ông: “Khi nào là giai đoạn đẹp nhất

trong cuộc đời ông?”. Không chút ngập ngừng, Nicholas trả lời: “Này Joe, đó là câu hỏi của triết học và đây là câu trả lời của tôi”. Rồi ông nói:

Khi tôi là một đứa trẻ sống ở nước Áo, được bố mẹ yêu thương, chăm sóc thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi đến trường và được học những điều ngày nay tôi biết thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Khi tôi tìm được việc làm đầu tiên, có trách nhiệm và quyền lợi với những việc mình làm thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi gặp được vợ tôi và khi chúng tôi yêu nhau thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Chiến tranh thế giới lần thứ hai xảy ra, tôi và vợ tôi phải rời khỏi nước Áo để được an toàn. Khi chúng tôi được bên nhau an toàn trong một chuyến tàu đi Bắc Mỹ thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Khi chúng tôi bắt đầu một gia đình mới thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi trở thành một người cha trẻ và được nhìn thấy đứa con của mình lớn lên hàng ngày thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Joe à, và bây giờ khi tôi đã 79 tuổi, tôi có sức khỏe, tôi cảm thấy cuộc đời vẫn đẹp và điều đặc biệt là tôi vẫn còn yêu vợ tôi như lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Cứ giữ trong em Lòng Tin Yêu

1.Một sáng chủ nhật .Một cô bé con 3 tuổi .Một chú bé đánh giày và 14 đôi giày .Chú bé chăm chú đánh từng chiếc .Xi đen,xi nâu,xi đỏ cho những đôi giày da,cả cồng pha loăng để đánh những đôi giày thể thao .Cô bé con ngồi hết sức chăm chú theo dõi,nghịch ngợm,chỉ trỏ nào giày của bố,nào giày của mẹ,đôi nào của chị,đôi nào của chính cô .Cậu bé cũng thích trò chuyên ,hết trả lời câu hỏi giày của anh đâu cho đến ngày sinh nhật của anh là ngày nào

2.Chú bé ôm vào lòng những chiếc giày,2 tay kéo tấm giẻ xát mạnh để đánh bóng từng chiếc một .Này chú bé ơi,mỗi ngày chú ôm vào trong lòng bao nhiêu đôi giày ?Đôi giày nào của người lương thiện,đôi giày nào của kẻ

thủ ác ?Đôi giày nào của người lao động,đôi giày nào của kẻ ăn chơi ?Đôi giày nào của người thầy giáo chiều nay sẽ lên bục giảng ?Đôi giày nào của tên trộm vừa đánh cắp tiền bạc,danh dự và lương tâm ?Đôi giày nào của bạn sinh viên vừa trở về sau 1 chiến dịch tình nguyện ?Đôi giày nào của kẻ vừa đi săn,tận diệt những loài trong sách đỏ ?Đôi giày nào chở những người cao thượng,đôi giày nào chở những kẻ tầm thường ?Đôi giày nào chở những người dũng cảm,đôi nào chở kẻ ươn hèn ?Đôi nào chở dự án,đôi nào chở mưu mô ?Đôi giày nào đẹp,đôi giày nào xấu ?Đôi nào mấy chục ngàn đồng,đôi nào mấy trăm đô ?Đôi nào dính cỏ ở làng,đôi nào vương bùn đô thị ?Đôi giày nào vừa về giúp quên em làm giàu ?Đôi giày nào vừa xà xẻo,thăng quả từ những con đường trên bản cao ?Đôi giày nào của kẻ móc nối tội ác,đôi giày nào của vị quan toàn nghiêm minh ?

3.Hôm trước tôi bị trẻ đánh giày lấy mất đôi giày .Hôm qua trong quán cà phê bạn tôi cũng thất trận trở về với "chiến lợi phẩm "là 1 đôi dép tổ ong .Những mảnh lưới của dân đánh giày đường phố mà chắc rằng chú bé ti-co-lo nào cũng biết hoặc đã nghe nói tới .Chú bé nào láo lếu,chú bé nào ngoan ?

4.Em thân mến !Hằng ngày báo đưa tin chỗ nọ,truyền hình trực tiếp chỗ nọ .Truyền thông mang đến cho em bao niềm vui,nỗi buồn .Dĩ nhiên là vậy,cuộc sống có rất nhiều tín hiệu tốt đẹp nhưng cũng ko ít những điều ko lương thiện,ko bình thường .Đó mới chính là hiện thực muôn màu muôn vẻ của cuộc sống ,à em ko thể ko biết .Biết để chọn lối đi,biết để phấn đấu cho cho những giá trị lương thiện ngày càng nhiều,ngày càng mạnh mẽ .Biết để sống vì lí tưởng của những điều tốt đẹp mà bao thế hệ đã dày công vun đắp .Tuổi của em,đã muộn để gọi là nhóc con và ko còn sớm để nói chuyện trưởng thành .Đã từ lâu rồi em già từ ngôi nhà ấm cúng nhất,ấm đến 37 độ của lòng mẹ .Và tiếp đó,mái ấm gia đình đã nổi em với học đường,rồi nổi em với xã hội,và quăng thân vào xã hội .Có nghĩa là khi ta đã lớn,ta ko thể ko đối mặt với cuộc sống dài rộng,với nắng gió,cũng để rồi từ đó ta rèn luyện bản lĩnh để ta nên người .

5.Thế thôi .Cho nên đôi khi em có gặp 1 chút thất vọng ko có nghĩa như thế đã là hoang mang .Đôi khi em ôm vào lòng điều đáng giận thì ko có

nghĩa là đã mất niềm tin vào con người .Cũng như tôi ,đã nhiều lần bị lấy mất giày nhưng ko vì thế mà e ngại,mà ko dám giao cho em 14 đôi giày,1 cô gái cứng và một chủ nhật đẹp trời

Mẫu tự "ST"

Tại một vùng nông thôn nước Mỹ, có hai anh em nhà kia vì quá đói kém, bần cùng đã rủ nhau đi ăn cắp cừu của nông dân trong vùng. Không may hai anh em bị bắt. Dân trong làng đưa ra một hình phạt là khắc lên trán tội nhân hai mẫu tự "ST" , có nghĩa là quân trộm cắp (viết tắt từ chữ stealer).

Không chịu nổi sự nhục nhã này, người anh đã trốn sang một vùng khác sinh sống hòng chôn chặt dĩ vãng. Thế nhưng anh chẳng bao giờ quên được nỗi nhục nhã mỗi khi ai đó hỏi anh về ý nghĩa hai chữ "ST" đáng nguyên rủa này.

Còn người em, anh tự nói với bản thân mình : " Tôi không thể từ bỏ sự tin cần của những người xung quanh và của chính tôi". Thế là anh tiếp tục ở lại xứ sở của mình. Chẳng mấy chốc anh đã xây dựng cho mình một sự nghiệp cũng như tiếng thơm là một người nhân hậu. Anh sẵn sàng giúp đỡ người khác với tất cả những gì mình có thể. Tuy nhiên, cho dầu thời gian có qua đi, hai mẫu tự "ST" vẫn còn in dấu trên vầng trán anh.

Ngày kia, có một người lạ mặt hỏi một cụ già trong làng về ý nghĩa hai mẫu tự này. Cụ già suy nghĩ rồi trả lời " Tôi không biết rõ lai lịch của hai chữ viết tắt ấy, nhưng cứ nhìn vào cuộc sống của anh ta, tôi đoán hai chữ đó có nghĩa là người thánh thiện (saint)

1 trong 1001 cách để nói mình mến bạn

Làm thế nào để nói với 1 người con gái mà bạn yêu quý 3 tiếng cần phải nói

Emily và tôi gặp nhau từ học kì đầu tiên ở trung học. Đó là một cô gái thông minh và hiểu biết, là chuyên gia trong mọi lĩnh vực, từ thể thao, vi tính, đến vũ trụ hay kinh doanh... một cô gái kì lạ. Ngay phút đầu tiên nhìn thấy Emily mỉm cười, tôi đã biết trái tim mình thuộc về cô gái này mãi mãi. Nhưng để nói điều đó ra thật không dễ chút nào.

Và thế là, tôi dấn thân vào một hành trình của riêng bản thân mình để tìm cho ra một phong cách độc nhất vô nhị khiến cho cô bạn gái mà tôi phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên không thể nói KHÔNG!

Suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng tôi quyết định kết hợp cả hai sở thích lớn nhất của Emily, cô ấy có rất nhiều sở thích, là đọc sách (Emily là một con mọt sách thực sự), và ... lợn (loài vật mà cô ấy thích từ khi còn xem Babe - chú heo chăn cừu) Một lời tỏ tình bằng truyện tranh ? Tôi quyết định sáng tác một truyện tranh trẻ con kể về câu chuyện của hai chú lợn nhỏ là Hồng và Xoăn, chính là câu chuyện của Emily và tôi. Tôi hỏi chủ bút báo tường trường tôi, xem cậu có muốn đăng 1 truyện tranh về tình yêu không, với điều kiện là phải hoàn toàn bí mật tên tác giả. Cậu ta okie ngay và còn giới thiệu tôi với 1 cậu học sinh lớp 10. Cậu này cho tôi xem những bức tranh mà cậu ta đã vẽ. Dễ thương và ngộ nghĩnh kinh khủng. Vậy là chúng tôi bắt tay vào hợp tác. Tôi bắt đầu viết phần lời và cậu ấy vẽ minh họa. Tôi viết về 2 chú lợn nhỏ gặp nhau tại phòng vi tính của trường (giống y chang tôi và Emily) Và chúng kết bạn với nhau, rồi có biết bao kỉ niệm vui buồn. Cứ

mỗi kì là một kỉ niệm của chúng tôi. Báo ra cứ mỗi tuần 1 kì, và cả trường xôn xao về một câu chuyện mà tất cả mọi người đều đoán là có thật. Emily cũng hồi hộp theo dõi truyện tranh dài kì vô danh đó. Cô ấy đã nhận ra rằng đó là câu chuyện của chúng tôi, và một đôi lần dường như đã định hỏi tôi, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Ở kì thứ tám, hai chú lợn tìm thấy nhau trong 1 khung cảnh hoàng hôn siêu lãng mạn "Vào một buổi chiều thu, Lợn Xoăn muốn nói với Lợn Hồng 1 điều rất quan trọng" Truyện tranh kết thúc ở đó! hòm thư của cậu chủ bút tờ báo tường đầy ắp email muốn được biết rõ cái kết cục của câu chuyện. Emily gửi cho tôi 1 email khi lớp chúng tôi có giờ học chung phòng vì tính "Lợn Xoăn muốn nói điều gì quan trọng với Lợn Hồng vậy?" Tôi bước đến gần Emily và hỏi "Bạn có thực sự muốn biết không?" Emily gật đầu, và tôi cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bạn, nói cái điều mà tôi đã mong ước được nói từ lâu "MÌNH MẾN BẠN"

Và trả lời tôi là một nụ cười mà tôi đã phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ai là thằng ngốc

Ở nơi nọ, có một gia đình hạnh phúc, nhưng đến một ngày, người chồng bị bệnh qua đời. Vợ của anh ta nuôi tiếc tình cảm ân ái của 2 vợ chồng, trong lòng vô cùng đau xót. Tuy chồng cô đã bị chôn vùi sau nấm mộ, nhưng cô ta vẫn ngày ngày nấu cơm, canh, bê ra trước mộ cúng chồng.

Lần nào ra mộ, cô ta cũng đau đớn than khóc: "Anh yêu quý, anh ăn một chút đi"

Ngày nào cũng vậy, cô ta khóc đến cạn nước mắt, cũng chẳng thiết làm lụng, cũng không còn muốn sống, toàn bộ thời gian đều dành cả cho việc cúng chồng. Không lâu gia sản cũng dần dần tiêu hết.

Người trong thôn xem thấy khó coi, thế là...

Có một đứa trẻ chăn trâu tìm được đầu của một con trâu đã chết, xách đến đặt trên mộ. Nhìn thấy người phụ nữ lại cúng tế, mới cảm rất nhiều cô non, đặt trước mặt con trâu, lớn tiếng khóc và nói: "Trâu yêu quý ơi, mày tỉnh lại ăn một chút đi nhé!" Người phụ nữ nghe thấy liền nói với người

chấn súc vạt: “Mày là con cái nhà ai? Trâu chết rồi làm sao có thể sống lại được? Mày mau về nhà nói với bố mẹ mày đi! Ở đây ra sức khóc phỏng có ích gì? Thực là đứa trẻ ngốc nghếch!” Đứa trẻ đó bèn trả lời: “Tôi không phải là kẻ ngốc. Tôi ở đây khóc nhiều một chút, không biết chừng nó có thể sống lại. Chồng của bà đã chết từ lâu, bà còn ngày ngày nấu bao nhiêu đồ ăn thức uống cho ông ta. Bà mời là đồ ngốc!

Người phụ nữ nghe thấy giật mình tỉnh ngộ, bất giác cười to cảm thấy mình thực là đồ ngu. Từ đó ngày ngày không còn cúng chồng như xưa nữa!

Bài học về cách chấp nhận

Ở một ngôi trường tiểu học nọ có tổ chức một buổi văn nghệ do chính các học sinh trong trường biểu diễn. Họ tổ chức hẳn một cuộc thi giữa các lớp để tuyển diễn viên cho các vai diễn trong vở kịch của trường, những đứa trẻ rất hăng hái tham gia. Cậu bé hàng xóm của tôi cũng là một trong số những đứa trẻ đó. Mẹ cậu nói với tôi rằng cậu đã rất nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi này. Cậu đã đứng hàng giờ trước gương để tập luyện chỉ với mong muốn có một vai diễn phụ trong vở kịch. Hơn ai hết mẹ cậu biết rằng cậu không có khiếu đóng kịch nhưng bà vẫn ủng hộ hết lòng cho nỗ lực của đứa con trai bé nhỏ.

Ngày diễn ra cuộc tuyển chọn tôi đã cùng mẹ cậu bé đến trường đón cậu tan học. Vừa thấy chúng tôi, cậu bé vội chạy đến ngay, đôi mắt sáng long lanh ngập tràn vui sướng và hạnh diện :

_Mẹ ơi, mẹ thử đoán xem nào?

Và như không thể chờ được, cậu bé la toáng lên bằng giọng nói hỗn hển và xúc động :

_Con được cô chọn là người vỗ tay và reo hò, mẹ ạ!

(sự ngây thơ, hồn nhiên, đáng yêu của cậu bé khiến tôi vô cùng bất ngờ, tôi cứ tưởng nó sẽ tức tối hay buồn rầu..., nhưng đổi lại như các bạn thấy đây...hãy thử nghĩ xem liệu chúng ta có được như cậu bé trong tình huống như thế, liệu chúng ta có thể chấp nhận chỉ là người vỗ tay và reo hò??? Với một sự nỗ lực nhất định, đôi lúc kết quả lại không được như ta mong muốn, đó là thực tế, vì sự mong đợi đôi khi vượt quá khả năng bản thân mình, vấn đề là ta có chấp nhận nó như một thực tế và bằng lòng với những gì mình có hay không mà thôi...)

Những điều vô lý về mẹ

Những điều vô lý về mẹ lại trở thành những điều có lý nhất trên đời đối với mỗi chúng tôi...

Mẹ tôi là một tổng hòa của những điều vô lý. Có điều gì đó dường như không bình thường lắm khi một đứa con lại nói về mẹ của mình như vậy...

Mẹ đen, ốm, lùn, khuôn mặt nhỏ, mũi thấp, đó là *điều vô lý thứ nhất*. Ông bà ngoại đều to cao, trắng trẻo, mũi cao, mặt chữ điền, các dì và cậu cũng vậy. Mẹ nhỏ bé trong gia đình và cũng nhỏ bé giữa cuộc đời. Điều vô lý này về sau lại trở thành cái có lý, đã 50 rồi mà mẹ còn mi-nhon lắm, ai cũng bảo mẹ trẻ lâu, trong khi các cô bạn cùng thời của mẹ đã phải lo đi thẩm mỹ viện để tân trang, tu sửa...

Ấy vậy mà trong thân hình bé nhỏ hạt tiêu ấy lại ẩn chứa một tính cách mạnh mẽ dữ dội đến lạ kỳ - *điều vô lý thứ hai*. Tôi nghe các dì kể hồi nhỏ mẹ vốn nổi tiếng là “Bông lì”, không sợ bất cứ con gì và cũng không tin bất cứ điều gì. Tính mẹ thẳng thắn, đôi khi trở nên nóng nảy, yêu ai thì nói, ghét ai thì chửi, mẹ không bao giờ chịu thua kém ai, chả ai ăn hiếp được mẹ. Còn nhớ hồi bán đồ chơi ở chợ Đầm, bà Thảo, bà Hồng giành khách đã bị mẹ làm cho một trận nhớ đời!

Mẹ nóng tính là vậy, ngoại hình chỉ ở mức trung bình, vậy mà ba vẫn “đơ” và mãi đến giờ vẫn không muốn đứng dậy! - *điều vô lý thứ ba*. Theo lời mẹ kể thì hồi đó ba học giỏi nhất lớp, lại đẹp trai và hiền nên lúc nào cũng có nhiều vệ tinh vây xung quanh. Còn mẹ thì “lẹt đẹt” với những con

số, vật vờ lắm mới vượt qua được kỳ thi tú tài với kết quả... toòng teng. Vì vậy mẹ nhìn ba rất chi là ngưỡng mộ và... để đó, chỉ vậy thôi.

Ấy thế mà bằng đi năm năm sau, ba đột ngột trở về trong màu áo lính xanh và... cưới. Một năm sau có tôi. Một năm sau nữa, có em gái tôi. Mười hai năm sau nữa, em trai tôi chào đời. Quả là một sự vô lý có hậu!

Những năm sóng gió ba bị mất việc, gia đình tôi từ chỗ giàu nhất xóm rớt xuống thành nghèo nhất xóm, một tay mẹ vất vả nuôi cả nhà. Tính mẹ vốn cứng cỏi như đàn ông, vậy mà mẹ lại có những nghề tay trái rất ư là nữ tính - đó là *điều vô lý thứ tư*.

Mẹ vẽ tranh, làm bánh kem, may quần áo, thiết kế những đồ lưu niệm xinh xinh. Mẹ có thể bỏ ra hàng giờ để bắt muỗi theo phương pháp mới sáng tạo. Mẹ cực kỳ nhạy cảm với vấn đề sức khỏe và đời sống, mẹ có hàng lô tạp chí thuốc cất kỹ trong tủ sắt. Những câu chuyện của mẹ chúng tôi đã thuộc đến từng chi tiết, vậy mà mẹ vẫn kể đi kể lại, vẫn say sưa và hứng thú như lần đầu. Mẹ bản lĩnh là thế nhưng lại khóc tu tu khi con chó Bi qua đời. Đối với chị em tôi thì tình thương của mẹ thật khó có thể cảm nhận được bằng các giác quan trực tiếp. Như là mẹ nhỏ bạn thân tôi vẫn làm: những nụ hôn, những cái bẹo má, những khi chải đầu tết tóc cho con gái cưng... Mẹ thì không như thế - và chúng tôi đã từng cho rằng đó là cả một trời vô lý! Cái tuổi dậy thì ngớ ngẩn đã biến tôi thành một đứa ngỗ ngược, không ít lần làm mẹ buồn. Thậm chí, nói ra thật xấu hổ, khi mẹ xa nhà một thời gian, tôi đã từng muốn mẹ... đừng về nữa. Sinh ra tôi, có lẽ cũng là một sự vô lý của mẹ!

Mấy năm gần đây, khi chúng tôi lần lượt vào đại học, mẹ càng thêm vất vả. Ba vào Sài Gòn chạy xe ôm nuôi chị em tôi ăn học, ở nhà chỉ còn một mình mẹ bươn chải nuôi thằng út. Em gái tôi học mỹ thuật, mẹ bắt nó phải vẽ đúng thực tế căn phòng trọ của ba cha con - để mẹ tưởng tượng. Rồi mẹ gửi đồ tiếp tế luôn, toàn là những món khoái khẩu của chị em tôi, ăn vào như nuốt được cả vị đắng của những giọt mồ hôi nhọc nhằn. Mẹ chẳng than phiền gì, lúc nào cũng động viên ba cha con cố gắng, thật ra người phải cố gắng là mẹ mới đúng - âu đó cũng là một điều vô lý.

Hơn nửa đời người mẹ vẫn chưa thôi lo nghĩ, vẫn chưa thôi căng mình trước cuộc đời, vẫn chưa thôi diễn vai chính trong gian nan và vai phụ giữa hạnh phúc. Ngày xưa tôi thần tượng những Jang Dong Gun, Lam Trường, Nicole Kidman, nhưng giờ đây không ai khác ngoài mẹ. Mẹ tôi là một tổng hòa của những điều vô lý. Nhưng cả ba, tôi và các em đều yêu cái sự vô lý ấy và đó lại trở thành điều có lý nhất trên đời...

Tôi đã bắt đầu biết... nói dối

Thủa nhỏ, tôi được dạy rằng phải sống trung thực, không dối trá với bản thân mình và tất cả mọi người vì đó là con đường sáng duy nhất của kiếp người. Khi đó, tôi chưa hiểu thực sự thế nào là trung thực, thế nào là dối trá mà chỉ biết rằng những hành động nào của tôi làm vừa lòng người lớn, được khen là ngoan ngoãn thì đấy là những hành động trung thực. Nhưng đến một hôm, tôi đã biết "sự thật" trong những lời khen ấy. Tôi bắt đầu biết nói dối - những lời nói dối chân thành nhất của đời mình. Tôi có người bạn quanh năm lênh đênh trên con tàu nhỏ, đã cũ, đi câu mực, đánh cá trên biển, vài tháng mới trở lại đất liền vài ngày. Một lần, anh đi biển và thời tiết thay đổi đột ngột khiến biển động dữ dội. Nhà anh chỉ còn một người mẹ già ốm yếu. Vì quá lo lắng cho con trai, bệnh tim tái phát khiến bà phải vào viện trong tình trạng hôn mê. Khi đó, gió bão gào thét dữ dội. Các bác sĩ chuẩn đoán và quyết định phải mổ ngay nhưng họ không thể tiến hành trong khi bà mẹ lâm vào tình trạng hôn mê, suy kiệt tinh thần hoàn toàn.

Trong những đoạn tình tảo ngẩn ngui, bà chỉ thều thào hỏi là bão đã tan chưa, con trai bà đã về chưa. Khi đó có một người làng lên cho biết rằng đã tìm thấy những mảnh... vỡ của con tàu nhà bà dạt vào bờ biển. Bà hỏi các bác sĩ, không ai trả lời bà. Tôi đứng ở đó và thật rõ đại khi trung thực kể cho bà nghe rằng con bão còn khủng khiếp lắm, kéo dài vài ngày nữa mới thôi, con tàu đã bị vỡ, sóng xô vài mảnh vào bờ, con trai bà (bạn thân của tôi) không biết số phận đang đẩy đưa thế nào?

Các bác sĩ không kịp cản tôi nói. Câu chuyện tôi vừa kể đã đánh gục những sức lực yếu ớt cuối cùng của bà. Bà nấc nhẹ và thiếp đi. Bác sĩ bó tay. Tôi

tình cờ phạm phải một tội ghê gớm mà suốt đời tôi không tha thứ nổi cho mình. Sau khi bão tan, người bạn tôi sống sót trở về do được một chiếc tàu khác cứu. Anh không trách tôi mà chỉ gục bên mộ mẹ khóc nức nở. Sự "trung thực" ngu ngốc đã vô tình khiến tôi phạm phải một sai lầm khủng khiếp như vậy.

Trong truyện ngắn nổi danh "Chiếc lá cuối cùng" của O. Henrry, một bệnh nhân tin chắc mình sẽ chết. Cô đếm từng chiếc lá rụng của tán cây ngoài cửa sổ và tin rằng đó là chiếc "đồng hồ" số phận của cô. Khi chiếc lá cuối cùng rơi xuống, cô sẽ chết. Nhưng chiếc lá cuối cùng không bao giờ rụng xuống. Cô gái bình phục, sống khoẻ mạnh và không biết rằng, chiếc lá cuối cùng đó chỉ là một chiếc lá "giả" do một họa sĩ muốn cứu cô vẽ lên vòm cây trợ trụ. Như vậy sự thật không phải được nhìn thấy bằng mắt, được cảm nhận bằng tri thức... Nếu như tôi không kể về cơn bão tôi thấy, mảnh ván tàu vỡ tôi được nghe thì có lẽ người mẹ ốm yếu ấy không chết. Nếu như không có chiếc lá "giả" kia thì cô gái sẽ chết vì bệnh tật và vì tuyệt vọng. Sự thật trong đời sống con người phải đồng nghĩa với tình yêu nữa. Chỉ có điều gì cứu giúp con người, làm cho con người mạnh mẽ lên, hướng con người về ánh sáng... điều đó mới gọi là sự thật.

Còn tất cả những hành động nào, lời nói nào cho dù đúng với mắt mình nhìn thấy, tai mình nghe thấy, tri thức của mình hiểu thấy nhưng chúng là khiến cho người khác, hoặc cho chính mình lâm vào cảnh tuyệt vọng hơn, mất đi niềm tin cuộc sống, mất đi sức mạnh tinh thần dẫn đến việc huỷ hoại đời sống... thì đều không phải sự trung thực. Nếu chúng là sự thật, đó là sự thật của Quỷ tàn nhẫn không biết yêu thương con người.!

Trong cuộc sống của chúng ta, giữa sự thật của Tình yêu và sự thật của Quỷ luôn luôn xáo trộn, mập mờ. Một lời nói dối trong "tình yêu" có thể cứu người và một lời nói thật phũ phàng có thể giết người. Tất nhiên chúng ta sẽ chọn để nói lời nói dối chân chính. Tuy vậy để phân biệt rõ ràng khoảng cách giữa những lời nói này cũng là một điều khó khăn và tùy thuộc vào từng hoàn cảnh đặc biệt. Bạn có biết nói dối thế nào để lời nói dối ấy là lời nói dối chân thành, chứa đầy tình yêu con người không?

Đơn giản thôi. Bạn hãy giữ lấy một trái tim tha thiết với cuộc đời và đồng loại.

Chuyện kể trong nước mắt

Nghị Minh (Trung Quốc)

Cưới nhau được hai năm, chồng tôi bàn với tôi về quê đón mẹ anh lên ở với chúng tôi để bà được sống an nhàn những ngày cuối đời. Bố anh ấy mất sớm từ khi anh còn nhỏ, nên bà mẹ gửi gắm tất cả mọi hy vọng vào anh, một mình bà chắt chiu thắt lưng buộc bụng nuôi anh khôn lớn cho tới ngày học xong đại học.

Tôi đồng ý ngay và lập tức dọn dẹp dành riêng cho bà căn phòng có ban công hướng Nam, vừa có thể sưởi nắng vừa có thể bày vài chậu cây cảnh. Bước vào căn phòng chan hòa ánh sáng vừa dọn xong, anh ấy chẳng nói chẳng rằng bất chợt bế xốc lấy tôi và quay một vòng quanh phòng. Khi tôi sợ quá cào cấu anh xin anh bỏ xuống thì anh bảo: “ Nào, chúng mình về quê đón mẹ nhé!”.

Chồng tôi cao lớn, còn tôi thì bé nhỏ và thích được nép đầu vào ngực anh. Những lúc ấy, tôi có cảm giác như anh có thể nhét gọn tôi vào túi áo. Những bận hai người tranh cãi nhau mà tôi không chịu thua, anh bèn nhắc bổng tôi lên ngang đầu và quay tít cho đến khi tôi sợ hết hồn xin anh buông tha mới thôi. Tôi thích cái cảm giác vừa sợ vừa sung sướng ấy. Mẹ anh sống ở thôn quê lâu năm nên rất khó có thể sửa ngay được những tập quán của người nhà quê. Chẳng hạn, thấy tôi hay mua hoa tươi bày ở phòng khách, bà có vẻ khó chịu. Cực chẳng đã, một hôm bà bảo: “Các con thật chẳng biết chi tiêu gì cả. Hoa có ăn được đâu mà mua làm gì kia chứ? ”. Tôi cười: “Mẹ ơi, trong nhà có hoa tươi nở rộ thì ai nấy đều vui vẻ cả”. Bà cúi đầu lâu bầu gì gì đấy. Chồng tôi bảo: “Đây là tập quán của người thành phố, mẹ ạ. Lâu ngày mẹ sẽ quen thôi.” Bà không nói gì nữa, nhưng sau đấy mỗi bận thấy tôi mua hoa về, bao giờ bà cũng không thể im lặng mà cứ hỏi mua hết bao nhiêu tiền. Khi tôi nói giá cả thì bà chép miệng tiếc rẻ. Có lần thấy tôi xách

về túi to túi nhỏ các thứ mua sắm được, bà gặng hỏi giá tiền từng thứ một. Tôi kể lại giá mỗi thứ. Nghe xong bà chép miệng thở dài thườn thượt. Chồng tôi véo mũi tôi và thì thầm: “Ngốc ơi, nếu em đừng nói giá thật với mẹ thì sẽ chẳng sao cả, phải không nào?”.

Cuộc sống đang vui tươi thế là dần dần có những hòa âm trái tai. Điều làm bà khó chịu nhất là thấy con trai mình ngày ngày dậy sớm chuẩn bị bữa sáng. Đàn ông mà chui vào bếp nấu ăn cho vợ thì coi sao được, bà nghĩ vậy. Vì thế mà bữa sáng nào bà cũng nặng mặt không vui. Tôi giả tảng không thấy gì thì bà khua đũa đựng bát tỏ ý không bằng lòng. Làm giáo viên dạy múa ở Cung Thiếu niên, ngày nào tôi cũng phải nhảy nhót mệt bã người nên khi ngủ dậy thường nằm rốn tận hưởng chăn đệm ấm áp, coi đó là một thú hưởng thụ. Vì thế tôi đành giả câm giả điếc trước sự chống đối của bà mẹ chồng.

Đôi khi bà cũng làm giúp tôi một ít việc nhà, nhưng thật ra chỉ làm tôi thêm bận bịu mà thôi. Chẳng hạn, những túi ni lông đựng đồ, mọi khi tôi đều quăng vào thùng rác thì bà tích cóp lại, bảo là để hôm nào bán cho đồng nát. Thế là khắp nhà đầy những túi ni lông. Mỗi lần rửa bát hộ tôi, bà đều hà tiện không dùng nước rửa chén thế là tôi phải rửa lại, dĩ nhiên phải kín đáo để bà khỏi tự ái.

Một tối nọ, khi tôi đang rửa chén trộm như thế thì bà nhìn thấy. Thế là bà sập cửa đánh sầm một cái, nằm lì trong buồng khóc gào lên. Chồng tôi cuống quýt chẳng biết làm gì. Cả tối hôm ấy anh không nói với tôi câu nào. Tôi làm nũng với anh, anh cũng chẳng thèm để ý. Tôi điên tiết lên vặn lại: “Thế thì rốt cuộc em sai chỗ nào ạ?”. Anh trợn mắt: “Tại sao em không thể phiên phiên một chút nhỉ, bát không sạch thì ăn cũng có chết đâu, hả?”. Một thời gian dài sau đấy, bà chẳng nói chuyện với tôi. Không khí trong nhà bắt đầu dần dần căng thẳng. Chồng tôi rất mệt mỏi, chẳng biết nên làm ai vui lòng trước.

Không muốn để con trai làm bữa sáng, bà cả quyết nhận lấy “nhiệm vụ nặng nề” này. Rồi khi thấy anh ăn uống ngon lành, bà lại nhìn ngó tôi với ý trách móc tôi không làm tròn bổn phận người vợ, khiến tôi rất khó xử. Để thoát khỏi cảnh ấy, tôi đành không ăn bữa sáng ở nhà mà mua túi sữa trên

đường đi làm, mang đến cơ quan ăn. Tối hôm ấy lúc đi ngủ, anh bực bội bảo: “Có phải là em chê mẹ anh nấu ăn bẩn nên mới không ăn sáng ở nhà, đúng không?” rồi anh lạnh nhạt nằm quay lưng lại, mặc cho tôi nước mắt đầm đìa vì ảm ức. Sau cùng anh thở dài: “Cứ coi như là em vì anh mà ăn sáng ở nhà, được không nào?”.

Thế là sáng sáng tôi đành ngồi vào bàn ăn với tâm trạng ê chề. Một hôm, khi đang ăn món cháo bà nấu, tôi chợt thấy buồn nôn, mọi thứ trong bụng muốn oẹ ra, gắng kìm lại mà không tài nào kìm được, tôi đành quăng bát đĩa chạy ù vào phòng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo. Sau một hồi hỗn ha hỗn hển thở, khi tôi bình tâm lại thì nghe thấy bà bù lu bù loa vừa khóc vừa đay nghiến oán trách tôi bằng những từ ngữ nhà quê, còn anh thì đứng ngay trước cửa phòng vệ sinh căm tức nhìn tôi. Tôi há hốc miệng chẳng nói được gì, thật ra nào mình có cố ý nôn đâu. Lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau to. Mới đầu mẹ anh còn giương mắt đứng nhìn, sau đấy bà thất thểu bỏ ra ngoài. Anh tức tối nhìn tôi rồi đi ra theo bà.

Ba ngày liền không thấy bà và anh về nhà, cả đến điện thoại cũng không thấy gọi. Tôi tức điên người mỗi khi nghĩ lại từ hôm bà lên đây ở mình đã phải chịu bao nhiêu nỗi oan ức, thế mà anh ấy còn muốn tôi thế nào nữa đây?

Không hiểu sao dạo này tôi hay buồn nôn thế, ăn gì cũng không thấy ngon, lại thêm trong nhà bao nhiêu chuyện rắc rối, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Cuối cùng, vẫn là các bạn ở cơ quan bảo: “Sắc mặt cậu xấu lắm, nên đi khám bệnh thôi!”. Kết quả kiểm tra ở bệnh viện cho thấy tôi đã có bầu. Bây giờ mới rõ tại sao sáng hôm ấy tôi bỗng dưng buồn nôn. Niềm hạnh phúc sắp có con pha trộn với một chút buồn giận oán trách: Tại sao chồng mình và cả bà mẹ chồng nữa lại không nghĩ tới chuyện ấy nhỉ?

Tôi gặp anh tại cổng bệnh viện. Xa nhau mới có ba ngày mà trông anh tiêu tụy quá chừng. Tôi định quay đi, nhưng bộ dạng ấy khiến lòng tôi xót xa, không nén được, tôi gọi anh. Anh nhìn tôi như người xa lạ, ánh mắt không giấu nổi nỗi chán ghét như một mũi kim lạnh buốt đâm vào lòng tôi. Tôi tự nhủ “đừng nhìn anh ấy, đừng nhìn anh ấy”, và chặn một chiếc taxi lại. Thật ra lúc ấy tôi chỉ muốn hét to: “Anh yêu của em, em sắp sinh cho

anh một cục cứng đây!” rồi được anh bế xốc lên sung sướng quay một vòng.

Ước muốn ấy đã không xảy ra. Khi ngồi trên taxi, nước mắt tôi ứa ra lã chã.

Vì sao chỉ một lần cãi nhau đã làm cho tình yêu của chúng tôi trở nên tồi tệ tới mức này cơ chứ? Về nhà, tôi nằm trên giường nghĩ tới chồng, tới nỗi chán ghét đầy trong mắt anh. Tôi nằm lấy góc chăn khóc nức lên.

Nửa đêm, có tiếng lạch cạch mở ngăn kéo. Khi bật đèn lên tôi trông thấy khuôn mặt đầy nước mắt của anh. Thì ra anh về nhà lấy tiền. Tôi lạnh nhạt nhìn anh không nói gì. Anh cũng làm như không thấy tôi, lấy xong các thứ liền vội vã bỏ đi. Có lẽ anh định thật sự chia tay với tôi đây. Thật là một người đàn ông có lý trí, biết tách bạch tình và tiền rạch ròi như thế đấy. Tôi cười nhạt, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Hôm sau tôi không đi làm mà ở nhà, muốn xem xét lại mọi ý định của mình rồi tìm anh trao đổi cho xong mọi chuyện. Khi đến công ty của anh, cậu thư ký ngạc nhiên nhìn tôi: “Ơ kìa, mẹ tổng giám đốc bị tai nạn, hiện đang nằm bệnh viện kia mà”. Tôi trố mắt cứng họng, lập tức đến ngay bệnh viện. Nhưng khi tìm được anh thì bà đã tắt thở rồi. Anh không hề nhìn tôi, mặt cứ lăm lăm. Tôi nhìn khuôn mặt vàng vọt không hồn của bà, nước mắt ứa ra: Trời ơi! Tại sao lại đến nông nỗi này cơ chứ? Cho tới hôm an táng mẹ, anh vẫn không thềm nói với tôi một câu nào, thậm chí mỗi khi nhìn tôi, ánh mắt anh đều hiện lên nỗi chán ghét tột độ.

Nghe người khác kể lại, tôi mới biết sơ qua về vụ tai nạn. Hôm ấy bà bỏ nhà rồi thần thờ đi về phía ga xe lửa, bà muốn về quê mà. Chồng tôi đuổi theo, thấy thế bà ráng bước đi nhanh hơn. Khi qua đường, một chiếc xe buýt đâm vào bà... Cuối cùng thì tôi đã hiểu tại sao anh ấy chán ghét mình. Nếu hôm ấy mình không nôn ọe, nếu hôm ấy mình không to tiếng cãi nhau với anh ấy, nếu... Trong lòng anh, tôi là kẻ tội phạm gián tiếp giết chết bà. Anh lẳng lặng dọn vào ở phòng mẹ, tối tối khi về nhà, người sặc mùi rượu. Lòng tự trọng bị tổn thương bởi nỗi xấu hổ và tự thương hại đè nặng khiến tôi thở không ra hơi nữa. Muốn giải thích mọi chuyện, muốn báo anh biết chúng tôi sắp có con rồi, nhưng cứ thấy ánh mắt ghẻ lạnh của anh là tôi lại thôi

không nói gì. Thà anh đánh tôi mắng tôi một trận còn hơn. Tôi có cố ý để xảy ra mọi tai họa ấy đâu!

Ngày tháng cứ ngọt ngạt lặp đi lặp lại. Càng ngày anh ấy càng về nhà muộn hơn. Chúng tôi cứ thế căng với nhau, xa lạ hơn cả người qua đường. Tôi như cái thòng lọng thắt vào tim anh.

Một hôm, khi đi qua một hiệu ăn Âu, tôi nhìn qua cửa kính thấy chồng mình đang ngồi đối diện với một cô gái trẻ và nhè nhẹ vuốt tóc cô. Thế là tôi đã hiểu rõ tất cả. Sau giây lát ngó người ra, tôi vào hiệu ăn, đến đứng trước mặt chồng mình, trân trân nhìn anh, mắt ráo hoảnh. Tôi không muốn nói gì hết, và cũng chẳng biết nói gì. Cô gái nhìn tôi, nhìn chồng tôi rồi đứng lên định bỏ đi. Anh ấn cô ngồi xuống rồi cũng trân trân nhìn lại tôi, không chịu thua. Tôi chỉ còn nghe thấy tim mình đập chầm chậm từng nhịp như đang sắp kề cái chết. Kẻ thua cuộc là tôi, nếu cứ đứng nữa thì tôi và đứa bé trong bụng sẽ ngã xuống.

Đêm ấy anh không về nhà. Bằng cách đó anh báo cho tôi biết: Cùng với sự qua đời của mẹ anh, tình yêu giữa hai chúng tôi cũng đã chết. Những ngày sau, anh vẫn không về nhà. Có hôm đi làm về, tôi thấy tủ áo như bị sắp xếp lại, chắc anh ấy về lấy các thứ của anh. Tôi chẳng muốn gọi điện thoại cho anh, ý định giải thích mọi chuyện cho anh cũng biến mất hẳn. Tôi sống một mình. Đi bệnh viện khám thai một mình. Trái tim tôi như vỡ vụn mỗi khi trông thấy cảnh các bà vợ được chồng dìu đến bệnh viện. Các bạn ở cơ quan bóng gió khuyên tôi bỏ cái thai đi cho yên chuyện nhưng tôi kiên quyết không chịu. Tôi như điên lên muốn được sinh đứa bé này, coi đó như sự bù đắp việc bà mẹ chồng qua đời. Một hôm đi làm về nhà, tôi thấy anh ngồi trong phòng khách mù mịt khói thuốc lá, trên bàn đặt một tờ giấy. Không cần xem, tôi đã biết tờ giấy đó viết gì rồi. Trong hơn hai tháng chồng vắng nhà, tôi đã dần dà học được cách giữ bình tĩnh. Tôi nhìn anh, cất mồm rồi bảo: “Đợi một tí, tôi sẽ ký ngay đây”. Anh nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ bối rối chẳng khác gì tôi. Vừa cởi cúc áo khoác, tôi vừa tự nhủ: “Chớ có khóc đấy, chớ có khóc đấy...”. Hai mắt nhức lăm rồi, nhưng tôi quyết không cho chúng nhỏ lệ nữa. Mặc xong áo lên móc, thấy anh cứ chằm chằm

nhìn cái bụng to của tôi, tôi mỉm cười đi đến bàn, cầm lấy tờ giấy, rồi chẳng xem gì hết, liền ký tên mình và đẩy tờ giấy cho anh.

“Em có bầu rồi đấy à?”.

Đây là lần đầu tiên anh ấy nói chuyện với tôi kể từ hôm bà bị nạn. Nước mắt tôi trào ra không thể nào ngăn nổi. “Vâng, nhưng không sao cả, anh có thể đi được rồi”. Anh không đi mà ngồi lại, hai chúng tôi nhìn nhau trong bóng tối. Anh từ từ ôm lấy tôi, nước mắt nhỏ ướt đầm vai áo tôi. Thế nhưng lòng tôi đã không còn gì nữa, rất nhiều thứ đã biến đi xa lắm rồi, xa tới mức có đuổi theo cũng chẳng lấy lại được nữa.

Không nhớ là anh ấy đã nói với tôi bao nhiêu lần câu “xin lỗi” nữa. Trước đây tôi cứ tưởng mình sẽ tha thứ cho anh, nhưng bây giờ thì không. Suốt đời tôi sao quên được ánh mắt băng giá anh nhìn tôi khi đứng trước cô gái nọ ở hiệu ăn Âu hôm ấy. Chúng tôi đã rạch vào tim nhau một vết thương sâu hoắm. Tôi không cố tình, còn anh thì cố tình. Quá khứ không thể nào trở lại được nữa.

Trái tim tôi chỉ ấm lên mỗi khi nghĩ đến đứa bé trong bụng, còn với anh thì tim tôi đã lạnh như băng. Tôi không đụng đến tất cả những thức ăn anh mua về, không nhận bất cứ món quà nào anh tặng, không nói với anh nửa lời. Kể từ hôm ký vào tờ giấy kia, hôn nhân và tình yêu, tất cả đều đã biến mất khỏi trái tim tôi.

Có hôm anh định trở lại phòng ngủ của chúng tôi. Anh vào thì tôi ra phòng khách nằm. Thế là anh đành phải về ngủ ở phòng của bà. Đêm đêm, đôi lúc từ phòng anh văng ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Tôi nghe thấy nhưng lặng thinh. Lại dở trò cũ chứ gì. Ngày trước, mỗi bận bị tôi làm mặt giận phớt lờ, anh ấy đều giả vờ ốm như vậy, khiến tôi ngoan ngoãn đầu hàng và chạy đến hỏi xem anh có sao không. Thế là anh ôm lấy tôi cười ha hả. Anh quên rồi, ngày ấy tôi thương anh vì hai người yêu nhau. Bây giờ thì chúng tôi còn có gì nữa đâu? Tiếng rên rỉ ấy kéo dài đứt quãng cho tới ngày đứa bé ra đời. Suốt thời gian chờ đợi ấy, hầu như ngày nào anh cũng mua sắm thứ gì cho con, nào là đồ dùng của trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ, nào là sách nhi đồng v.v... Những thứ ấy chất gần đây căn phòng của anh. Tôi biết anh làm thế là để tôi cảm động, nhưng tôi giờ đã trở như đá. Anh đành giam mình trong

phòng, ngồi gõ phím máy tính lạch cạch. Chắc là tìm vợ trên mạng. Nhưng chuyện ấy đâu còn có ý nghĩa gì với tôi nữa. Năm sau, vào một đêm khuya cuối xuân, cơn đau bụng dữ dội khiến tôi thét lên. Anh nhảy xổ vào buồng, hình như khi đi nằm anh vẫn không thay quần áo chỉ là để chờ giây phút này. Anh công tôi chạy xuống cầu thang, chặn taxi lại. Dọc đường, anh cứ nắm chặt tay tôi, luôn lau mồ hôi trên trán tôi. Đến bệnh viện, anh lại công tôi chạy đến khoa sản. Khi nằm trên đôi vai gầy guộc mà ấm áp của anh, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc tôi: Trên đời này, liệu có ai yêu thương mình như anh ấy không nhỉ? Rồi anh vịn cánh cửa khoa sản, đưa ánh mắt ấm áp dõi theo tôi đi vào trong. Tôi cố nhịn đau mỉm cười với anh.

Khi tôi ra khỏi phòng đẻ, anh nhìn tôi và thằng bé, rưng rưng nước mắt mỉm cười. Tôi chạm vào tay anh, chợt thấy anh mềm nhũn người, mệt mỏi từ từ ngã xuống. Tôi gào tên chồng mình..., anh chỉ mỉm cười, nhắm nghiền mắt lại...

Tôi cứ tưởng mình sẽ không bao giờ còn nhỏ nước mắt vì anh, thế mà lúc ấy một nỗi đau xé ruột xé gan bỗng dội lên trong lòng. Bác sĩ cho biết chồng tôi bị ung thư gan, cách đây 5 tháng mới phát hiện, khi đó bệnh đã ở thời kỳ cuối, anh chịu đựng được lâu thế quả là một chuyện lạ hiếm có. Ông bảo: “Chị nên chuẩn bị hậu sự đi thì vừa”. Mặc y tá ngăn cấm, tôi trốn ngay về nhà, xộc vào phòng anh, mở máy tính ra xem. Một nỗi đau nhói lên làm trái tim tôi nghẹn lại. Thế đấy, 5 tháng trước đây anh đã phát hiện mình bị ung thư gan, những tiếng rên rỉ của anh là thật cả, nhưng tôi lại cứ cho là..

Những điều ghi trong máy tính rất dài, đó là lời trấn trối anh để lại cho con mình: Con của bố. Vì con mà bố ráng chịu đựng cho tới nay, chờ bao giờ trông thấy con thì bố mới chịu ngã xuống. Đây là nguyện vọng lớn nhất của bố hiện giờ... Bố biết rằng, đời con sẽ có nhiều niềm vui hoặc có thể gặp trắc trở. Nếu bố có thể cùng con đi suốt quãng đời con lớn lên thì vui biết bao. Nhưng bố không có dịp may ấy nữa rồi. Bây giờ bố ghi lại vào máy tính từng vấn đề con sẽ có thể gặp phải trên đường đời, khi nào gặp những vấn đề ấy thì con có thể tham khảo ý kiến của bố, con nhé. Con ơi, viết xong mấy chục trang này, bố cảm thấy như mình đã cùng đi với con suốt chặng đường trưởng thành của con. Bây giờ bố thật sự vô cùng sung

sống. Hãy yêu mẹ con nhé! Mẹ rất vất vả vì con đấy. Mẹ con là người yêu con nhất và cũng là người bố yêu quý nhất... Chồng tôi viết về tất cả mọi chuyện, kể từ khi đứa bé còn ở vườn trẻ cho tới lúc nó học tiểu học, trung học, đại học, rồi ra công tác, cả đến chuyện yêu đương của con nữa. Chồng tôi cũng để lại một bức cho tôi: Em yêu quý. Được lấy em làm vợ là niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời anh. Em hãy tha thứ việc anh đã làm tổn thương em. Hãy tha lỗi việc anh giấu tình hình bệnh tật của mình, chẳng qua chỉ vì anh không muốn để em phải lo nghĩ trong thời gian chờ bé chào đời... Em yêu quý. Nếu khi đọc những dòng này mà em khóc thì nghĩa là em đã tha thứ cho anh rồi. Như thế anh sẽ có thể mỉm cười cảm ơn em luôn luôn yêu anh... Anh sợ rằng mình sẽ không có dịp tự tay tặng cho con những món quà anh đã mua sẵn. Phiền em hằng năm thay anh tặng quà cho con, trên bao gói nhớ để rõ ngày tặng, em nhé...

Khi tôi trở lại bệnh viện thì anh vẫn đang hôn mê. Tôi bế con đến, đặt nó nằm bên cạnh anh và nói: “Anh ơi, anh hãy mở mắt ra cười lên nào. Em muốn để con mãi mãi ghi nhớ hơi ấm của bố nó khi nó nằm trong lòng anh đấy, anh ạ...”. Chồng tôi khó nhọc mở mắt ra, khẽ mỉm cười. Thằng bé rúc vào lòng bố, ngo ngoay nắm tay nhỏ xíu hồng hồng. Tôi ấn nút máy ảnh, nước mắt chảy ràn rụa trên mặt...

Hãy can đảm bước đi

Đừng bao giờ tự khép mình trong lớp vỏ chắc chắn để cố giữ sự nguyên vẹn vô nghĩa của bản thân mà hãy can đảm bước đi... Tôi hi vọng

đó cũng sẽ là sự lựa chọn của bạn và tôi khi đứng trước cánh đồng cuộc đời bao la này...

Có hai hạt lúa nọ được giữ lại để làm hạt giống cho vụ sau vì cả hai đều là những hạt lúa tốt, đều to khỏe và chắc mẩy.

Một hôm, người chủ định đem chúng gieo trên cánh đồng gần đó. Hạt thứ nhất nhủ thầm:

“ Dại gì ta phải theo ông chủ ra đồng. Ta không muốn cả thân mình phải nát tan trong đất. Tốt nhất ta hãy giữ lại tất cả chất dinh dưỡng trong lớp vỏ này và tìm một nơi lý tưởng để trú ngụ.” Thế là nó chọn một góc khuất trong kho lúa để lẩn vào đó.

Còn hạt lúa thứ hai thì ngày đêm mong được ông chủ mang gieo xuống đất. Nó thật sự sung sướng khi được bắt đầu một cuộc đời mới. Thời gian trôi qua, hạt lúa thứ nhất bị héo khô nơi góc nhà bởi vì nó chẳng nhận được nước và ánh sáng. Lúc này chất dinh dưỡng chẳng giúp ích được gì- nó chết dần chết mòn. Trong khi đó, hạt lúa thứ hai dù nát tan trong đất nhưng từ thân nó lại mọc lên cây lúa vàng óng, trĩu hạt. Nó lại mang đến cho đời những hạt lúa mới... Đừng bao giờ tự khép mình trong lớp vỏ chắc chắn để cố giữ sự nguyên vẹn vô nghĩa của bản thân mà hãy can đảm bước đi, âm thầm chịu nát tan để góp cho cánh đồng cuộc đời một cây lúa nhỏ - đó là sự chọn lựa của hạt giống thứ hai. Tôi hi vọng đó cũng sẽ là sự lựa chọn của bạn và tôi khi đứng trước cánh đồng cuộc đời bao la này...

Một câu chuyện yêu đương

Chàng và nàng rất trẻ,họ mới lấy nhau được 2 năm. Chàng vốn theo nghề chụp hình,nhưng say mê văn chương. Ngày lại ngày chàng cặm cụi viết sách, tuy rằng sách của chàng nằm dưới lớp bụi trên kệ ở các cửa hàng sách. Chàng rất yêu và chiều theo ý nàng. Thế rồi 1 ngày nọ...

- Nàng bảo chàng : "Anh đi chụp hình đám cưới con bạn em. Nó hứa trả công hậu đấy".

- Chàng đáp : "Bữa đó anh có hẹn với 1 nhà xuất bản. Em nói với bạn em chịu khó mời người khác".

- Nàng bĩu môi : "Anh bớt viết đi.Có ai đọc văn anh đâu".

- Chàng đáp : "Rồi 1 ngày nào đó, người ta sẽ nhìn nhận những gì anh viết".

- Nàng xì 1 tiếng : "Em chẳng quan tâm tới chuyện đó. Nhưng dứt khoát anh phải chụp hình đám cưới của bạn em".

- Chàng : "Em nghĩ lại đi".

Cuộc tranh luận của họ chấm dứt với lời tuyên chiến của nàng : "Cho anh 3 ngày để suy nghĩ, nếu không ..."

Ngày thứ nhất. Nàng "đình công". Bếp núc nguội ngắt, tủ lạnh trống trơn. Quần áo dơ nằm chỏng trơ trong phòng tắm. Máy thu hình, máy tính, dàn hifi...bị nàng nhét xuống kho. Để tỏ lòng "nhân từ", nàng để lại chiếc giường đôi cho cả 2. Chàng vẫn chúi mũi vào những trang giấy viết dở. Trong túi chàng còn 1 ít tiền.

Ngày thứ nhì. Nàng tiến hành lục soát và chỉ để lại cho chàng cái túi trống rỗng và mọi mẫu giấy cảnh cáo : "Chớ có đại cầu viện từ bên ngoài, nếu ko hậu quả sẽ thê thảm hơn đó". Quả tình chàng đã lo lắng. Buổi tối, chàng năn nỉ nàng nhưng vô vọng. Nàng muốn chàng phải tuyệt đối tuân theo ý nàng.

Đêm thứ ba. Chàng nằm quay mặt về một phía, nàng ngoảnh mặt nhìn sang phía khác.

- Chàng : "Chúng ta cần nói chuyện...".

- Nàng : "Trừ phi là chuyện chụp hình đám cưới...".

- Chàng : "Chuyện rất quan trọng".

- Nàng im lặng

- Chàng : "Anh đã gặp một cô gái".

Nàng không tin vào tai mình. Nàng muốn vùng dậy tát cho chàng một cái, nhưng cố nén chờ chàng nói hết. Chàng rút từ trong ngực áo ,chỗ trái tim chàng, một tấm hình. Mắt nàng nhòe lệ nghĩ, sao hôm qua mình quên lục chỗ đó nhỉ.

- Chàng : "Cô ấy rất đẹp và nhân hậu".

Trái tim nàng tan nát khi biết rằng có tấm hình của 1 người con gái khác ở bên trái tim chàng.

- Chàng:"Cô ấy hứa sẽ giúp anh thực hiện ước vọng văn chương". Nàng giận mình bởi trong quá khứ, chính nàng cũng đã từng hứa như vậy.

- Chàng:"Cô ấy rất yêu anh".

- Nàng ngồi bật dậy và quát to : "Bộ em không yêu anh hay sao?".

- Chàng:"Anh nghĩ là cô ấy sẽ không ép anh phải làm những điều anh không muốn".

- Nàng giận lắm. Chàng chìa bức hình cho nàng:"Em có muốn biết mặt cô ấy không?".

Nàng hất mạnh tay chàng. Chàng thở dài cất tấm ảnh sau ngực áo. Nàng bật khóc. Chàng tắt đèn nằm xuống. Nàng chong đèn ngồi một mình. Chàng dường như ngủ say thở đều đều. Nàng thao thức. Nàng hối hận vì

cách đối xử với chàng. Nàng sẽ ko bắt ép chàng phải nhất nhất theo ý mình. Nàng muốn đánh thức chàng và nói với chàng những lời thật âu yếm. Nhìn vào ngực áo chàng, nàng muốn biết cô gái kia ra sao. Nàng nhẹ nhàng đưa tay rút tấm ảnh. Chợt nàng bật cười rồi liền đó òa khóc. Người trong ảnh không ai khác chính là nàng. Nàng khẽ hôn lên má chàng đang giả vờ ngủ.

THANH ÂM DIỆU KÌ

Đó là câu chuyện của Jimmy Durante, một diễn viên hài được mời tham gia một buổi trình diễn phục vụ những cựu chiến binh trong thế chiến thứ hai. Ông báo với ban tổ chức rằng lịch diễn của mình rất khít nên chỉ có thể tham gia diễn trong vài phút. Nhưng nếu họ cho phép, ông sẽ độc diễn một đoạn rồi đi ngay. Dĩ nhiên là ban tổ chức đồng ý.

Nhưng khi Jimmy lên sân khấu, điều thú vị đã xảy ra. Độc diễn xong ông vẫn đứng lại, tiếng hoan hô càng lúc càng lớn hơn và ông cứ đứng đấy trên sân khấu. 15, 20 phút rồi cả nửa tiếng. Cuối cùng ông cũng cúi đầu chào lần cuối và rời sân khấu.

Tại hậu trường, một người hỏi ông :

- Tôi ngỡ là ông sẽ đi sau vài phút, chuyện gì thế ?

Jimmy trả lời :

- Đúng là tôi phải đi nhưng tôi sẽ chỉ cho anh thấy tại sao tôi lại ở lại. Hãy nhìn vào hàng ghế trước.

Đó là 2 người đàn ông đều bị cụt mất một cánh tay. Một người mất cánh tay mặt, người còn lại mất cánh tay trái. Cùng với nhau, họ mới có thể vỗ tay được và họ làm điều đó một cách hết sức nhiệt tình.

TRÊN TUYẾT

Một bà cụ nặng nhọc lê bước trên phố. Bà cụ đi chân đất. Trên tuyết. Một đôi trẻ, tay xách linh kinh những túi to- vừa nói chuyện vừa cười đến nỗi không để ý thấy bà cụ.

Một người mẹ dẫn hai đứa con nhỏ tới nhà bà ngoại. Họ quá vội nên cũng không để ý.

Một viên chức ôm một chồng sách đi qua. Mải suy nghĩ nên cũng không để ý.

Bà cụ dùng cả hai tay để khép vạt áo đứt hết khuy. Dừng lại, nép vào một góc ở bên xe buýt. Một quý ông ăn mặc lịch lãm cũng đứng đợi xe buýt. Ông cố đứng tránh xa bà cụ một chút. Tất nhiên là bà già rồi, chẳng làm hại được ai, nhưng nhờ bà ấy bị bệnh lây nhiễm thì sao...

Một cô gái cũng đứng đợi xe buýt. Cô liên tục liếc xuống chân bà cụ, nhưng cũng không nói gì.

Xe buýt tới và bà cụ nặng nhọc bước lên xe. Bà ngồi trên chiếc ghế ngay sau người lái xe. Quý ông và cô gái vội vã chạy xuống cuối xe ngồi. Người lái xe liếc nhìn bà cụ và nghĩ: “Mình không thích phải nhìn thấy cảnh nghèo khổ này chút nào!”. Một cậu bé chỉ vào bà cụ và kêu lên với mẹ:

- Mẹ ơi, bà ấy đi chân đất! Mẹ bảo những ai hư mới đi chân đất, đúng không mẹ?

Người mẹ hơi ngượng ngập kéo tay con xuống:

- Andrew, không được chỉ vào người khác!- Rồi bà mẹ nhìn ra cửa sổ.

- Bà cụ này chắc phải có con cái trưởng thành rồi chứ!- Một phụ nữ mặc áo choàng lông thì thầm- Con cái của bà ấy nên cảm thấy xấu hổ mới phải! Người phụ nữ này bỗng cảm thấy mình quả là người tốt, vì mình luôn quan tâm đầy đủ đến mẹ mình.

- Đấy, ai cũng phải học cách tiết kiệm tiền- Một chàng trai ăn mặc bảnh bao thêm vào- Nếu bà ấy biết tiết kiệm từ khi còn trẻ thì bà ấy chẳng nghèo như bây giờ! Một doanh nhân hào phóng bỗng cảm thấy ái ngại. Ông lấy

trong ví ra một tờ 10 đôla, ấn vào bàn tay nhăn nheo của bà cụ, nói giọng hãnh diện:

- Đây, biểu bà! Bà nhớ mua đôi giày mà đi! Rồi ông ta quay về chỗ ngồi, cảm thấy hài lòng và tự hào về mình.

Xe buýt dừng lại khi tới bến và một vài người khách bước lên. Trong số đó có một cậu bé khoảng 16-17 tuổi. Cậu ta mặc chiếc áo khoác to màu xanh và đeo balô cũng to, đang nghe headphone. Cậu trả tiền xe buýt và ngồi ngay vào ghế ngang hàng với bà cụ. Rồi cậu nhìn thấy bà cụ đi chân đất.

Cậu tắt nhạc. Cảm thấy lạnh người. Cậu nhìn từ chân bà cụ sang chân mình. Cậu đang đi một đôi giày cổ lông dành cho trời tuyết. Đôi giày mới tinh và ấm sức. Cậu phải tiết kiệm tiền tiêu vặt khá lâu mới mua được. Bạn bè đứa nào cũng khen!

Nhưng cậu cúi xuống và bắt đầu cởi giày, cởi tất, rồi ngồi xuống sàn xe, bên cạnh bà cụ.

- Bà, cháu có giày đây này!- Cậu nói.

Một cách cẩn thận, cậu ta nhắc bàn chân lạnh cóng, co quắp của bà cụ lên, đi tất và đi giày vào chân bà. Bà cụ sững người, chỉ khe khẽ gật đầu và nói lời cảm ơn rất nhỏ. Lúc đó, xe buýt dừng. Cậu thanh niên chào bà cụ và xuống xe. Đi chân đất trên tuyết. Những người khách trên xe thò đầu ra cửa sổ, nhìn đôi chân cậu thanh niên, xôn xao bình phẩm.

- Cậu ta làm sao thế nhỉ?- Một người hỏi.

- Một thiên thần chăng?

- Hay là con trai của Chúa!

Nhưng cậu bé, người bạn này chỉ vào bà cụ, quay sang nói với mẹ:

- Không phải đâu mẹ ạ! Con đã nhìn rõ rồi mà! Anh ấy là người bình thường thôi!

Và việc làm đó, thật sự, cũng chỉ cần một người bình thường.

SINH TỒN

Trong khu rừng xanh âm đạm, mưa tầm tã, bầu trời mờ tối dần. Người thợ săn tay dắt thẳng nhỏ cố tìm đường trở ra... Vô vọng, bụng đói cồn cào,

thằng nhỏ rên rĩ và mệt lã. Người thợ săn dao dất như tìm kiếm 1 chú mồi và thằng nhỏ hoảng hốt chỉ về phía con cọp lấp ló trong bụi rậm gần đó. Trong giây phút nguy hiểm ông ta kịp thời 1 tay bịt mắt thằng bé, tay kia hướng khẩu súng về phía con cọp ...và như thân thể đã bị bại lộ, cọp vùng dậy và phóng về phía 2 cha con, thằng nhỏ hét lên và khóc hoảng, người thợ săn bị thương vì móng vuốt nhọn của con cọp, lần nữa ông cố chỉ thẳng khẩu súng để bắn nhát thứ 2, trong lòng cầu nguyện thằng con bình an và cọp bị trọng thương nhưng đã kịp thời tẩu thoát...Khẩn an và lấy lại bình tĩnh hai cha con tiếp tục lên đường. Một lúc sau họ đã tìm thấy được 1 cái hang âm u , quyết định vào nghỉ chân, thắp xong ngọn lửa, hai cha con giật mình vì phát hiện ra 1 con cọp con đang nằm trong góc, mắt lim dim như kiệt sức. Người thợ săn mừng thầm vì đã tìm được một bữa ăn no ấm cho thằng bé, và ông bắn chết ngay cọp con, nhanh tay rạch bụng, lúc bấy giờ bụng thằng bé đã đói cồn cào, quan sát ông bố vụng về xẻ miếng thịt cọp và nướng...

...Vừa lúc đó con cọp bị trọng thương vừa kịp bò về tổ để nhìn xát cọp con thương yêu của mình lần cuối.

14 cách để cảm nhận hạnh phúc

Theo các nhà tâm lý, hạnh phúc không phải là một điều gì cao siêu, khó với tới như nhiều người vẫn nghĩ. Trái lại, nó là một điều rất bình thường, dễ có được mà không ai ngờ đến. Sau đây là những tổng kết của các chuyên gia người Mỹ về vấn đề này.

Sử dụng tất cả giác quan.

Hãy bỏ chút thời giờ để cảm nhận những điều nhỏ nhoi trong cuộc sống- cảnh một con nhện giăng tơ, tiếng hát nhều nhào của người thân trong phòng tắm, mùi vị quen thuộc của món ăn xông lên từ nhà bếp... Hãy ghi nhận những giây phút quý giá này và nhớ lại chúng trong khi bạn chán nản.

Lắng nghe? một bài nhạc yêu thích

Âm nhạc có thể đưa bạn lên? chín tầng mây. Bạn không tin? Hãy ngồi xuống, bật một bản nhạc mà bạn thích nhất và thực sự lắng nghe mà không

làm điều gì khác. Bạn sẽ thấy cuộc đời này thật có giá trị biết bao.

Thay đổi khung cảnh

Nếu đang ở thành phố, bạn hãy dành ngày cuối tuần để đi biển. Nếu bạn đang ở thôn quê, bạn hãy thử một lần lên thành phố thăm quan. Sau một chuyến đi như vậy, bạn sẽ cảm nhận được bao điều mới mẻ và trở về với sức sống tràn đầy.

Lập một vài kế hoạch lớn

Chắc hẳn bạn từng chộn rộn, hạnh phúc như một đứa trẻ khi chuẩn bị ngày đầu năm hay sinh nhật. Tại sao bạn không nghĩ ra một ngày đặc biệt như vậy? cho bạn hay cho gia đình bạn để cảm nhận những cảm giác tương tự? chuẩn bị dọn dẹp nhà cửa, mua sắm..., những điều này sẽ có một giá trị đặc biệt cho bạn.

Mang lại hạnh phúc cho ai đó

Một cuộc nghiên cứu cho thấy rằng những người hạnh phúc luôn có một điều giống nhau - đó là mang lại hạnh phúc cho người khác. Điều này không có nghĩa là bạn phải cho tiền một ai đó hoặc bỏ ra vài giờ làm việc giúp họ (dĩ nhiên, nếu thực sự có nhu cầu và bạn giúp được thì quá tốt). Hãy nghĩ đến những điều nho nhỏ mà không ai ngờ tới: trò chuyện với người hàng xóm sống một mình, khen tặng cố gắng trong học tập của một đứa trẻ...

Gắn bó với bạn bè

Chìa khoá cơ bản để tìm đến hạnh phúc là có một ai đó để chia sẻ suy nghĩ và ước mơ của mình. Trong trường hợp này, một người bạn thân có giá trị như người bạn đời của bạn. Nếu thấy mình không có dịp gặp gỡ bạn bè thường xuyên, hãy thử lập kế hoạch mỗi tuần một lần, hay ít ra cũng nói chuyện với họ qua điện thoại.

Tự tìm kiếm hạnh phúc

Có những lúc, bạn thấy hạnh phúc tràn đầy. Thông thường, đó là các hạnh phúc tự phát, tuy nhiên đôi lúc bạn cũng có thể tìm kiếm và xây dựng hạnh phúc cho chính mình, như ngắm cảnh Mặt trời mọc, cảm hứng bởi nghệ thuật, âm nhạc hay văn chương. Những điều này có thể ảnh hưởng sâu sắc lên cuộc sống và khiến bạn nhớ mãi.

Thay đổi thái độ

Các nhà tâm lý cho rằng nếu bạn nghĩ mình hạnh phúc thì bạn cũng sẽ hạnh phúc thực sự. Hãy diễn đạt điều này qua thái độ bên ngoài: khuôn mặt tươi tỉnh lên, thẳng lưng, ưỡn ngực ra, mỉm cười. Bạn sẽ thấy cuộc đời đổi khác ngay!

Dành thời gian để học hỏi

Theo một nghiên cứu mới đây của viên Gallup, người ta sẽ cảm nhận được hạnh phúc từ việc học hỏi hơn là bất kỳ một thú vui trần tục nào! Deborah Elliott - một giáo sư đại học - đã quan sát được điều này ở các học trò lớn tuổi của mình. Bà nói: "Ngày đầu tiên đi học, họ rất lo lắng vì từ lâu, họ đã không đến trường. Nhưng sau một thời gian, bạn sẽ thấy sự khác biệt ngay - họ thật sự say mê? kiến thức và những môn học. Và khi đạt được kết quả tốt, họ vui mừng khôn tả".

Chơi đùa với thú vật

Người ta thấy rằng những ai chơi đùa với thú vật thường xuyên sẽ sống lâu hơn và hạnh phúc hơn những người khác. Chơi đùa ở đây còn có một ý nghĩa khác: săn sóc thú vật, cho chúng ăn, dắt chúng đi dạo. Hãy bỏ chút thời gian để làm điều này và bạn sẽ biết được hạnh phúc là gì.

Nuông chiều bản thân một chút

Dù cho ý thích của bạn không tốt, bạn vẫn có thể thoả mãn một chút mà không lấy gì làm xấu hổ.? Hãy tự cho phép mình ngủ thêm một chút, nhắm nháp một ít chocolate - dù bạn đang ăn kiêng, hoặc đọc thêm một chương sách hấp dẫn? trên giường... Bạn cũng cần một chút

nuông chiều vì dù sao bạn cũng là. .. một con người.

Lưu giữ những kỷ vật

Đó là những kỷ vật cũng như nữ trang được lưu giữ cẩn thận và mang ra nhìn ngắm bất kỳ lúc nào mình muốn. Hãy có một chiếc hộp và đặt vào đó những gì gợi nhớ giây phút hạnh phúc nhất - bức thư tình đầu tiên, hoa ép từ một chuyến đi xa, chiếc vỏ sò ngoài biển... Khi cảm thấy chán nản, hãy mở hộp và gợi nhớ lại hạnh phúc từ những kỷ vật.

Hãy cười vui

Từ lâu, y học? cho rằng cười là một liều thuốc tốt nhất, Norman Cousins, giáo sư y khoa và cũng là bệnh nhân của chứng viêm khớp sống, đã cảm nhận được điều này. Ông thấy rằng chỉ cần 10 phút cười vui thật sự bằng cách xem phim hài là cơn đau của ông giảm xuống và ông sẽ dễ ngủ hơn. Một vài nhà tâm lý cũng áp dụng biện pháp cười cho các bệnh nhân của mình. Hãy để dành vài cuộn phim video hay sách hài và sử dụng đến chúng khi có chuyện không vui.

Tập thể thao

Tập luyện thể thao nghiêm túc không chỉ tốt cho sức khoẻ mà còn làm tiết ra những endorphin - chất gây cảm giác sảng khoái, hân hoan. Bạn chẳng cần phải chạy hàng dặm đường. Nửa giờ đi bộ hoặc? tập luyện dưỡng sinh cũng đủ mang lại hiệu quả này.

Những lời khuyên của người cha

H. Giắcxơn Brao

Mỗi ngày con hãy nhớ dành lời khen tặng vài ba người. Mỗi năm ít nhất một lần con hãy chờ xem mặt trời mọc. Nhìn thẳng vào mắt mọi người. Nói lời "cám ơn" càng nhiều càng tốt. Cũng vậy, nói lời "làm ơn" càng nhiều càng hay. Hãy sống dưới mức con kiếm được. Đối xử với mọi người như con muốn được họ đối xử như thế. Kết thêm những người bạn mới nhưng trân trọng những người bạn cũ. Hãy giữ kỹ những điều bí mật. Con đừng mất thì giờ học các mánh khoé doanh nghiệp. Hãy học làm doanh nghiệp chân chính. Dám chịu nhận những lầm lẫn của mình. Con hãy can đảm.

Nếu tự con không được can đảm lắm thì cũng phải tỏ ra can đảm. Người ta không phân biệt một người can đảm với một người tỏ ra can đảm.

Con phải dành thì giờ và tiền bạc làm việc thiện trong cộng đồng của con. Đừng bao giờ lường gạt một ai. Học cách lắng nghe. Cơ hội trong đời nhiều khi đến gõ cửa nhà con rất khẽ. Đừng bao giờ làm cho ai mất hy vọng, nhiều người chỉ sống nhờ hy vọng đấy con ạ. Con đừng cầu mong của cải, mà phải cầu mong sự không ngoan, hiểu biết và lòng can đảm. Đừng hành động khi con đang giận dữ. Con phải giữ tư thế điềm hoàng. Muốn đến một nơi nào đó phải có mục đích và tự tin rồi hãy đến. Đừng bao giờ trả công cho ai trước khi họ xong việc. Hãy sẵn sàng thua một trận để chiến thắng một cuộc chiến.

Đừng bao giờ ngồi lê đôi mách. Cẩn thận với những kẻ nào mà họ không còn gì để mất. Khi gặp một nhiệm vụ khó khăn, con hãy hành động như không thể nào bị thất bại. Đừng giao du quá rộng. Phải học cách trả lời "không" một cách lễ phép và dứt khoát. Đừng mong chờ cuộc đời đối xử sòng phẳng với con.

Đừng đánh giá thấp sức mạnh của sự tha thứ. Thay vì dùng từ "có vấn đề", con hãy thay bằng từ ngữ "có dịp may". Cẩn thận về đồ đạc và áo quần. Nếu con định dùng thứ gì trên năm năm thì phải sắm thứ tốt nhất có thể được. Con hãy mạnh dạn trong cuộc sống. Khi nhìn những quãng đời đã qua, hãy tiếc những gì chưa làm được chứ đừng tiếc những điều đã làm xong. Đừng quan tâm đến bè nhóm. Những ý tưởng mới mẻ, cao thượng và có tác động đến cuộc sống luôn luôn là những ý tưởng của các cá nhân biết làm việc.

Những nhạc sĩ trình diễn bên đường thường có nhiều điều đáng trân trọng. Con hãy dừng lại, lắng nghe và nhớ tặng gì đó cho họ. Khi gặp vấn đề trầm trọng về sức khỏe, con hãy nhờ ít nhất ba vị thầy thuốc khác nhau xem xét. Hãy chiến đấu chống thói vô trật tự. Gặp hàng hoá xấu, hay sự phục vụ tồi, con phải báo ngay cho người có trách nhiệm để họ nắm biết. Những nhà quản lý tốt rất mong được hiểu biết mọi điều. Đừng tập thói trì hoãn công việc. Làm ngay những gì cần phải làm vào đúng lúc phải làm.

Không ai chờ đến lúc hấp hối để nói "giá như tôi còn thêm được thời gian...".

Đừng sợ phải nói "Tôi không biết".Đừng sợ phải nói "Xin lỗi, rất tiếc...". Hãy ghi sẵn những điều gì con muốn được trải qua trong cuộc đời. Luôn luôn mang theo trong túi áo bảng ghi những điều đó, và thường xuyên tìm cơ hội có thể được để thực hiện.Hãy gọi điện cho mẹ con.

SỐNG TRỌN VẸN TỪNG NGÀY

 Trong một buổi diễn thuyết vào đầu năm học, Brian Dison-tổng giám đốc của tập đoàn CocaCola- đã nói chuyện với sinh viên về mối tương quan giữa nghề nghiệp với những trách nhiệm khác của con người.

“ Bạn hãy tưởng tượng cuộc đời như một trò chơi tung hứng. Trong tay bạn có năm quả bóng mang tên là: công việc, gia đình, sức khỏe, bạn bè và tinh thần. Bạn đang tung chúng lên không trung. Bạn sẽ hiểu ngay rằng công việc là quả bóng cao su. Vì khi bạn làm rơi nó xuống đất, nó sẽ nảy lên lại. Nhưng bốn quả còn lại- gia đình, sức khỏe, bạn bè và tinh thần- đều là những quả bóng bằng thủy tinh. Nếu bạn lỡ tay đánh rơi một quả, nó sẽ bị trầy xước, có tì vết, bị nứt, bị hư hỏng hoặc thậm chí bị vỡ nát mà không thể sửa chữa được. Chúng không bao giờ trở lại như cũ. Bạn phải hiểu điều đó và cố gắng giữ cho được sự quân bình trong cuộc sống của bạn.

Bạn làm thế nào đây?

Bạn đừng hạ thấp giá trị của mình bằng cách so sánh mình với những người khác. Đó là vì mỗi chúng ta là những con người hoàn toàn khác nhau, chúng ta là những cá nhân đặc biệt. Bạn chớ đặt mục tiêu của bạn vào những gì mà người khác cho là quan trọng. Chỉ có bạn mới biết rõ điều gì là tốt nhất cho chính mình.

Bạn chớ nên thờ ơ với những gì gần gũi với trái tim của bạn. Bạn hãy nắm chắc lấy như thể chúng là những phần trong cuộc sống của bạn. Bởi vì nếu không có chúng, cuộc sống của bạn sẽ mất đi ý nghĩa.

Bạn chớ để cuộc sống trôi qua kẽ tay vì bạn cứ đắm mình trong quá khứ hoặc ảo tưởng về tương lai. Chỉ bằng cách sống cuộc đời mình trong từng khoảnh khắc của nó, bạn sẽ sống trọn vẹn từng ngày của đời mình.

Bạn chớ bỏ cuộc khi bạn vẫn còn điều gì đó cho đi. Không có gì là hoàn toàn bế tắc mà nó chỉ thật sự trở nên bế tắc khi bạn thôi không cố gắng nữa. Bạn chớ ngại nhận rằng mình vẫn chưa hoàn thiện. Đó chính là sợi chỉ mỏng manh ràng buộc mỗi người chúng ta lại với nhau. Bạn chớ ngại mạo hiểm. Nhờ mạo hiểm với những vận hội của đời mình mà bạn biết cách sống dũng cảm. Bạn chớ khóa kín lòng mình với tình yêu bằng cách nói bạn không có thời gian yêu ai. Cách nhanh nhất để nhận được tình yêu là hãy cho đi. Cách chóng nhất để đánh mất tình yêu là níu giữ thật chặt, còn cách tốt nhất để giữ tình yêu là bạn hãy chấp cho nó đôi cánh. Bạn chớ băng qua cuộc đời nhanh cho đến nỗi không những bạn quên mất nơi mình sống mà còn có khi quên cả bạn định đi về đâu.

Bạn chớ quên nhu cầu tình cảm lớn nhất của con người là cảm thấy mình được đánh giá đúng.

Bạn chớ ngại học. Kiến thức không có trọng lượng. Nó là kho báu mà bạn có thể luôn mang theo bên mình một cách dễ dàng. Bạn chớ phí phạm thời gian hoặc lời nói một cách vô trách nhiệm. Cả hai điều đó một khi mất đi sẽ không khi nào bắt lại được. Cuộc đời không phải là một đường chạy mà nó là một lộ trình mà hãy thưởng thức từng chặng đường mình đi qua.

Quá khứ đã là lịch sử. Tương lai là một màu nhiệm. Còn hiện tại là một món quà của cuộc sống, chính vì thế chúng ta gọi đó là tặng phẩm (*).

* Chú thích: Present -cách chơi chữ trong tiếng Anh- có nghĩa là hiện tại, đồng âm với tặng phẩm.

Nụ cười

Một nụ cười không làm mất mát gì cả, nhưng lại ban tặng rất nhiều.

Nó làm giàu có những ai đón nhận nó mà không làm nghèo đi người sinh ra nó.

Nụ cười chỉ nở trên môi trong khoảnh khắc phù du, nhưng ký ức về nó đôi khi tồn tại cả một đời.

Người dù giàu sang đến đâu đi nữa cũng cần đến nụ cười, và người dù

nghèo hèn cùng tọt cũng sẽ
trở nên giàu có.

được nụ cười làm cho

Nụ cười nuôi dưỡng hạnh phúc trong gia đình, gây dựng thiện ý trong làm ăn, và làm lớn mạnh mối tương giao trong tình bạn, mang đến sự thư giãn những khi ta mệt mỏi, niềm hi vọng những khi tuyệt vọng và ánh sáng những khi ta tăm tối trong muộn phiền.

Nụ cười, cũng như tình yêu, là cái không thể mua bán vay mượn, hay thậm chí đánh cắp từ người khác. Bởi vì, khi đó, nó chỉ là cái gì đó khiên cưỡng và vô nghĩa. Có những người không bao giờ nở một nụ cười với bạn. Không hề gì, bạn cứ trải lòng mình ra và tặng họ nụ cười của bạn. Họ là những người không còn nụ cười để cho, vì lẽ đó, họ chính là những người cần nụ cười của bạn hơn ai hết.

Hãy tươi cười với mọi người. Chúng ta chẳng những không mất gì cả, mà trái lại, sẽ nhận được rất nhiều.

Nếu tôi có thể sống thêm một lần nữa

Tôi sẽ lắng nghe nhiều hơn và sẽ nói ít đi

Tôi sẽ mời bạn tôi đến ăn tối mặc dù thảm đã dính vết bẩn hay ghế sofa đã bạc màu

Tôi sẽ ăn ngô rang trong phòng khách “quý” và không thêm lo nghĩ về đồng bụi tro khi người nào muốn đốt lò sưởi lên.

Tôi sẽ bỏ chút thời giờ ra để lắng nghe ông của tôi kể nhiều chuyện về khi ông còn trẻ

Tôi sẽ không bao giờ muốn phải quay kính xe lên vào một ngày mùa hè vì sợ gió sẽ làm hỏng bộ tóc đẹp vừa chải của tôi

Tôi sẽ thả cái nến màu hồng trầm trổ thật đẹp như một đóa hoa hồng trước khi nó chảy ra trên gác xếp

Tôi sẽ ngồi lê lết xuống sân cỏ để chơi với các con tôi mà không sợ lấm bẩn quần áo

Tôi sẽ khóc và cười ít đi khi xem truyền hình, và khóc và cười nhiều hơn khi nhìn cuộc đời

Tôi sẽ chia sẻ và gánh vác thêm trách nhiệm với chồng tôi nhiều hơn

Tôi sẽ không bao giờ mua một cái gì chỉ vì nó thực tiễn, không làm bẩn, hay được đảm bảo là sẽ không hỏng suốt cuộc đời

Tôi sẽ nằm trong giường khi ốm bị bệnh thay vì nghĩ rằng quả đất sẽ đứng lại nếu thiếu tôi một ngày. Thay vì ước ao chín tháng mang bầu tan biến đi, tôi sẽ tận hưởng từng giây phút và nhận biết rằng bào thai đang lớn lên trong bụng tôi là cách duy nhất để giúp Thượng Đế về một phép lạ.

Khi con cái lại ôm hôn tôi một cách mạnh bạo, tôi sẽ không bao giờ nói, “Để lát nữa đi, bây giờ con hãy vào rửa tay đi ăn cơm nào”

Tôi sẽ nói tiếng yêu thương và xin lỗi nhiều hơn. ..nhưng nhất là, nếu được một cơ hội làm lại cuộc đời, tôi sẽ nắm lấy từng phút một. ..sẽ nhìn. ..và nhìn thật kỹ. ..sống từng phút. ..và không bao giờ trả lại phút đó

Đừng thêm để ý đến những chuyện không đáng kể. Đừng lo nghĩ về ai không thích bạn, ai có nhiều hơn bạn, ai đang làm gì. Thay vì thế, hãy tận hưởng những mối quan hệ với những người thương yêu mình Hãy nghĩ là mình con người may mắn hơn vạn người khác.

Để có một cuộc sống hạnh phúc...

Đây là những lời khuyên của các tu sĩ Tây Tạng để có một cuộc sống hạnh phúc, nhưng không phải lời khuyên nào cũng thích hợp với bạn. Dù vậy bạn cũng nên đọc và suy ngẫm.

1. Hãy luôn ghi nhớ rằng tình yêu và thành công luôn bao gồm cả rủi ro.
2. Khi bạn trắng tay, cái bạn còn lại là những bài học.
3. Hãy luôn tuân thủ nguyên tắc 3T: Tôn trọng chính bản thân mình, tôn trọng người khác, và chịu trách nhiệm về tất cả những gì bạn đã làm.

4. Không đạt được những điều mình muốn có khi cũng là một điều may.
5. Hãy nghiên cứu những quy tắc để biết cách phá vỡ chúng một cách hợp lệ.
6. Đừng để bất đồng nhỏ làm tổn thương mối quan hệ lớn.
7. Khi bạn nhận ra bạn đã phạm phải sai lầm, hãy sửa chữa ngay.
8. Hàng ngày, hãy dành một ít thời gian ngồi một mình.
9. Hãy dang rộng vòng tay để đón nhận những giá trị mới, nhưng đừng làm mất đi giá trị của bạn.
10. Im lặng đôi khi là cách trả lời hay nhất.
11. Hãy sống một cuộc đời tử tế đáng kính. Để mai này, khi bạn già nua ngồi nhìn lại, bạn sẽ có cơ hội được tận hưởng cuộc đời thêm một lần nữa.
12. Bầu không khí chan hòa tình yêu thương trong gia đình bạn là nền tảng tốt nhất cho cuộc đời bạn.
13. Khi tranh cãi với những người bạn yêu thương, chỉ đề cập đến chuyện đang xảy ra. Đừng bao giờ bới lại chuyện cũ.
14. Hãy chia sẻ kiến thức của bạn. Đó là cách để bạn sống mãi trong lòng những người khác.
15. Mối quan hệ tốt nhất mà bạn có được là mối quan hệ mà trong đó, tình yêu thương dành cho nhau nhiều hơn gấp mấy lần sự cần thiết có nhau.

Tình yêu

Nếu ta yêu một người mà người đó không yêu lại mình, hãy cứ dịu dàng với bản thân vì ta không làm điều gì sai trái cả. Tất cả chỉ vì tình yêu đã không chọn chỗ dừng nơi trái tim người ấy mà thôi.

Nếu một người nào đó yêu ta nhưng ta lại không yêu người ấy, hãy tôn trọng điều đó vì tình yêu đã đến gõ cửa trái tim ta, nhưng hãy nhẹ nhàng từ chối nhận món quà mà mình không thể đáp lại. Đừng nhận, để không gây đau khổ.

Cách ta cư xử với tình yêu chính là cách ta cư xử với chính mình, mọi con tim đều có cùng cảm nhận về nỗi đau và niềm hạnh phúc ngay cả khi cách sống và con đường chúng ta đi có khác nhau.

Nếu ta yêu một người và họ cũng yêu ta, nhưng rồi tình yêu lại ra đi, thì cũng đừng nên níu kéo hay đổ lỗi mà hãy để nó ra đi. Mỗi lí do đều có ý nghĩa riêng của nó. Và rồi ta sẽ hiểu. Hãy nhớ rằng ta không lựa chọn tình yêu, mà là tình yêu lựa chọn ta.

Tất cả những gì chúng ta thực sự có thể làm là hãy đón nhận tình yêu với tất cả những điều kì diệu của nó khi tình yêu đến. Khi tình yêu ngập tràn trong tâm hồn ta, hãy cảm nhận từng hơi thở của nó ; nhưng rồi hãy dang rộng tay để cho nó ra đi, một khi tình yêu đã muốn thế.

Hãy mang tình yêu đến cho người đã làm sống lại tình yêu trong ta, mang đến cho những ai thiếu thốn tình cảm trong tâm hồn, mang đến cho thế giới xung quanh mình bằng mọi cách mà ta có thể làm được.

Có những người đang yêu đã sai lầm, sống một cuộc sống không tình yêu lâu ngày, họ cho rằng tình yêu chỉ là một nhu cầu. Họ cho rằng con tim là một chỗ trống mà tình yêu có thể lấp đầy, họ bắt đầu nhìn tình yêu như là một điều sẽ phải đến với mình hơn là một điều xuất phát từ chính bản thân họ. Họ quên đi điều kì diệu nhất của tình yêu, đó là - tình yêu là một món quà - mà chỉ có thể đâm chồi nảy lộc khi được trao tặng đi. Hãy nhớ lấy điều này và giữ gìn nó trong tim mình.

Mãi mãi tình yêu là một điều bí mật. Hãy tận hưởng niềm hạnh phúc khi tình yêu đến ngự trị trong ta dù chỉ trong một khoảnh khắc nào đó của cuộc đời.

Hãy cảm ơn

Hãy cảm ơn vì bạn chưa có tất cả những thứ bạn muốn. Vì nếu bạn có rồi thì bạn còn có gì để trông chờ và hy vọng nữa đâu.

Hãy cảm ơn vì còn nhiều điều bạn chưa biết. Vì nếu bạn biết hết rồi thì bạn chẳng còn gì để học hỏi nữa sao?

Hãy cảm ơn những lúc khó khăn. Vì nếu không có một lúc khó khăn thì liệu bạn có trưởng thành được không?

Hãy cảm ơn vì bạn còn có những nhược điểm. Vì nếu không còn nhược điểm gì thì bạn sẽ chẳng còn cơ hội để tiến bộ, để cải thiện bản thân.

Hãy cảm ơn những thử thách. Vì nếu không có thử thách nào thì liệu cái gì có thể xây dựng nên sức mạnh và cá tính của bạn?

Hãy cảm ơn những lỗi lầm bạn đã có. Vì nếu bạn không có lỗi lầm gì thì cái gì sẽ dạy cho bạn những bài học đáng giá như thế đây?

Hãy cảm ơn những khi bạn mệt mỏi. Vì nếu bạn không khi nào mệt mỏi tức là bạn không làm việc gì hay sao?

Thật là dễ nếu cảm ơn những thứ tốt đẹp, nhưng cuộc sống bao giờ cũng tạo cơ hội mới cho mọi người cảm ơn cả những thứ chưa hoàn hảo nữa. Suy nghĩ luôn có thể chuyển tiêu cực thành tích cực. Nếu bạn biết cách biết ơn những thứ rắc rối của bạn thì chúng có thể giúp ích nhiều cho bạn đấy!

NHỮNG ĐIỀU KHÔNG ĐÁNG BẠN TÂM

(Trích từ cuốn sách "99 điều không đáng bạn tâm" của NXB Trẻ)

Tựa đề là những điều không đáng bạn tâm nhưng nội dung tích cực hơn, chủ yếu xoay quanh những điều nên làm trong cuộc sống, đây cũng là lời khuyên của Hazeem về sự tập trung vào những suy nghĩ lạc quan giúp ta rất nhiều trong cuộc sống.

1. Đừng trút giận lên người khác : chấp nhận mỗi người đều có lúc xuống tinh thần, không nên làm trầm trọng hóa vấn đề và trút nỗi bức dọc lên người khác, điều này chỉ khiến cho tình hình trầm trọng thêm và gia tăng sự bức mình ; thay vào đó, hãy dựa vào bạn bè để xua đi sự khó chịu và lấy lại vui vẻ.

2. Đừng bận tâm đến sự đổ vỡ: chấp nhận sự đổ vỡ như một phần không thể thiếu của cuộc sống, không phải ai cũng lấy được người đầu tiên mình yêu, bạn có thể cũng không phải là một ngoại lệ. Thay vì bức tức, hãy nghĩ

đến tương lai, làm một việc gì đó có ích cho bản thân, nỗi buồn sẽ trôi qua và bạn lại có một tình yêu mới.

3. Tránh chữ "biết rồi" khi người khác đang nói: nó giống như "Tôi biết rồi, anh im đi ! ", đây là một cách dập tắt hứng khởi của người đang nói và đào một hố sâu ngăn cách giữa hai người (ta hãy tưởng tượng khi mình định nói với ai một chuyện thì được ném vào mặt "Biết rồi !"). Thay vào đó, hãy lắng nghe một cách vui vẻ vì người đó cũng đồng ý với mình hoặc cũng biết điều mình biết, và cùng nói với chuyện với họ về vấn đề chung này.

4. Kiểm tra lại những điều kì cục: "tôi có thể làm tất cả hài lòng", đó là một trong những điều kì cục. Cho dù ta có đối xử tốt với tất cả mọi người thì cũng không có nghĩa là mọi người đều sẽ đối xử tốt lại với ta (hazeem: bạn là người ăn chay không có nghĩa là con bò sẽ không húc vào bạn). Thay vào đó, hãy vui vẻ với những người đối xử tốt lại với ta và làm đẹp thêm tình bạn đó; chấp nhận những người dừng dừng với những hành động tốt của ta, xem đó không phải là đối tượng để kết bạn.

5. Tập thiền như một cách lấy lại tinh thần: con người ai cũng không tránh khỏi những suy nghĩ dài vô tận, những lo âu về công việc, về bạn bè và cả về bản thân...nếu ta không biết dừng những suy nghĩ này lại thì bộ óc của ta sẽ quá tải và BOOM, ta sẽ bị stress, mọi chuyện sẽ càng rối tung lên. Thiền sẽ là một cách rất hay mà bất cứ ai cũng có thể áp dụng được để giảm tải cho bộ óc. Ngồi ở một nơi thật yên tĩnh, đừng suy nghĩ đến bất cứ một chuyện gì và hãy thở thật sâu, ta sẽ thấy dễ chịu và đỡ căng thẳng hơn. Cuộc sống sẽ trở nên thoải mái và đầy niềm vui.

6. Đừng trở thành người bới lông tìm vết: đây là điều dễ làm và dễ gặp nhất ở mỗi người, luôn tập trung vào những sai sót, khuyết điểm của người khác và của chính bản thân, cường điệu những sai sót này lên bằng cách chê bai và ca thán...Khi đó ta sẽ luôn cau có và khó chịu và có một niềm vui ảo tưởng khi tìm ra một điểm yếu của người khác. Thay vào đó, chấp nhận những khuyết điểm đó như một phần không thể thiếu của mỗi người, tập trung vào những điều tốt của họ cũng như của bản thân ta; nếu như đó là một người ta chưa tìm thấy điểm tốt hoặc (có thể) không có điểm tốt (đối với ta) thì đó hiển nhiên là người không phải để ta bận tâm.

7. Cẩn thận khi chọn chiến trường: ai cũng có những chiến trường của riêng mình, hãy suy nghĩ thật kỹ về tầm quan trọng của chiến trường trước khi chiến đấu, tránh những chiến trường không quan trọng có

thể làm ta vừa tốn sức, vừa mất đi hòa khí. Tốt nhất là cho điểm theo thang điểm 10 cho từng chiến trường, nơi nào được chấm điểm từ 5 trở xuống thì không nên mắc kẹt vào. Điều này sẽ giúp ta tránh những căng thẳng trong cuộc sống và giải quyết công việc có hiệu quả hơn.

8. Chấp nhận lỗi lầm của mình: ta sẽ rất bức nếu một người bạn cứ chối trong khi lỗi của họ đã rõ. Đáng buồn, điều này xảy ra rất thường xuyên, con người có thể thấy lỗi lầm của người khác một cách dễ dàng nhưng ít khi chấp nhận lỗi lầm của mình. Khi ta không biết bơi thì đi học bơi, không thể ngồi nhà để người khác không biết điều đó. Nếu ta biết chấp nhận lỗi của mình, ta sẽ mau tiến bộ hơn và càng được mọi người yêu quý.

9. Vui vẻ vì người khác: bạn có thấy vui khi bạn của bạn gặp chuyện vui? Nếu câu trả lời là có, xin chúc mừng, bạn đã có một nguồn dinh dưỡng rất quý cho cuộc sống hạnh phúc của bản thân. Nếu ta biết vui với niềm vui của người khác, ta đã làm lợi cho chính bản thân, có thêm niềm vui và làm ấm thêm tình bạn, trên hết, ta đã góp phần vào một thế giới cùng vui vẻ.

10. Hỏi người thân của bạn một cách chân thành "Điểm yếu của tôi là gì?": nghe những điểm yếu của ta từ miệng người khác không làm cho ta xấu hổ, vì có nói ra hay không thì họ cũng đã nhận ra điều đó, và bây giờ ta lắng nghe điều đó là có ích cho chính ta, một mặt biết được những ý kiến khách quan về bản thân để sửa đổi, mặt khác giúp cho người khác biết ta là một con người cởi mở, sẵn sàng tiếp thu ý kiến

của người khác, khiến cho tình bạn cũng như tình cảm được bền lâu.

11. Chấp nhận sự buồn tẻ : điều này có vẻ trái với xu hướng hiện đại, nhưng không, sự buồn tẻ ở đây có nghĩa là không máy vi tính, không điện thoại di động, không tivi, không trò chơi điện tử...những tiện nghi này có làm cho chúng ta hào hứng nhưng nếu quá phụ thuộc vào chúng sẽ dẫn đến chúng ta mất dần đời sống nội tâm, không biết làm gì nếu tách ra khỏi những thứ đó. Chấp nhận sự buồn tẻ không có nghĩa là dừng làm việc hoặc ngừng phấn đấu, mà là hài lòng với một khoảng trống và một chút tĩnh lặng.

12. Đừng để tâm trạng bức bối tác động đến mình: đây là điều rất quan trọng, khi xuống tinh thần, chúng ta dễ chán nản, kéo theo sự bức bối và những hành động thiếu suy nghĩ...điều này có thể tránh được khi ta bình tĩnh suy xét sự việc, tầm quan trọng của nó, mức độ nghiêm trọng và hướng giải quyết...Lúc này, kiên nhẫn chính là chìa khóa cho sự thành công.

Bài tập minh họa: ngồi một mình ở nơi yên tĩnh, nhắm mắt lại:

- Thả lỏng người, nghĩ về một những chuyện tốt đẹp nhất bạn đã trải qua hoặc nghĩ về những con người bạn yêu mến nhất, thả mình vào những cảm giác vui vẻ đó và nở một nụ cười thật tươi.

- Nghĩ về những chuyện khó khăn nhất đã từng xảy ra đối với bạn, về những người mà bạn không thích, những sự bức bối họ đã gây ra đối với bạn, chìm vào những cảm xúc khó chịu này trong vài phút.

Bạn thấy sao ? Cũng là chính bản thân ta, cũng là nơi ấy, cũng là chưa có chuyện gì xảy ra, ta có thể hòa mình một cách thoải mái vào những cảm giác dễ chịu hoặc khó chịu với những ý nghĩ bức bối; tất cả phụ thuộc vào chính bản thân ta và cách ta nhìn nhận sự việc.

13. Cũng đừng để tâm trạng bức bối của người khác tác động lên mình: khi những người xung quanh ta xuống tinh thần, họ sẽ bộc lộ điều đó ra, chán nản, cái kinh, quát tháo...Ta dễ dàng bị cuốn theo những hành động của họ, cũng chán nản, quát tháo lại...Thay vào đó, nên hiểu và chấp nhận rằng ai cũng có lúc xuống tinh thần, có thể ta không thích cách họ làm nhưng chỉ cần hiểu điều này thì ta dễ cư xử hơn.

14. Chơi thể thao: có lẽ không cần nói nhiều ở lời khuyên này, ai cũng biết thể thao có nhiều ích lợi : cả thể chất lẫn tinh thần, có một thân hình

đẹp và sức khỏe tốt, tinh thần thoải mái. Rất tuyệt !!!

15. Viết ra giấy: viết ra suy nghĩ của mình một cách tự nhiên sẽ làm cho ta thấy dễ chịu hơn nhiều so với những suy nghĩ mông lung, lan man trong đầu, viết ra giúp ta khẳng định cảm giác của mình một cách rõ ràng, tránh được những hành động vội vàng thiếu suy nghĩ.

Bài tập minh họa: khi đứng trước một quyết định, hãy viết ra giấy, một cột viết lợi ích và một cột viết về cái hại, đối chiếu hai cái, bạn sẽ ra được một quyết định hợp lý, tránh tốn thời gian do dự, lưỡng lự.

16. Đừng chờ đợi cuộc sống dễ dàng hay không hề có rắc rối : bạn sẽ nói "Dĩ nhiên rồi !", nhưng không, điều đáng buồn là đa số chúng ta biết điều này nhưng không thực hiện được, ta bực khi chiếc máy vi tính bị hư (hoặc mạng TTVN gặp trục trặc), ta bực khi người khác cư xử khác với những gì ta muốn. Ta bận tâm bởi những chuyện nhỏ nhặt mà quên rằng chúng ta đã biết rõ những điều đó là hoàn toàn hợp lý. Dĩ nhiên, chấp nhận những khó khăn đó và bình tĩnh giải quyết sự việc vẫn tốt hơn là tốn thời gian ngồi bực.

17. Thể hiện lòng nhiệt tình: người nhiệt tình sẽ có cơ hội thành công lớn hơn người biết nghĩ nhưng không dám làm (dĩ nhiên). Có thể ta không giỏi nhưng chính sự nhiệt tình sẽ cuốn hút mọi người chú ý và giúp đỡ ta, sự nhiệt tình sẽ giúp ta vượt qua những khó khăn trong cuộc sống, sự nhiệt tình tạo nguồn cảm hứng và lòng hăng say trong công việc. Nói tóm lại, sự nhiệt tình đem đến thành công.

18. Tìm thấy thanh thản trong sự cho đi : không có cảm giác nào giống như cảm giác thoải mái khi ta vừa làm một việc gì tốt cho ai đó, cho dù người đó có cảm ơn ta hay không. Trở thành một người tốt, không để tí nào, nhưng sẽ rất vui, một niềm vui đặc biệt của sự cho đi, từ niềm vui này sẽ có thêm một niềm vui khác, niềm vui của người được ta giúp đỡ (niềm vui này bất cứ ai trong chúng ta đều đã từng trải qua). Tất cả cùng vui và chẳng ai vui, bạn chọn cái nào ?

19. Làm mới bản thân: làm mới bản thân sẽ giúp ta thêm thích thú trước công việc, tránh sự nhàm chán dễ gặp, nâng cao năng suất...blah..blah..blah...Mỗi ngày bỏ ra một thời gian nhất định để đọc một

cuốn sách hay, sắp xếp lại nhà cửa hoặc nơi làm việc, làm những việc bạn ít khi làm hoặc chưa làm bao giờ...blah..blah...blah...Đúng vậy, có rất nhiều cách để làm mới bản thân, chọn cho mình một cách và bạn sẽ thấy rất hay.

20. Hãy chuẩn bị từ sớm : lại một lời khuyên kiểu ai-cũng-biết, nhưng, hầu hết, ai-cũng-không-làm. Nên nhớ lại những lần chúng ta vội vã làm một việc mà trước đó chúng ta có rất nhiều thời gian để làm. Những lý do thường được đưa ra là : "Tôi không có thời gian", "Tôi rất bận", "Tôi gặp một số khó khăn", "Tôi rất...". Chúng ta nghĩ rằng mình là nạn nhân và chấp nhận điều đó để luôn luôn ở trong sự vội vàng, căng thẳng. Thay vào đó, hãy tự tin rằng mình có thể kiểm soát được thời gian của mình, bằng cách tạo ra một thời gian biểu hợp lý, ta chẳng cần phải tạo ra nhiều lý do để biện minh cho hành động của mình.

21. Tránh cái bẫy 90-10 :

VD minh họa 1 : nếu ta được một người đưa cho một tờ giấy trắng có một vết mực trên đó. Ta sẽ nghĩ gì nhỉ ? "Ồ, có một vết mực !", chính là ta đã hoàn toàn quên đi vết mực đó hoàn toàn nhỏ nhoi trong một tờ giấy phan (rất rất) lớn trắng tinh. Điều này có nghĩa gì ? Đó chính là quy luật 90-10, chúng ta thường chú trọng và quan tâm vào 10% tồi tệ và ít để ý đến 90% điều tốt đẹp kia, hoặc ít nhất để 10% điều tồi tệ ảnh hưởng đến suy nghĩ của ta.

VD minh họa 2 : nếu ta phải tiếp 10 người khách, 9 người nói chuyện rất vui và thú vị, còn một người cứ thích cãi nhau và làm ta bực bội. Thế là, nếu người khác hỏi ta về buổi tiếp khách, ta sẽ trả lời : " Không vui lắm, có một người cứ thích cãi lại và luôn làm tôi bực !!! ". Hiếm người sẽ trả lời : " Hôm đó thật tuyệt, hầu như mọi người đều nói chuyện rất vui và tôi thật sự thích thú !"

Nói tóm lại, ta sẽ tận hưởng cuộc sống một cách thú vị hơn nếu ta chú ý vào những điều tốt đẹp và ít để tâm đến những chuyện nhỏ làm ta không vui.

22. Không bận tâm đến những việc thật sự nhỏ nhặt: cuộc sống đầy những rắc rối, nếu chúng ta không biết cách bỏ qua những rắc rối, những chuyện nhỏ nhặt đời thường, ta sẽ luôn bị ám ảnh bởi những khó khăn, luôn

cảm thấy nặng nề, bị bao quanh bởi nhiều vấn đề có vẻ như thật to tát. Thay vào đó, nên bỏ đi thói quen quan trọng hóa vấn đề, biết chọn chiến trường (mục 7), không nên bối lung tìm vết (mục 6), thư giãn (mục 5, 9, 14, 19). Chúc bạn thành công !

23.Đừng giữ nỗi đau trong lòng: nhiều người nghĩ rằng : "Tôi không sao, tôi là một người mạnh mẽ, tôi có thể giải quyết được vấn đề, tôi không cần ai giúp đỡ cả", hoặc "Tôi không dám nói cho họ biết, họ sẽ không quan tâm, họ sẽ làm tôi mắc cỡ, họ sẽ chẳng giải quyết được gì" hoặc thậm chí có người cố giữ nỗi đau trong lòng và cứ chìm đắm trong những suy nghĩ buồn chán, tuyệt vọng. Thay vào đó, hãy nói cho bạn của ta biết khi ta gặp chuyện buồn, có thể ta sẽ cần giúp đỡ, có thể ta không cần, nhưng ít nhất ta cũng đã nói ra được những điều ta suy nghĩ, nói ra được sẽ giúp ta giảm đi nỗi buồn, và cũng là cơ hội để ta xem xét lại mức độ nghiêm trọng của nó, tránh chìm trong những suy nghĩ mông lung. Hoặc, ta có thể viết ra những suy nghĩ của mình, đây là phương pháp giảm đau khá nhanh chóng và hiệu quả cho những ai không có được người bạn đáng tin cậy hoặc những ai e thẹn chuyện nói ra. Khi viết ra, ta sẽ có thêm thời gian suy nghĩ và đủ chín chắn để nhìn nhận sự việc. (mục 15, bài tập minh họa)

24.Đừng đánh giá thấp bản thân:

VD minh họa: người ta cho một con bọ gì đó (hazeem chẳng nhớ là con gì ^- ^) vào trong một cái hộp và đậy nắp lại; khi con bọ nhảy lên, nó luôn đụng phải cái hộp, luôn luôn. Sau đó, ta mở nắp hộp ra, ta thấy có thể dễ dàng thấy chú bọ này vẫn nhảy đến độ cao ngang bằng với cái nắp hộp, mặc dù lúc trước chú có thể dễ dàng nhảy cao hơn nhiều. Điều đáng buồn ở đây là chúng ta có nhiều người lâm vào trường hợp giống chú bọ ở trên: gặp phải khó khăn -> không giải quyết được khó khăn, khi điều này xảy ra thường xuyên hơn, chúng ta sẽ nhụt chí, chán nản, không tin vào bản thân,

tự đánh thấp mình -> thành công của bản thân.

cũng chính là hạ thấp khả năng

Một điều ta không nhận ra : không giải quyết được vấn đề không phải là do ta không có năng lực, chính xác là do ta tiếp cận vấn đề chưa đúng cách, dẫn đến hành động thiếu chính xác. Điều này có thể sửa được khi ta có nhiều kinh nghiệm hơn, biết được nhiều phương pháp tiếp cận vấn đề hơn. Nói tóm lại, không có gì nguy hiểm bằng tự đánh giá thấp bản thân, qua đó, ta đã tước đi cơ hội thành công của chính mình. Thay vào đó, sự tự tin sẽ là bầu nhiệt huyết giúp ta đứng vững trước khó khăn và nhanh chóng tìm được hướng giải quyết.

(Chú thích : mục 24 này hazeem chỉ viết đầu đề giống sách nhưng nội dung hoàn toàn do hazeem tự nghĩ ra, thành thật xin lỗi tác giả - tác giả là người nước nào, tên gì không thấy viết trong sách mới bức chứ)

25.Cũng đừng quá đánh giá bản thân quá cao: mục này cũng do hazeem nghĩ ra (đi kèm với mục 24 ở trên). Nội dung của mục này có lẽ nhiều người cũng đã biết, những đối tượng chính của mục này nếu đọc thấy tiêu đề và chịu khó bỏ một ít thời gian suy nghĩ thì có lẽ sẽ có những ý nghĩ hay hơn những suy nghĩ của hazeem. Vì thế, mong rằng bạn sẽ dừng lại ở đây và suy nghĩ...thật kĩ...thật sâu...

Duyên may và sự lựa chọn

Khi ta ở đúng vào một thời điểm nào đó và ta gặp được đúng người ta yêu. Đó là duyên may.

Khi bạn gặp ai đó làm lòng bạn xao xuyến, đó không phải là một sự lựa chọn, đó là duyên may.

Khi bạn gặp tiếng sét ái tình (và không ít những đôi lứa đến với nhau từ đây) thì chắc chắn không phải là sự lựa chọn rồi. Đó là duyên may. Vấn đề là những gì xảy ra liên tiếp sau đó. Khi nào thì bạn vượt qua tình trạng bông bênh, choáng ngợp và chìm đắm của tình yêu để bước sang một tầm thức mới? Đó là khi lý trí trở về, khi bạn ngồi lại và suy nghĩ xem liệu bạn có thật sự tiến tới một mối quan hệ bền vững hay để tất cả vào kỷ niệm.

Nếu bạn quyết định yêu một ai đó với tất cả những nhược điểm của người ấy. Đó không còn là duyên may nữa. Đó là sự lựa chọn.

Khi bạn quyết định sánh vai cùng một ai, bất kể những ngọt bùi của cuộc đời. Đó là sự lựa chọn.

Cho dù bạn biết rất rõ rằng có rất nhiều người ở bên ngoài trái tim bạn duyên dáng hơn, thông minh hơn, giàu có hơn người bạn yêu, nhưng bạn vẫn quyết lòng yêu người đó không đổi thay. Đó là sự lựa chọn.

Sự choáng ngợp, bông bênh và tiếng sét tình yêu đến với ta bằng cơ may. Nhưng tình yêu đích thực thì chính là sự lựa chọn của trái tim. Sự lựa chọn của chính chúng ta.

Khi ta yêu

Khi người ấy đang có mặt ở đây mà bạn giả vờ thờ ơ rồi khi người ấy vắng mặt, bạn lại bắt đầu đi tìm kiếm. Lúc đó, bạn đã yêu...

Mặc dù xung quanh bạn có nhiều người luôn khiến cho bạn cười nhưng ánh mắt và sự chú ý của bạn chỉ luôn hướng về người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Mặc dù người ấy đã gọi điện về thông báo rằng máy bay hạ cánh an toàn nhưng không ai trả lời điện thoại. Bạn vẫn luôn chờ đợi cuộc gọi ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Bạn luôn thích thú với một email ngắn ngủn từ người ấy mà lờ đi những email thật dài của nhiều người khác. Lúc đó, bạn đã yêu..

Khi bạn thấy mình không thể xóa đi tất cả những mẫu tin trong Inbox hay trong Send Items chỉ bởi vì một email từ người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn có một cặp vé đi xem phim. Điều đầu tiên bạn nghĩ đến là sẽ cùng đi với người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Bạn luôn tự nhủ rằng "người ấy chỉ là bạn thôi" nhưng bạn nhận ra mình không tránh khỏi sự thu hút của người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn đọc những dòng chữ này, nếu ai có ai đó xuất hiện trong đầu bạn. Lúc đó, bạn đã yêu... và đã yêu người ấy...

Tiếng nói của cuộc sống

Xin chào! Tôi là cuộc sống đây. Hôm nay tôi sẽ cố giải quyết mọi vấn đề bạn đang gặp phải để bạn đừng than trách tôi nữa... Nếu bạn bị tắc đường và kẹt xe, đừng thất vọng. Còn rất nhiều người trên thế giới này, mà đối với họ, lái xe là một niềm mơ ước không thể thực hiện.

Nếu bạn cảm thấy học hành thật chán ngán. Hãy nghĩ đến người đã hàng năm trời rồi không được đi học. Nếu bạn thất vọng vì một chuyện tình cảm đang đến hồi tan vỡ. Hãy nghĩ đến người chưa bao giờ biết yêu thương và được yêu thương là như thế nào. Nếu bạn buồn vì một cuối tuần nữa lại sắp trôi qua. Hãy nghĩ đến những người phụ nữ ở môi trường làm việc khắc nghiệt, phải làm việc 12 tiếng một ngày, 7 ngày một tuần để nuôi con. Nếu bạn cảm thấy mất mát và tự hỏi mình cuộc sống là gì và có mục đích gì. Hãy nghĩ đến những người bệnh tật, biết trước mình không còn sống được bao lâu nữa, và không còn cơ hội để tự hỏi mình nữa. Nếu bạn cảm thấy khủng khiếp khi là nạn nhân của những trò đùa, những sự nhỏ mọn... của người khác. Hãy nhớ: Thế vẫn chưa là gì đâu, vì tồi tệ hơn nữa là khi bạn có thể là chính những người đó!

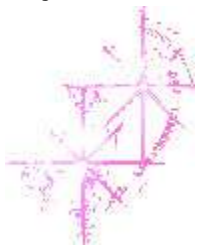
Tình Yêu

Có người nói, cuộc sống là một quá trình tìm kiếm Tình Yêu, mỗi một người đều phải tìm thấy 3 người. Người thứ nhất là người mình yêu nhất, người thứ hai là người yêu mình nhất và người thứ ba là bạn đồng hành trong suốt cuộc đời (người bạn đời). Trước tiên mình sẽ gặp được người mình yêu nhất & hiểu được cảm giác yêu. .. sau đó, hiểu được cảm giác "bị yêu" mới có thể phát hiện ra người yêu mình nhất. .. Khi đã trải qua cảm

giác yêu và bị yêu, mới có thể biết được mình cần điều gì, và cũng sẽ tìm thấy người bạn đời thích hợp nhất trong suốt cuộc đời còn lại. Thật đáng tiếc, trong cuộc sống thực tế hiện tại, cả ba người này thường không cùng là một người. .. Người bạn yêu nhất không chọn bạn. .. người yêu bạn nhất lại không phải là người bạn yêu nhất. .. và người bạn đời luôn luôn không phải là người bạn yêu nhất, cũng không phải là người yêu bạn nhất. .. Đó chỉ là người xuất hiện vào lúc thích hợp nhất !!! "... " sẽ là người thứ mấy trong cuộc sống của tôi ???

Không ai muốn thay đổi Tình Yêu của mình. .. Khi anh ta yêu bạn, đó là lúc anh ta thật sự yêu bạn. .. Nhưng khi anh ta không yêu bạn thì cũng thật sự là không yêu bạn. .. Anh ta không thể giả vờ không yêu khi anh ta đang yêu bạn, cũng như anh ta không thể giả vờ yêu khi không yêu bạn.

Khi một người không còn yêu mình muốn rời xa mình, mình cần hỏi lại bản thân mình có còn yêu anh ta nữa không. .. Nếu bạn không còn yêu người ấy nữa thì xin đừng bao giờ vì bất cứ lý do gì mà không chịu rời xa người ấy !!!

Nếu như bạn vẫn còn yêu người ấy, lẽ đương nhiên bạn sẽ hy vọng người ấy có được một cuộc sống Hạnh Phúc, vui vẻ. .. Đừng bao giờ ngăn cản khi người ấy muốn ra đi !!! Nếu bạn ngăn cản người ấy có được Hạnh Phúc thật sự. .. nghĩa là bạn không yêu & không biết hy sinh cho anh ta nữa !!! Và nếu như bạn không yêu & không biết hy sinh cho Tình Yêu thì bạn lấy tư cách gì chê trách anh ta bạc tình. .. ???

Yêu không phải là chiếm hữu. .. !!! Bạn thích mặt trăng, không thể đem mặt trăng cất vào trong hộp. .. nhưng ánh sáng của mặt trăng lại có thể chiếu sáng vào tận trong phòng bạn. .. Cũng như bạn yêu một người, bạn vẫn có thể có được người ấy mà không cần chiếm hữu. .. Hãy để người ấy ra đi & giữ tất cả những kỷ niệm giữa bạn với người ấy trở thành một hồi ức vĩnh hằng trong cuộc sống. ..

Nếu bạn thật sự yêu một người, phải yêu con người thực của anh ta, yêu mặt tốt cũng yêu cả mặt xấu, yêu cái ưu điểm lẫn khuyết điểm. .. Tuyệt đối không nên vì yêu anh ta mà hy vọng anh ta trở thành mẫu người mình mong muốn. .. Yêu một người nào đó thật sự không nói ra được nguyên nhân vì sao yêu. .. bạn chỉ biết rằng, bất cứ lúc nào, cho dù tâm trạng tốt hay xấu, khi Hạnh Phúc hay khi đau khổ, thì bạn cũng đều mong muốn người ấy ở bên cạnh bạn. ...

Chia tay cũng là một thử nghiệm Tình Yêu. .. Tình Yêu chân chính & đích thực sẽ chẳng bao giờ trở thành Tình Yêu oán hận. .. ngay cả khi đã phải xa nhau !!! Hai người yêu nhau, thích nhất là bắt người yêu mình phải thề, phải hứa. .. Tại sao chúng ta lại bắt đối phương làm như vậy ??? Tất cả chỉ vì chúng ta không tin đối phương. .. Làm gì có chuyện biển cạn đá mòn, trời hoang đất lở. .. nếu có thì cũng không ai sống được đến ngày ấy. .. Cuộc đời không thể nói trước được điều gì. .. Đừng nói mai sau ta luôn bên nhau. .. !!!

Bạn đã tìm được người thứ mấy cho cuộc đời của bạn ???

Tonic và Chocolate nóng

Đôi khi tôi thấy băn khoăn giữa Nam và Tuyên. Cả hai đều gửi thư làm quen với lời giới thiệu của tôi “thích uống chocolate nóng”. Tuyên khẳng định là tôi có sở thích giống anh, còn Nam nói món chocolate của tôi gợi cho anh nhớ một câu chuyện thú vị mà anh đã đọc ở đâu đó, nếu có dịp sẽ kể cho tôi nghe.

Tuyên là giám đốc một công ty tư vấn và đào tạo nhân lực, có lẽ không tài năng và giàu có hơn nhan nhản các giám đốc trẻ thành công của những năm hai ngàn. Nhưng chắc chắn là tham vọng không thua kém. Công việc làm ăn của Tuyên gặp nhiều thuận lợi vì những cơ may từ mối quen biết có sẵn của gia đình. Tôi đoán vậy qua những lá thư. Sự tự tin của một người chưa biết khó khăn hay thất bại là gì của Tuyên không còn làm tôi nể nang nhiều. Nhưng tôi thích đọc thư Tuyên, tình cảm, văn hóa và nhiều triết lý. Còn thư của Nam, một kỹ sư ngành tin học, thì y hệt bản báo cáo công việc,

luôn ngăn gọn và cụ thể : hôm nay tôi đi đâu, làm gì, tôi mới mua cuốn sách này, em đã đọc chưa?...

Mẹ vẫn thường nhìn tôi thờ dài. Thật ra, tôi mới 24 tuổi, chưa có gì phải nóng vội, nhưng vẻ dửng dưng của tôi làm mẹ thờ dài. Một phần, nó làm cho bà nhớ đến ba tôi, cũng dửng dưng như thế, cho đến ngày tìm thấy tình yêu thật sự của ông - những rầy cà phê bạt ngàn ở Ban Mê và một người đàn bà bị chồng bỏ vì không thể có con - thế là ông dùng dùng khoác ba lô lên vai và đi. Mẹ không có ý kiến gì cả, chỉ khóc đúng hai lần rồi thôi, sau khi đã thỏa thuận sòng phẳng với ba về chuyện tài sản và thủ tục. Mẹ luôn nói rằng bà chưa bao giờ yêu ba, chỉ có điều dù gì thì cũng đã sống với nhau gần ba chục năm trời... Mẹ không níu kéo nhưng vẫn cảm thấy tổn thương và bị suy sụp một thời gian trước khi quen dần với sự tự do, yên ổn. Bây giờ, mỗi ngày mẹ thức dậy đi chợ, mua sắm, rồi về tiệm đọc báo Phụ nữ, trông coi đám học trò, thỉnh thoảng mới tự tay uốn hay cắt tóc cho khách quen. Phần lớn họ là những bà nội trợ trong xóm và đôi ba người đàn ông mệt mỏi vì những phi vụ làm ăn, hoặc đôi khi, vì một bà vợ hay càu nhàu, mỗi tháng vài lần đến tiệm để gội đầu cho thư giãn và tâm sự đôi chút chuyện đời với bà chủ tiệm mặt mũi hiền lành nhưng miệng lưỡi sắc lẹm có mái tóc xù như Julia Robert... Tôi không đau đớn gì về một gia đình tan vỡ, vì nó đã vỡ từ lâu lắm rồi. Giống như tôi đã nhìn mãi một cái đĩa nứt đôi từ hơn chục năm trước, bây giờ, ba mẹ tôi mỗi người lấy đi một nửa và sống tiếp cuộc đời riêng của mình. Chuyện đó đối với tôi có khi còn nhẹ nhõm hơn vì cứ nhìn mãi vết nứt lạnh lùng ấy mà day dứt. Tôi vẫn yêu thương cả hai, và chúng tôi dù sao vẫn là một gia đình. Tôi cũng không vì cuộc chia tay đó mà đâm sợ chuyện chồng con. Mẹ nói, dù thế nào thì người đàn bà vẫn cứ cần một chỗ dựa, hoặc là chồng, hoặc là con, ai may mắn thì được cả hai. Tôi cũng nghĩ vậy, và đôi khi, tôi cũng thêm một tình yêu, thêm một vòng tay ôm rất chặt, một cái hôn làm bỏng rát đôi môi, nhất là những buổi tối ngồi một mình trước bàn làm việc, đợi vài con gió nghịch ngợm lượn qua những mái nhà, những con hẻm để lùa vào cửa sổ... Lúc mới xin việc, tôi cứ nghĩ PR(*) là một nghề hào nhoáng : gặp gỡ những khách hàng lớn, tổ chức những hội nghị quan trọng ở các khách sạn năm sao... Nhưng thực

tế đã mở mắt cho tôi chỉ sau một thời gian ngắn : Công việc đầy áp lực và lúc nào cũng phải xoay như chong chóng, chuẩn bị thư mời, thông cáo báo chí, panô quảng cáo, âm thanh, ánh sáng, bảng tên, bánh ngọt, cà phê... Đi qua đi lại lo lắng quá giờ họp báo gần một tiếng đồng hồ mà cánh phóng viên chưa ai thèm tới, loay hoay đến toát mồ hôi khi máy in trở chứng, tới giờ họp báo vẫn chưa có thông cáo báo chí để phát. Rồi thì liên hệ khách hàng, cười nói, bắt tay, thậm chí, gạ cả câu hỏi cho những phóng viên trẻ mới vào nghề... Mỗi ngày phải đối phó với những thứ lớn lao hoặc vặt vãnh, dường như chẳng liên quan gì đến nhau... Thịnh thoảng lại bị hện hò, những cuộc gặp nhập nhằng giữa công việc và riêng tư. Và sau đó là gạ gẫm, tán tỉnh, có khi dọa dẫm... Những mâu thuẫn giữa việc giữ gìn lòng tự trọng và trách nhiệm bảo vệ đối tác, chiều ý khách hàng làm tôi mệt mỏi. Bởi cứ phải chuẩn bị tư thế để đối phó nên tôi trót biết về những người đàn ông chung quanh mình rõ trước khi có thể bắt đầu yêu thích bất cứ ai trong số họ... Nghe tôi than thở, mẹ bảo rằng số phận của tôi có thể đang ở đâu đó xa hơn, ngoài môi trường mà tôi đang sống. Tôi liền gửi lý lịch lên CLB làm quen trên mạng, và tin rằng đó là một cách tương đối thận trọng để tìm kiếm số phận của mình.

Hai ngày sau khi đăng ký, tôi nhận được đúng ba cái email, Tuyên từ Hà Nội, Nam ở Sài Gòn, và một người khác du học tận bên Nhật, có giọng điệu hơi khoe khoang và ngạo nghễ. Tôi delete thư của người thứ ba và trả lời hai thư còn lại...

Được bốn năm tháng gì đó, khi tôi bắt đầu quên mất họ đã viết những gì trong lá thư đầu tiên gửi cho tôi thì Nam đề nghị : “Hay là mình gặp nhau đi!”.

Chúng tôi hẹn nhau ở Friends. Quán nhỏ và lịch sự, nhạc rất êm, chỉ có một thanh niên trẻ vừa phục vụ, vừa chỉnh nhạc, vừa tính tiền. Từ đó về sau, nhiều lần chúng tôi ngồi ở chiếc bàn ngay sau khung cửa kính màu nâu của Friends, nhìn sang khách sạn nhỏ đối diện, nơi những cặp tình nhân già có, trẻ có dắt nhau đi vào rồi lại trở ra, chóng vánh, chỉ tôi với Nam ngồi đó mãi, nhìn họ đến rồi đi...

Tôi không có ấn tượng gì nhiều về ngoại hình của Nam, cao hơn mét bảy, ba mươi hai tuổi và bắt đầu có bụng, da nâu, mắt đen, hiền lành sau cặp kính trắng... Y chang một mẫu người của computer, quen thuộc với những trang web và thứ ngôn ngữ siêu văn bản, mẫu người mà tôi tưởng tượng khi anh cho biết mình là kỹ sư phần mềm. Đôi khi Nam nói chuyện khá hài hước, nhưng luôn điềm tĩnh và chậm rãi. Anh hỏi :

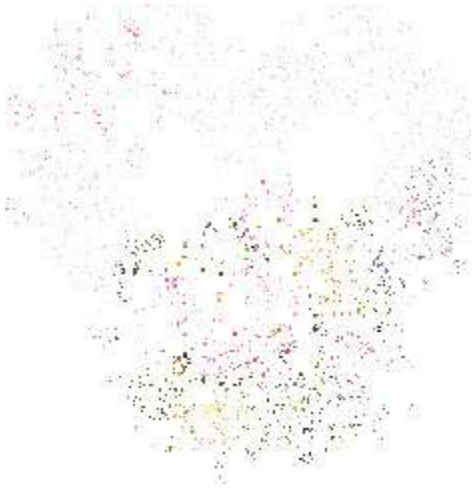
- Em uống gì ?

- Gì cũng được.

- Tonic ghen ?

Tôi gật đầu. Đó là thứ nước trong vắt, chứa ký ninh,ngọt ít, đắng nhiều, có ga, vị là lạ. Nam cười nhẹ, bảo : “Anh thích thứ này lắm, uống nó thấy... hay hay”. Tôi nói, em đang đợi anh kể câu chuyện về chocolate. Nam lại cười, mắt hấp háy, và kể câu chuyện về hai người yêu nhau, cô gái chỉ uống cà phê đen còn chàng trai thích chocolate nóng. Mỗi khi họ vào quán, bất cứ quán nào, người phục vụ đều luôn đưa nhâm ly của người này cho người kia. Sự nhầm lẫn đó ban đầu làm họ thấy thú vị, nhưng dần dà, lại khiến cô gái có cảm tưởng là người yêu mình hơi yếu đuối, vì mọi người vẫn cho rằng chocolate là thứ uống dành cho phụ nữ. Và họ chia tay nhau... bắt đầu từ món chocolate nóng. Câu chuyện đó cứ vảng vất trong đầu tôi mãi,nhất là khi mẹ đặt lên bàn tôi một ly chocolate vào mỗi sáng. Món chocolate ấy đối với tôi giống như một hồi ức êm đềm của thời thơ ấu. Đó là món khoái khẩu của ba, rồi sở thích ấy thành thói quen của mẹ, và của tôi... Từ khi chia tay ba, mẹ đâm ra ghét cay ghét đắng món chocolate, nhưng thói quen pha cho tôi một ly vào mỗi sáng thì không sao bỏ được...

Bây giờ mỗi tuần tôi gặp Nam một lần, hoặc xem kịch, hoặc đến ngồi nghe nhạc cả buổi ở Friends, lẫn trốn cái nóng và sự ồn ào của Sài Gòn những ngày cuối tuần... Mỗi lần, Nam lại hỏi câu quen thuộc, với ngữ điệu

quen thuộc: “Tonic ngen, em ?”. Chỉ có điều, lần sau Nam xin vài lát chanh, ly tonic có thêm mùi thơm nhẹ nhàng, chua chua và vị đắng dịu của vỏ chanh. Lần sau nữa, tôi nói : em thấy người ta cho chút muối. Bỏ vào, nước sẽ sủi lên, thấy không ? Và tonic thêm vị mặn nơi đầu môi... Nam nhấp một ngụm : “Bây giờ mới thiệt là ngon !”.

Từ đó, tôi có những buổi tối về nhà, mệt lả vì cả ngày phải đi qua đi lại, nói nói cười cười, ra lệnh và vâng dạ, thấy rất thèm một ly tonic với muối và chanh... Nhưng lần ngồi ở Friends, nhìn những đôi tình nhân khoác tay nhau đi như lướt qua bên ngoài cửa kính, tôi cứ đợi Nam nói một điều gì đó... Nhưng anh im lặng mãi. Chỉ có một lần, Nam thổ lộ rằng anh có một niềm say mê nhỏ, đó là rùa. Nhưng nhà cửa bây giờ chật chội, không có chỗ cho nó sống. Anh lặp đi lặp lại:

- Sao anh thích nuôi một con rùa quá.

Tôi bảo :

- Em thì không thích những con vật, em chỉ thích trồng cây.

Nam yên lặng một chút rồi nói, rất nghiêm túc :

- Có sao đâu. Rùa cũng dễ sống lắm, sau này em cứ trồng cây và anh nuôi rùa, mình có thể cho nó bò loanh quanh những cái cây của em.

Tôi tự hỏi mình có nên xem đó là một lời tỏ tình hay không. Rồi quyết định là không. Tôi không thích nghe một lời tỏ tình mà lại phải tự hỏi

không biết đó có thật là một lời tỏ tình hay không ? Tôi giả vờ làm ngơ và Nam cúi đầu thỉnh lặng.

Tôi vẫn nhận mail và reply cho Tuyên mỗi tuần. Tuyên hỏi số điện thoại nhưng tôi không cho. Tôi nghĩ giọng nói có thể gây nhiều nhầm lẫn trong việc nhận biết một con người. Tôi vẫn thích sự thận trọng của những lá thư hơn, cho đến khi có thể gặp nhau trực tiếp.

... Một tuần ở Hà Nội, tôi xoay như chong chóng với chương trình ra mắt sản phẩm mới của hãng Z. Lại họp báo, tiệc tùng, quay phim quảng cáo, bắt tay, cười nói... Lần nữa mãi mới gặp được Tuyên. Thật tình, tôi không mấy bất ngờ trước vẻ hào hoa lịch thiệp và cả giọng nói nhỏ nhẹ như vuốt dọc sống lưng của Tuyên... Nhưng có điều gì đó làm tôi không thấy thoải mái ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên ở một quán kem nhỏ gần hồ Gươm. Có lẽ, bởi Tuyên ăn mặc và xử sự trịnh trọng quá, giống như những người tôi vẫn phải bắt tay trong phòng họp.

Tuyên gọi :

- Cho hai chocolate nóng.
- Không đâu - Tôi lắc đầu - Em uống tonic, với muối và chanh.

Tuyên quay sang nhìn tôi, cau mày :

- Em thích uống chocolate cơ mà ?

Tôi ngẩng lên, nhìn khuôn mặt điển trai xa lạ của Tuyên, bất giác thở dài, và chợt nhận ra là thậm chí mình có thể thở dài hàng trăm lần nữa, vì có điều gì đó nặng nề lắm cứ chặn ngang lồng ngực. Tôi thấy thêm một ly tonic đắng đắng, mặn mặn, lạnh ngắt, và vị ngọt thì đọng đầu đó, không phải trên môi, không phải trên đầu lưỡi, mơ hồ, hoang đường, như không hiện hữu trong vị giác mà là trong cảm thức. Giữa tia suy nghĩ nào đấy vừa thoáng qua về vị ngọt trong ly tonic, tôi chợt nhận ra tình yêu cũng giống như lời tỏ tình. Nó có thể bắt đầu và kết thúc bằng một thứ nước uống ở quán cà phê. Nó có thể bắt đầu từ nỗi nhớ, không phải chính con người ấy, mà là khoảng không gian, những cảm xúc bao quanh mỗi khi ta ở bên người ấy. Sự bình yên. Tôi nhận ra mình rất nhớ một giọng nói, trầm ấm với câu hỏi quen thuộc dịu dàng : “Tonic nhen, em ?”... Tôi kể cho Tuyên nghe câu chuyện mà Nam đã kể. Tuyên lắc đầu : Chỉ vì câu chuyện ngớ ngẩn đó

mà em không uống chocolate nữa à? Tôi nói, không phải, mẹ vẫn bắt em uống chocolate mỗi sáng, chỉ đơn giản là bây giờ sở thích của em thay đổi rồi. Thế thôi. Dạo trước, tôi có lên thăm ba vài ngày. Người đàn bà kia sống cùng ba tôi trong căn nhà gỗ, giữa vườn cà phê rộng mênh mông, suốt ngày chỉ ở nhà đọc sách, nấu nướng và làm thơ, tỏ vẻ quyến luyến yêu thương tôi đúng kiểu một người đàn bà hiếm muộn... Ba có vẻ hài lòng với sự yếu đuối và phục tùng của bà, với những buổi chiều ngồi tán chuyện cà phê lên giá hay xuống giá, tình hình chiến sự thế giới ảnh hưởng đến kinh tế ra sao với mấy ông hàng xóm ở trang trại bên cạnh. Những ngày tôi ở đó, mỗi sáng lại có ba ly chocolate nóng hổi đặt trên bàn, mùi hương ngọt ngào lan ra cả nhà, thấm vào từng thớ gỗ, từng giọt sương đọng trên lá cà phê thơm lừng. Trông họ có vẻ hạnh phúc. Tôi không nhận ra sự khác nhau của ly chocolate mẹ pha ở nhà và ở đây, có lẽ ba cũng vậy. Nhưng khi về, tôi nói với mẹ là ba thường uống chocolate nhưng bà ta không pha ngon như mẹ. Mẹ cười mãn nguyện : “Dù sao, mẹ cũng đã pha món đó hai mươi mấy năm rồi còn gì...”. Tôi mỉm cười, ôm lấy vai mẹ và nhớ về ngôi nhà gỗ với hai con người chấp nối hạnh phúc, chợt hiểu tại sao ba lại bỏ mẹ để đến nơi ấy. Tình yêu không phải là một thói quen. Mẹ đã pha chocolate cho ba không phải vì tình yêu, mà vì thói quen. Còn người đàn bà ấy... bà nói rằng, bà không biết mình yêu ba tôi nhiều đến đâu, nhưng bà yêu vô cùng cái không gian có ba ở đó. Những buổi sáng cao nguyên trong trẻo hơn, hoa cà phê trắng hơn và thơm hơn. Bà cảm thấy việc thức dậy, nấu nước sôi rồi khuấy tan bột chocolate trong ly vào mỗi sáng là công việc tuyệt vời nhất của một ngày...

Còn tôi, tôi đã uống chocolate mãi, từ những ngày mới tự biết cầm ly uống nước, từ những ngày xa xưa khi còn cảm thấy niềm hạnh phúc gia đình như hòa tan trong ly chocolate bốc khói, cho đến những ngày hiện tại khi cảm thấy trong đó nỗi xót xa vì bị bỏ rơi vẫn xát vào trái tim của mẹ. Cho đến khi một người xa lạ mời tôi thử nước khác, trong vắt và có vị lạ lùng... Tôi nói với Tuyên rằng, tôi vô cùng xin lỗi, vì chỉ đến khi Tuyên mời chocolate tôi mới nhận ra là tôi không thích nó. Và khi nghe Tuyên tỏ tình,

chính xác là tỏ tình, ngay trong buổi đầu gặp mặt thì đầu óc tôi chỉ quay quắt nhớ về một người đã tỏ tình bằng những con rùa mà thôi...

Shmily

Ông bà tôi đã cưới nhau được hơn nửa thế kỷ và họ cứ luôn hay chơi một trò đặc biệt của họ hằng ngày. Mục tiêu của trò chơi là một người phải viết từ "shmily" ở một bất ngờ quanh nhà, còn người kia sẽ đi tìm.

Ông bà tôi từ đó lên gờ cửa sổ. Nó được viết lên hơi nước còn đọng lại

trên gương sau vòi nước nóng.

Bà còn lật từng tờ của tập giấy nháp trên bàn để tìm thấy "shmily" trên tờ cuối cùng.

Những mảnh giấy nhỏ với chữ "shmily" được viết nguệch ngoạc được tìm thấy khắp nơi, có khi được nhét vào trong giày hoặc dưới gối. Từ "shmily" bí ẩn này gần như trở thành một phần trong ngôi nhà của ông bà tôi, cũng giống như đồ đạc vậy.

Thái độ hoài nghi và sự thực dụng ngăn cản tôi tin vào tình yêu nồng nàn và lâu dài. Cho đến khi tôi khám phá được "trò chơi" của ông bà tôi. "Trò chơi" đi tìm từ "shmily" cứ tiếp diễn, cho đến khi bà bị bệnh ung thư. Bà yếu dần và không dậy được khỏi giường nữa. Và một ngày kia, tất cả chúng tôi đều phải đối diện với một thực tế đau lòng: Bà mất. "Shmily" được viết nguệch ngoạc bằng màu vàng trên một dải lụa hồng đặt cạnh giường bà vào hôm bà mất. Khi tất cả họ hàng và những người quen biết đã đi về, ông tôi lại gần giường bà nằm và bắt đầu hát cho bà nghe. Giọng ông khàn và

nghe. Tôi không bao giờ quên được khoảnh khắc ấy. Vì tôi biết tôi đã được chứng kiến một tình yêu không bao giờ chết. Tôi hỏi ông tôi, sau bao nhiêu năm, rằng "shmily" có nghĩa là gì. Và lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, tôi được biết "shmily" đơn giản là "See how much I love you"

CHUYỆN HAI ANH EM

Hai anh em bụi đời đi qua đường, chợt cu anh chụp trúng một cái bánh kem của thằng nhóc ngồi sau xe mẹ nó làm rơi, thằng bé gào khóc đòi cái bánh, cu anh liền chạy theo xe đưa cho chú bé, nhưng mẹ nó ngoái lại, giật vội cái bánh quăng ngay xuống đường, bà rít lên "Dơ rồi, để mẹ mua cho cái khác..."

Cu anh nhìn cái bánh lăn long lóc dưới đường, nó tiếc đứt ruột nhưng ngoảnh đi, đường hoàng quay lại chỗ cu em đang đứng như trời trồng bên đường. Nó xòe năm ngón tay dính đầy kem trước mũi cu em và hào phóng "

Ngon không, cho em bốn ngón đó " và nó thè lưỡi liếm vào đúng ngón tay út.

MẪU BÁNH MỠ

Một lần trong chiến tranh thế giới thứ hai có hai người tù Do thái trốn khỏi trại tập trung, họ chạy thực mạng và quyết định chia làm hai ngả. .

Người tù già hơn nắm chặt tay người tù trẻ, ông dẫn đi một lúc rồi nói "Này cháu, ta chỉ có một mẫu bánh mỳ, cháu hãy cầm lấy, ta già rồi, chịu đói được lâu hơn cháu. ..Nhưng cháu hãy hứa với ta rằng : chỉ khi nào cháu không còn cách nào, không còn một cách nào khác để có cái ăn thì cháu mới giở miếng bánh này ra. . Trong rừng có nhiều thứ ăn được, nếu đến chỗ có dân cháu có thể làm thuê kiếm miếng ăn. .Đường từ đây về nhà còn xa lắm, và nếu trong túi vẫn còn một miếng bánh thì cháu vẫn còn có thể chịu đựng được mọi gian truân..."

Người tù trẻ cảm động, hứa với ông già, nắm chặt lấy mẫu bánh mỳ rồi lao đầu chạy. ..

Ròng rã bao nhiêu ngày đêm anh nhắm hướng quê nhà mà chạy, khi thì phải lẩn lút trong rừng, khi thì băng cánh đồng. Anh hái quả rừng, lội suối tìm cá, khi gặp những người chần cừu anh bẻ củi đến cho họ để nhận một bát sữa, hay một miếng thịt cừu thơm lừng. .

Đã có lúc anh tưởng chừng không còn cách nào khác để có một miếng ăn, Tránh né bọn Đức, anh lẩn lút vòng qua đầm lầy trong cái nóng hầm hập, xung quanh chỉ một màu xám xịt của lau sậy. ..không biết bao nhiêu lần anh rút mẫu bánh mỳ đã khô cứng như đá. .ra khỏi túi, anh ngăm cái gói nhỏ gói bằng một miếng vải thô, quấn thật chặt và buộc bằng một sợi dây gai thắt nút, cái gói chỉ bằng nửa miếng xà phòng, chắc mẫu bánh mỳ còn bé hơn, song anh vẫn nuốt nước miếng, nghĩ đến vị bột ngọt ngào trên đầu lưỡi, chắc là có chút ẩm mốc. .. anh nhìn trừng trừng cái gói nhỏ rồi lại đút vào túi, bởi anh kinh hoàng nghĩ đến ngày mai, túi rỗng không mà đường thì còn xa vắng. Cứ thế anh đi ròng rã và cuối cùng cũng đến cái ngày anh ngã nhào vào tay người thân. ..Sau những phút vui sướng khóc cười Anh vùng dậy, rút ra cái gói nhỏ đã biến hình thành một khối cứng song vẫn được quấn rất chặt, anh nói " mẹ ơi, nhờ mẫu bánh này đây mà con thoát chết trở về. ." anh cảm động gỡ nút dây, mở lần vải bọc và sững sờ : đó chỉ là một miếng gỗ được gọt đẽo vuông vức như một mẫu bánh mỳ !

Viết trên cát

Một đôi bạn thân cùng nhau đi du lịch. Trong một lần tranh luận, họ cãi nhau, một người đã tát người kia. Người bị tát cảm thấy bị xúc phạm, không nói gì mà chỉ viết lên cát: "Hôm nay người bạn thân của tôi đã tát tôi".

Họ tiếp tục chuyển du lịch đến một vùng hoang vu, người bị tát suýt bị cát vùi, may mắn được bạn cứu. Tỉnh lại, người đó lại khắc lên đá: "Hôm nay người bạn tốt của tôi đã cứu tôi". Đứng bên cạnh, người bạn hiếu kỳ hỏi: "Tại sao lúc mình tát cậu, cậu lại viết lên cát, bây giờ lại khắc lên đá?"

Người này trả lời: "Khi bị bạn làm tổn thương nên viết vào nơi dễ quên, gió sẽ thổi lấp đi. Ngược lại, nếu được giúp đỡ hãy nên khắc sâu trong đá"

lòng. Ở nơi đó, bất cứ ngọn gió nào cũng không thể xoá lấp được." Bạn bè nếu xảy ra va chạm là nhất thời vô tâm, giúp đỡ mới là thật lòng. Hãy quên đi những gì bạn bè đã gây ra, ghi nhớ sự giúp đỡ của họ, chúng ta sẽ thấy trên thế giới này toàn là bạn tốt.

Chiếc hộp tình yêu

Có một người cha đã quở phạt đứa con gái 3 tuổi của mình vì tội lãng phí cả một cuộn giấy gói quà màu vàng. Tiền bạc eo hẹp, người cha nổi giận khi đứa bé cắt cuộn giấy quý ra thành từng mảnh nhỏ trang trí một cái hộp giấy. Sáng sớm hôm sau, đứa con gái nhỏ vẫn mang hộp quà đến nói với cha:

“Con tặng bố!”. Người cha cảm thấy bối rối vì cơn giận dữ của mình tối hôm trước nhưng rồi cơn giận dữ lại bùng lên khi ông mở ra, thấy cái hộp trống rỗng. Ông mắng con gái: “Bộ con không biết là khi tặng quà cho người nào thì trong hộp phải có một cái gì chứ?”. Đứa con gái nhỏ ngược nhìn cha, nước mắt rưng rưng, thưa: “Bố ơi, đó đâu phải là cái hộp rỗng, con đã thổi đầy những nụ hôn vào hộp để tặng bố mà!”. Người cha giật mình. Ông vòng tay ôm lấy đứa con gái nhỏ cầu xin con tha thứ. Đứa con gái nhỏ, sau đấy không bao lâu, qua đời trong một tai nạn. Nhiều năm sau, người cha vẫn khư khư giữ cái hộp giấy bên mình, mỗi khi gặp chuyện nản lòng, ông lấy ra một nụ hôn tưởng tượng và nghĩ đến tình yêu mà đứa con gái bé bỏng của ông đã thổi vào chiếc hộp. Trong đời sống, chúng ta đã và sẽ nhận được những chiếc hộp quý giá chứa đầy tình yêu và những nụ hôn vô tư từ con cái của chúng ta, từ bạn bè, gia đình và từ thượng đế. Trên đời này, chúng ta không thể có được tài sản nào quý giá hơn những chiếc hộp chứa đầy tình yêu vô tư như thế.

Chạy đi, Patti, chạy đi!

Ngay từ nhỏ, Patti Wilson đã được bác sĩ cho biết cô bị bệnh động kinh. Cha cô, Jim Wilson, là người thường xuyên tập chạy bộ vào mỗi buổi sáng. Một ngày nọ, Patti nói với cha: "Cha ơi, con rất muốn chạy với cha hằng

ngày, nhưng con sợ sẽ bị lên cơn ". Cha cô bảo: "'Nếu con bệnh thì cha đã biết cần phải làm gì, đừng sợ, chúng ta sẽ cùng bắt đầu chạy". Thế rồi họ chạy mỗi ngày. Thật là kỳ diệu, cô gái đã không bị lên cơn lần nào. Sau một vài tuần, Patti nói: "Cha ơi, con thật sự muốn phá kỷ lục thế giới, quãng đường chạy dài của nữ". Cha cô tìm trong cuốn sách các kỷ lục Guinness thế giới và biết rằng khoảng cách lớn nhất có người đã chạy là 80 dặm. Lúc đó Patti mới vào năm đầu tiên của trung học, cô tuyên bố: "Con sẽ chạy từ quận Cam tới San Francisco (cách nhau 400 dặm). Lên năm thứ hai con sẽ chạy tới Portland, Oregon (khoảng hơn 1.500 dặm), năm thứ ba tới St. Louis (khoảng 2.000 dặm) và năm cuối con sẽ chạy tới Nhà Trắng (khoảng hơn 3.000 dặm). Patti đầy nghị lực và hăng hái, cô chỉ coi bệnh của mình như một điều "bất tiện ". Cô không bận tâm nhiều vào cái mình mất đi mà chỉ tập trung vào điều cô đang có. Vào năm đó, cô hoàn thành cuộc chạy đến San Francisco. Cha cô chạy bên cạnh cô suốt quãng đường và mẹ cô - một nữ y tá lái xe theo để đề phòng mọi trường hợp có thể xảy ra. Vào năm thứ hai, các bạn học của Patti ủng hộ cô. Họ dựng lên một áp-phích quảng cáo khổng lồ ghi "Chạy đi, Patti, chạy đi!" (Run, Patti, run! - và nó đã trở thành khẩu hiệu của cô cũng như tựa đề cuốn sách sau này cô viết). Trên đường thực hiện cuộc chạy đường dài mà đích đến là Portland, Patti bị nứt xương cổ chân.

Bác sĩ nói với cô cần phải dừng chạy: "Tôi cần phải cố định khớp mắt cá của cháu để cháu không bị tật vĩnh viễn ". "Bác sĩ không hiểu rồi - cô nói - đây không phải là ý nghĩ bất chợt, nó thật sự là ước mơ tận đáy lòng cháu. Cháu không làm điều này vì bản thân cháu. Cháu làm vậy để phá tung những xiềng xích trong suy nghĩ của nhiều người. Có cách nào, để cháu có thể tiếp tục chạy không ạ?". Bác sĩ cho cô một chọn lựa, ông sẽ chỉ băng bó lại thay vì bó bột cố định chân cô. Ông cảnh báo rằng nó sẽ sưng tấy lên và rất đau. Nhưng Patti đã hoàn thành đường chạy đến Portland cùng với thống đốc bang bên cạnh trên dặm đường cuối cùng. Trên báo đầy những dòng tin với tiêu đề " Vận động viên chạy đường dài siêu đẳng Patti Wilson đã hoàn thành cuộc marathon cho người bệnh động kinh vào sinh nhật lần thứ 17".

Sau bốn tháng chạy gần như liên tục từ bờ tây sang bờ đông, Patti đã tới Washington và bắt tay tổng thống Hoa Kỳ. Cô nói với ông: "Cháu muốn mọi người biết rằng người bị động kinh chỉ là những con người bình thường với cuộc sống bình thường". Nhờ vào sự cố gắng không ngừng của mình, Patti đã kêu gọi được nhiều triệu đô la đóng góp để mở 19 trung tâm chữa bệnh động kinh.

Patti cần thật ít để có thể làm được thật nhiều như vậy. Còn bạn thì sao ? Bạn có thể làm gì để vượt lên chính bản thân khi có đầy đủ sức khỏe?

HẤT NÓ XUỐNG VÀ BƯỚC LÊN TRÊN

Một câu chuyện ngụ ngôn kể rằng: Có một người nông dân nọ có một con lừa già. Một hôm, con lừa bị rơi xuống cái giếng khô cạn và đau đớn kêu la thảm thiết. Sau khi bình tĩnh đánh giá tính hình, vì thương cho con lừa, mình.

Cuộc sống là như vậy đó. Nếu Ta đối mặt với các vấn đề của mình một cách tích cực và quả cảm, khước người nông dân đã quyết định nên nhanh chóng giúp nó kết thúc sự đau đớn. Anh gọi thêm mấy người hàng xóm để cùng lấp đất chôn con lừa tội nghiệp. Lúc đầu, con lừa thêm phần kinh hoàng vì những gì người ta đang làm đối với nó. Nhưng khi từng tảng đất được hất xuống giếng liên tiếp theo nhau ập trên vai nó, một ý nghĩ chợt lóe lên: Cứ mỗi lần một tảng đất rơi đè lên vai, nó lại lắc mình cho đất rơi xuống và ngoi lên trên ! Và nó đã làm như vậy, từng chút từng chút một, với một lời thần tự nhủ và tự cổ vũ: “ Nào mình hãy hất nó xuống và bước lên trên, hất nó xuống và bước lên trên...” Mặc cho sự đau đớn ê ẩm phải chịu sau mỗi tảng đất ập xuống, mặc cho sự bi đát cùng cực của tình huống đang gánh chịu, con lừa tiếp tục chiến đấu chống lại sự hoang mang, hoảng sợ, tiếp tục theo đúng phương châm “hất nó xuống và bước lên trên”. Và không bao lâu sau, cuối cùng dù bị bầm dập và kiệt sức, con lừa già đã vui mừng đặc

thăng bước lên khỏi miệng giếng. Những gì như sẽ đè bẹp và chôn sống nó, trên thực tế đã cứu sống nó. Tất cả đều nhờ vào cái cách mà con lừa đã can đảm đối diện với nghịch cảnh của từ sự hoảng loạn, sự cay đắng và sự tự thương hại, thì những nghịch cảnh tưởng chừng có thể chôn vùi chúng ta, lại sẽ tiềm ẩn trong chính nó những phần thưởng không ngờ tới. Hất nó xuống và bước lên trên, hãy can đảm bước từng chút một ra khỏi cái giếng mà chúng ta đang gặp phải.

Tại sao phụ nữ lại khóc

Một cậu bé hỏi mẹ:

- Tại sao mẹ lại khóc?

Người mẹ đáp:

- Vì mẹ là một phụ nữ.

- Con không hiểu mẹ ❖ cậu bé thốt lên.

Người mẹ ôm chặt con và âu yếm:

- Con không bao giờ hiểu được, nhưng nó là như thế đấy.

Thời gian trôi đi, cậu bé lại hỏi cha:

- Sao mẹ lại khóc hả cha?

- Tất cả phụ nữ đều như thế, con yêu ạ

- người cha mỉm cười đáp.

Cậu bé lớn dần lên và khi cậu trở thành một người đàn ông nhưng vẫn thường tự hỏi: Tại sao phụ nữ lại khóc Cuối cùng anh tìm đến một nhà hiền triết. Nghe hỏi, nhà hiền triết ôn tồn nói:

Khi Thượng đế tạo ra phụ nữ, người phải làm cho họ thật đặc sắc. Người làm cho đôi vai họ cứng cáp để che chở được cả thế giới, đôi tay họ mát lành để che chở sự yêu thương, và người cho họ một sức mạnh tiềm ẩn để mang nặng đẻ đau. Người cho họ một sự dũng cảm để nuôi dưỡng và chăm sóc gia đình, người thân, bạn bè ngay cả những lúc mọi người dường như buông trôi, và dù có nhọc nhằn đến mấy đi nữa họ cũng không bao giờ than thở?. Người cho họ tình cảm để họ yêu thương con cái ở mọi nghĩa

trên đời, ngay cả những lúc con cái họ gây cho họ đau khổ. Người cho họ sức mạnh để chăm sóc người chồng của họ, tránh vấp ngã vì người tạo dựng họ từ những xương sườn của người đàn ông để bảo vệ trái tim anh ta? Người cho họ sự khôn ngoan để biết rằng một người chồng tốt sẽ không bao giờ làm tổn thương vợ mình, hiểu rõ sự chịu đựng của người phụ nữ và cô ta luôn thấp thoáng sau mỗi thành công của người chồng. Để làm được những việc chọc nhảu đó, người cũng cho họ giọt nước mắt để rơi, để họ sử dụng bất cứ lúc nào và đây là điểm yếu duy nhất của họ. Khi con thấy họ khóc, hãy nói với họ con yêu họ biết bao. Và nếu họ vẫn khóc, con hãy làm trái tim họ được bình yên.

Đây là một bức thư của một người cha gửi cho con trai của mình có nhan đề là : **"Làm cha nên nhớ..."**

"Con ơi ! Con ngủ,má đỏ kề tay, tóc mây dính trên trán. Cha mới lén vào phòng con... Cha muốn thú tội với con: lúc này khi đọc báo bên phòng sách đột sóng hối hận xâm chiếm tâm hồn cha. Cha đã hơi nghiêm khắc với con hôm nay. Sáng ngày, trong khi con sửa soạn sách vở đi học, cha đã rầy con chỉ vì con quệt chiếc khăn ướt lên đầu mũi con thôi, cha đã mắng con vì giày con không đánh bóng, cha đã la con khi con ném đồ chơi của con xuống đất. "Trong lúc điểm tâm cha lại khiển trách con nữa : con đánh đổ sữa, con nuốt vôi mà không nhai, con tỳ khuỷu tay lên bàn, con phết bơ lên bánh nhiều quá... Khi đi, con quay lại chào cha: "Thưa cha con, con đi !" và cha đã cau mày: "Ngay người lên !", "Buổi tối, khi đi làm về, cha thấy con đang chơi bi ngoài đường, đầu gối quỳ xuống đất, tất rách hở cả chân. Cha đã làm nhục con trước mặt bạn bè, bắt con đi trước mặt cha đến tận nhà... "Tất đắt tiền, nếu may phải bỏ tiền ra mua, may mới tiếc của mà giữ gìn nó !" (Con thử tưởng tượng xem, có ai là cha mà lại mắng con như vậy không?). "Rồi con nhớ không? Tối đến, trong khi cha đọc sách, con rón rén

vào phòng cha. Cha ngừng lên, giọng bất bình hỏi :
"Cái gì ?". "Con không trả lời gì hết, nhưng trong một lúc xúc động không
nén lại được, con chạy lại, bá cổ cha, ôm cha với tình yêu thương mà trời
phật đã làm nảy nở trong lòng con, mà sự lạnh lùng của cha đã không làm
nó héo hon được... Rồi thì con lại chạy lên cầu thang.

"Con ạ ! Chính cái lúc đó quyển sách ở trên tay cha rơi xuống và một nỗi sợ
ghê gớm xâm chiếm tâm hồn cha. Cái thói hay chỉ trích, trách mắng đã làm
cho cha thành như vậy đó : thành một người cha gắt gỏng. Cha đã phạt con
vì con còn quá trẻ con mà cha bắt con làm như người lớn. Không phải cha
không thương con đâu, nhưng cha đã đòi hỏi ở một đứa trẻ như con nhiều
quá, cha đã xét con theo gần bốn mươi năm kinh nghiệm sống của cha.

"Mà tâm hồn của con đại lượng, cao thượng, trung thực biết bao ! Trái
tim của con tuy nhỏ bé mà mệnh mệnh biết bao. Chỉ một sự hăm dọa tự
nhiên chạy lại hôn cha trước khi đi ngủ cũng đủ chứng minh điều đó. Thôi,
cha con mình quên những chuyện khác đi... Tối nay cha hồi hận lắm, ngồi
nếp bên giường con.

"Cha biết nếu con có nghe những lời cha nói với con đây thì con cũng
chẳng hiểu gì nhưng ngày mai, con sẽ thấy, cha sẽ thật sự là một người cha ;
cha sẽ là bạn của con, khi con cười cha sẽ cười, khi con khóc cha sẽ khóc.
Và nếu cha có muốn trách mắng con thì cha sẽ mím chặt môi, và sẽ lặp đi
lặp lại rằng:

-Con chỉ là một đứa trẻ con... một đứa trẻ con !

"Cha có lỗi, cha đã coi con như người lớn. Bây giờ nhìn con nằm trên
giường, mỗi một, tro tro, cha biết rõ rằng con chỉ là một đứa trẻ con.

"Mới hôm qua, con còn nằm trong tay mẹ, ngả đầu trên vai mẹ con...
Cha đã đòi hỏi con nhiều quá, nhiều quá lắm...".

Livingstone Larnod

Không Chịu Buông Tay

Vài năm về trước, vào một ngày mùa hè ở Florida, một cậu bé quyết định đi bơi ở con sông gần nhà. Trời thì nóng mà nước sông thì mát, cậu mừng rỡ hân hoan ào xuống, bơi ra giữa sông mà không để ý rằng một con cá sấu đang bơi lại phía sau! Cùng lúc đó, mẹ cậu bé đang ở trong nhà và khi nhìn ra cửa sổ, bà hoảng hốt khi thấy con cá sấu tiến ngày càng gần cậu con trai hơn! Hoảng sợ tột độ, bà mẹ lao ra, nhanh gấp nhiều lần cậu bé khi cậu chạy đi bơi, vừa chạy, vừa hét gọi con trai. Nghe tiếng mẹ gọi, cậu phát hiện ra con cá sấu và bơi ngược trở lại về phía bờ-nơi người mẹ đang hoảng hốt đứng chờ.

Nhưng quá muộn, đúng khi cậu bơi tới bờ thì cũng là lúc con cá sấu đớp được chân cậu! Từ trên bờ, người mẹ chạm một giây, chớp lấy cánh tay cậu. Và bắt đầu một trận kéo co không cân sức. Con cá sấu khỏe hơn người mẹ rất nhiều, nhưng người mẹ còn quá nhiều tình thương và không thể buông tay. Lúc đó, một bác nông dân đi qua, nghe tiếng kêu cứu vội vã của người mẹ nên đã vội vã lấy 1 chiếc gậy to ra cùng chiến đấu với con cá sấu! Con cá sấu đành thả chân cậu bé ra.

Sau hàng tuần, hàng tuần trong bệnh viện, cậu bé đã được cứu sống. Nhưng chân cậu có một vết sẹo rất to, trông rất khủng khiếp - bằng chứng của lần bị cá sấu tấn công. Một phóng viên tới gặp cậu bé khi cậu đã hoàn toàn bình phục. Phóng viên này hỏi cậu bé có thể cho xem vết sẹo được không. Cậu bé kéo ống quần lên, để lộ vết sẹo cho phóng viên chụp ảnh. Và phóng viên nọ đã nói rằng vết sẹo này cậu bé sẽ không thể nào quên!

- Không đâu, hãy nhìn tay cháu đã! - cậu bé nói rồi kéo tay áo lên. Trên tay áo của cậu là một vết sẹo to,

thậm chí còn sâu hơn cùng với những vết cào xước rất đậm và kéo dài do móng tay của mẹ cậu - khi người mẹ dồn tất cả sức lực và yêu thương để giữ lại đứa con trai yêu quý. Cậu bé nói với phóng viên:

- Chính vết sẹo này cháu mới không bao giờ quên được! Và cháu tự hào về nó, tự hào vì mẹ cháu đã không chịu buông tay

2 đô la và 1 giờ

Một người cha đi làm về rất muộn, mệt mỏi và bức bối sau một ngày bận rộn ở cơ quan. Ông vừa về đến nhà, đưa con trai năm tuổi đã ngồi chờ từ lúc nào và hỏi:

- Bố ơi, con hỏi bố một câu được không?
- Được chứ, con hỏi gì - Ông bố đáp.
- Bố ơi, bố làm được bao nhiêu tiền một tiếng đồng hồ?
- Đó không phải là việc của con. Mà tại sao con lại hỏi một việc như thế hả ? - Ông bố hết kiên nhẫn.

- Con muốn biết mà - đứa con nài nỉ.
- Nếu con cứ khẳng khẳng đòi biết, thì bố sẽ nói. Bố làm được hai đôla một giờ đồng hồ.

- Ôi - đứa bé rụt rè hỏi - bố cho con vay một đôla được không?

Ông bố rất bức mình:

- Nếu lý do duy nhất con muốn biết bố làm được bao nhiêu tiền chỉ là để vay mà mua mấy thứ đồ chơi vớ vẩn, thế thì mời con đi ngay vào phòng mình và ngủ đi. Hãy nghĩ xem tại sao con lại ích kỷ đến thế! Bố làm việc vất vả cả ngày, và không có thời gian cho những chuyện ấy đâu!

Đứa bé đi vào phòng đóng cửa. Ông bố ngồi xuống càng nghĩ càng cáu. Tại sao đứa con lại dám hỏi mình một câu như thế chứ?

Một giờ sau, khi đã bình tĩnh lại, ông bố nghĩ có thể đứa con rất cần tiền để mua một thứ gì đó, và nghĩ rằng mình đã quá nghiêm khắc với nó. Ông đi vào phòng con:

- Con ngủ chưa?
- Chưa ạ, con còn thức! - cậu bé nằm trên giường đáp.
- Bố suy nghĩ rồi, có thể bố đã quá nghiêm khắc. Đây là một đôla cho con.

Cậu bé cầm lấy rồi thò tay xuống dưới gối, lôi ra thêm mấy tờ tiền lẻ nữa. Ông bố thấy con có tiền từ trước lại cáu. Khi đứa con xếp thành một xếp tiền ngay ngắn, ông bố càu nhàu:

- Tại sao con lại vay thêm tiền khi con đã có rồi?

- Vì con chưa có đủ ạ! - Bỗng đứa trẻ ngẩng lên vui sướng - Bây giờ thì con có đủ rồi! Bố ơi, đây là hai đô la, con có thể mua một giờ trong thời gian của bố không?

Tiếng thì thầm

1.Con đừng lo khi những bước đi đầu tiên còn khiêm tốn. Tất cả những gì tốt đẹp nhất cũng đều bắt đầu từ nhỏ bé. Cây sồi to phát xuất từ một chiếc hạt nhỏ xíu. Từ hạt giống li ti trở lên những cây cối và bông hoa xinh tươi nhất. Một hạt yêu thương có thể thay đổi nhiều cuộc đời. Niềm tin, có thể làm nảy sinh hết biệc lạ lùng này đến việc lạ lùng kia. Con hãy biết ơn đối với tất cả những gì rất nhỏ bé trong cuộc đời. ..

Khi con biết ơn và quý trọng tất cả những điều tốt đẹp trong cuộc đời thì tình yêu tuôn chảy qua con. Hãy mở rộng trái tim mình để cho lòng nhân ái tuôn chảy mãi nhé, dù cuộc sống còn muôn khó khăn bao trùm. Nghĩ đến người khác, sống và cống hiến cho cộng đồng, con không còn chỉ sống cho riêng mình, đời sống của con là để phục vụ, cho tha nhân, cho tình yêu...Quên mình, con sẽ thấy những bất hạnh của riêng mình trở thành vô nghĩa...Lúc đó, con lại tìm được niềm hạnh phúc diệu kỳ mà không điều gì và không ai có thể tước đi được. Khi con yêu mến, hãy yêu mến hết lòng. Đừng bao giờ sợ thổ lộ tình yêu của con. Tình yêu thực ra không mù quáng, mà nó thấy được cái tốt nhất nơi người mình yêu, và như thế nó làm trời bật lên cái đẹp nhất.Hãy biết thông cảm thật nhiều, nhẫn nại thật nhiều và yêu thương thật nhiều, con nhé. Sống giống như con mong người khác đối xử với mình. Nhưng đừng làm thế vì nghĩ rằng con chỉ có thể làm như thế. Hãy làm như vậy bởi vì con muốn làm như vậy, thật sự từ đáy lòng mình.

2.Con hãy bay bổng như Sơn Ca, xa, xa trên những nơi cao vút và líu lo hát những lời ngợi ca cuộc sống. Cuộc sống sẽ thật tuyệt vời khi con cùng hòa nhịp với nó ! Hãy đưa mắt nhìn cái đẹp đang ẩn kín, như màn bạc sau mỗi đám mây đen. Khi con tập trung vào nó, đám mây cũng sẽ tan đi...Vẻ đẹp rải rác khắp nơi xung quanh con. Hãy mở mắt và khám phá. Nếu con

muốn tìm vẻ đẹp, con sẽ thấy nó. Còn nếu con muốn tìm cái xấu, cái xấu cũng đến ngay. Sự lựa chọn luôn thuộc về con.

3. Con hãy là một cuốn sách mở, trang sách nào cũng sẵn sàng cho mọi người được đọc. Khi không có gì để che giấu, con mới thực sự hoàn toàn tự do và thanh thản. Sống thẳng thắn và thành thật, hãy chia sẻ những gì con đang có trong tim mà không sợ bị ai chê cười. Đơn sơ như một đứa trẻ !

4. Có nhiều sự việc nho nhỏ trong đời sống thường ngày, những khó chịu vụn vặt, có thể dễ dàng đưa đến bất bình và chia rẽ. Khi con kéo căng một sợi dây thun, hoặc nó sẽ đứt, hoặc nếu bất ngờ con buông nó ra, nó sẽ co mạnh lại và làm con đau. Nhưng nếu con từ từ bình tĩnh, để nó trở về vị trí cũ một cách nhẹ nhàng, nó sẽ không đứt và cũng không làm con đau... Tình thương và sự cảm thông luôn luôn giúp ta san bằng mọi lối đi. Hãy biết tự cười mình, nhất là khi con bắt gặp mình đang trở nên quá nghiêm nghị. Hãy thư giãn để mọi căng thẳng biến tan. Con sẽ làm được nhiều hơn khi thành thơi, thoải mái.

Con hãy giữ cho tâm điểm sâu thẳm trong lòng mình được bình lặng như mặt hồ, để có thể cảm nhận, phản chiếu sáng suốt cái tốt, phân biệt cái xấu mà không bị méo mó. Khi một cánh cửa khép lại thì sẽ có một cánh cửa khác mở ra. Cánh cửa mới đó sẽ có nhiều điều kỳ diệu, lạ lùng và những bất ngờ đôi khi còn to lớn hơn nhiều. Mỗi hoàn cảnh đều có cái hay của nó. Đừng bao giờ buồn bực hay mất can đảm khi một cánh cửa khép lại trước mặt con. Cứ bình tĩnh đón nhận cuộc đời, càng trầm tĩnh bao nhiêu, con lại càng nhận ra những nội lực tiềm ẩn trong mình.

5. Tại sao, trong cuộc đời này, con không phải là người lạc quan, luôn trông đợi cái tốt nhất, tìm kiếm cái tốt nhất và tạo ra cái tốt nhất ? Sự lạc quan dẫn đến mạnh mẽ, còn bi quan dẫn đến yếu hèn và thất bại. Hãy để thần khí chiếu sáng trong con, hãy tạo nên xung quanh con một thế giới đầy vẻ đẹp, hài hòa và bình an. Khi con có cái nhìn lạc quan vào cuộc sống, con sẽ nâng mọi tâm hồn lên với mình, đem hy vọng và niềm tin đến cho những người con gặp. Lạc quan nảy sinh lạc quan và cứ thế... Con ơi, luôn luôn có niềm hy vọng trong cuộc đời, dù chỉ bắt đầu từ một tia sáng nhỏ.

6.Con được thấy một cái giếng sâu thăm, đen ngòm. Trên miệng giếng cài cái xô và một sợi dây thừng. Người ta thả cái xô xuống giếng, và khi nó được đưa lên từ vùng tối tăm đó, nó tràn đầy nước trong ngần và tinh khiết... Con nghe có tiếng thì thầm : " Ở đáy lòng mỗi tâm hồn đều có tính thiện. Con hãy dành thì giờ mà tìm kiếm cho đến khi thấy được nó, rồi hãy làm cho nó nổi trội lên..." Câu chuyện này được gửi khi Mĩ đang đánh Iraq, khi buổi bình minh với những người dân Baghdad chỉ đến sau những đợt oanh tạc của những Tomahawk, của những B2, F117A,... mà chủ nhân của nó George "War"

Bush và Tony "Witch Blair" đang ở trại David nghỉ ngơi và lo lắng cho đồng đầu đang cháy chứ không phải là máu của thường dân Iraq, của binh lính Iraq và cả binh lính Mĩ, Anh đang đổ. Giá mà mỗi người trong chúng ta đều có một "tiếng thì thầm" trong tâm khảm.... giá mà..... cuộc đời sẽ đẹp biết bao – Jet'aime la vie!

(Eileen Caddy)

Giữ lửa

Ngày xưa, gia đình tôi chỉ sống trên một con đò. Cha chèo chống, đổi hàng lên nguồn xuống biển. Suốt con sông nhỏ nhưng dài chỉ có một con đò duy nhất. Cuộc sống của gia đình thật lênh đênh ghềnh thác.

Một ngày nọ, giữa sông vắng, cha đã đánh mất cái bật lửa. Phải giữ lửa trong bếp suốt chuyến đi. Tối đến, cơn mưa trong gió chướng làm tắt ngấm bếp lửa. Lúc tanh mưa, mẹ bới tro lạnh, chỉ còn một cục than nhỏ xíu có lửa. Mẹ nhanh chóng gom một ít rác khô, kẹp cục than vào giữa. Mẹ thổi nhẹ, cục than từ từ sáng đều. Một lúc sau nùi rác từ từ bốc khói... Bếp lại đỏ lửa.Ngồi bên bếp lửa, mẹ đã dạy tôi cách giữ lửa than cho lâu tàn, phải ủ phải vùi ra sao. Nhen ngọn lửa mỏng thế nào để không tắt. Mẹ bảo, trong cuộc đời, có lúc con chỉ có một hòn than nhỏ và ngọn lửa mỏng cuối cùng.Tôi không phải là nhà thám hiểm, nhà địa chất hay thợ săn để ứng dụng cách giữ hay nhen lửa của mẹ khi ở giữa rừng hoang lạnh. Nhưng tôi sẽ có cách giữ và thắp lửa cho riêng mình. Tôi sẽ giữ một hòn than nhỏ, ngọn lửa mỏng cho tình yêu thương, hi vọng và tất cả những gì tốt đẹp...

trước khi nó nguội lạnh, tắt đi, biến mất. Để có dịp, tôi lại nhen nhóm thắp lên ánh lửa...

Trái tim mang nhiều “thương” tích

Một chàng trai đứng giữa đám đông và tuyên bố rằng mình có trái tim đẹp nhất. Thật vậy, nó hồng hào, hoàn hảo đến mức không hề có một vết thâm hay rạn nứt nào. Đám đông đều đồng ý rằng đó là trái tim đẹp nhất họ từng thấy. Đúng lúc ấy, có một cụ già xuất hiện. Ông ngắm nghía trái tim của chàng thanh niên, rồi vừa từ từ mở khuy áo vừa nói chậm rãi: “Trái tim của tôi đẹp hơn của cậu nhiều!”. Mọi người nhìn trái tim ông lão: Nó dị dạng với những vết sẹo lồi lõm, chằng chịt, lại còn có cả những phần của quả tim như đã bị cắt đi, để lại những rãnh khuyết, lại có những mảnh tim to nhỏ khác nhau được đắp vào vụng về làm cho nó càng trở nên sần sùi, lởm chởm. Những tiếng xì xào lan rộng trong đám đông. Nhiều người lắc đầu, tỏ ý chê cười ông lão lắm cẩm. Chàng trai cũng cười:

- Cụ đang đùa cháu, phải không ạ? Cụ ơi, cụ nhìn lại mà xem. Trái tim của cháu không có một khuyết điểm nào. Còn trái tim của cụ lại toàn là những mảnh chắp vá đầy sẹo!

- Đúng! Có thể trái tim của tôi không hoàn hảo, nhưng nó đã sống hơn trái tim của cậu. Hãy nhìn những đường hằn này của trái tim! Đó chính là hình ảnh những người mà tôi yêu quý. Không chỉ là những cô gái đâu, cậu đừng cười vội đó còn là cha mẹ, anh chị, bạn bè, những người tôi gặp tình cờ...

Tôi xé một mẫu tim của mình trao tặng họ, và họ trao lại cho tôi một mẫu tim của họ để đắp vào chỗ trống. Những mẫu tim đó không hoàn toàn giống nhau: Phần trái tim cha mẹ trao cho tôi bao giờ cũng lớn hơn phần tôi trao cho hai Người, con gái tôi dành cho tôi phần trong trẻo nhất của trái tim nó, bạn đời tôi dành cho tôi phần đẹp nhất và chung thủy nhất của bà... Chúng ghép vào nhau tạo nên những vết sần sùi, những đường sẹo chằng chịt này. Nhưng tôi luôn nhắc nhở tôi nhớ đến những con người yêu dấu, những tình yêu tôi được chia sẻ với cuộc đời... Còn tự hào vì chúng. Chúng

những vết khuyết này là những phần trái tim tôi trao đi mà chưa được nhận lại. Cậu biết đấy, tình yêu cũng chẳng cần sự đền đáp. Dù những vết khuyết này nhiều lúc làm tôi đau đớn nhưng cũng chính nhờ chúng mà tôi thêm khát khao cuộc sống, thêm vững tin để chờ đợi đến một ngày kia những khoảng trống ấy sẽ được lấp đầy. Chàng trai ạ, nhờ những mảnh chấp vá này mà trái tim tôi còn đập đến ngày nay.

- Đám đông im phăng phắc. Chàng trai cũng lặng đi không nói. Anh quay người lau những giọt nước mắt vừa trào ra, rồi... xé một mẫu từ trái tim hoàn hảo của mình trao cho cụ già. Đáp lại, ông lão cũng xé một mẫu từ trái tim đầy thương tích của mình trao cho chàng trai

- Hai phần này không thể đều nhau tất nhiên! Trên trái tim của chàng trai, giờ đây đã hằn lên một vết sẹo. Tuy không còn hoàn hảo nữa, nhưng chàng trai thấy hài lòng với trái tim “mới” của mình hơn bao giờ hết.

Một cậu bé tám tuổi lại gần một người đàn ông đứng tuổi và ngược mắt hỏi:

-Cháu biết chú là người rất thông thái. Cháu muốn biết bí mật của cuộc sống là gì? Chú nói cho cháu biết đi?

Người đàn ông cúi xuống bên đứa trẻ và đáp:

-Chú đã nghĩ rất lâu trong suốt cuộc đời mình. Và bí mật của cuộc sống tổng kết trong 4 từ:

“Từ thứ nhất là “suy nghĩ”. Hãy suy nghĩ về những giá trị mà cháu muốn cuộc sống của cháu có.

Từ thứ hai là “tin tưởng”. Hãy tin tưởng vào bản thân mình dựa trên những việc cháu làm vì giá trị cháu muốn có.

Từ thứ ba là “mơ ước”. Hãy mơ ước về những điều có thể đến, dựa vào niềm tin vào bản thân và những giá trị mình muốn có.

Từ cuối cùng là “can đảm”. Hãy can đảm để biến ước mơ thành hiện thực, dựa trên những niềm tin vào bản thân và những giá trị của chính mình”.

Và đó là những điều mà Walt Disney lừng danh nói với cậu bé : suy nghĩ, tin tưởng, mơ ước và can đảm.

Tàn Nhang

Một bà cụ đang nắm tay một bé xếp hàng trong công viên. Mặt cậu bé rất nhiều những đốm tàn nhang nhỏ, nhưng đôi mắt thì sáng lên vì háo hức. Rất nhiều trẻ con cũng đang xếp hàng chờ được một họa sĩ trang trí lên mặt để trở thành những 'người da đỏ' hay 'người ngoài hành tinh'...

- Cậu lắm tàn nhang thế, làm gì còn chỗ nào trên mặt mà vẽ! - Cô bé xếp hàng sau cậu bé nói to.

Ngượng ngập, cậu bé cúi gầm mặt xuống. Thấy vậy, bà cậu cũng ngồi xuống bên cạnh:

- Sao cháu buồn thế ? Bà yêu những đốm tàn nhang của cháu mà! Hồi còn nhỏ, lúc nào bà cũng mong có tàn nhang đấy! - Rồi bà cụ đưa những ngón tay nhăn nheo vuốt má cậu bé - Tàn nhang cũng xinh lắm, chắc hẳn chú họa sĩ sẽ thích những vết tàn nhang của cháu! Cậu bé mỉm cười:

- Thật không bà?

- Thật chứ! - bà cậu đáp - Đấy, cháu thử tìm thứ đẹp hơn những đốm tàn nhang!

Cậu bé nhìn bà, suy nghĩ một chút rồi thì thầm:

- Những nếp nhăn, bà ạ!

Lí do cho một tình yêu

Một cô gái hỏi bạn trai của mình:

- Tại sao anh yêu em?
- Sao em lại hỏi như thế, làm sao anh tìm được lí do chứ!
- Chàng trai trả lời.
- Không có lí do gì tức là anh không yêu em!
- Em không thể suy diễn như vậy được.
- Nhưng bạn trai của bạn em luôn nói cho cô ấy biết những lí do mà anh ta yêu cô ấy.

- Thôi được, anh yêu em vì em xinh đẹp, giỏi giang, nhanh nhẹn. Anh yêu em vì nụ cười của em, vì em lạc quan. Anh yêu em vì em quan tâm đến người khác. Cô gái cảm thấy rất hài lòng.

Vài tuần sau, cô gái gặp một tai nạn khủng khiếp nhưng thật may, cô ấy vẫn còn sống. Bỗng nhiên cô trở nên cáu kỉnh vì cảm thấy mình vô dụng. Vài ngày sau khi bình phục, cô gái nhận được một lá thư từ bạn trai của mình:

“ Chào em yêu!

Anh yêu em vì em xinh đẹp. Thế thì với vết sẹo trên mặt bây giờ anh không thể yêu em được nữa. Anh yêu em vì em giỏi giang nhưng bây giờ em có làm được việc gì đâu. vậy thì anh không thể yêu em được. Anh yêu em vì em nhanh nhẹn nhưng thực tế là em đang ngồi trên xe lăn. Đây không phải là lí do giúp anh yêu em. Anh yêu em vì nụ cười của em nhưng cả

tháng nay rồi anh chẳng thấy em cười. Anh có nên yêu em nữa không? Anh yêu em vì em lạc quan. Bây giờ anh không yêu em nữa vì lúc nào em cũng nhăn nhó, than vãn. Anh yêu em vì em quan tâm đến người khác nhưng giờ đây mọi người lại phải quan tâm đến em qua nhiều. Anh không nên yêu em nữa. Đây, em chẳng có gì khiến anh phải yêu em vậy mà anh vẫn yêu em. Em có cần một lí do nào nữa không, em yêu?”

Cô gái bật khóc và chắc chắn cô không cần biết một lí do nào nữa. Còn bạn, bạn có bao giờ hỏi những người thân của bạn lí do vì sao họ yêu bạn không?

Tình yêu đôi khi không nhất thiết phải cần một lí do.

Tình yêu và đôi cánh

Ngày xưa có một cô gái sống cô đơn trong một ngôi nhà cạnh một cánh rừng. Hôm nọ, trong lúc dạo chơi cô bỗng thấy hai chú chim non mất mẹ đang thoi thóp trong tổ trên một chạc cây. Lập tức cô đem chúng về nuôi trong một cái lồng rất đẹp. Với sự chăm sóc chan chứa tình thương của cô, hai chú chim non ngày càng khoẻ mạnh và xinh đẹp. Mỗi sáng chúng cất tiếng líu lo để chào đón cô. Một ngày kia cô quên cài cửa lồng chim. Thế là một chú chim liền bay ra khỏi lồng, nhưng nó không bay đi ngay mà lại lượn vài vòng quanh cô như muốn chào cô lần cuối. Cô gái buồn bã nhìn theo. Cô không muốn phải rời xa nó. Cô không muốn tình yêu của cô bay mất, nên khi con chim bay thật gần cô liền với tay tóm lấy nó thật mạnh. Cô sung sướng và giữ chặt nó trong tay. Nhưng một lúc sau, cô cảm thấy con vật yêu quý bỗng trở nên mềm nhũn trong tay cô, Cô hoảng hốt xòe tay ra và bàng hoàng nhận thấy con chim đã khép mắt qua đời. Nó

đã chết bởi chính tình yêu mà cô dành cho nó. Cô thần thờ nhìn con chim lẻ bạn còn lại trong lồng và bắt đầu mừng rỡ tưởng rằng nó cần có tự do bay vút lên bầu trời xanh thẳm. Cô liền tiến tới chiếc lồng và nhẹ nhàng tung chú chim vào không trung. Nó lượn quanh cô một vòng, hai vòng, rồi ba vòng. Cô đón nhận niềm vui của nó bằng ánh nhìn rạng rỡ và triu mến. Những muộn phiền trước đó không còn nữa. Bỗng nhiên chú chim dịu dàng đáp đậu trên vai cô và hát vang những giai điệu mượt mà mà chưa bao giờ trong cuộc đời cô được thưởng thức. Qua tiếng hát diệu kỳ kia, cô chợt hiểu rằng cách nhanh nhất để đánh mất tình yêu là khi ta nắm giữ nó thật chặt. Trái lại, để giữ mãi sự yêu thương thì ta phải ân cần trao cho tình yêu một đôi cánh tự do.

Thật buồn cười

Thật buồn cười là sao tờ tiền 10.000đ trông quá to và quá giá trị lúc chúng ta cho người ăn xin, mà lại quá nhỏ khi ta mang nó đi mua hàng.

Thật buồn cười là sao 60 phút là quá dài khi nói chuyện với ông bà cha mẹ mà 60 phút lại quá ngắn khi chơi điện tử hay tán gẫu cùng bạn bè.

Thật buồn cười là chúng ta khoái chí và hồi hộp run lên khi trận đá bóng đến những phút bù giờ nhưng chúng ta lại than thở và khó chịu khi thầy cô dạy thêm vài ba phút sau tiết học.

Thật buồn cười là chúng ta thấy khó nhọc thế khi đọc một chương cuốn giáo khoa và chúng ta lại thấy dễ dàng thế khi đọc một cuốn truyện dày cả trăm trang.

Thật buồn cười là mọi người cãi nhau để tranh giành một chỗ ghế đầu khi xem bóng đá hoặc biểu diễn ca nhạc nhưng lại cãi nhau để tranh một chỗ ghế ngồi hàng cuối ở lớp học.

Thật buồn cười là chúng ta cần 2 đến 3 ngày để suy nghĩ thì mới đưa được một buổi học bù vào thời gian biểu của mình, nhưng lại sắp xếp được thời gian cho một buổi đi chơi ngay vào phút cuối cùng.

Thật buồn cười là một số người thấy vô cùng khó khăn khi đọc và giải thích cho người khác một bài học, nhưng lại thấy rất dễ dàng khi hiểu và truyền bá những chuyện ngồi lê đôi mách.

Thật buồn cười là chúng ta không thể nghĩ ra cái gì để cầu nguyện cho người khác nhưng lại tìm ra đủ thứ để mong ước cho bản thân mình.

Thật buồn cười là chúng ta nhanh chóng quyết định đi theo chỉ dẫn của một người lạ mặt khi chúng ta lạc đường nhưng chúng ta lại ngần ngại không làm theo lời chỉ bảo của chính đầu óc mình.

Thật buồn cười là con người bị ảnh hưởng quá nhiều bởi những gì mà người khác đánh giá về mình, hơn là những gì tự mình đánh giá về mình.

HAI BIỂN HỒ

Người ta bảo ở bên Palastin có hai biển hồ. Biển hồ thứ nhất gọi là biển Chết. Đúng như tên gọi, không có sự sống nào bên trong cũng như xung quanh biển hồ này. Cá không thể sống nổi với nước trong hồ và khi con người uống phải thứ nước trong hồ cũng bị bệnh. ai ai cũng đều không muốn sống gần đó. Biển hồ thứ hai là Galilê. Đây là biển hồ thu hút nhiều khách du lịch nhất. Nước ở biển hồ lúc nào cũng trong xanh mát rượi, con người có thể uống được mà cá cũng sống được. Nhà cửa được xây cất rất nhiều ở nơi đây. Vườn cây xung quanh tốt tươi nhờ nguồn nước này....Nhưng điều kỳ lạ là cả hai biển hồ này đều được đón nhận nguồn nước từ sông Jordan. Nước sông Jordan chảy vào biển Chết. Biển Chết đón nhận và giữ lại riêng cho mình mà không chia sẻ nên nước trong biển Chết trở nên mặn chát. Biển hồ galilê cũng đón nhận nguồn nước từ sông Jordan rồi từ đó tràn qua các hồ nhỏ và sông lạch, nhờ vậy nước trong biển hồ này luôn sạch và mang lại sự sống cho cây cối, muông thú và con người. Một định lý trong cuộc sống mà ai cũng đồng tình: một ánh lửa chia sẻ là một ánh lửa lan toả. Một đồng tiền kinh doanh là một đồng tiền sinh lợi. Đôi môi có hé mở mới nhận được nụ cười. Bàn tay có mở rộng trao ban, tâm hồn mới tràn ngập vui sướng.

Thật bất hạnh cho ai cả cuộc đời chỉ biết giữ riêng cho mình. “Sự sống” trong họ rồi cũng sẽ chết dần chết mòn như nước trong lòng biển Chết.

BẠN CÓ NGHÈO KHÔNG ?

Một ngày nọ, người cha giàu có dẫn con trai đến một vùng quê để thằng bé thấy những người nghèo ở đây sống như thế nào. Họ tìm đến nông trại của một gia đình nghèo nhất nhì vùng. “Đây là một cách dạy con biết quý trọng những người có cuộc sống cơ cực hơn mình”- người cha nghĩ đó là bài học thực tế tốt cho đứa con bé bỏng của mình.

Sau khi ở lại và tìm hiểu đời sống ở đây, họ lại trở về nhà. Trên đường về, người cha nhìn con trai mỉm cười: “Chuyến đi như thế nào hả con?”.

- Thật tuyệt vời bố ạ!
- Con đã thấy người nghèo sống như thế nào rồi đấy!
- Ô, vâng.
- Thế con rút ra được điều gì từ chuyến đi này?

Đứa bé không ngần ngại:

- Con thấy chúng ta có một con chó, họ có bốn. Nhà mình có một hồ bơi giữa sân, họ lại có một con sông dài bất tận, Chúng ta phải đưa những chiếc đèn lồng vào vườn, họ lại có những ngôi sao lấp lánh vào đêm. Mái hiên nhà mình chỉ đến trước sân thì họ có cả chân trời. Chúng ta có một miếng đất để sinh sống thì họ có cả những cánh đồng trải dài. Chúng ta phải có người phục vụ, còn họ lại phục vụ người khác, Chúng ta phải mua thực phẩm, còn họ lại trồng ra những thứ ấy. Chúng ta có những bức tường bảo vệ xung quanh, còn họ có những người bạn láng giềng che chở nhau. Đến đây người cha không nói gì cả.

“Bố ơi, con đã biết chúng ta nghèo như thế nào rồi...”- cậu bé nói thêm. Rất nhiều khi chúng ta đã quên mất những gì mình đang có và chỉ luôn đòi hỏi những gì không có. Cũng có những thứ không giá trị với người khác. Điều đó còn phụ thuộc vào cách nhìn và đánh giá của mỗi người. Xin đừng quá lo lắng, chờ đợi vào những gì bạn chưa có mà bỏ quên điều bạn đang có, dù là chúng rất nhỏ nhoi

7 kì quan

Một nhóm học sinh đang học cách viết luận về chủ đề 7 kì quan thế giới. Cuối giờ, mỗi em phải liệt kê được 7 kì quan theo suy nghĩ của riêng

mình.

Học sinh ngồi ríu rít bàn bạc rằng những công trình nào nên là kì quan của thế giới. Tháp nghiêng Pisa, Kim tự tháp Ai Cập ... đều được chọn lựa.

Cuối giờ khi thu bài, một cô bé vẫn băn khoăn cầm bài viết để trắng. Cô bé giải thích :

-Em vẫn chưa liệt kê xong vì có nhiều kỳ quan quá ạ!

-Em hãy thử kể những kì quan theo ý em để các bạn và cô nghe xem có thể giúp em được không? – Cô giáo nhiệt tình hướng dẫn.

Cô bé do dự :

-Em nghĩ 7 kì quan trên thế giới nên là : xúc giác, vị giác, thị giác, thính giác, khả năng đi lại được, nụ cười và sự yêu thương.

Bạn thân mến, bạn không phản đối cô bạn nhỏ của chúng ta chứ? Thật vậy, chúng ta vẫn có thể sống vui nếu không có tháp nghiêng Pisa, không có tháp Eiffel và Kim tự tháp Ai Cập ... Nhưng chúng ta sẽ khó khăn biết bao nếu thiếu một trong bảy “kì quan” của cuộc sống mà cô bạn đã kể. Hơn nữa, nhiều tỷ người trên Trái Đất mới có một kì quan kiểu như Kim Tự Tháp, trong khi mỗi người chúng ta lại có cho riêng mình những 7 kì quan. Chúng ta thật giàu có biết bao. Đó mới là những kì quan mà chúng ta cần yêu quý và trân trọng nhất.

Ngọn nến về ngọn nến

Một tối mất điện, ngọn nến được đem ra đặt ở giữa phòng. Người ta châm lửa cho ngọn nến và nến lung linh cháy sáng. Nến hân hoan ra rằng ngọn lửa nhỏ nhoi của nó đã mang lại ánh sáng cho cả căn phòng. Mọi người đều trầm trồ : “Ồ, nến sáng quá, thật may mắn, nếu không chúng ta sẽ chẳng nhìn thấy gì mất”. Nghe thấy vậy, nến vui sướng dùng hết sức mình đẩy lui bóng tối xung quanh.

Thế nhưng, những dòng sáp nóng đã bắt đầu chảy ra, lăn dài theo thân nến. Nến thấy mình càng lúc càng ngắn lại. Đến khi chỉ còn một nửa, nến giật mình : “Chết mất, ta mà cứ cháy mãi thế này thì chẳng bao lâu sẽ tàn

mất thôi. Tại sao ta phải thiệt thòi như vậy?”. Nghĩ rồi, nến nường theo một cơn gió thoảng để tắt phụt đi. Một sợi khói mỏng manh bay lên rồi nến im lìm. Mọi người trong phòng nhón nhác bảo nhau : “Nến tắt mất rồi, tối quá, làm sao bây giờ?”. Ngọn nến mỉm cười tự mãn và hãnh diện vì tầm quan trọng của mình. Nhưng bỗng một lời đề nghị : “Nến dễ bị gió thổi tắt lắm, để tôi đi tìm cái đèn dầu”. Mò mẫm trong bóng tối ít phút, người ta tìm được một chiếc đèn dầu. Đèn dầu được thắp lên, còn ngọn nến đang cháy dở thì bị bỏ vào ngăn kéo tủ. Ngọn nến buồn thiu. Thế là từ nay nó sẽ bị nằm trong ngăn kéo, khó có dịp cháy sáng nữa. Nến chợt hiểu rằng hạnh phúc của nó là được cháy sáng vì mọi người, dù chỉ có thể cháy với ánh lửa nhỏ và dù sau đó nó sẽ tan chảy đi. Bởi vì nó là ngọn nến.

NHỮNG VẾT ĐÌNH

Một cậu bé nọ có tính rất xấu là rất hay nổi nóng. Một hôm, cha cậu bé đưa cho cậu một túi đinh rồi nói với cậu: 'Mỗi khi con nổi nóng với ai đó thì hãy chạy ra sau nhà và đóng một cái đinh lên chiếc hàng rào gỗ'.

Ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng tất cả 37 cái đinh lên hàng rào. Nhưng sau vài tuần, cậu bé đã tập kềm chế dần cơn giận của mình và số lượng đinh cậu đóng lên hàng rào ngày một ít đi. Cậu nhận thấy rằng kềm chế cơn giận của mình dễ hơn là phải đi đóng một cây đinh lên hàng rào. Đến một ngày, cậu đã không nổi giận một lần nào trong suốt cả ngày. Cậu đến thưa với cha và ông bảo: 'Tốt lắm, bây giờ nếu sau mỗi ngày mà con không hề giận với ai dù chỉ một lần, con hãy nhổ cây đinh ra khỏi hàng rào'. Ngày lại ngày trôi qua, rồi cũng đến một hôm cậu bé đã vui mừng hãnh diện tìm cha mình báo rằng đã không còn một cây đinh nào trên hàng rào nữa. Cha cậu liền đến bên hàng rào. Ở đó, ông nhỏ nhẹ nói với cậu: 'Con đã làm rất tốt, nhưng con hãy nhìn những lỗ đinh còn để lại trên hàng rào. Hàng rào đã không giống như xưa nữa rồi. Nếu con nói điều gì trong cơn nóng giận, những lời nói ấy cũng giống như những lỗ đinh này, chúng để lại những vết thương khó lành trong lòng người khác. Cho dù sau đó con có nói lời xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa, vết thương đó vẫn còn lại mãi. Con hãy nhớ: vết thương tinh thần còn đau đớn hơn cả những vết thương thể xác. Những người xung quanh ta, bạn

bè ta là những viên đá quý. Họ giúp con cười và giúp con mọi chuyện. Họ nghe con than thở khi con gặp khó khăn, cổ vũ con và luôn sẵn sàng mở trái tim mình ra cho con. Hãy nhớ lấy lời cha...!.

Nếu Không Có Tình Yêu

Ngày ấy, tôi dạy mẫu giáo tại một ngôi trường nhỏ nằm gọn trong khuôn viên của một tòa nhà ba tầng xinh đẹp. Mỗi sáng, cứ đúng 9 giờ, tất cả học sinh lại tụ tập trong căn phòng lớn, bắt đầu một ngày mới bằng bài thể dục đầu giờ. Hơn 50 đứa trẻ, 3 đến 6 tuổi, ngồi san sát trên những chiếc ghế xinh xinh đủ màu đặt trên tấm thảm dày. Những gương mặt thơ ngây bừng sáng khi chúng háo hức hát vang những bài ca, cùng chia sẻ cho nhau về mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống. ..

Một buổi sáng, cô hiệu trưởng gặp toàn thể học sinh trong căn phòng lớn và thông báo : ' Hôm nay chúng ta sẽ tiến hành một thí nghiệm mới'. Cô giơ cao hai cây thường xuân bé xíu đứng trong hai cái chậu con giống hệt nhau. ' Chúng ta có hai cây con trông chúng giống hệt nhau đúng không? '. Tất cả bọn trẻ, tò mò nhìn vào hai chậu cây, đồng thanh đáp : ' Dạ phải '.

' Chúng ta sẽ nuôi dưỡng hai cây con này với cùng chế độ ánh sáng, cùng chế độ tưới nước, nhưng. ..với sự chăm sóc khác nhau '. Cô nói tiếp : ' Chúng ta sẽ theo dõi xem, điều gì sẽ xảy ra khi đặt một cây trong nhà bếp, cách xa chúng ta, một cây ngay tại đây, trong phòng này, trên lò sưởi '. Sau khi đặt một chậu trên mép lò sưởi, cô hiệu trưởng dắt bọn trẻ vào bếp, đặt chậu cây còn lại lên quầy. Sau đó cô dẫn những đứa trẻ với những đôi mắt mở to vì ngỡ ngàng trở lại căn phòng lớn. 'Chúng ta sẽ đối xử với cây như với một người bạn. Trong vài tháng tới, mỗi ngày chúng ta sẽ hát cho cây thường xuân nghe. Chúng ta sẽ nói cho bạn ấy biết bạn ấy xinh đẹp như thế nào và chúng ta yêu quý bạn ấy biết bao. Chúng ta luôn chúc bạn ấy mọi điều tốt đẹp. ..' Một bé gái giơ tay : ' Nhưng thưa cô, thế còn cái cây trong bếp thì sao ?'. Cô hiệu trưởng mỉm cười thích thú ' Chúng ta sẽ dùng cây ấy làm cây 'đối chứng' trong thí nghiệm tuyệt vời của chúng ta. Theo các em chúng ta phải làm gì ?'

' Chúng ta sẽ không nói chuyện với nó ?'

' Đúng, dù chỉ một lời thì thầm '.

' Chúng ta sẽ không gởi cho nó lời chúc tốt đẹp nào '.

' Đúng, và chúng ta xem chuyện gì sẽ xảy ra..'

Bốn tuần sau mắt của tôi cũng mở to ngạc nhiên như bọn trẻ. Cây thường xuân trong bếp yếu ớt, mảnh khảnh và chẳng lớn được tí nào. Còn chậu cây đặt trong phòng lớn, được bao bọc bởi những lời yêu thương êm dịu, được bọn trẻ hát cho nghe mỗi ngày, đã lớn gấp ba với những chiếc lá xanh biếc tràn đầy nhựa sống. ..Để chứng minh kết quả của cuộc thí nghiệm và cũng để lau khô nước mắt của những đứa trẻ nhạy cảm, lo lắng cho số phận của cây thường xuân kia, cô hiệu trưởng giải thoát cho cảnh lẻ loi của chậu cây thứ hai trong bếp và mang đặt nó trong phòng lớn, bên cạnh chậu thứ nhất. Ba tuần sau, chậu cây thứ hai đã bắt kịp chậu cây thứ nhất. Bốn tuần sau, chúng cùng lớn mạnh như nhau. ..Tôi ghi nhớ mãi bài học này và tự đúc kết cho mình một câu kết luận: Không ai, không vật gì lớn lên được nếu không có tình yêu...

CÂU CHUYỆN CỦA CÂY BÚT CHÌ

Khi ra đời, 1 cây bút chì luôn thắc mắc rằng cuộc sống bên ngoài xưởng làm bút chì sẽ ra sao bởi thỉnh thoảng nó nghe những ngu` thợ nói chuyện với nhau. Bút chì băn khoăn mãi, anh em của nó cũng ko biết gì hơn. Cuối cùng, trước hôm được mang đến các cửa hàng, bút chì hỏi ngu` thợ làm bút rằng nó và anh em của nó sẽ ra sao ở bên ngoài cuộc sống rộng lớn kia.

Ng` thợ làm bút mỉm cười. Ông nói:

-Có 5 điều cháu và các anh em của cháu nên nhớ khi bắt đầu cuộc sống. Nếu cháu nhớ và làm được thì cháu sẽ trở thành cây bút chì tốt nhất.

“Thứ nhất: cháu có thể làm được những điều kì diệu nhất nếu cháu nằm trong bàn tay 1 ngu` nào đó và giúp họ làm việc.

Thứ hai: cháu sẽ cảm thấy đau đớn mỗi khi bị gọt, nhưng phải như thế cháu mới tốt hơn và có thể tiếp tục cuộc sống của mình.

Thứ ba: nếu cháu viết sai 1 lỗi cháu hãy nhớ để sửa lại được.

Thứ tư: điều quan trọng nhất đối với cháu và những người dùng cháu không phải là nước sơn bên ngoài cháu mà là những gì bên trong cháu đấy.

Và cuối cùng, trong bất cứ trường hợp nào, cháu cũng phải tiếp tục viết. Đó là cuộc sống của cháu, cho dù cháu gặp tình huống khó khăn như thế nào cũng vẫn phải viết thật rõ ràng, để lại những dấu ấn của mình.”

Ba người thầy vĩ đại

Trí tuệ không phải là trí tuệ nếu chỉ được rút ra từ sách vở (Horace)

Khi Hasan, một nhà hiền triết Hồi giáo sắp qua đời, có người hỏi ông: “Thưa Hasan, ai là thầy của ngài?”

Hasan đáp: “Những người thầy của ta nhiều vô kể. Nếu điểm lại tên tuổi của các vị ấy hẳn sẽ mất hàng tháng, hàng năm, và như thế lại quá trễ vì thời gian của ta còn rất ít. Nhưng ta có thể kể về ba người thầy sau của ta.

Người đầu tiên là một tên trộm. Có một lần ta đi lạc trong sa mạc, khi ta tìm đến được một khu làng thì trời đã rất khuya, mọi nhà đều đi ngủ cả. Nhưng cuối cùng ta cũng tìm thấy một người, ông ta đang khoét vách một căn nhà trong làng. Ta hỏi ông ta xem có thể tá túc ở đâu, ông ta trả lời: “Khuya khoắt thế này thật khó tìm chỗ nghỉ chân, ông có thể đến ở chỗ tôi nếu ông không ngại ở chung với tên trộm”.

Người đàn ông ấy thật tuyệt vời. Ta đã nán lại đây hẳn một tháng! Cứ mỗi đêm ông ta lại bảo: “Tôi đi làm đây. Ông ở nhà và cầu nguyện cho tôi nhé!” Mỗi khi ông ta trở về ta đều hỏi: “Có trộm được gì không?” và ông ta đều đáp: “Hôm nay thì chưa, nhưng ngày mai tôi sẽ cố, có thể lắm chứ.” Ta chưa bao giờ thấy ông ta trong tình trạng tuyệt vọng, ông ta luôn hạnh phúc. Có lần ta đã suy ngẫm và suy ngẫm trong nhiều năm ròng để rồi không ngờ ra được một chân lý nào. Ta đã rơi vào tình trạng tuyệt vọng, tuyệt vọng đến nỗi ta nghĩ mình phải chấm dứt tất cả những điều vô nghĩa này. Ngay sau đấy ta chợt nhớ đến tên trộm, kẻ hàng đêm vẫn quả quyết: “Ngày mai tôi sẽ làm được, có thể lắm chứ!”

Người thầy thứ hai là một con chó. Khi ta ra bờ sông uống nước, có một con chó xuất hiện. Nó cũng khát nước. Nhưng khi nhìn xuống dòng sông, nó thấy cái bóng của mình nhưng lại tưởng là một con chó khác. Hoảng sợ, nó tru lên và bỏ chạy. Nhưng rồi khát quá nó bèn quay trở lại. Cuối cùng, mặc nỗi sợ hãi trong lòng, nó nhảy xuống sông và cái bóng biến mất. Ta hiểu đây là một thông điệp đã được gửi đến cho ta: con người phải biết chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng bằng hành động.

Người thầy cuối cùng là một đứa bé. Ta đến một thành phố nọ và thấy một đứa bé trên tay cầm một cây nến đã thắp sáng để đặt trong đèn thờ. Ta hỏi đứa bé: “Con tự thắp sáng cây nến này phải không?” Đứa bé đáp: “Thưa phải.” Đoạn ta hỏi: “Lúc này nến chưa thắp sáng, nhưng chỉ một thoáng sau đã cháy sáng. Vậy con có biết ánh sáng từ đâu đến không?” Đứa bé cười to, thổi phụt ngọn nến và nói: “Ngài thấy ánh sáng đã biến mất, vậy ngài bảo ánh sáng đã đi đâu?” Cái tôi ngạo nghễ của ta hoàn toàn sụp đổ, pho kiến thức kim cổ của ta cũng sụp đổ theo. Lúc ấy ta nghiệm ra sự đốt nát của bản thân. Và từ đó ta vứt đi tất cả những tự hào về kiến thức của mình.

Đúng là có thể nói ta không có một ai là thầy, nhưng điều này không có nghĩa ta không phải là một học trò. Ta xem vạn vật là thầy. Tinh thần học hỏi của ta luôn rộng mở hơn tất cả các người. Ta học hỏi từ tất cả mọi vật, từ cành cây ngọn cỏ đến đám mây trên trời kia. Ta không có một người thầy vì ta có hàng triệu triệu người thầy mà ta đã học được mỗi khi có thể. Điều thiết yếu trong cuộc sống là luôn làm một học trò. Điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là có khả năng học hỏi, luôn sẵn sàng học để biết chấp nhận ý nghĩa của vạn vật. Người thầy là người thông qua đó ta bắt đầu học cách học hỏi.

Hai viên gạch xấu

Đến miền đất mới, các vị sư phải xây dựng, mua dụng cụ và bắt tay vào làm việc. Một chú tiểu được giao xây một bức tường gạch. Chú rất tập trung vào công việc, luôn kiểm tra xem viên gạch đã thẳng thớm chưa, hàng gạch có ngay ngắn không. Công việc tiến triển khá chậm vì chú đặc biệt kỹ lưỡng. Tuy nhiên, chú không lấy đó làm phiền lòng bởi chú biết mình sắp

sửa xây một bức tường tuyệt đẹp đầu tiên trong đời. Cuối cùng chú cũng hoàn thành công việc vào lúc hoàng hôn buông xuống. Khi đứng lui ra xa để ngắm nhìn công trình lao động của mình, chú bỗng cảm thấy có gì đó đập vào mắt: mặc dù chú đã rất cẩn thận khi xây bức tường song vẫn có hai viên gạch bị đặt nghiêng. Và điều tồi tệ nhất là hai viên gạch đó nằm ngay chính giữa bức tường. Chúng như đôi mắt đang trừng trừng nhìn chú. Kể từ đó mỗi khi du khách đến thăm ngôi đền chú tiểu đều dẫn họ đi khắp nơi trừ đến chỗ bức tường mà chú xây dựng.

Một hôm có hai nhà sư già đến tham quan ngôi đền. Chú tiểu đã cố lái họ sang hướng khác nhưng hai người vẫn nằng nặc đòi đến khu vực có bức tường mà chú xây dựng. Một trong hai vị sư khi đứng trước công trình ấy đã thốt lên: "Ôi, bức tường gạch mới đẹp làm sao!" "Hai vị nói thật chứ? Hai vị không thấy hai viên gạch xấu xí ngay giữa bức tường kia ư?" - Chú tiểu kêu lên trong ngạc nhiên. "Có chứ, nhưng tôi cũng thấy 998 viên gạch còn lại đã ghép thành một bức tường tuyệt vời ra sao." - Vị sư già từ tốn. Đôi khi chúng ta quá nghiêm khắc với bản thân mình khi cứ luôn nghiền ngẫm những lỗi lầm mà ta mắc phải, cho rằng cả thế giới đều nhớ đến nó và quy trách nhiệm cho ta. Chúng ta đã hoàn toàn quên rằng đó chỉ là hai viên gạch xấu xí giữa 997 viên gạch hoàn hảo. Và đôi khi chúng ta quá nhạy cảm với lỗi lầm của người khác. Khi bắt gặp ai đó mắc lỗi, ta nhớ kỹ từng chi tiết. Và hễ có ai nhắc đến tên người đó, ta lại liên hệ ngay đến lỗi lầm của họ mà quên bằng những điều tốt đẹp họ đã làm. Cần phải học cách rộng lượng với người khác và với chính mình. Một thế giới nhân ái trước hết là một thế giới nơi lỗi lầm được tha thứ.

Giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời

Đó là ngày mười lăm tháng sáu, còn hai ngày nữa là tôi sẽ bước sang tuổi 30. Tôi có cảm giác lo lắng khi bước vào độ tuổi “tam thập nhi lập” và sợ rằng những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời đang xa dần.

Tôi vẫn thường tập thể dục ở một công viên gần nhà vào mỗi buổi sáng. Ở đó tôi có dịp làm quen người bạn già Nicholas, ông ta đã 79 tuổi. Hôm đó, khi gặp tôi ông bảo rằng trông tôi không vui vẻ như mọi ngày và đoán rằng

tôi đang có chuyện buồn. Tôi tâm sự với ông rằng tôi đang cảm thấy lo lắng khi sắp bước sang tuổi 30. Tôi tự hỏi làm thế nào để tôi có thể quay trở về những giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời. Vì thế tôi hỏi ông: “Khi nào là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời ông?”. Không chút ngập ngừng, Nicholas trả lời: “Này Joe, đó là câu hỏi của triết học và đây là câu trả lời của tôi”. Rồi ông nói:

Khi tôi là một đứa trẻ sống ở nước Áo, được bố mẹ yêu thương, chăm sóc thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi đến trường và được học những điều ngày nay tôi biết thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi tìm được việc làm đầu tiên, có trách nhiệm và quyền lợi với những việc mình làm thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi gặp được vợ tôi và khi chúng tôi yêu nhau thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Chiến tranh thế giới lần thứ hai xảy ra, tôi và vợ tôi phải rời khỏi nước Áo để được an toàn. Khi chúng tôi được bên nhau an toàn trong một chuyến tàu đi Bắc Mỹ thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi chúng tôi bắt đầu một gia đình mới thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Khi tôi trở thành một người cha trẻ và được nhìn thấy đứa con của mình lớn lên hàng ngày thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Joe à, và bây giờ khi tôi đã 79 tuổi, tôi có sức khỏe, tôi cảm thấy cuộc đời vẫn đẹp và điều đặc biệt là tôi vẫn còn yêu vợ tôi như lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu thì đó là giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Cổ tích về loài Bướm

Ở một thị trấn nhỏ êm đềm và thơ mộng kia có đôi nam nữ rất yêu nhau. Họ cùng tựa vào nhau trên đỉnh núi cùng ngắm cảnh bình minh và cùng tiễn những ánh chiều tà trên biển. Mọi người nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ và thầm cầu chúc cho họ hạnh phúc.

Nhưng rồi bỗng một hôm, người con trai không may bị thương rất nặng. Anh nằm trong bệnh viện mấy ngày mấy đêm vẫn chưa tỉnh lại. Ban ngày, cô gái luôn ngồi trước giường anh và không ngừng gọi tên anh. Buổi tối, cô tới nhà thờ nhỏ trong thị trấn để cầu nguyện. Cô gái dường như đã khóc cạn nước mắt.

Một tuần trôi qua, chàng trai vẫn chưa tỉnh lại. Cô gái đã rất tiêu tụy nhưng vẫn chăm sóc anh rất tận tình. Tình yêu của cô đã làm Chúa Trời cảm động, và Ngài đã quyết định dành cho cô gái một ngoại lệ. Ngài nói: "Ta có thể làm cho người yêu cô nhanh chóng khỏi bệnh, nhưng cô phải hóa thành bướm trong vòng ba năm. Cô có đồng ý như thế không?". Cô gái nghe xong rất cảm động và nói một cách dứt khoát: "Con đồng ý".

Trời sáng, cô gái đã biến thành một con bướm rất đẹp. Cô từ biệt Chúa Trời và bay ngay tới bệnh viện. Quả nhiên, chàng trai đã tỉnh lại. Anh đang trò chuyện với bác sĩ, nhưng rất tiếc cô lại không nói được.

Mấy ngày sau chàng trai xuất viện nhưng không hề vui vẻ. Anh hỏi những người thân về tin tức của cô gái, nhưng không một ai biết người yêu anh bây giờ đang ở đâu. Chàng trai cả ngày không ăn không nghỉ, nhất mực đi tìm người yêu. Trong khi đó, cô gái biến thành bướm kia bay qua bay lại bên cạnh anh; chỉ có điều cô không thể gọi tên anh, không thể trò chuyện cùng anh mà chỉ có thể lặng lẽ đón nhận ánh mắt vô hồn của anh.

Mùa hè qua đi, những cơn gió mùa thu mát mẻ thổi rơi những chiếc lá, cô gái phải rời khỏi nơi này. Ngày cuối cùng cô bay tới đậu lên vai của chàng trai. Cô muốn dùng đôi cánh bé nhỏ của mình vuốt ve lên mặt anh,

dùng đôi môi nhỏ xíu của mình hôn lên trán anh, nhưng thân hình nhỏ bé của cô không đủ để anh nhận ra.

Trong chớp mắt, mùa xuân của năm thứ hai đã tới. Cô vội bay về tìm người yêu của mình, nhưng đứng bên cạnh anh lúc này là một cô gái rất xinh đẹp. Cô khựng lại, dường như đang rơi từ lưng chừng trời xuống. Người ta kể rằng vào mùa giáng sinh ấy bệnh của anh càng trầm trọng hơn, người ta cũng kể rằng cô bác sỹ ấy đã chăm sóc anh chu đáo như thế nào và người ta nói rằng tình yêu của họ là lẽ đương nhiên. Tất nhiên người ta cũng không quên miêu tả rằng chàng trai đã vui vẻ trở lại.

Cô gái vô cùng đau khổ, mấy ngày tiếp theo, cô thường thấy người yêu của mình dẫn cô bác sỹ ấy lên đỉnh núi ngắm bình minh và họ cùng ra biển tiễn hoàng hôn. Còn cô không thể làm được gì khác ngoài vài lần đậu trên vai của anh.

Mùa hè năm đó dài đằng đẵng, hàng ngày cô bay rất thấp trong đau khổ, cô không còn dũng khí để đến gần người yêu. Những lời nói thì thầm, những tiếng cười vui vẻ của họ làm cô tủi thân.

Mùa hè của năm thứ ba, bướm đã không thường xuyên bay tới thăm người yêu nữa. Người yêu của cô đã ôm vai, hôn lên má cô bác sỹ và anh chắc cũng không còn tâm tư để hoài niệm về những ngày đã qua. Thời gian ba năm sắp hết, trong ngày cuối cùng, người yêu của cô đã tổ chức hôn lễ với cô bác sỹ. Cô nhẹ nhàng bay vào trong nhà thờ đậu lên vai của Chúa và nghe thấy người yêu của cô ở dưới thề rằng: "Tôi đồng ý". Cô nhìn thấy anh đeo nhẫn cho vợ, và sau đó là nụ hôn ngọt ngào của họ. Cô đã rơi những giọt lệ xót xa. Chúa Trời thở dài một cách xót xa: "Con có hối hận không?". Cô lau khô những giọt nước mắt: "Không ạ!". Chúa Trời bỗng vui vẻ nói: "Ngày mai con có thể trở lại thành chính mình rồi". Bướm lắc đầu nói: Hãy cứ để cho con làm kiếp bướm suốt đời.

Cổ tích Tình yêu

Hai người yêu nhau nhưng gặp sự phản đối mạnh mẽ từ phía gia đình nhà cô gái. Họ cho rằng chàng trai không xứng đáng với địa vị của gia đình

cô và họ sẽ không tha thứ cho cô nếu tiếp tục có quan hệ với anh ta. Mặc dù cô gái rất yêu chàng trai nhưng khi hai người gặp nhau cô luôn hỏi: "Anh có yêu em nhiều không?". Cô hay bực bội do chàng trai không trả lời như ý cô mong muốn. Và áp lực của gia đình khiến hai bạn trẻ bất hoà. Cô thường trút giận lên chàng trai. Về phía mình, chàng trai luôn chịu đựng trong im lặng. Sau một năm anh tốt nghiệp và quyết định đi du học. Trước khi ra đi anh đã cầu hôn với cô gái: "Anh biểu lộ tình cảm của mình bằng lời nói không giỏi nhưng những gì anh biết là anh yêu em. Về phía gia đình, anh sẽ cố gắng hết sức thuyết phục gia đình em đồng ý. Em thuận ý làm vợ anh chứ?". Cô gái ưng thuận và với sự quyết tâm của chàng trai, cuối cùng gia đình cô gái cũng nhượng bộ và đồng ý cho họ kết hôn với nhau. Trước khi chàng trai đi học, hai người làm lễ đính hôn. Cô gái tham gia công tác xã hội trong khi anh tiếp tục học ở nước ngoài. Họ bày tỏ tình cảm của mình qua những lá thư và điện thoại. Tuy có khó khăn nhưng họ vẫn luôn nghĩ về nhau. Một ngày nọ, cô gái bị tai nạn giao thông trên đường đi làm. Khi tỉnh dậy cô thấy cha mẹ mình bên cạnh giường. Cô cảm nhận được tình trạng tồi tệ của mình. Nhìn thấy mẹ khóc, cô muốn làm cho mẹ yên lòng nhưng những gì cô có thể thốt ra là tiếng thở dài. Cô đã mất đi giọng nói. Bác sĩ bảo rằng tai nạn đã gây thương tổn não của cô khiến cô không thể nói được nữa. Cô suy sụp mặc dù cha mẹ cô động viên rất nhiều. Trong suốt thời gian ở bệnh viện cô chỉ biết khóc trong thầm lặng.

Xuất viện về nhà, tình trạng cô cũng chẳng thay đổi gì. Mỗi khi có tiếng điện thoại reo, cô có cảm giác như từng nhát dao đâm vào tim. Cô không muốn cho anh biết và càng không muốn trở thành gánh nặng của anh. Cô viết cho anh một lá thư nói rằng cô không còn đủ kiên nhẫn đợi chờ anh nữa. Cô gửi lại anh chiếc nhẫn đính hôn. Chàng trai gửi hàng ngàn lá thư và gọi biết bao cuộc điện thoại nhưng cô không trả lời và chỉ khóc. Cha mẹ cô quyết định chuyển nhà, hi vọng rằng cô sẽ quên những gì đã xảy ra để có thể sống yên ổn. Cô gái học ngôn ngữ cử chỉ và bắt đầu một cuộc sống mới. Mỗi ngày cô tự nhủ mình hãy quên anh ấy đi. Nhưng một hôm bạn của cô đến cho hay anh đã trở về. Cô van xin người bạn đừng cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Từ đó cô không còn nhận được tin tức gì của anh. Một

năm trôi qua. Người bạn của cô đến thăm và trao cho cô thiệp mời dự lễ kết hôn của anh. Trái tim cô gái tan vỡ. Nhưng khi mở thiệp cưới cô gái thấy tên mình trong tấm thiệp. Ngược lên, cô thấy anh đang đứng trước mặt.

Chàng trai dùng cử chỉ nói với cô gái: "Một năm qua anh đã dành thời gian học ngôn ngữ này. Chỉ để em hiểu rằng anh không quên lời ước hẹn của chúng ta. Hãy cho anh có cơ hội nói với em rằng anh yêu em." Anh lồng chiếc nhẫn vào tay cô gái. Cuối cùng nụ cười đã trở lại trên môi cô.

Người cha

Khi ông Trời bắt đầu tạo ra người cha đầu tiên trên thế gian, ngài chuẩn bị sẵn một cái khung thật cao. Một nữ thần đi ngang qua ghé mắt coi và thắc mắc: “Thưa ngài, tại sao người cha lại cao đến như vậy? Nếu ông ta đi chơi bi với trẻ con thì phải quỳ gối, nếu ông ấy muốn hôn những đứa con mình lại phải cúi người. Thật bất tiện!”. Trời trầm ngâm một chút rồi gật

gù: “Người nói có lý. Thế nhưng nếu ta để cho người cha chỉ cao bằng những đứa con, thì lũ trẻ sẽ biết lấy ai làm tầm cao mà vươn tới?”.

Thấy Trời nặn đôi bàn tay người cha to và thô ráp, vị nữ thần lại lắc đầu buồn rầu: “Ngài có biết đang làm gì không? Những bàn tay to lớn thường vụng về. Với đôi bàn tay ấy, người cha chặt vật lắm mới có thể găm kim băng đóng tã, cài nút áo cho con trai, thắt chiếc nơ hồng cho con gái. Bàn tay ấy không đủ khéo léo để lấy những mảnh dăm nằm sâu trong da thịt mềm mại của trẻ”. Ông Trời mỉm cười đáp: “Nhưng đôi bàn tay to lớn vững chãi đó sẽ dìu dắt bọn trẻ qua mọi sóng gió, cho tới lúc chúng trưởng thành”.

Vị nữ thần đứng bên cạnh nhìn Trời nặn người cha với một đôi vai rộng, lực lưỡng. “Tại sao ngài phí thế?”, nữ thần thắc mắc. “Thế người cha

sẽ đặt con ngồi đâu khi phải đưa nó đi xa? Lấy chỗ đâu cho đứa con ngủ gật gối đầu, khi đi xem xiếc về khuya?”. “Quan trọng hơn, đôi vai đó sẽ gánh vác cả gia đình”, ông Trời đáp. Ông Trời thức trắng đêm để nặn cho xong người cha đầu tiên. Ngài cho tạo vật mới ít nói, nhưng mỗi lời phát ra là một lời quyết đoán. Tuy đôi mắt của người cha nhìn thấu mọi việc trên đời, nhưng lại bình tĩnh và bao dung. Cuối cùng khi đã gần như hoàn tất công việc, Trời thêm vào khóe mắt người cha vài giọt nước mắt. Nhưng sau một thoáng tư lự, Ngài lại cúi xuống đi. Thành ra người đời sau không mấy khi thấy được những giọt lệ hiếm hoi của người cha, mà chỉ có thể cảm và đoán được rằng ông ta đang khóc. Xong việc, ông Trời quay lại nói với nữ thần: “Người thấy đó, người cha cũng đáng yêu như người mẹ mà ta đã dồn bao công sức để tạo ra”

Mẹ và con

Phần 1: Những ngày thơ ấu

Lúc con mở mắt chào đời. Mẹ ôm con trong vòng tay. Con cảm ơn mẹ bằng những tiếng khóc thét lên. Lúc con lên 1, Mẹ bú mớm cho con và tắm rửa cho con mỗi ngày. Con cảm ơn mẹ bằng những tiếng khóc quấy suốt đêm dài. Lúc con lên 2, Mẹ dắt con chập chững từng bước đi. Con cảm ơn mẹ bằng cách bỏ chạy thật xa khi mẹ cất tiếng gọi con. Lúc con lên 3, Mẹ chăm sóc từng bữa ăn cho con với tất cả tình yêu thương

Con cảm ơn mẹ bằng cách hất tung mọi thức ăn xuống sàn. Lúc con lên 4, Mẹ cho con những cây bút chì màu. Con cảm ơn mẹ bằng cách bôi màu lung tung lên bàn ăn. Lúc con lên 5, Mẹ sửa soạn quần áo thật đẹp cho con đi kỳ nghỉ hè. Con cảm ơn mẹ bằng cách nhảy tồm vào vũng bùn đầu tiên con gặp

Lúc con lên 6, Mẹ nắm tay dắt con đến trường. Con cảm ơn mẹ bằng cách hét toáng lên " Không đi đâu, không đi đâu". Lúc con lên 7, Mẹ mua cho con một quả bóng để con chơi đùa. Con cảm ơn mẹ bằng cách ném bóng vỡ cửa kính nhà kế bên. Lúc con lên 8, Mẹ mua cho con một que kem. Con cảm ơn mẹ bằng cách để nó chảy nhỏ giọt ướt bẩn cả vạt áo. Lúc con lên 9,

Mẹ mời cô giáo đến nhà dạy dương cầm cho con. Con cảm ơn mẹ bằng cách chẳng hề bận tâm đến việc luyện tập. Lúc con lên 10, Mẹ suốt ngày đưa đón con, từ sân chơi bóng đến sân tập đến những bữa tiệc sinh nhật. Con cảm ơn mẹ bằng cách nhảy ra khỏi xe, chẳng bao giờ ngoái lại nhìn mẹ. Lúc con lên 11, Mẹ dẫn con và lũ bạn nghịch ngợm đi xem chiếu bóng. Con cảm ơn mẹ bằng cách đòi ngồi ở dãy ghế khác. Lúc con lên 12, Mẹ cấm dẫn con không được xem những bộ phim không phù hợp lứa tuổi. Con cảm ơn mẹ bằng cách chờ đến lúc mẹ vắng nhà là xem đến thoả thích

Phần 2: Thời niên thiếu

Khi con 13 tuổi, Mẹ bảo đã đến lúc con phải cắt tóc không được để đầu bù xù như vậy

Con cảm ơn mẹ bằng cách bảo rằng Mẹ chẳng biết gì về mode tóc cả

Khi con 14 tuổi, Mẹ trả tiền cho chuyến đi trại hè một tháng của con

Con cảm ơn mẹ bằng cách chẳng hề viết dù chỉ là một lá thư cho mẹ

Khi con lên 15 tuổi, Mẹ tan sở làm về nhà mong chờ vòng tay ôm chặt của con

Con cảm ơn mẹ bằng cách ở lì trong phòng và chốt cửa lại

Khi con 16 tuổi, Mẹ tập cho con lái chiếc xe của mẹ

Con cảm ơn mẹ bằng cách lấy nó đi bất kỳ khi nào con có thể

Khi con 17 tuổi, Mẹ ngồi đợi một cuộc điện thoại quan trọng

Con cảm ơn mẹ bằng cách tán chuyện cùng với chúng bạn trên điện thoại suốt đêm

Khi con 18 tuổi, Mẹ khóc vì sung sướng trong ngày lễ con tốt nghiệp

Con cảm ơn mẹ bằng cách vui chơi cùng chúng bạn trong tiệc chia tay đến tận sáng hôm sau

Phần 3: Lớn khôn và trưởng thành

Con 19 tuổi, Mẹ đóng học phí cho con vào đại học, chở con đến ký túc xá, mang vắc hành lý giúp con

Con cảm ơn mẹ bằng cách chào tạm biệt mẹ ở bên ngoài cổng ký túc xá để khỏi phải xấu hổ trước mặt bạn bè

Con 20 tuổi, Mẹ hỏi han con rằng con đã hẹn hò với một ai chưa

Con cảm ơn mẹ bằng cách đáp lại rằng " Chẳng phải việc của mẹ"

Con 21 tuổi, Mẹ gợi ý một vài công việc cho bước đường tương lai của con

Con cảm ơn mẹ bằng cách đáp rằng " Con chẳng muốn giống như mẹ"

Con 22 tuổi, Mẹ xúc động ôm chặt con trong ngày lễ con tốt nghiệp đại học

Con cảm ơn mẹ bằng lời xin thưởng cho một chuyến du lịch châu âu

Con 23 tuổi, Mẹ sắm sửa những đồ đạc cho căn hộ đầu tiên của con

Con cảm ơn mẹ bằng cách bảo với chúng bạn rằng những đồ đạc ấy trông thật xấu xí

Con 24 tuổi, Mẹ hẹn gặp người bạn sắp cưới của con và hỏi han về những dự định tương lai của hai đứa

Con cảm ơn mẹ bằng ánh mắt nhìn giận dỗi và tiếng càu nhàu " thôi đi mẹ, xin mẹ"

Con 25 tuổi, Mẹ giúp con trang trải chi phí cho tiệc cưới, rồi mẹ khóc và bảo con mẹ yêu con biết dường nào

Con cảm ơn mẹ bằng cách dọn nhà tới tận một vùng đất xa xôi khác của đất nước

Con 30 tuổi, Mẹ gọi điện thoại dặn dò con vài điều về cách chăm sóc trẻ sơ sinh

Con cảm ơn mẹ bằng lời đáp " Mẹ ơi, thời buổi bây giờ đã khác xưa rồi"

Con 40 tuổi, Mẹ gọi điện nhắc con về ngày sinh nhật của một người họ hàng

Con cảm ơn mẹ bằng cách bảo rằng "mẹ ơi thực sự con rất bận"

Con 50 tuổi, Mẹ ngã ốm và cần đến sự chăm sóc của con, con cảm ơn mẹ bằng cách đọc những sách vở về gánh nặng của cha mẹ đối với con cái

Rồi một ngày kia mẹ lặng lẽ ra đi. Và mọi điều mà con đã chẳng bao giờ làm vì mẹ đổ ập xuống như một tiếng sét ngang trời

" Gió mùa thu mẹ ru con ngủ

Năm canh chày thức đủ năm canh"

Mỗi chúng ta chỉ có một người mẹ, chẳng có gì có thể thay thế được người. Hãy luôn yêu kính mẹ hơn cả chính bản thân bạn, mỗi một phút giây trong cuộc đời bạn. Cuộc sống sẽ trở nên vô nghĩa nếu vắng mẹ. Một khi mẹ ra đi, những gì còn lại trong bạn chỉ là những kỷ niệm dẫu yêu về mẹ và cả nhiều hối tiếc

Người cười ngựa

Đó là 1 đêm lạnh cóng ở phía Bắc bang Virginia rất nhiều năm về trước. Sương xuống lạnh khủng khiếp nhưng vẫn có 1 cụ già đứng bên đường chờ có người cho quá giang. Ko biết cụ đã đợi từ bao giờ và sẽ phải đợi thêm bao lâu nữa, nhưng cụ vẫn run rẩy đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Có rất nhiều người cười ngựa đi qua nhưng ông cụ lặng im ko vẫy họ. Thậm chí cụ cũng ko làm gì để gây chú ý. Từng người, từng người qua chỗ cụ đứng nhưng cụ vẫn như 1 bức tượng đá.

Đêm khuya dần, trời càng cửa lạnh và người qua thưa thớt dần. Bỗng ông cụ đứng bật dậy khi có tiếng vó ngựa lại gần:

-Con trai, liệu con có thể cho ta đi nhờ 1 đoạn đường ko? Đoạn này nhiều tuyết quá, ta ko đi nổi nữa. ..

Người cười ngựa ghìm cương, nhảy xuống đỡ ông cụ lên ngựa. Anh ta không chỉ cho ông cụ "đi nhờ 1 đoạn đường " mà còn đưa ông ấy về tận nhà.

Trước khi ông cụ vào nhà, người cười ngựa tò mò hỏi:

-Ông ạ, con nghĩ ông đứng đó lâu rồi, tại sao ông ko đi nhờ sớm hơn? Đường này nhiều người qua lại lắm cơ mà. Tại sao ông cứ đứng chờ trong khi trời tối và lạnh như vậy?

Ông cụ nhìn vào mắt người cười ngựa, và trả lời:

-Con trai, ta ở vùng này lâu rồi. Ta có thể nhìn vào mắt 1 người và phán đoán được về người đó. Khi những người cười ngựa trước đi qua, họ liếc nhìn thấy ta rồi quay đi ngay. Trong ánh mắt đó ko hề có sự quan tâm hay tình cảm. Nên ta nghĩ dù ta có vẫy họ thì họ cũng chẳng để ý đâu. Nhưng khi con đi tới, từ đằng xa, con đã nhìn ta và ko rời mắt khỏi ta. Trong ánh

mắt đó, ta nhìn thấy sự cảm thương và lo lắng. Và ngay lúc đó, ta biết con muốn giúp đỡ ta.

Những lời đó thật sự làm người cưỡi ngựa cảm động:

-Con rất cảm ơn ông đã nói những lời đó. Hy vọng con sẽ không bao giờ quá bận rộn đến mức không nhìn thấy những người khác khi họ cần giúp đỡ. ..

Và ngay lúc đó, Thomas Jefferson quay ngựa lại Nhà Trắng.

(Thomas Jefferson là tổng thống thứ 3 của Mỹ, người đã viết bản Tuyên Ngôn Độc Lập năm 1776)

Những cậu bé ăn kem.

Tôi đã đến thị trấn nhỏ này nhiều lần và chẳng còn lạ gì cảnh những đứa bé ăn xin mặt mũi lấm lem chạy hết quán này đến quán khác xin tiền của khách du lịch. Tôi không phải là khách du lịch, tôi đến đây để làm việc, nhưng cũng không ít lần khó chịu vì bị 1 vài đứa bé nhằng nhẵng đi theo đòi 1 vài đồng bạc lẻ.

Hôm nay, cũng như mọi khi, sau khi rời máy bay, tôi đến 1 quán giải khát nhằm nhĩ 1 cốc bia trước khi trở về khách sạn. Quán hôm nay khá đông nhưng không thấy bóng dáng 1 đứa trẻ ăn xin nào. Tôi nghĩ chân được 1 lúc thì có 2 thằng bé ăn mặc khá luộm thuộm bước vào quán. Đây chắc chắn là 2 đứa trẻ ăn xin nhưng tôi không bận tâm lắm vì tôi biết ông chủ quán sẽ đuổi bọn chúng ra ngoài ngay thôi. Nhưng tôi đã lầm ! Ông chủ quán vẫy

tay về phía bọn trẻ, gọi to:

-Cần gì vậy 2 chàng trai ?

-Ở đây có kem hoa quả không ạ ?

-Tất nhiên là có, vậy 2 cậu cần loại gì ?

-Dạ, có những loại như thế nào ạ ?

Tôi nghe ông chủ quán giới thiệu về từng loại kem, giá cả, mùi vị và thậm chí còn phân tích cho chúng thấy loại nào thì được nhiều người ưa chuộng hơn. Cuối cùng thì 2 cậu bé chọn 2 cốc kem trung bình về giá cả trong tiệm. Chúng ăn có vẻ rất ngon lành, thì như các bạn biết đấy, những đứa trẻ ăn xin như thế này hiếm khi được ăn những món ăn mà mọi người cho rằng rất bình thường. Khi ăn xong, đứa trẻ lớn hơn rút trong túi ra những đồng bạc lẻ, vừa vặn tiền 2 cốc kem đưa cho chủ quán. Người chủ vừa đếm tiền vừa nói :

-2 cậu đã chuẩn bị sẵn tiền rồi cơ à, thật sòng phẳng.

Lũ trẻ tạm biệt ông chủ quán ra về, chúng không còn vẻ sợ sệt như lúc đầu mới bước vào quán nữa. Khi chúng chuẩn bị bước ra khỏi cửa, ông chủ còn cố với theo:

-Cảm ơn 2 cậu, lần sau lại đến nhé!

Tôi tiến lại gần chỗ thanh toán tiền và nói:

-Này anh bạn, tôi thích cái cách anh đối xử với những đứa trẻ.

-Anh biết đấy, những đứa trẻ ở thị trấn này sống rất khó khăn. Chắc chắn ăn 1 cốc kem là 1 quyết định táo bạo, nhất là phải vào nơi chúng luôn bị xua đuổi. Chúng ăn và vẫn trả tiền cơ mà, tại sao chúng lại không được đối xử bình thường như những người khách khác? Nếu anh đối xử với chúng như những thằng ăn cắp, chắc chắn chúng sẽ thừa lúc sơ hở, "chôm" của anh thứ gì đó. Nhưng nếu được đối xử như những người khách hàng tử tế, chúng sẽ cư xử như những khách hàng lịch thiệp khác.

Người chủ cửa hàng không phải là người quen của tôi, tôi cũng không đến quán của anh ta thường xuyên, nhưng qua cái cách hành xử của mình, anh ấy đã khiến tôi khâm phục, khẩu phục. Cửa hàng của anh ấy tuy nhỏ nhưng luôn đông khách vì anh ấy đã biết cách làm cho khách hàng cảm nhận được

giá trị đích thực của mình.

Một ly sữa

Trưa hôm đó, có một cậu bé nghèo bán hàng rong ở các khu nhà để kiếm tiền đi học. Bụng đói cồn cào mà lục túi chỉ còn mấy đồng tiền ít ỏi, cậu liền xin một bữa ăn tại một căn nhà gần đó. Nhưng cậu giật mình xấu hổ khi thấy một cô bé ra mở cửa. Và thay vì xin gì đó để ăn, cậu đành xin một ly nước uống. Cô bé trông cậu có vẻ đang đói nên bưng ra một ly sữa lớn.

Cậu bé uống xong, hỏi "Tôi nợ bạn bao nhiêu?"

"Bạn không nợ tôi bao nhiêu cả. Mẹ dạy rằng chúng tôi không bao giờ nhận tiền khi làm một điều tốt."

Cậu bé cảm ơn và đi khỏi. Lúc này, Howard Kelly thấy tự tin hơn nhiều, mạnh mẽ hơn nhiều.

Nhiều năm sau, cô gái đó bị căn bệnh hiểm nghèo. Các bác sĩ trong vùng bó tay và chuyển cô lên bệnh viện trung tâm thành phố để các chuyên gia chữa trị. Tiến sĩ Howard Kelly được mời khám. Khi nghe tên địa chỉ của bệnh nhân, một tia sáng loé lên trong mắt ông. Ông đứng bật dậy và đi đến phòng bệnh nhân và nhận ra cô bé ngày nào ngay lập tức. Ông đã gắng sức cứu được cô gái này. Sau thời gian dài, căn bệnh của cô gái cũng qua khỏi. Trước khi tờ hoá đơn thanh toán viện phí được chuyển đến cô gái, ông đã viết gì đó lên bên cạnh.

Cô gái lo sợ không dám mở ra, bởi vì cô chắc chắn rằng cho đến hết đời thì cô cũng khó mà thanh toán hết số tiền này.

Cuối cùng cô can đảm nhìn, và chú ý đến dòng chữ bên cạnh tờ hoá đơn....

"Đã thanh toán đủ bằng một ly sữa."

(Ký tên)

Tiến sĩ Howard Kelly.

Nước mắt vui mừng cứ thế dâng trào và lời từ trái tim cô gái thốt lên trong nước mắt: "Cảm ơn ông!."

Đây là câu chuyện có thật. Dr. Howard Kelly là một nhà vật lý lỗi lạc, đã sáng lập ra Khoa Ung thư tại trường Đại học John Hopkins năm 1895

Chết như thế nào?

Một nhà diễn thuyết bắt đầu buổi nói chuyện bằng 1 câu hỏi

" Nếu phải chết, bạn muốn chọn 1 cái chết như thế nào: Chết nhẹ nhàng, nhanh chóng hay đau đớn và từ từ?"

Đám đông ồn ào vì câu hỏi kỳ quặc. Ai mà chẳng muốn 1 cái chết nhẹ nhàng và nhanh chóng, vì vậy mà mọi người đều chọn nó.

Khi mọi người đều đã chắc chắn với quyết định của mình rồi, nhà diễn thuyết mới tiếp tục:

" Tôi cũng từng chọn giống như các bạn vậy. Cho đến 1 ngày, khi cha của tôi lâm bệnh nặng. Ông phải trải qua những cơn đau khủng khiếp, kéo dài ngày này sang ngày khác. Chúng tôi rất thương yêu ông nhưng cũng ko muốn ông phải chịu đau đớn như vậy. Chỉ có cách giải thoát cho ông càng sớm càng tốt thôi. Mẹ tôi nói với cha tôi điều đó. Ông nhìn bà hồi lâu rồi nói:

Tôi đau lắm chứ, hơn ai hết tôi là người muốn giải thoát cho chính mình thoát khỏi những cơn đau. Nhưng tôi vẫn muốn sống, chỉ để nhìn các con tôi đi làm về chào bố, các cháu tôi chào ông mỗi buổi sáng. Để chúng ôm hôn tôi trước khi đi ngủ. Để mỗi sáng dậy tôi còn được nhìn thấy ánh mặt trời, để nghe tiếng sóng biển từ xa vọng về. Với bà và các con, điều đó thật đơn giản, nhưng với 1 người như tôi thì thật khó khăn. Tôi ko còn thời gian để làm những điều đó nữa. Dù đau đớn nhưng tôi bằng lòng vì tôi có thể mang đi những gì tươi đẹp nhất của cuộc sống mà tôi đã ko bao giờ nhận ra...

Các bạn thân mến, chúng ta luôn tiếc thời gian với gia đình, với chính bản thân mình. Ta luôn ngại phải nói những lời yêu thương với người thân chúng ta. Chúng ta luôn đuổi theo những ước mơ, những khát vọng tương lai và nghĩ rằng, đạt được chúng mới là điều hạnh phúc. Tất nhiên điều đó ko sai. Nhưng khi chúng ta ko còn thời gian nữa, chúng ta lại đuổi theo những thứ ngay bên cạnh mà mình đã bỏ quên. mà thời gian thì chẳng bao

giờ chờ ai...

Hãy sống với những gì bạn đang có, yêu thương và quasn tâm đến xung quanh. Đừng bỏ qua thời gian quý báu mà bạn đang có. Hãy để ngày mà chúng ta nhắm mắt, ta có thể mỉm cười mà nói rằng: Tôi ko hối hận, tiếc nuối những ngày tháng đã qua..... Tôi ko phải đau đớn, dằn vặt mình vì bất cứ điều gì nữa"

Định nghĩa từ "Family"

Tôi va phải một người lạ trên phố khi người này đi qua. “Ồ xin lỗi”, tôi nói. Người kia trả lời: “Cũng xin thứ lỗi cho tôi, tôi đã không nhìn cô”. Chúng tôi rất lịch sự với nhau.

Nhưng ở nhà thì mọi chuyện lại khác. Tối nọ, lúc tôi đang nấu bếp thì cậu con trai đến đứng sau lưng. Tôi quay người và đụng vào thang bé làm nó ngã chúi xuống sàn nhà. “Tránh xa chỗ khác” - tôi cau mày nói. Con trai tôi bước đi, trái tim bé nhỏ của nó vỡ tan. Tôi đã không nhận ra là mình đã quá nóng nảy.

Khi đã lên giường tôi nghe một giọng nói thì thầm: “Khi đối xử với người lạ con rất lịch sự, nhưng với con mình con đã không làm như vậy. Hãy đến tìm trên sàn nhà bếp, có những bông hoa đang nằm ở cửa. Đó là những bông hoa mà con trai con đã mang đến cho con. Tự nó hái lấy những bông hoa này: nào hoa hồng, màu vàng và cả màu xanh nữa. Nó đã yên lặng đứng đó để mang lại cho con điều ngạc nhiên, còn con thì không bao giờ thấy những giọt nước mắt đã chảy đầm lên trái tim bé nhỏ của nó”.

Lúc này thì tôi bật khóc. Tôi lặng lẽ đến bên giường con trai và quỳ xuống: “Dậy đi, con trai bé nhỏ, dậy đi. Có phải những bông hoa này con hái cho mẹ không?”. Thằng bé mỉm cười: “Con tìm thấy chúng ở trên cây kia. Con hái cho mẹ vì chúng đẹp như mẹ. Con biết là mẹ thích lắm, đặc biệt là bông

hoa màu xanh”.

Thế bạn có biết từ family có nghĩa là gì không?

FAMILY = Father And Mother, I Love You!

Bánh nào ngon

Một người ăn mày lang thang đã hơn ngày mà chưa kiếm được miếng ăn. Đến một đầu phố nọ, ông ta ngửi thấy mùi bánh mì thơm bốc ra từ một ngôi nhà. Người ăn mày gặp may. Đây chính là lò bánh mì. “Ngài làm ơn cho kẻ bất hạnh này xin một miếng bánh ăn cho đỡ đói lòng”, người ăn mày năn nỉ ông chủ lò bánh mì. “Ồ, người là kẻ khôn ngoan. Người đến đúng chỗ rồi đó - chủ lò bánh mì thao thao nói – Làm sao người biết lò bánh của ta mà tới? Ai chỉ cho người? Chắc chắn là bánh của ta rất ngon nên ai ai cũng biết. Ta tiết lộ cho người một bí mật: Bánh của ta làm theo công thức gia truyền từ cụ tổ bảy đời kia đấy. Nó được ghi chép trong cuốn sách bìa da màu đỏ nằm trên kệ kia kìa. Người thấy không?”. Người ăn mày cố gượng cười: “Dạ thấy, nhưng thưa ngài, con đói lắm. Hơn ngày nay con chưa có tí gì trong bụng, con xin ngài làm phước. Con chỉ xin một mẫu bánh mì thôi ạ”.

Không chú ý tới nét mặt nhăn nhó của người ăn mày, ông chủ tiếp tục rao giảng về bí quyết nhào bột. Ông ta kéo người ăn mày vào sát lò nướng. Từng mẻ bánh nóng giòn bốc mùi thơm phức.

“Người thấy chưa? Bánh mới đẹp, mới thơm làm sao. Nướng bánh là một nghệ thuật. Để có bánh ngon, bánh đẹp cần phải có lòng yêu nghề”.

“Nhưng thưa ông, con đói. Con xin ông...”, người ăn mày lắp bắp.

“Người phải hiểu: Con người cần rất nhiều thứ, nhưng bánh mì là cái cốt yếu nhất. Không ai có thể sống được nếu thiếu bánh mì...”,

“Chính thế con mới phải gõ cửa ông...”, người ăn mày rụt rè nói chen.

“Khoan, nghe ta nói cái đã, nhưng không phải ai cũng có đạo đức như ta. Ra đây”.

Ông chủ lò bánh mì kéo người ăn mày ra cửa rồi nói tiếp:

“Người thấy không, cả dãy phố này, nhà nào cũng có lò nướng bánh mì.

Nhưng chớ tin họ. Nhà thì pha thêm bột xấu, nhà thì cho nhiều muối quá, kẻ thì nướng quá lửa. Thế mà chúng nó dám bảo cái chúng làm ra là bánh mì!”

“Thưa ngài, con chỉ xin một miếng bánh để ăn thôi ạ”, người ăn mày mệт mỗi nhắc lại.

“Nhưng điều ta sắp kể với người mới là quan trọng nhất”, ông chủ lò bánh vung tay nói tiếp. Bất chợt, người ăn mày quay lưng lăm lũi bỏ đi.

“Này, người không thích ăn bánh mì của ta sao? Bánh mì ngon nhất xứ này được làm theo công thức gia truyền từ bảy đời...”, ông chủ lò bánh mì nói với theo.

“Không, thưa ngài. Bánh mì ở chỗ khác có lẽ mặn hơn, làm bằng thứ bột xấu hơn, bị cháy sém nhưng nó làm tôi no bụng. Ở chỗ ngài, chỉ tại tôi no thôi”.

5 phút trong Cuộc sống

Cuộc sống là một chuỗi những điều ưu tiên. Và những điều ưu tiên hàng đầu của bạn là gì? Hãy dành cho những người mà bạn yêu quý hơn 5 phút trong quỹ thời gian hằng ngày của bạn.

Trong công viên, một người phụ nữ ngồi gần một người đàn ông trên băng ghế gần sân chơi cho trẻ em.

“Đó là con trai tôi”, người phụ nữ vừa nói vừa chỉ tay về phía cậu bé mặc áo len đỏ đang chơi cầu trượt.

“Nó trông rất khoẻ mạnh” người đàn ông đáp lời.

“Còn con trai của tôi là đứa mặc áo len màu xanh ấy”.

Nói rồi, ông ta nhìn đồng hồ và nói với theo cậu con trai: “Về thôi, Todd”, cậu bé tên Todd quay nhìn bố nài nỉ: “5 phút nữa thôi mà bố, chỉ 5 phút nữa thôi”.

Người đàn ông khẽ gật đầu và cậu bé lại tiếp tục chạy nhảy với vẻ rất sung sướng.

5 phút trôi qua, người cha đứng dậy và nói: “Sao? Bây giờ chúng ta về được chưa con?”. Todd lại nài nỉ một lần nữa: “Bố, 5 phút nữa, chỉ 5 phút nữa”.

thôi!”.

Người đàn ông lại mỉm cười và nói: “Được rồi!”.

Người phụ nữ thấy vậy bèn thốt lên: “Ông thật là một người cha kiên nhẫn”.

Người đàn ông cười và chậm rãi nói: “Con trai cả Tommy của tôi bị một kẻ lái xe say rượu đụng chết năm ngoái trong khi nó đang chạy xe đạp gần đây. Tôi chưa bao giờ dành nhiều thời gian cho Tommy và bây giờ tôi có thể đánh đổi bất cứ thứ gì để có thể ở bên nó dù chỉ 5 phút. Tôi nguyện rằng sẽ không bao giờ lặp lại lỗi lầm đó với Todd. Todd nghĩ nó có 5 phút để chơi đùa. Nhưng sự thật là tôi đã có thêm 5 phút nữa để nhìn nó chơi đùa”.

Tên sách: Tuyển tập 1001 câu chuyện cảm động -Vol 2

Nguồn: internet

Sửa chính tả+chế bản: capthoivu (TVE)

Chuyển sang ebook: capthoivu (TVE)

Ngày hoàn thành: 7/9/06

Nơi hoàn thành: ASEC-Jak

Mục lục

[Cách nhìn cuộc sống](#)

[TÔ MÌ CỦA NGƯỜI LẠ](#)

[MỘT VIỆC NHỎ THÔI](#)

[Hoá Đơn](#)

[Những điều vô lý về mẹ](#)

[Tha Thứ Cũng Là Một Nghệ Thuật](#)

[Quý Cốc Thử Tài Học Trò](#)

[Nhân Đạo Hay Bất Nhân](#)

[Hai người trên hoang đảo](#)

[Hoa hồng tặng Rose](#)

[Một bức tranh đẹp](#)

[Một hoàn cảnh hai cuộc đời](#)

[Ngư Phủ Hả Dạ](#)

[Đời Người Trong Một Câu!!](#)

[Lòng mẹ](#)

[Phải tha thứ](#)

[Hạnh phúc ở đâu??](#)

[Một Phen Thời Gian Ngàn Phen Ngọc](#)

[HẠC GIẤY](#)

[BÀI HỌC CHO CUỘC SỐNG](#)

[ĐỪNG THAY ĐỔI THẾ GIỚI](#)

[Miệng Tiếng Thị Phi](#)

[Khi trái đất chuyển động vì bạn?](#)

[Một tách cà phê](#)

[Ngày đặc biệt](#)

Tiếp thêm sức mạnh
Được phép vấp ngã
Lời hứa
Con gái út
ĐỪNG ĐỂ HỐI TIẾC
Con bỏ tình yêu
Niềm vui và nỗi đau
Đừng nói "không bao giờ"
Khi ta trong sáng
Chiến tranh và hoa hồng
Nhìn lại chính mình
Lòng tin
Cúp điện cuối tuần
Lặn trong tăm tối
Món quà cuối cùng
Cái nhìn nghệ thuật
Hãy cho cháu mặc áo đỏ
Tất cả sức mạnh
Em sẽ làm được
Con yêu mẹ hơn
Món quà ngày Valentine
Ngẩng cao đầu
Valentine của bà
Quà tặng cho Laura
Vòng tay yêu thương
Ưu tiên hàng đầu
Cơ hội
Điều kỳ diệu của Miguel
Lá thư cuối cùng của người lái xe tải
Chữ Hiếu
Hai chị em và những điều ước
Sự trả thù ngọt ngào

Cây_phiên_muộn

Tình_yêu,giàu_sang_và_sự_thành_công

Thiên_thần

Sự_tích_lễ_Vu_Lan_và_lễ_cúng_cô_hồn

Con_gái,mẹ_và_thần_tượng

Vẻ_đẹp

9_quan_điểm_của_một_người_cha_vĩ_dại

Thư_gửi_con_trai

Thư_cho_con_gái

Biến_dạng

Vắng_mẹ

Mẹ_và_dư_luận

Bốn ngón tay

Lúc mới sinh ra, cậu bé đã bị mù. Khi cậu lên 6, một việc xảy ra làm em không tự giải thích được. Buổi chiều nọ, em đang chơi đùa cùng các bạn, một cậu bé khác đã ném trái banh về phía em. Chợt nhớ ra cậu bé la lên:

- Coi chừng ! Quả banh sắp văng trúng đấy.

Quả banh đã đập trúng người cậu, và cuộc sống của cậu không như trước đây nữa. Cậu bé không bị đau, nhưng cậu thật sự bất khoan.

Cậu quyết định hỏi mẹ:

- Làm sao cậu ta biết điều gì sắp xảy ra cho con trước khi chính con nhận biết được điều đó ?

Mẹ cậu thở dài, bởi cái giây phút bà e ngại đã đến! Đã đến cái thời khắc đầu tiên mà bà cần nói rõ cho con trai mình biết: "Con bị mù!".

Rất dịu dàng bà cầm bàn tay của con, vừa nắm từng ngón tay và đếm:

- Một - hai - ba - bốn - năm. Các ngón tay này tựa như năm giác quan của con vậy. Ngón tay bé nhỏ này là nghe, ngón tay xinh xắn này là sờ chạm, ngón tay tí hon này là ngửi, còn ngón bé tí này là nếm. ..".

Ngần ngừ một lúc, bà tiếp:

- ..Còn ngón tay tí xíu này là nhìn. Mỗi giác quan của con như mỗi ngón tay, chúng chuyên chở bức thông điệp lên bộ não con".

Rồi bà gập ngón tay bà đặt tên "nhìn", khép chặt nó vào lòng bàn tay của con, bà nói:

- Con ạ! Con là một đứa trẻ khác với những đứa khác, vì con chỉ có bốn giác quan, như là chỉ có bốn ngón tay vậy: một - nghe, hai - sờ, ba - ngửi,

bốn - năm. Con không thể sử dụng giác quan nhìn. Bây giờ mẹ muốn chỉ cho con điều này. Hãy đứng lên con nhé.

Cậu đứng lên. Bà mẹ nhặt trái banh lên bảo:

- Bây giờ con hãy đặt bàn tay của con trong tư thế bắt trái banh.

Cậu mở lòng bàn tay và trong khoảnh khắc cậu cảm nhận được quả banh cứng chạm vào các ngón tay của mình. Cậu bấu chặt quả banh và giơ lên cao.

mẹ cậu đã Giỏi ! Giỏi ! - Bà mẹ nói - Mẹ muốn con không bao giờ quên điều con vừa làm. Con cũng có thể giơ cao quả banh bằng bốn ngón tay thay vì năm ngón. Con cũng có thể có và giữ được một cuộc sống trọn vẹn và hạnh phúc với chỉ bốn giác quan thay vì năm nếu con bước vào cuộc sống bằng sự nỗ lực thường xuyên!

Cậu bé không bao giờ quên hình ảnh "bốn ngón tay thay vì năm". Đối với cậu đó là biểu tượng của niềm hy vọng. Và hễ cứ mỗi khi nhụt chí vì sự khiếm khuyết của mình, cậu lại nhớ đến biểu tượng này để động viên mình. Cậu hiểu ra rằng nói rất đúng. Cậu vẫn có thể tạo được một cuộc sống trọn vẹn và giữ lấy nó chỉ với bốn giác quan mà cậu có được.

Cách nhìn cuộc sống

John là một ông lão ít nói và thông thái. Ông thường ngồi trên chiếc ghế bành cũ kỹ trước hiên nhà, nhìn mọi người qua lại. Đôi khi ông vẫy tay chào họ. Một hôm, cô cháu gái nhỏ của ông John ngồi xuống cạnh ông mình, và cả hai cùng nhìn những người qua lại trước nhà họ.

Một người đàn ông lạ, cao lớn, anh ta nhìn quanh như tìm một nơi nào đó để dừng chân, rồi tiến đến gần hỏi ông John:

- Trong ngôi làng này người ta sống kiểu gì hả ông lão?

Ông John chậm rãi hỏi lại:

- Vậy nơi mà anh vừa đi khỏi, người ta sống ra sao?

Người lạ nhăn mặt:

- Nơi ấy hả? Mọi người chỉ toàn chỉ trích nhau. Hàng xóm thì ngồi lê đôi mách và nói chung là một nơi rất đáng chán!

John nhìn thẳng vào mắt người lạ và nói:

- Anh biết không, nơi này cũng như thế, hết như nơi anh vừa đi khỏi vậy!

Người đàn ông không nói gì, anh ta quay đi. Một lát sau, một chiếc ô tô dừng lại bên vệ đường. Người đàn ông trên xe đỡ vợ con mình xuống xe. Người vợ hỏi ông John có thể mua một ít thức ăn cho bọn trẻ ở đâu, còn người đàn ông ở lại chỗ chiếc xe. Anh ta lại gần ông John và hỏi:

- Thưa ông, nơi này sống có tốt không ạ?

Vẫn như lần trước, ông John hỏi lại:

- Vậy nơi mà anh vừa đi khỏi thì thế nào?

Người đàn ông tươi cười :

- Ở đó, mọi người sống rất thân thiết, luôn sẵn lòng giúp đỡ nhau. Chúng tôi không muốn ra đi chút nào, nhưng vì điều kiện làm việc nên phải chuyển tới đây.

Ông John nở một nụ cười ấm áp:

- Đừng lo, nơi này cũng giống như nơi anh vừa đi khỏi đấy mà, cũng tốt lắm!

Vợ con người đàn ông quay lại, họ cảm ơn và tạm biệt hai ông cháu John rồi lái xe đi. Khi chiếc xe đã đi xa, cô cháu nhỏ cất tiếng hỏi ông:

- Ông ơi, tại sao ông nói với người thứ nhất là nơi đây không tốt lành còn với người thứ hai ông lại nói là một nơi tuyệt vời?

Ông John âu yếm nhìn vào đôi mắt xanh bần khoăn của đứa cháu nhỏ và bảo:

- Cháu ạ, dù có đi đến đâu, mỗi người vẫn mang thái độ của chính mình đối với cuộc sống đi theo. Chính thái độ của riêng mình, cộng với phản ứng của những người xung quanh với thái độ đó thì nơi mới đến có thể rất tồi tệ, hoặc rất tuyệt vời theo cảm giác của riêng họ mà thôi.

TÔ MÌ CỦA NGƯỜI LẠ

Tối hôm đó Sue cãi nhau với mẹ, rồi không mang gì theo cô ùng ùng ra khỏi nhà. Trong lúc đang lang thang trên đường, cô mới nhớ ra rằng mình chẳng có đồng bạc nào trong túi, thậm chí không có đủ mấy xu để gọi điện về nhà.

Cùng lúc đó cô đi qua một quán mì, mùi thơm bốc lên ngào ngạt làm cô chợt cảm thấy đói ngấu. Cô thèm một tô mì lắm nhưng lại không có tiền!

Người bán mì thấy cô đứng tần ngần trước quầy hàng bèn hỏi: "Này cô bé, cô có muốn ăn một tô không?".

"Nhưng... nhưng cháu không mang theo tiền..." - cô thẹn thùng trả lời.

"Được rồi, tôi sẽ đãi cô - người bán nói - Vào đây, tôi nấu cho cô một tô mì".

Mấy phút sau ông chủ quán bưng tới cho cô một tô mì bốc khói. Ngồi ăn được mấy miếng, Sue lại bật khóc.

"Có chuyện gì vậy?" - ông ta hỏi.

"Không có gì. Tại cháu cảm động quá!" - Sue vừa nói vừa lấy tay quệt nước mắt.

"Thậm chí một người không quen ngoài đường còn cho cháu một tô mì, còn mẹ cháu, sau khi cháu cự cãi đã đuổi cháu ra khỏi nhà. Chú là người lạ mà còn tỏ ra quan tâm đến cháu, còn mẹ cháu... bà ác độc quá!" - cô bé nói với người bán mì...

Nghe Sue nói, ông chủ quán thở dài: "Này cô bé, sao lại nghĩ như vậy? Hãy suy nghĩ lại đi, tôi mới chỉ đãi cô có một tô mì mà cô đã cảm động như vậy, còn mẹ cô đã nuôi cô từ khi cô còn nhỏ xíu, sao cô lại không biết ơn mà lại còn dám cãi lời mẹ nữa?".

Sue giật mình ngạc nhiên khi nghe điều đó.

"Tại sao mình lại không nghĩ ra nhỉ? Một tô mì của người lạ mà mình cảm thấy mang ơn, còn mẹ mình đã nuôi mình hàng bao năm qua mà thậm chí mình chưa bao giờ tỏ ra quan tâm đến mẹ dù chỉ một chút. Mà chỉ vì một chuyện nhỏ mình lại cự cãi với mẹ?"

Trên đường về, cô thầm nghĩ trong đầu những điều cô sẽ nói với mẹ: "Mẹ ơi, con xin lỗi. Con biết đó là lỗi của con, xin mẹ tha thứ cho con...".

Khi bước lên thềm cửa, cô nhìn thấy mẹ đang mệt mỏi và lo lắng vì đã tìm kiếm cô khắp nơi. Nhìn thấy Sue, mẹ cô mừng rỡ nói: "Sue, vào nhà đi con. Chắc con đói bụng lắm rồi phải không? Cơm nước mẹ nấu xong này giờ rồi, vào mà ăn ngay cho nóng...".

Không thể kiềm giữ được nữa, Sue òa khóc trong tay mẹ.

Trong cuộc sống, đôi khi chúng ta dễ cảm kích với những hành động nhỏ mà một số người chung quanh làm cho chúng ta, nhưng đối với những người thân thuộc, nhất là cha mẹ, chúng ta lại xem sự hy sinh của họ như chuyện đương nhiên...

Tình yêu và sự quan tâm lo lắng của cha mẹ là món quà quý giá nhất mà chúng ta được tặng từ khi mới chào đời.

Cha mẹ không mong đợi chúng ta trả công nuôi dưỡng, nhưng...

Liệu có bao giờ chúng ta biết quý trọng sự hy sinh vô điều kiện này của cha mẹ chúng ta chưa?

MỘT VIỆC NHỎ THÔI

Một gia đình gồm hai vợ chồng và bốn đứa con nhỏ. Dịp hè, họ cùng đi nghỉ mát ở một bãi biển. Bọn trẻ rất thích tắm biển và xây những tòa lâu đài trên cát. Bố mẹ chúng thuê một cái lều ngồi uống nước trên bờ, dõi nhìn các con vui đùa không quá xa ngoài kia phía trước mặt.

Thế rồi họ trông thấy một bà cụ già nhỏ nhắn ăn mặc xuềnh xoàng, trên tay cầm một chiếc túi cũ đang tiến lại. Tóc bà đã bạc trắng, bị gió biển thổi tốc lên càng làm cho khuôn mặt nhăn nheo của bà thêm khó coi. Bà cụ đang lăm bắm một điều gì đó, dáo dác nhìn rồi thỉnh thoảng lại cúi xuống nhặt những thứ gì đó trên bãi biển, bỏ vào cái túi.

Hai vợ chồng không hện mà cùng vội chạy ra gọi các con lại, căn dặn chúng phải tránh xa người đàn bà khả nghi kia. Dường như họ cố ý nói to cho bà ta nghe thấy để bà ta nên đi chỗ khác kiếm ăn.

Cụ già không biết có nghe thấy gì không giữa tiếng sóng biển ì ầm, chỉ thấy bà cứ từ từ tiến về phía họ. Thế rồi bà cụ dừng lại nhìn mấy đứa trẻ dễ thương đang ngơ ngác nhìn mình. Bà mỉm cười với họ nhưng không ai đáp lại, chỉ giả vờ ngó lơ đi chỗ khác. Bà cụ lại lẳng lặng làm tiếp công việc khó hiểu của mình. Còn cả gia đình kia thì chẳng hứng thú tắm biển nữa, họ kéo nhau lên quán nước phía trên bãi biển.

Trong lúc chuyện trò với người phục vụ bàn ăn cùng những khách hàng trong quán, hai vợ chồng quyết định hỏi thăm xem bà cụ khả nghi kia là ai và họ... sống sờ: Bà cụ ấy là người dân ở đây, từng có một đứa cháu ngoại vì bán hàng rong trên bãi biển, vô tình đạp phải một mảnh chai rồi bị nhiễm trùng, sốt cao, đưa đi bệnh viện cấp cứu không kịp và đã chết không lâu vì bệnh uốn ván. Từ dạo ấy, thương cháu đến ngẩn ngơ, bà cứ lặng lẽ đi dọc bãi biển, tìm nhặt những mảnh chai, mảnh sắt hoặc hòn đá có cạnh sắc. Mọi người hỏi lý do thì bà đáp mà đôi mắt ướt nhòe: "ồ, tôi chỉ làm một việc

nhỏ thôi ấy mà, để các cháu bé có thể vui chơi trên bãi biển mà không bao giờ bị chết như đứa cháu đáng thương của tôi!".

Nghe xong câu chuyện, người chồng vội chạy ngay xuống bãi biển mong có thể nói một lời xin lỗi và một lời biết ơn chân thành, nhưng bà cụ đã đi rất xa rồi. Bóng bà chỉ còn là một chấm nhỏ trên bãi biển vắng người khi chiều đang xuống...

Hoá Đơn

Peter là con trai của một chủ cửa hàng bách hóa nhỏ đầu phố. Cậu thường đến cửa hàng của mẹ chơi. Mỗi ngày cửa hàng đều có không ít những hóa đơn trả tiền hoặc thu tiền hàng cần thanh toán hoặc chuyển đến khách hàng. Peter thường được mẹ giao nhiệm vụ đem những hóa đơn đó đến bưu điện gửi. Dần dần việc này khiến cậu cảm thấy dường như mình cũng đã trở thành một nhà kinh doanh nhỏ.

Ngày kia Peter nghĩ: Mình cũng viết một hóa đơn gửi cho mẹ, trong đó viết rõ những khoản mà mẹ phải trả cho mình về những gì đã giúp mẹ mỗi ngày.

Sáng hôm sau, mẹ cậu nhận được hóa đơn trong đó ghi rõ:

"Mẹ cần thanh toán cho con trai Peter những khoản sau:

- Vận chuyển đồ dùng về nhà: 2 đồng
- Đem thư đến bưu điện gửi: 1 đồng
- Giúp người lớn dọn dẹp vườn hoa: 2 đồng
- Cả tuần lễ con đều ngoan ngoãn và vâng lời: 1 đồng

Tổng cộng: 6 đồng"

Mẹ Peter xem hóa đơn và không nói gì cả.

Đến bữa tối, Peter phát hiện dưới khay ăn của mình 6 đồng tiền công. Cậu rất vui, nhưng vừa định bỏ tiền vào túi thì thấy kèm theo một hóa đơn thu tiền khác mà tên người nhận là cậu. Peter rất ngạc nhiên. Peter cần thanh toán cho mẹ những khoản sau:

- Sống 10 năm hạnh phúc trong ngôi nhà của mẹ: 0 đồng
- Khoản chi phí cho việc sinh hoạt ăn uống trong 10 năm: 0 đồng
- Khoản tiền mẹ chăm sóc Peter mỗi khi đau bệnh: 0 đồng

Từ đó đến nay Peter luôn có một người mẹ thương yêu và chăm sóc: 0 đồng

Tổng cộng: 0 đồng

Peter đọc đi đọc lại tờ hóa đơn. Cậu hồi hận đến đỏ cả mặt. Lát sau, Peter đến bên mẹ và rúc vào lòng mẹ, nhè nhẹ bỏ 6 đồng tiền vào túi mẹ.

Những điều vô lý về mẹ

Những điều vô lý về mẹ lại trở thành những điều có lý nhất trên đời đối với mỗi chúng tôi...

Mẹ tôi là một tổng hòa của những điều vô lý. Có điều gì đó dường như không bình thường lắm khi một đứa con lại nói về mẹ của mình như vậy...

Mẹ đen, ốm, lùn, khuôn mặt nhỏ, mũi thấp, đó là điều vô lý thứ nhất. Ông bà ngoại đều to cao, trắng trẻo, mũi cao, mặt chữ điền, các dì và cậu cũng vậy. Mẹ nhỏ bé trong gia đình và cũng nhỏ bé giữa cuộc đời. Điều vô lý này về sau lại trở thành cái có lý, đã 50 rồi mà mẹ còn mi-nhon lắm, ai cũng bảo mẹ trẻ lâu, trong khi các cô bạn cùng thời của mẹ đã phải lo đi thẩm mỹ viện để tân trang, tu sửa...

Ấy vậy mà trong thân hình bé nhỏ hạt tiêu ấy lại ẩn chứa một tính cách mạnh mẽ dữ dội đến lạ kỳ - điều vô lý thứ hai. Tôi nghe các dì kể hồi nhỏ mẹ vốn nổi tiếng là “Bông lì”, không sợ bất cứ con gì và cũng không tin bất cứ điều gì. Tính mẹ thẳng thắn, đôi khi trở nên nóng nảy, yêu ai thì nói, ghét ai thì chửi, mẹ không bao giờ chịu thua kém ai, chả ai ăn hiếp được mẹ. Còn nhớ hồi bán đồ chơi ở chợ Đầm, bà Thảo, bà Hồng giành khách đã bị mẹ làm cho một trận nhớ đời!

Mẹ nóng tính là vậy, ngoại hình chỉ ở mức trung bình, vậy mà ba vẫn “đổ” và mãi đến giờ vẫn không muốn đứng dậy! - điều vô lý thứ ba. Theo lời mẹ kể thì hồi đó ba học giỏi nhất lớp, lại đẹp trai và hiền nên lúc nào cũng có nhiều vệ tinh vây xung quanh. Còn mẹ thì “lẹt đẹt” với những con số, vật vã lắm mới vượt qua được kỳ thi tú tài với kết quả... toòng teng. Vì vậy mẹ nhìn ba rất chi là ngưỡng mộ và... để đó, chỉ vậy thôi.

Ấy thế mà bằng đi năm năm sau, ba đột ngột trở về trong màu áo lính xanh và... cưới. Một năm sau có tôi. Một năm sau nữa, có em gái tôi. Mười hai năm sau nữa, em trai tôi chào đời. Quả là một sự vô lý có hậu!

Những năm sóng gió ba bị mất việc, gia đình tôi từ chỗ giàu nhất xóm rớt xuống thành nghèo nhất xóm, một tay mẹ vất vả nuôi cả nhà. Tính mẹ vốn cứng cỏi như đàn ông, vậy mà mẹ lại có những nghề tay trái rất ư là nữ tính - đó là điều vô lý thứ tư.

Mẹ vẽ tranh, làm bánh kem, may quần áo, thiết kế những đồ lưu niệm xinh xinh. Mẹ có thể bỏ ra hàng giờ để bắt muỗi theo phương pháp mới sáng tạo. Mẹ cực kỳ nhạy cảm với vấn đề sức khỏe và đời sống, mẹ có hàng lô tạp chí thuốc cất kỹ trong tủ sắt. Những câu chuyện của mẹ chúng tôi đã thuộc đến từng chi tiết, vậy mà mẹ vẫn kể đi kể lại, vẫn say sưa và hứng thú như lần đầu. Mẹ bản lĩnh là thế nhưng lại khóc tu tu khi con chó Bi qua đời.

Đối với chị em tôi thì tình thương của mẹ thật khó có thể cảm nhận được bằng các giác quan trực tiếp. Như là mẹ nhỏ bạn thân tôi vẫn làm: những nụ hôn, những cái bẹo má, những khi chải đầu tết tóc cho con gái cưng... Mẹ thì không như thế - và chúng tôi đã từng cho rằng đó là cả một trời vô lý! Cái tuổi dậy thì ngớ ngẩn đã biến tôi thành một đứa ngỗ ngược, không ít lần làm mẹ buồn. Thậm chí, nói ra thật xấu hổ, khi mẹ xa nhà một thời gian, tôi đã từng muốn mẹ... đừng về nữa. Sinh ra tôi, có lẽ cũng là một sự vô lý của mẹ!

Mấy năm gần đây, khi chúng tôi lần lượt vào đại học, mẹ càng thêm vất vả. Ba vào Sài Gòn chạy xe ôm nuôi chị em tôi ăn học, ở nhà chỉ còn một mình mẹ bươn chải nuôi thằng út. Em gái tôi học mỹ thuật, mẹ bắt nó phải vẽ đúng thực tế căn phòng trọ của ba cha con - để mẹ tưởng tượng. Rồi mẹ gửi đồ tiếp tế luôn, toàn là những món khoái khẩu của chị em tôi, ăn vào như nuốt được cả vị đắng của những giọt mồ hôi nhọc nhằn. Mẹ chẳng than phiền gì, lúc nào cũng động viên ba cha con cố gắng, thật ra người phải cố gắng là mẹ mới đúng - âu đó cũng là một điều vô lý.

Hơn nửa đời người mẹ vẫn chưa thôi lo nghĩ, vẫn chưa thôi căng mình trước cuộc đời, vẫn chưa thôi diễn vai chính trong gian nan và vai phụ giữa hạnh phúc. Ngày xưa tôi thần tượng những Jang Dong Gun, Lam Trường,

Nicole Kidman, nhưng giờ đây không ai khác ngoài mẹ. Mẹ tôi là một tổng hòa của những điều vô lý. Nhưng cả ba, tôi và các em đều yêu cái sự vô lý ấy và đó lại trở thành điều có lý nhất trên đời...

Tha Thứ Cũng Là Một Nghệ Thuật

Một người cứ luôn luôn bị tỉnh dậy vào buổi đêm, vì một giấc mơ cứ lặp đi lặp lại. Anh ta thấy mình bơi trong một cái hồ, bơi giỏi như một vận động viên.

Tuy nhiên, cái hồ rất rộng mà chân tay anh ta thì mỏi, anh ta khó lòng bơi tới được bờ. Bỗng nhiên, cha anh ta bơi thuyền đến gần, đưa tay ra, bảo anh ta bám lấy.

Anh ta nhớ lại hồi nhỏ thường bị bố mắng mỏ, thậm chí đánh đòn, nên mỉm cười khô khan và nói: “Cảm ơn bố, cứ kệ con !”.

Anh ta bơi tiếp, cố hết sức hướng về phía bờ. Rồi anh ta nhìn thấy một người khác bơi thuyền lại gần. Đó là cô em gái.

Cô em gái quăng một chiếc phao về phía anh ta và bảo: “ Anh dừng phao đi !”. Nhưng nhớ lại rất nhiều lần cô em gái hỗn hào ương bướng cãi lời mình, anh ta lắc đầu và xua tay.

Sau những nỗ lực lớn lao, cuối cùng anh ta cũng vào được đến bờ. Anh ta nằm vật ra trên bãi cát ướt, sự mệt mỏi làm đầu óc trở nên lơ mơ, còn chân tay thì không cử động nổi. Một đám đông người tụ tập quanh anh ta. Khuôn mặt nào anh ta cũng thấy quen. Đó là gia đình, họ hàng, bè bạn của anh. Người thì muốn đưa anh vào bệnh viện, người thì muốn đốt lửa, người thì muốn lấy bộ quần áo khô và khăn cho anh lau...

Nhưng cứ khi mỗi người định làm gì, anh ta lại nhớ lại những khi con người đó đối xử không tốt với mình. Và “Không, cảm ơn”- Anh ta lại nói – “Cứ kệ tôi”. Anh gượng đứng dậy, quần áo ướt sũng, dính đầy cát, chân tay rã rời, mệt mỏi đi xa đám đông.

Sau khi liên tục nằm mơ thấy giấc mơ đó trong vòng vài đêm, anh ta liền đi hỏi bà, người duy nhất chưa bao giờ làm gì không tốt với anh, và người mà anh tin tưởng sẽ không bao giờ làm gì không tốt với anh cả.

- Bà không phải là người biết ý nghĩa của những giấc mơ – bà anh nói – Nhưng bà nghĩ cháu đang giữ trong đầu quá nhiều bức bối và hằn học.

- Bức bối ư? Hằn học ư ? Không thể thế được ! – Anh ta kêu lên - Nếu có thì cháu phải cảm thấy chứ !

Bà của anh ngồi yên và bình tĩnh đáp:

- Những cố gắng của cháu và hồ nước trong giấc mơ chính là những gì cháu đang phải cố gắng trong tâm trí cháu. Cháu cần sự giúp đỡ, cháu muốn được quan tâm, nhưng cháu thấy không ai đủ tốt cho cháu tin tưởng. Cháu đã bơi được tới bờ một lần, nhưng còn những lần khác thì sao ?

Sự tha thứ không phải là những điều mà chúng ta làm cho người khác, mà chúng ta làm cho chính chúng ta đẩy thôi. Vì khi chúng ta không tha thứ, có phải là chúng ta đã xây dựng trong tâm trí mình những bức bối và tức giận ngày càng lớn đó không?

Có một câu nói: “Bạn không phải là người hoàn hảo, nên bạn cũng có những sai lầm. Nếu bạn tha thứ những sai lầm của người khác đối với bạn, bạn cũng sẽ được những người khác tha thứ những sai lầm của bạn”.

Quỷ Cốc Thử Tài Học Trò

Quỷ Cốc Tôn sư có hai học trò xuất sắc là Tôn Tấn và Bàn Quyên. Một hôm Quỷ Cốc muốn thử tài học trò bèn kêu họ lại, bảo:

- Ta ngồi trong động, trò nào có thể mời ta ra ngoài được?

Bàn Quyên vội vàng giành mời trước, nói:

- Bạch Tôn sư, ngoài cửa động có rồng châu phượng múa rất đẹp!

Quỷ Cốc nói:

- Hôm nay hung nhật, làm gì có việc đó?

Bàn Quyên lại nói:

- Có Bạch Hạc Đồng Tử mời thầy đi đánh cờ.

Quỷ Cốc lắc đầu, nói:

- Hôm qua ta đã chơi cờ với họ rồi.

Bàn Quyên trâng tráo:

- Nếu thầy không ra thì con nổi lửa đốt động!

Quỷ Cốc mỉm cười.

Đến lượt Tôn Tấn mời. Tôn Tấn thành kính thưa:

- Đệ tử không thể mời thầy từ trong ra ngoài được. Nhưng nếu thầy ở ngoài động đệ tử có cách mời thầy vào trong được.

Quỷ Cốc lấy làm lạ bèn truyền đem ghế ra ngoài ngồi, cốt xem Tôn Tấn sẽ mời bằng cách nào.

Khi Tôn Sư an tọa, Tôn Tử vội quỳ xuống:

- Vây đệ tử mời thầy ra ngoài được rồi!

Quỷ Cốc phục cái trí của Tôn Tấn.

Lời Bàn:

Hai lần Bàn Quyên mời Quỷ Cốc là hai lần lừa gạt một cách lộ liễu thấp kém. Giả sử có rồng châu phượng múa, hoặc có Bạch Hạc Đồng Tử ở ngoài động, Quỷ Cốc vẫn không ra thì sao? Đến lần thứ ba, Bàn Quyên không cần mời nữa, bèn dùng cái kế "đốt động", Quyên bộc lộ hết cái ác

tâm của mình. Quả thật, ngày sau do ghét Tôn Tẫn, Quyên đã đục lấy bánh xương chè của Tôn Tẫn. Quyên đã lừa thầy hại bạn.

Tôn Tẫn không nghĩ đến chuyện xa vời, chỉ lấy sự thật làm kế (vì không kế nào hay bằng sự thật, không có bí mật nào kín bằng công khai). Bậc Tôn sư như Quỷ Cốc cũng phải mắc mọ này.

Tôn Tẫn ngày sau làm quân sư cho Tề hai lần đánh bại quân Ngụy do Bàng Quyên chỉ huy. Cuối cùng Bàng Quyên tự sát ở Mã Lăng. Qua cuộc thử trí trên đây, ta có thể đoán được tâm hồn của mỗi người.

Nhân Đạo Hay Bất Nhân

Người dân ở Hàm Đan (Kinh đô nước Triệu) có tục: Cứ ngày mồng một đầu năm họ mang chim Ban Cừ đến bán cho Triệu Giản Tử. Triệu Giản Tử vui mừng thưởng tiền bạc cho họ rất nhiều. Có người chất vấn Giản Tử:

- Ngài mua chim Ban Cừ làm gì?

Giản Tử nói:

- Ngày đầu năm ta thích phóng sinh để thể hiện cái ân đức của ta.

Người kia nói:

- Mọi người biết ngài hay phóng sinh chim nên mới tranh nhau đi bắt chim, như vậy chim Ban Cừ chết vào ngày ấy rất nhiều. Nếu ngài thật muốn cho chim sống sao không lệnh cho mọi người đừng bắt chúng? Chứ như bắt rồi mới phóng sinh e rằng ân đức này không bù đắp nổi tội ác này.

Triệu Giản Tử khen:

- Ông nói đúng lắm!

Từ đó ông không mua chim vào ngày đầu năm nữa.

Lời Bàn:

Triệu Giản Tử ở vào đầu thời kỳ chiến quốc (giữa thế kỷ thứ V trước Công Nguyên), thời này Phật giáo chưa du nhập vào Trung Hoa, nên việc phóng sinh có lẽ ảnh hưởng ở Đạo giáo. Sở dĩ có những cuộc phóng sinh là vì họ tôn trọng quyền sống của loài vật. Mọi sinh vật đều có quyền sống như nhau. Nhưng tại sao chỉ phóng sinh chim Ban Cừ mà thôi? Lý ra Giản Tử phải phóng sinh hết tất cả các loài chim. Nghề săn bắt chim để ăn thịt cũng là một nghề sinh sống của người xưa nên khó mà cấm họ. Có thể dùng triết lý nào đó để giảng giải cho họ biết rằng: Không nên giết những con vật hiền lành và vô hại như chim, thỏ, nai, rùa... để được phúc đức. Thời cổ vua Nghiêu đi săn, trước khi bủa lưới thì vói: "Con nào có cánh thì cao bay, con nào có chân thì mau chạy, chớ có vào lưới ta" Tục lệ đó rất phổ biến ở

Triều Thành Thang (nhà Thương), nên mới có thành ngữ "mở lưới thành Thang" (phóng sinh để lấy đức).

Quy định phóng sinh phải chọn ngày mồng một đầu năm, rõ ràng đó là hại chim. Nếu có lòng nhân từ cũng không thể gặp đầu mua đó, tiền đâu mà mua cho đủ. Cũng không thể mua tượng trưng để mà thả, làm gương cho người khác noi theo. Sự phóng sinh chim là lòng tốt, nhưng làm cách nào để người ta khỏi bắt chim đó mới là việc ân đức.

Ngày nay, lễ phóng sinh thường vào những ngày Phật Đản, Lễ Vu Lan, Thích Ca thành đạo, Phật Nhập Niết Bàn, Thượng Nguyên, Hạ Nguyên... những ngày đó người ta bán chim, thú rất nhiều và rất đắt. Có lẽ đến ngày đó các loài chim thú chết rất nhiều.

Phóng sinh là một tập tục tốt giúp cho con người giảm bớt đi tính dã man. Nhưng có chuyện phóng sinh thì có sự săn bắt chim thú để bán. Không phóng sinh thì người ta vẫn bắt chim thú (làm nhu cầu thực phẩm) đều đều như mọi ngày. Khó mà bàn đến một phương pháp hoàn hảo. Thôi thì... tùy theo "căn cơ và duyên cơ của chúng sinh".

Hai người trên hoang đảo

Một chuyến tàu ngoài khơi gặp bão và bị đắm. Có hai người dạt đến một hoang đảo. Cả hai đã nhiều lần làm thuyền nhưng không lần nào thành công. Cuối cùng, họ đồng ý với nhau là cùng ngồi cầu nguyện. Mỗi người sẽ ở một nửa hòn đảo xem lời cầu nguyện của ai sẽ linh nghiệm.

Đầu tiên, người thứ nhất cầu nguyện có được thức ăn. Sáng hôm sau, người thứ nhất tìm thấy một cây có nhiều quả rất ngon nên anh ta không còn phải lo lắng đi tìm thức ăn nữa. Ở phần bên kia hòn đảo, đất vẫn khô cằn và người thứ hai không tìm được gì cả.

Hết một tuần, người thứ nhất cầu nguyện cho có bầu bạn. Chỉ sau một ngày, ở bên đảo của người thứ nhất có một chiếc tàu khác bị đắm và một người phụ nữ dạt vào. Hai người chuyện trò cho bớt cô đơn, còn ở phần bên kia hòn đảo, người thứ hai vẫn không có gì khác.

Liên tục ngừng ngày sau đó, người thứ nhất cầu nguyện được căn nhà, quần áo ấm và nhiều thức ăn hơn. Phép màu lại xảy ra. Những gì anh ta ước thường xuất hiện ngay vào buổi sáng ngày hôm sau. Tuy nhiên, vẫn không có gì khác xảy ra ở phần đảo của người đàn ông thứ hai.

Cuối cùng, người thứ nhất và người phụ nữ - nay đã là vợ anh ta- cầu nguyện có một chiếc tàu. Sáng hôm sau, một chiếc tàu lớn xuất hiện trên bãi biển. Người thứ nhất dẫn vợ mình lên tàu và quyết định bỏ người thứ hai ở lại trên đảo. Anh ta nghĩ rằng người kia không đáng được nhận bất kì thứ gì anh ta có được từ những lời cầu nguyện riêng của anh ta.

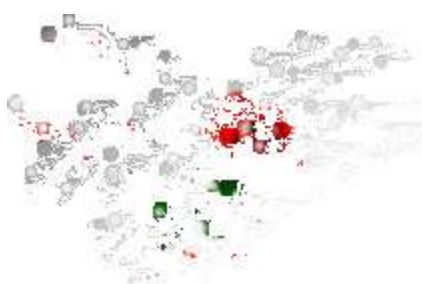
Khi chiếc tàu chuẩn bị rời bến, bỗng người thứ nhất nghe thấy có tiếng nói vang lên từ không trung: " Tại sao ngươi lại bỏ bạn mình?". Người thứ nhất thán nhiên cao giọng: "Tất cả mọi thứ đều do tôi cầu nguyện mà có.

Anh ta chẳng cầu nguyện được gì cả nên anh ta không xứng đáng để đi cùng tôi."

"Người sai rồi" - giọng nói vang lên trách móc - " Từ đầu đến cuối, anh ta chỉ ước có một điều và ta đã thực hiện cho anh ta điều ước ấy". Người thứ nhất rất ngạc nhiên: " Hãy cho tôi biết anh ta đã ước gì vậy?"

"Anh ta đã ước rằng những lời cầu nguyện của người được biến thành sự thật!"

Hoa hồng tặng Rose

Hoa hồng đỏ là loại hoa cô thích nhất, tên cô cũng là Rose, nghĩa là hoa hồng. Mỗi năm chồng cô thường gửi một bó hoa hồng đỏ buộc bằng những chiếc nơ xinh xắn vào ngày Valentine. Vào năm anh mất, một bó hoa hồng lại được gửi đến cho cô. Trên tấm thiệp ghi: “Valentine của anh” như mọi năm về trước.

Mỗi năm anh gửi hoa hồng cho cô và những lời chúc luôn là: “Ngày hôm nay anh yêu em nhiều hơn ngày này năm trước. Tình yêu của anh dành cho em luôn tăng lên qua mỗi năm”. Cô biết rằng đó là lần cuối cùng hoa hồng xuất hiện.

Cô nghĩ anh đã đặt trước hoa hồng cho ngày này. Người chồng yêu dấu của cô không biết rằng anh sẽ ra đi. Anh luôn thích làm sớm mọi việc trước khi nó xảy ra. Để rồi nếu anh quá bận rộn thì mọi việc vẫn xảy ra tốt đẹp.

Cô cầm những cành hoa và cắm chúng vào cái lọ đẹp nhất. Cô ngồi đó hàng giờ đồng hồ, trên cái ghế chồng cô yêu thích nhất. Những cành hoa hồng được đặt trước bức hình của anh.

Một năm trôi qua, thật khó khăn khi sống mà không có anh. Sự hiu quạnh và cô đơn đã trở thành số phận của cô.

Vào ngày Valentine, chuông vang lên, và kìa những bông hồng đặt trước cửa. Cô cầm những bông hồng lên và sửng sốt nhìn. Cô chạy đến điện thoại để gọi cho cửa hàng bán hoa. Ông chủ cửa hàng bắt máy và cô muốn ông giải thích tại sao họ làm điều đó với cô, làm cho cô đau khổ. “Tôi biết chồng tôi đã qua đời hơn một năm trước”.

Ông chủ đáp: “Tôi biết cô sẽ gọi và cô muốn biết điều gì. Những bông hoa cô nhận được hôm nay, đã được đặt hàng trước. Chồng cô luôn sắp đặt trước, ông ta đã ra đi nhưng không có điều gì thay đổi. Ông đã đặt hàng với chúng tôi và cô sẽ nhận được hoa hồng mỗi năm. Còn một điều khác tôi nghĩ cô muốn biết đó là ông ta đã viết một tấm thiệp đặc biệt và ông ta đã làm điều đó vào năm trước. Mãi đến bây giờ tôi mới biết ông ta không còn nữa”.

Cô cảm ơn ông chủ và gác máy, nước mắt cô trào ra. Những ngón tay cô rung lên khi cô từ từ cầm lấy tấm thiệp. Bên trong tấm thiệp, cô thấy anh đã viết cô. Rồi cô đọc trong im lặng những điều anh viết:

“Chào người yêu của anh, anh biết rằng đã một năm kể từ ngày anh ra đi, anh hy vọng sẽ không quá khó khăn để em vượt qua. Anh biết em đã trải qua sự cô đơn và đau khổ thật sự. Tình yêu chúng ta dành cho nhau làm cho mọi điều trong cuộc sống tươi đẹp hơn. Anh yêu em nhiều hơn những lời có thể nói, em là một người vợ tuyệt vời. Em là bạn và là người yêu của anh, em đã làm tròn mọi điều anh cần.

Anh biết chỉ mới một năm thôi, nhưng em hãy cố gắng đừng đau lòng. Anh muốn em được hạnh phúc kể cả khi em rơi lệ. Vì sao hoa hồng sẽ được gửi đến cho em ư? Đó là vì khi em nhìn thấy những cành hoa ấy, hãy nghĩ tất cả về hạnh phúc. Khi đó chúng ta ở bên nhau và cả hai chúng ta cho được chúc phúc. Anh luôn yêu em và anh biết rằng sẽ mãi như thế. Em hãy vui lòng... đi tìm hạnh phúc khi chưa rời khỏi cuộc đời này.

Anh biết rằng điều ấy không dễ dàng nhưng anh hy vọng em sẽ tìm thấy hạnh phúc. Hoa hồng sẽ được gửi mỗi năm và họ chỉ dừng lại khi tiếng gõ cửa không được trả lời. Vào ngày mà người bán hoa đã đến năm lần mà em không có ở nhà, sau lần đến cuối cùng đó ông ta sẽ không nghi ngờ mà cầm

những bông hoa hồng đến một nơi mà anh đã chỉ cho ông ta và đặt chúng lên chỗ mà chúng ta sẽ ở bên nhau một lần nữa.”

Một bức tranh đẹp

Có một anh chàng họa sĩ từ lâu ôm ấp ước mơ để lại cho hậu thế một tuyệt tác. Và rồi một ngày kia chàng bắt tay vào việc. Để tránh sự ồn ào náo nhiệt của cuộc sống thường nhật, chàng dựng một khung vẽ rộng 30 mét vuông trên sân thượng một tòa nhà cao tầng lộng gió. Người họa sĩ làm việc miệt mài suốt nửa năm. Chàng say mê bức họa tới mức quên ăn quên ngủ. Khi bức tranh hoàn thành, nó sẽ đưa tên tuổi của chàng sống mãi với thời gian.

Một buổi sáng nọ, như thường lệ, chàng họa sĩ tiếp tục hoàn chỉnh những nét cọ trước sự trầm trồ của hàng chục du khách tham quan. Tuy nhiên sự có mặt của đám đông không hề ảnh hưởng tới họa sĩ. Chìm đắm trong cơn say mê điên dại, chàng ngây người nhìn ngắm thành quả lao động sáng tạo của mình. Cứ thế, chàng từ từ lùi ra xa để chiêm ngưỡng bức tranh mà không biết rằng mình đang tiến tới mép sân thượng. Trong số hàng chục người khách tham quan đang bị bức tranh hút hồn, chỉ có vài người phát hiện ra mối nguy hiểm đang chờ đón người họa sĩ: chỉ lùi một bước nữa là chàng sẽ rơi tõm xuống khoảng trống mênh mông cao cả trăm mét. Tuy nhiên, không ai có can đảm lên tiếng vì biết rằng một lời cảnh báo có thể sẽ khiến người họa sĩ giật mình ngã xuống vực thẳm.

Một sự im lặng khủng khiếp ngự trị trong không gian. Bất chợt một người đàn ông tiến tới giá vẽ. Ông ta chộp lấy một cây cọ nhúng nó vào hộp màu và bôi nguệch ngoạc lên bức tranh. Một sự hoàn mỹ tuyệt vời đã bị phá hủy. Người họa sĩ nổi giận, anh ta gầm lên dùng dùng lao tới bức vẽ, giật cây cọ từ tay người đàn ông nọ. Chưa hả giận, người họa sĩ vung tay định đập cho người đàn ông nọ một trận. Tuy nhiên, hàng chục người xung quanh cũng đã kịp lao tới, giữ lấy người họa sĩ và giải thích cho anh ta hiểu tình thế. Rồi một vị cao niên tóc bạc phơ đến bên chàng họa sĩ và nhẹ nhàng nói: "Trong cuộc đời, chúng ta thường mãi mê phác ra những bức tranh về tương lai. Tuy rằng bức tranh đó có thể rất đẹp, rất quyến rũ nhưng chính sự quyến rũ, mê hoặc về những điều sắp tới đó thường khiến chúng ta không để ý tới những mối hiểm họa gần kề, thậm chí là ngay dưới chân mình".

Vậy nên, nếu như có ai đó bôi bẩn, làm hỏng bức tranh về tương lai mà ta dày công tô vẽ, xin bạn chớ nóng vội mà oán giận. Trước tiên hãy xem lại hoàn cảnh thực tại của chính mình. Biết đâu một vực thẳm đang há miệng chờ đón ngay dưới chân bạn.

Một hoàn cảnh hai cuộc đời

Hai đứa trẻ nọ có một người cha tối ngày say xỉn. Tuổi thơ của chúng trôi qua với hình ảnh 1 người cha rất đáng sợ mỗi khi nhậu say về. Năm tháng qua đi, hai cậu đã lớn và mỗi người có 1 cuộc sống của riêng mình.

Một nhà tâm lý học đi tìm thực tế cho bài nghiên cứu " Tác động của sự say xỉn" đã tìm đến 2 người. 1 người giờ đây đã trở thành phiên bản mới của cha cậu ngày xưa: 1 tay bợm nhậu suốt ngày chìm trong bia rượu. Còn người kia lại là 1 trong những người đi đầu trong việc phòng chống bia rượu.

Nhà tâm lý học hỏi người đầu tiên:

- Tại sao anh trở thành bợm nhậu?

Và hỏi người thứ hai:

- Tại sao anh lại tham gia phong trào bài trừ rượu bia?

Các bạn biết không, thật là bất ngờ, cả 2 cùng đưa ra 1 câu trả lời:

- Có 1 người cha như vậy đương nhiên là tôi phải trở thành người như thế này rồi.

Có 1 câu danh ngôn:

Cảnh khổ là 1 nấc thang cho bậc anh tài, 1 kho tàng cho kẻ khôn khéo, 1 vực thẳm cho kẻ yếu đuối.

Hoàn cảnh không bao giờ là nguyên nhân cho những hành động ko đúng mực, tiêu cực hoặc sai trái. Nó chỉ là lí do để những kẻ lười biếng, ko có ý chí và tâm hồn hẹp hòi vin vào đó để tự bào chữa cho mình mà thôi

Trong cuộc sống, ko có trở ngại nào lớn bằng việc mình cho bản thân mình cái quyền được vấp ngã.

Ngư Phủ Hả Dạ

Một doanh nhân kinh ngạc khi thấy một ngư phủ nằm sóng soải bên cạnh chiếc tàu đánh cá, phì phà ống píp.

Doanh nhân hỏi: "Tại sao ông không ra khơi đánh cá?"

- Bởi vì tôi đã đánh đủ cá cho ngày hôm nay rồi !

- Tại sao ông không đánh thêm nữa đi ?

- Đánh thêm để làm gì ?

- "Ông được nhiều tiền hơn. Rồi thì ông có thể trang bị một động cơ cho chiếc tàu của ông để có thể đi ra xa hơn ngoài khơi và đánh được nhiều cá hơn. Nhờ đó ông có thể kiếm thêm tiền mua nhiều lưới ni lông. Vì vậy ông sẽ có nhiều cá và nhiều tiền. Chẳng mấy chốc ông có thể dư tiền để mua hai chiếc tàu... và có thể cả một đoàn tàu đánh cá cũng nên. Rồi ra ông sẽ trở thành một người giàu có như tôi đây."

- khi đó tôi sẽ làm gì nào ?

- Ông có thể thực sự vui hưởng cuộc đời !

- Vậy ông tưởng bây giờ tôi đang làm gì đây?

Đời Người Trong Một Câu!!

Nhà vua ấy, ngay từ lúc lên ngôi báu đã giao cho một viên đại thần cái trọng trách sưu tầm dưới các bầu trời xa lạ những tinh hoa rải rác trong vũ trụ và những triết lý của cuộc đời. Ý cửu trùng muốn thu nhập những cái hay ở đời để dựng một nguyên tắc trị dân.

Ba mươi năm trời đã qua, vị thanh niên anh tuấn ấy, chờ đợi tóc đã điểm bạc. Lễ Khánh thọ ngũ tuần đã cử hành long trọng trong hoàng cung. Lúc ấy quan đại thần cũng về với đoàn lạc đà, bốn vó trắng bụi đường xa, và trên lưng chất hơn nghìn sách quý mà vị đại thần đã có công kết tập.

"Trẫm đã nhiều tuổi rồi, tinh hoa của trời đất nhiều đến thế. Trẫm làm sao xem cho hết. Khanh mang về rút ngắn lại cho trẫm đủ thời gian xem."

Đoàn lạc đà lại chở những pho sách đi và mười năm sau nữa, bộ sách rút ngắn lại còn năm trăm quyển được dâng lên ngự lãm. Nhà vua vuốt chòm râu bạc phau ngằn ngại phán:

"Hãy còn nhiều quá. Tuổi trẫm đã lớn, đọc sao cho kịp, khanh chịu khó về gạn lọc một lần nữa những tư tưởng huyền diệu trong ấy."

Viên đại thần tận trung không hề nghĩ đến số năm tháng đã tàn tạ trên đầu, lui về một nơi u tịch kết tinh kho tư tưởng. Sau năm năm triền miên, với bao nhiêu tinh hoa và tư tưởng cổ kim đông tây, viên quan già nua mừng rỡ khi thấy kết quả: năm trăm cuốn dồn lại chỉ còn một pho sách dày. Một pho sách dày chứa tất cả triết lý của một cuộc đời! Cuốn sách dày ấy, một buổi sớm được mang vào ngự lãm. Nhưng nhà vua đã nằm trên giường bệnh, chung quanh ngự y châu chực. Vua mở mắt nhìn vị đại thần tận tâm và cuốn sách quý giá. Một nụ cười nhàn nhạt nở trên môi vua như ánh hoàng hôn. Vua thở ra một giọng yếu nhỏ, viên đại thần quý xuống lẳng tai đón lấy:

" Trăm yếu lắm, một trang sách còn chưa thể xem được huống chi là cả cuốn.. Song trước khi nhắm mắt, trăm háo hức muốn biết qua những tư tưởng gì, những triết lý gì, đã chi phối cả đời người, đã điều khiển cả một vận mệnh.. Khanh khá rút ngay quyển sách này thành một câu hay vài chữ cho trăm xem kịp và đủ sức hiểu.."

Nét mặt viên đại thần trở nên trầm ngâm và hai mắt già nheo lại. Tử thần đã chờn vờn đầu đó. Các ngự y cúi đầu trước số mệnh. Nhà vua nằm yên khắc khoải chờ. Thời gian như ngưng hẳn lại. Không khi trở nên nặng nề và nghiêm trọng. Vàng son nội điện tự nhiên cũng hóa rầu rĩ. Mọi người chăm chú và kính cẩn nhìn viên đại thần đang lặng lẽ đem cuộc đời thu vào một câu. Sau một hồi suy nghĩ, viên đại thần từ từ bước đến bên án. Cả bộ văn phòng tứ bảo hình như run khi bàn tay già đưa ra. Bàn tay kính cẩn nâng cây bút, và nhẹ nhàng vạch trên mảnh hoa tiên những nét buồn lung linh. Mọi người đều ngó theo. Thần chết lúc ấy đã chập chờn đầu long sàng. Đã mấy lần nhắm mở. Vua mới cất được mấy tiếng cuối cùng: "SINH LÃO BỆNH TỬ".

Lòng mẹ

Bế đứa con trai vừa mới chào đời lên, bà mẹ nhè nhẹ đỡ đưa đôi tay và hát :

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Đứa bé càng lúc càng lớn lên. Khi được hai tuổi, nó chạy chập chững bước thấp bước cao nô đùa quanh nhà, lôi sách vở trên kệ xuống để nghịch phá. Nó bày đủ thứ đồ chơi ra sàn nhà. Nó tè trong quần. Nó ị trên giường. Nó khóc. Nó la. Và bà mẹ đôi lúc phải thốt lên: "Cái thằng này, con làm mẹ điên mất !"

Nhưng đêm đến khi nó ngủ thật say, bà mẹ đến bên nôi trồi mền nhìn nó và khẽ hát :

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Đứa bé tiếp tục lớn lên thành một thằng nhóc chín tuổi. Nó không hề thích ăn uống đúng giờ. Nó không bao giờ muốn tắm rửa. Khi bà ngoại đến thăm, nhiều lúc nó lại buông giọng gắt gỏng với bà. Và bà mẹ đôi lúc muốn đưa nó đi đâu cho khuất mắt.

Nhưng đêm đến khi nó ngủ thật say, bà mẹ rón rén đến bên giường, kéo tấm chăn đắp lên người nó và khẽ hát :

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời
Đến ngày con lớn khôn...

Ngày qua ngày, thằng bé đến tuổi dậy thì. Nó dẫn về nhà những thằng bạn kỳ quặc. Nó ăn mặc những bộ đồ kỳ quặc. Nó nhún nhảy một cách kỳ quặc theo những bản nhạc cũng rất kỳ quặc. Và bà mẹ đôi lúc có cảm giác như thể nó đang ở trong sở thú.

Nhưng đêm đến chờ nó ngủ thật say, bà mẹ nhẹ nhàng mở cửa phòng riêng của nó, bước đến hôn lên trán nó và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con
Yêu con mẹ yêu con
Yêu suốt một cuộc đời
Đến ngày con lớn khôn...

Thằng bé kỳ quặc tiếp tục lớn lên thành một thanh niên trưởng thành. Nó rời nhà lên thành phố để làm việc và sống trong một phòng trọ. Thỉnh thoảng bà mẹ đón xe lên thăm nó. Những lần như thế, bà phải ngồi trước cửa phòng trọ và chờ đến tận khuya thì thấy nó say khướt trở về. Bà dìu nó vào phòng, lau mặt cho nó rồi đỡ nó lên giường. Sau đó bà lắc đầu ngao ngán nhìn nó. Nhưng khi nó ngủ say, đờm buồn, bà khẽ hát:

Thương con mẹ thương con
Yêu con mẹ yêu con
Yêu suốt một cuộc đời
Đến ngày con lớn khôn...

Và rồi đứa con lập gia đình và hoá hoàn hảo nó mới về thăm bà. nó còn phải bươn chải để chăm lo cho mái ấm riêng của nó. Thời gian trôi qua và lạnh lùng khắc những nếp nhăn lên khuôn mặt già nua ngày càng hốc hác của bà mẹ. một hôm, thấy yếu trong người, bà gọi điện bảo đứa con về thăm. Nó lái xe về thăm bà và ngủ lại nhà một đêm. Tối đó, bà nằm trong giường và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con
Yêu con mẹ yêu con

...

Nhưng cơn ho khan khiến bà không hát được trọn bài hát thuở nào.
Đêm đó bà lặng lẽ qua đời.

Sau đám tang, đợi tối đến, khi đứa con của mình thật ngủ say, người đàn ông vừa mất mẹ bước đến hôn lên trán nó và khẽ hát:

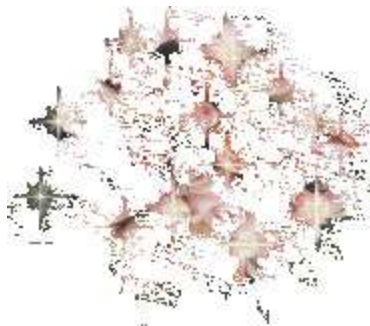
Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Hát xong, hắt lặng lẽ khóc một mình.

Phải tha thứ

Tôi đã được dạy dỗ theo một gia phong nghiêm khắc, bất kỳ lỗi nào cũng phải chịu hình phạt. Các cụ cho như vậy là công bằng.

Năm 1921, mới ở trường ra, tôi được bố làm bác sĩ trong một bệnh viện trị các bệnh truyền nhiễm, tại một miền lạnh lẽo ẩm đăm ở Northumberland. Tôi mới tới bệnh viện được mấy ngày thì một tối mùa đông người ta đưa vào một em bé sáu tuổi bị bệnh bạch hầu. Cuống họng em bị nhiều màng làm nghẹt và chỉ có một hy vọng nhỏ nhoi cứu được là mổ khí quản tức thì.

Tôi thiếu kinh nghiệm một cách tai hại, chưa bao giờ làm việc giải phẫu giản dị nhưng quyết định đó cả. Trong gian phòng trống, ánh đèn yếu ớt, tôi rét cóng, run rẩy, gần muốn nôn mửa, nhìn di phước già và một cô y tá độc nhất, tập sự, còn trẻ, đặt em nhỏ nghẹt thở lên bàn mổ.

Tôi lóng cóng cầm con dao mổ cuống họng ứ huyết của em. Càng thấy mình vụng về, tôi càng quyết thành công, cứu em bé gần chết ngạt đó. Sau cùng cặp mắt mờ vì mồ hôi của tôi thấy được khí quản trắng, bóng láng của em. Tôi đục một lỗ và một luồng không khí vào đây phổi phập phồng, hai lá phổi bị ép phồng lên lần lần và đứa bé đã kiệt sức hồi tỉnh lại. Tôi vội vàng đút một cái ống vào, khâu lại, trông chừng cho người ta đặt em đang hoàng vào giường, trong cái màn dưỡng khí. Hãnh diện vì thành công, tôi trở về phòng riêng.

Bốn tiếng sau, vào lúc hai giờ sáng, tôi chồm dậy. Có tiếng gõ cửa. Cô y tá mặt tái mét, hoảng hốt ấp úng bảo tôi:

- Thưa bác sĩ, mời bác sĩ tới ngay.

Cô có phen sợ canh em nhỏ, ngủ thiếp đi trên đầu giường nó, lúc tỉnh dậy thì thấy cái ống đã bị tắc. Đáng lẽ theo lời tôi dặn, rút ống ra, hút hết màng nhớt đi, công việc đó bất kỳ y tá nào cũng làm được, thì cô ta hoảng quá, quỳnh lên bỏ chạy, lỗi đó không sao tha thứ được. Khi tôi vô tới phòng

thì em nhỏ đã tắt thở, gắng cách gì cũng không làm cho em hồi tỉnh lại được.

Tôi thấy như thế là mất một mạng người một cách lãng nhách, thật là một sự mất mát không sao đền bồi được. Nghĩ tới việc mình thành công như vậy mà chỉ vì sự biếng nhác, ngu xuẩn của một nữ y tá hoảng hốt, hóa ra hồng hốt, tôi giận sôi lên. Nhất định rồi, tai nạn đó sẽ chấm dứt đời y tá của cô ta. Tôi quyết tâm gửi sớ y tế trong miền một bản báo cáo để đuổi cô ta và cấm cô hành nghề nữa.

Đêm đó tôi thảo ngay bản phán quyết của tôi, giọng nghiêm khắc cay độc. Rồi tôi cho kêu cô vào, giọng run lên vì giận, đọc lớn tiếng cho cô nghe.

Cô lặng thinh nghe tôi, vẻ mặt thiếu não. Cô gốc gác ở xứ Galles, chưa đầy hai mươi tuổi, gầy yếu, lợt lạt, hơi vụng về, có tật giật giật ở một bên má. Trông cô vừa xấu hổ, vừa đau khổ, muốn té xỉu. Nhưng cô vẫn không tìm cách gỡ tội, hay muốn gỡ tội, cô có thể viện lẽ rằng làm việc mệt quá. Sau cùng tôi bực mình, la lớn:

- Cô không nói gì cả sao?

Cô lắc đầu, vẻ khổ sở vô cùng. Rồi bỗng cô lí nhí trong miệng:

- Xin bác sĩ tha thứ cho tôi lần này.

Tôi sửng sốt. Ừ, tôi không hề có ý nghĩ đó. Tôi chỉ nghĩ đến việc trừng phạt cô thôi. Tôi trừng trừng ngó cô rồi xẵng giọng, đuổi cô ra, sau cùng tôi ký tên, niêm phong bản báo cáo.

Nhưng cả đêm đó tôi trằn trọc một cách lạ thường. "Xin bác sĩ tha thứ cho tôi lần này." Có một tiếng vang gì vo vo rất lâu trong đầu tôi, một tiếng thì thầm rằng sự công bằng của tôi, và có lẽ mọi sự công bằng trên đời này, chỉ là do cái lòng muốn trả thù mà ra thôi. Và tôi phát cáu tự nhủ tôi hoài: "Đừng làm cái trò xuẩn đó!" Sáng hôm sau tôi lại học tủ lấy bức thư ra xé bỏ.

Nhiều năm trôi qua. Thiếu nữ có lầm lỡ tai hại đó đã thành y tá trưởng trong một viện nuôi trẻ em quan trọng nhất ở xứ Galles. Trong suốt đời y tá, bà ta đã tỏ ra là một mẫu mực chuyên cần tận tâm. Đầu thế chiến, tôi nhận được tấm hình chụp trong một cái hầm núp tránh bom, trên hình có một

người đàn bà khoảng tứ tuần, bận đồng phục y tá trưởng, chung quanh có một bày trẻ. Bà ta có vẻ mệt nhọc nhưng bọn trẻ đều ngó bà âu yếm tin cậy lắm.

"Xin Chúa tha thứ những tội lỗi của chúng con và chúng con xin tha thứ những người đã có lỗi với chúng con."

Lời cầu nguyện đó rất khó theo. Nhưng người nào thực tâm rán theo được, thì ngay ở cõi trần này, cũng đã được nhận phần thưởng rồi.

(A. J. Cronin)

Hạnh phúc ở đâu??

Ngày xưa, có một bầy yêu tinh tập hợp lại với nhau để lên kế hoạch làm hại con người. Một con yêu tinh lên tiếng: "Chúng ta nên giấu cái gì quý giá của con người. Nhưng mà cái đó là cái gì?"

Một con yêu tinh khác lên tiếng: "Chúng ta nên giấu hạnh phúc của con người. Không có nó, ngày đêm con người sẽ phải khổ sở. Nhưng vấn đề là chúng ta sẽ giấu hạnh phúc nơi nào mà con người không thể tìm thấy được."

Một con yêu tinh cho ý kiến: "Chúng ta sẽ quẳng hạnh phúc lên đỉnh núi cao nhất thế giới."

Con yêu tinh khác phản đối: "Con người rất khỏe mạnh, chuyện trèo lên đỉnh núi đối với họ không có gì khó khăn."

"Vậy thì chúng ta sẽ đem hạnh phúc ném xuống đáy biển sâu."

"Không được, con người rất tò mò. Họ sẽ chế tạo ra những con tàu hiện đại để đi xuống tận đáy biển. Rồi tất cả mọi người sẽ biết."

Một con yêu tinh trẻ có ý kiến: "Hay là chúng ta đem giấu hạnh phúc ở một hành tinh khác."

Con yêu tinh già phản đối: "Không được, con người rất thông minh. Càng ngày họ càng thám hiểm nhiều hành tinh khác đấy thôi."

Suy nghĩ hồi lâu, có một con yêu tinh già lụ khụ lên tiếng: "Tôi biết phải giấu hạnh phúc ở đâu rồi. Hãy giấu nó ở chính bên trong con người. Đa số con người đi tìm hạnh phúc ở khắp chốn, khắp nơi và bao giờ họ cũng thấy người khác hạnh phúc hơn mình. Bản thân họ thì chẳng bao giờ quan tâm. Giấu nó ở đó thì con người không bao giờ tìm thấy!!!"

Tất cả các con yêu tinh đều đồng ý. Và kể từ đó, rất nhiều người mãi miết kiếm tìm hạnh phúc mà không biết rằng nó được giấu ngay trong tâm hồn của chính mình.

Một Phen Thời Gian Ngàn Phen Ngọc

Một lãnh chúa yêu cầu Takuan, một Thiền sư vẽ cho ông làm cách nào để giết thời giờ.

Ông cảm thấy cuộc đời mình kéo dài lê thê trong việc theo dõi những công việc đều đều chán nản ở văn phòng và phải chết một chỗ ở đó để nhận sự tôn kính của những người khác.

Takuan viết cho vị lãnh chúa tám chữ (và ý của tám chữ đó được dịch ra trong 4 câu thơ như sau) :

*“Ngày này không đến hai lần
Một phen thời khắc ngàn phen ngọc ngà
Ngày này không đến nữa đâu
Một giây thời khắc ngọc châu một nhà “.*

HẠC GIẤY

Có những món quà thật đơn giản nhưng chứa đựng trong nó biết bao chân tình. Một chàng trai đã gấp 1,000 con hạc giấy tặng người anh yêu. Mặc dù lúc đó anh chỉ là nhân viên quèn trong công ty, tương lai chẳng có vẻ gì là sáng lạn nhưng họ vẫn luôn hạnh phúc bên nhau...

Rồi cho đến 1 hôm người yêu của anh nói rằng nàng sẽ đi Paris, sẽ không bao giờ còn gặp lại anh nữa.

Nàng rất lấy làm tiếc nhưng nỗi đau của chàng rồi sẽ trở thành dĩ vãng... Hãy để cho nó ngủ yên trong ký ức...

Chàng trai đồng ý với 1 trái tim và cõi lòng tan nát. Anh lao vào làm việc quên cả ngày đêm, cuối cùng anh đã thành lập được 1 công ty riêng của mình. Nó không chỉ giúp anh vươn lên khỏi những điều mà trước đây vì thiếu nó mà người yêu anh đã bỏ anh đi, nó còn giúp anh xua đuổi khỏi tâm trí của mình những điều đã trở nên xưa cũ.

Một chiều mưa tầm tã, trong lúc lái xe anh tình cờ trông thấy đôi vợ chồng già che chung 1 chiếc ô đi trên hè phố. Chiếc ô dường như không đủ sức che chở cho họ dưới mưa gió. Chàng trai nhận ra ngay đó là cha mẹ của cô gái ngày xưa. Tình cảm trong anh dường như sống lại. Anh chạy xe cạnh đôi vợ chồng già như muốn họ nhìn thấy anh bây giờ không còn như xưa, rằng anh đã tạo dựng được sự nghiệp vững vàng, đã có thể ngồi trong 1 chiếc xe hơi sang trọng. Vâng, chính anh, chính là người mà trước kia con gái họ từ chối đã làm được điều đó..

Đôi vợ chồng già cứ lăm lăm chậm rãi bước về phía nghĩa trang. Vội vàng anh bước ra khỏi xe, đuổi theo họ và anh đã gặp lại được người yêu xưa của mình, vẫn với nụ cười dịu dàng, đắm thắm nàng từng đem đến cho anh, như thể thời gian chưa từng làm đổi thay nụ cười ấy, nàng đang dịu dàng nhìn anh từ bức chân dung trên bia mộ. Cạnh nàng là món quà của anh, những con hạc giấy ngày nào.

Đến lúc này anh mới biết sự thật : nàng không hề đi Paris. Nàng đã mắc bệnh ung thư không thể qua khỏi. Nàng luôn tin rằng 1 ngày nào đó anh sẽ làm được nhiều việc, anh sẽ còn tiến xa trên bước đường công danh. Và nàng không muốn là vật cản bước chân anh đến tương lai của mình. Vì vậy nàng quyết định xa anh. Mong ước cuối cùng của nàng là những con hạc giấy trên bia mộ, để một ngày nào đó nếu số phận có thể đưa anh đến gặp nàng thì chúng sẽ được về với anh, ở bên cạnh anh thay nàng. Chàng trai bật khóc.

Chúng ta cũng vậy, như chàng trai kia, cũng chỉ nhận ra giá trị lớn lao về sự có mặt của 1 người mà cuộc đời đã ban tặng cho cuộc sống của chúng ta khi một sáng mai thức giấc, người ấy không còn bên ta nữa. Chỉ bởi họ đã chẳng yêu ta như cách mà ta mong đợi ở họ. Nhưng điều này không có nghĩa họ không dâng hiến tình yêu của họ cho ta bằng tất cả những gì họ có.

Một khi bạn đã yêu, bạn sẽ mãi mãi yêu. Những gì trong tâm trí bạn có thể sẽ ra đi. Nhưng những điều trong trái tim bạn thì sẽ mãi mãi ở lại. Và hãy nhớ rằng: Whatever happens, happens for a reason !

"Just because someone doesn't love you the way you want them to, doesn't mean they don't love you with all they have"

BÀI HỌC CHO CUỘC SỐNG

Đôi khi có một số người lướt qua cuộc đời bạn và ngay tức khắc bạn nhận ra rằng sự có mặt của họ ý nghĩa như thế nào. Họ đã dạy bạn những bài học, đã giúp bạn nhận ra giá trị của chính mình hoặc trở thành con người mà bạn từng mơ ước. Có lẽ bạn sẽ không biết được những con người này từ đâu đến (bạn cùng phòng, người hàng xóm, vị giáo sư, người bạn mất liên lạc từ lâu hay thậm chí là một người hoàn toàn xa lạ). Nhưng khi bạn thờ ơ với họ, hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời bạn.

Ban đầu sự việc xảy ra trông có vẻ kinh khủng, đau khổ và bất công, nhưng khi lấy tấm gương của cuộc đời ra để đối chiếu, bạn sẽ hiểu được là nếu không có những giây phút ấy để bạn vượt qua mọi khó khăn thì bạn khó có thể thấy được tài năng, sức mạnh, ý chí và tấm lòng của bạn. Mọi việc đều diễn ra có chủ đích mà không có gì gọi là tình cờ hay may rủi cả. Bệnh tật, tổn thương trong tình yêu, giây phút tuyệt vời nhất của cuộc sống bị đánh cắp hoặc mọi thứ ngu ngốc khác đã xảy đến với bạn, hãy nhớ rằng đó là bài học quý giá. Nếu không có nó cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp, một con đường mà không hề có đích đến cũng như bạn sống từng ngày mà không hề ước mơ. Thật sự con đường đó rất an toàn và dễ chịu, nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa.

Những người bạn gặp sẽ ảnh hưởng đến đến cuộc đời bạn. Thành công hay thất bại, thậm chí là những kinh nghiệm tồi tệ nhất cũng chính là bài học đáng giá nhất, sẽ giúp bạn nhận ra được giá trị của chính mình. Nếu có ai đó làm tổn thương bạn, phản bội bạn hay lợi dụng tấm lòng của bạn, hãy

tha thứ cho họ bởi vì chính họ đã giúp bạn nhận ra được ý nghĩa của sự chân thật và hơn nữa, bạn biết rộng mở tấm lòng với ai đó. Nhưng nếu có ai thương yêu bạn chân thành, hãy yêu thương họ một cách vô điều kiện, không chỉ đơn thuần là họ đã yêu bạn mà họ đang dạy bạn cách để yêu.

Hãy trân trọng khoảnh khắc và hãy ghi nhớ từng khoảnh khắc những cái mà sau này bạn không còn có cơ hội để trải qua nữa. Tiếp xúc với những người mà bạn chưa từng nói chuyện, và biết lắng nghe. Hãy để trái tim biết yêu thương người khác. Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên, tự tin vào bản thân. Hãy lắng nghe nhịp đập của trái tim mình : " Bạn là một cá nhân tuyệt vời. Tự tin lên và trân trọng bản thân bạn, vì nếu bạn không tin bạn thì ai sẽ làm điều ấy?".

Hãy sở hữu cuộc sống của bạn và đừng bao giờ hối tiếc về lối sống ấy. Nếu bạn thương yêu ai đó thì hãy nói cho họ biết, dù rằng sẽ bị từ chối nhưng nó có thể làm cho một trái tim tan nát có thể đập trở lại.

ĐỪNG THAY ĐỔI THẾ GIỚI

Ngày xưa, có một nhà vua trị vì vương quốc nọ rất thịnh vượng. Một hôm, ông quyết định vi hành đến những miền đất xa xôi của đất nước. Khi trở về cung điện, ông than phiền chân ông rất đau đớn vì lần đầu tiên đi một chuyến dài ngày như thế trên những con đường rất gồ ghề và lởm chởm đá vụn. Nhà vua ban lệnh cho mọi người phải phủ da thuộc lên khắp các con đường của vương quốc. Rõ ràng việc này cần hàng triệu bộ da bò và sẽ tiêu phí rất nhiều tiền của.

Một hầu cận thông minh dũng cảm tâu với nhà vua: ?Sao bệ hạ lại dùng tiền một cách không cần thiết như thế? Sao bệ hạ không đo cắt một miếng da vừa với chân mình??.

Nhà vua rất ngạc nhiên nhưng rồi ông chấp thuận gợi ý của người hầu cận để cho làm một ?đôi giày? cho riêng mình.

Bài học vô giá từ câu chuyện này là: để thế giới này trở thành một nơi hạnh phúc với mọi người, tốt hơn hết hãy thay đổi chính mình chứ đừng thay đổi thế giới.

Miệng Tiếng Thị Phi

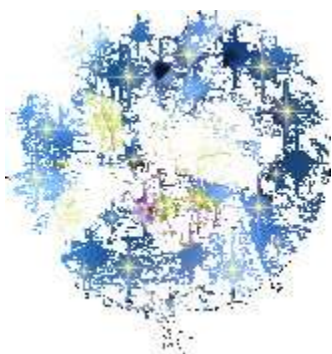
Trong một buổi nhàn hạ, vua Đường Thái Tông hỏi chuyện với vị quan cận thần là Hứa Kính Tôn rằng:

- Trẫm thấy khanh phẩm cách cũng không phải là phường sơ bạc. Sao lại có nhiều tiếng thị phi chê ghét như thế?

Hứa Kính Tôn trả lời:

- Tâu bệ hạ. Mưa mùa Xuân tầm tã như dầu, người nông phu mừng cho ruộng đất được thấm nhuần, kẻ bộ hành lại ghét vì đường đi trơn trượt. Trăng mùa thu sáng vằng vặc như gương treo trên bầu trời đêm, hàng thi nhân vui mừng gặp dịp thưởng du ngâm vịnh, nhưng bọn đạo chích lại ghét vì ánh trăng quá sáng tỏ. Trời đất kia vốn vô tư không thiên vị, mà cơn nắng mưa thời tiết vẫn bị thế gian trách hận ghét thương. Còn hạ thần cũng đâu phải một người vẹn toàn thì làm sao tránh khỏi tiếng chê bai chỉ trích. Cho nên ngu thần trộm nghĩ. Đối với tiếng thị phi trong thế gian nên bình tâm suy xét, đừng nên vội tin nghe. Vua tin nghe lời thị phi thì quan thần bị hại. Cha mẹ tin nghe lời thị phi thì con cái bị ruồng bỏ. Vợ chồng tin nghe lời thị phi thì gia đình ly tán. Tiếng thị phi của thế gian nọc độc còn hơn rắn rết, bén hơn gươm đao, giết người không thấy máu.

Khi trái đất chuyển động vì bạn?

Cô bé 11 tuổi Angela bị mắc một căn bệnh làm suy nhược hệ thống thần kinh. Cô bé không thể đi lại được và các cử động khác cũng rất khó khăn. Các bác sĩ không hy vọng chữa khỏi bệnh cho cô bé. Họ tiên đoán rằng cô bé sẽ phải dính liền với cái xe đẩy trong suốt quãng đời còn lại của mình. Họ nói rằng chỉ có vài người, có thể qu ay lại cuộc sống bình thường sau khi mắc bệnh. Cô bé không nản lòng. Ở đó, trên giường bệnh, cô bé sẵn sàng thề với bất kỳ ai sẵn lòng nghe cô rằng cô chắc chắn sẽ đi lại được như cũ vào một ngày nào đó.

Cô bé được chuyển đến một bệnh viện chuyên phục hồi chức năng tại vùng San Francisco Bay. Tất cả các phương pháp mà có thể áp dụng cho trường hợp của cô bé đều được sử dụng. Các bác sĩ cảm phục tinh thần không bị khuất phục của cô. Họ dạy cho cô tưởng tượng - hình dung ra cô đang đi lại. Nếu không mang lại kết quả gì khả quan thì việc này cũng đem lại cho cô bé niềm hy vọng và làm một việc tích cực để lấp bớt những giờ dài đằng đẳng ở bệnh viện. Angela sẵn lòng làm tất cả các việc cực nhọc, như các bài tập trong bể nước, xoa bóp hay các bài tập thể dục. Và cô cũng rất cố gắng trong việc nằm và tưởng tượng, hình dung cô đang đi, đi, đi!

Một ngày kia, khi cô đang tập trung căng thẳng với tất cả sức lực của mình, tưởng tượng hai chân của mình đang chuyển động, thì giống như có một điều kỳ diệu xảy ra: Cái giường chuyển động! Nó chuyển động quanh

phòng! Cô bé hét lên "Nhìn nè, coi cháu làm được gì nè! Nhìn coi! Nhìn coi! Cháu làm được rồi! Cháu đang chuyển động, cháu đã chuyển động!"

Dĩ nhiên trong thời điểm đó thì tất cả mọi người trong bệnh viện cũng đều kêu lớn, và chạy tìm chỗ trú. Mọi người thì la hét, các thiết bị thì đổ vỡ, kiếng bể khắp nơi. Bạn cũng hiểu, đó là cơn động đất ở San Francisco. Nhưng không nên nói lại điều đó với Angela. Cô bé tin rằng cô đã làm được điều đó. Và bây giờ, sau vài năm, cô bé đã quay trở lại trường. Trên đôi chân của mình. Không có nạng, không có xe đẩy. Bạn cũng biết đó, đối với một người mà có thể tạo ra cơn động đất ở giữa San Francisco và Oakland thì việc chiến thắng một bệnh tật nhỏ nhoi tầm thường thì quá là đơn giản, phải không các bạn?

Một tách cà phê

Hôm nay, lần thứ hai tôi lại phải hâm nóng tách cà phê của mình trong lò vi ba. Tôi không biết là mình nên khóc hay cười khi ở trong tình cảnh này. Con trai tôi giật mình thức giấc, khóc ồm tỏi, tôi phải mất cả tiếng đồng hồ hát hò, vỗ về, và đu đưa cho nó ngủ trở lại. Và thế là, tách cà phê của tôi nguội ngắt, đó là lý do tôi phải hâm lại nó.

Tôi lớn lên mang theo một lời thề là sẽ không bao giờ giống như mẹ của mình. Mẹ là một phụ nữ tuyệt vời và mạnh mẽ mà bất cứ ai cũng muốn được giống như vậy. Thế nhưng lại chẳng có mấy ai trong thị trấn biết mẹ tên là gì. Đối với thầy cô và bạn bè của các con mẹ, tên của mẹ đơn giản chỉ là ‘mẹ của.....’ (chỗ trống đó sẽ được điền tên của một trong nă m đứa con của mẹ). Ở chỗ cửa hàng tạp hóa, hay tiệm bán phụ tùng xe hơi, hay chỗ tiệm ngũ kim, mọi người gọi mẹ là Bà Dale – theo tên của cha tôi, còn khi đến một ngân hàng, một công ty, hoặc ở nơi trang trọng nào đó, mẹ lại được gọi là Bà Keffer – theo họ của cha tôi. Những lúc như vậy mẹ tôi chỉ mỉm cười.

Trái lại, tôi chẳng thể nào chấp nhận nổi chuyện đó. Tôi hay bảo với người thu tiền ở cửa hàng tạp hóa là: “Nhân tiện, tên của bà ấy là Joyce”, mỗi khi ông ta đưa gói hàng cho mẹ và chúc bà một ngày tốt lành kèm theo tên gọi như tôi đã nói ở trên. Mẹ tôi luôn cười và nói: “Tôi cũng chúc ông một ngày tốt lành!” và liếc nhìn tôi bằng ánh mắt cư-xử-hay-đấy!-Mẹ-dạy-con-như-thế-hay-sao. Khi chúng tôi đi ra xe, tôi sẽ nhí nhéo: “Mẹ cũng có tên. Mẹ đâu phải là cái bóng của cha!”

Và mẹ tôi luôn trả lời: “Mẹ có thể chấp nhận bị gọi bằng bất cứ cái tên gì! Hơn nữa, điều đó chứng tỏ ai cũng biết cha con.”

Ai trong cái thị trấn nhỏ xíu này mà chẳng biết cha tôi. Cha là một người vui tính và chăm chỉ, ông sẵn sàng cho bất cứ ai một lời khuyên về xe hơi. Ông sẵn sàng chữa giúp đưa bé hàng xóm chiếc xe đạp bị hỏng, và sẵn

sàng đến giúp bất kỳ ai bị nổ lốp cho dù bị gọi dậy ngay giữa đêm mùa đông lạnh giá.

Và đương nhiên mọi người cũng biết mẹ tôi. Nếu cha là một người đàn ông tuyệt vời, thì mẹ cũng có cái đặc biệt riêng của mẹ. Mẹ cư xử tốt với tất cả mọi người, luôn đưa ra những lời khuyên chân thành. Khi bọn học sinh bị kẹt lại thị trấn vì bão tuyết, mẹ sẵn sàng đưa chúng đến nhà, rồi lại tắt bật dậy thật sớm trong cái giá lạnh mùa đông để chuẩn bị bữa sáng cho tất cả mọi người. Nếu ai đó cần, mẹ luôn sẵn sàng có mặt để giúp đỡ. Mẹ sẽ đứng ra quyên góp đồ dùng cho một gia đình bị cháy mất nhà cửa, giúp nhà thờ làm từ thiện, hay quyên góp quần áo cho một bà mẹ trẻ tuổi không có ai giúp đỡ.

Khi ở tuổi đó, tôi không bao giờ hiểu được mẹ. Làm sao mà một người có quá nhiều cống hiến cho xã hội lại có thể bằng lòng chấp nhận làm cái bóng của chồng và các con mình. Sao mẹ không tỏ ra tự hào một chút nào về bản thân mình? Ngày xưa, ước mơ của mẹ là trở thành y tá và tham gia vào tổ chức hòa bình đi đến giúp đỡ cho các quốc gia nghèo. Vậy thì ai đã xóa đi những giấc mơ của mẹ rồi biến chúng thành công việc giặt giũ tả lốt cho con và lo cơm nước cho chồng?

Tất cả những gì tôi biết là mình sẽ không bao giờ trở thành một người như mẹ. Ước mơ của tôi là làm nên một điều khác biệt với mọi người, nhưng không phải như cách của mẹ. Tôi lập một kế hoạch để trở thành người nổi tiếng. Còn chồng tôi, nếu như có, sẽ là người luôn đứng phía sau tôi, và các con tôi sẽ là những đứa trẻ ngoan ngoãn, có vú em chăm sóc. Tôi sẽ không như mẹ, tôi sẽ là chính tôi. Và mọi người sẽ biết đến tôi như một người quan trọng.

Vậy mà giờ tôi lại đứng đây, phải hâm nóng lại tách cà phê của mình đến lần thứ hai. Giống y như tôi đã thấy mẹ làm vậy cả trăm cả ngàn lần khi mẹ buộc phải bỏ tách cà phê xuống để đi gói bữa trưa cho con, cột dây giày cho con, lấy quần áo ra khỏi máy giặt, trả lời điện thoại, và cả trăm ngàn lý do khác nữa. Tôi ước ao được đắm mình trong tách cà phê thơm phức sau bữa sáng, trước khi bắt đầu một ngày làm việc bận rộn, vậy mà giờ tôi lại

phải uống cà phê hòa tan trong một cái cốc xấu xí, trang trí đầy bong bóng và cả dòng chữ ‘Chúc mừng sinh nhật’.

Nhưng giờ tôi đã hiểu. Cách đây 8 tháng, tôi đã hiểu mẹ khi ôm đứa con trai đầu lòng trong tay. Tôi đã hiểu mẹ khi bàn tay nhỏ nhắn của nó nắm chặt lấy ngón tay tôi và khi tôi mắt to tròn của nó nhìn tôi rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Tôi đã hiểu mẹ khi ngắm nhìn đứa bé nằm cuộn tròn trên đôi tay to khỏe của chồng tôi và khi nhìn thấy những giọt nước mắt sung sướng của anh ấy. Tôi đã hiểu ngay lập tức.

Bây giờ, tôi đang trông ngóng đến ngày tôi được mọi người gọi là mẹ của Andrew. Mỗi ngày, khi thấy chồng trở về từ sở làm và thấy gương mặt rạng ngời của anh khi con trai nắm lấy tay anh là tôi lại tự hào khi được làm bà Frank Huff (tên chồng tôi). Cũng giống y như mẹ rất tự hào khi được gọi là bà Dale Keffer. Cũng giống như mẹ tôi: đó là 5 chữ mà tôi chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ thốt ra một cách tự hào như bây giờ.

Ngày đặc biệt

Cuối tuần rồi, tôi đã trải qua một ngày ghi dấu một sự kiện trọng đại và cũng là một ngày tuyệt vời nhất trong năm nay.

Tiết trời mùa xuân thật ấm áp, trời nắng nhẹ, thỉnh thoảng vài cơn gió thoảng qua làm ta dễ chịu. Dân nhạc đang lục tục sửa soạn, các sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp thì đi qua đi lại trên bãi cỏ trong khuôn viên trường, giữa một rừng người thân và bạn bè đến tham dự.

Hôm nay, trường đại học trở thành tâm điểm của mọi hoạt động vì tất cả cha mẹ, anh chị em, ông bà, cô chú đều có mặt đông đủ tại đây để tham dự buổi lễ tốt nghiệp của con em mình. Và tôi cũng ở đây để chúc mừng ngày tốt nghiệp đại học của cháu trai tôi. Có ai mà ngờ bốn năm đại học lại trôi qua mau như vậy!

Giữa đám đông người ăn mặc tươm tất, lịch lãm đang đi lại, gặp gỡ, chúc mừng nhau ở phía sau hàng ghế ngồi, tôi vẫn nghe thấy vài tiếng chuông điện thoại di động. Tiếp theo sau là vài mẫu đối thoại vô bổ kèm theo những tiếng cười khúc khích của bọn trẻ làm tôi thấy khó chịu. Nhưng rồi có một cuộc nói chuyện làm tôi chú ý:

“Dạ, bà hả? Cháu sắp làm lễ rồi! Dạ, cháu cũng không thể nào tin nổi! Cháu không tin được là hôm nay mình lại có thể đứng ở nơi này! Cháu ấy hả? Tất nhiên là cháu rất thích! Cháu biết rồi! Hôm nay là một ngày rất đặc biệt!... Bác sĩ nói sao ạ? Thật vậy sao? Cháu hiểu, cháu biết bà rất muốn có mặt ở đây... được mà bà, không sao đâu... bà đừng khóc... hôm nay là ngày vui mà!”

“Bà khoan gác máy nhé! Bọn cháu đang xếp hàng... dạ được, đang đứng giữa lối đi, trên bãi cỏ, mùi cỏ rất tuyệt... Chà, người ta mang ra rất nhiều bong bóng để chuẩn bị thả chúng lên! Dạ vâng, Kelly cũng đang ở đây... cháu sẽ chuyển lời. Đến rồi bà ơi, cháu chuẩn bị bước lên sân khấu nhận bằng!”

“Cháu cũng yêu bà lắm! Cháu rất vui vì bà đã ở bên cạnh cháu lúc này!”

Cho đến lúc này, sự bức tức, khó chịu ban đầu của tôi khi người ta cứ tình bơ gọi điện thoại di động trong một buổi lễ trang trọng như hôm nay đã không còn. Vì chính món đồ nhỏ bé hiện thân của kỹ thuật hiện đại kia đã giúp cho cô gái và người bà yêu thương của mình có thể cùng nhau chia sẻ giây phút hạnh phúc, quan trọng trong cuộc đời mình.

Tiếp thêm sức mạnh

“Có chuyện gì vậy mẹ?”, tiếng chuông điện thoại và tiếng khóc của tôi đã làm bọn trẻ thức giấc khi trời còn chưa sáng, và rồi từng đứa một xuất hiện sục sạo lung tung trong bóng tối để cố leo lên giường tôi.

Cha chúng thay tôi trả lời: “Mẹ đang rất buồn vì ông ngoại Bastien vừa mới qua đời”. Thế là cả ba đứa bắt đầu vuốt ve tôi, cố giúp tôi làm dịu nỗi đau mà theo tôi nghĩ thì chúng chẳng thể nào hiểu nổi. Ba cặp mắt ngây thơ bất lực nhìn những dòng nước mắt cứ thế tuôn trào trên mắt tôi.

Bọn trẻ chẳng biết nhiều về ông ngoại của chúng như tôi vẫn thường mong muốn. Cứ nhìn cái khoảng cách hơn một ngàn kilomet từ nhà chúng tôi đến nhà ông thì biết. Những ký ức về ông ngoại Bastien chỉ là những cuộc viếng thăm vào ngày lễ Tạ ơn hàng năm, hay những cuộc điện thoại đường dài, và những tấm ảnh của ông được dán trong quyển album gia đình. Chúng không thể nào biết được tôi yêu quý người cha cao lớn và mạnh mẽ của mình như thế nào. Bất chợt, tôi lại cảm thấy mừng vì biết đâu chính vì thế mà chúng sẽ không cảm thấy quá đau đớn vì mất mát như tôi.

Các con tôi chưa từng nghe hay thấy tôi khóc lóc trước mặt chúng như vậy. Tôi cố gắng trấn an bọn trẻ rằng mình sẽ không sao, nhưng không thể nào giải thích cho chúng hiểu được nỗi thương đau của mình. Làm sao tôi có thể giải thích cho bọn trẻ con mới lên bốn, lên sáu, và lên tám tuổi hiểu rằng cuộc đời của mẹ chúng đã thay đổi từ đây. Trong chốc lát, từ một người có cha giờ lại trở thành mồ côi. Những tấm hình và những kỷ niệm về cha trong suốt ba mươi bốn năm qua đối với tôi giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa khi cha đã bỏ tôi ra đi.

Sẽ là ích kỷ nếu tôi đem nỗi đau thương của mình trút lên đầu bọn trẻ, rằng từ nay tôi sẽ không bao giờ được nghe thấy giọng nói của cha, không còn được nắm lấy tay cha, và chẳng còn một người cha để tôi gửi thiệp chúc mừng vào những ngày lễ nữa. Không, tôi không nên nói ra nỗi đau của

mình, tôi quyết định giữ chúng lại và để cho nước mắt lặng lẽ tuôn. Bọn trẻ cũng lặng yên ngồi đó, những bàn tay nhỏ xinh xắn cứ nhè nhẹ vỗ về tôi.

Khi tia nắng đầu tiên lọt qua cửa sổ vào phòng ngủ của tôi thì bọn trẻ bắt đầu nói chuyện rì rầm. Rồi từng đứa từng đứa ôm hôn tôi và lĩnh ra khỏi phòng.

Tôi đoán chúng ra ngoài chơi hay xem hoạt hình gì đấy. Thế cũng tốt, tôi chỉ mong cho những trái tim non nớt của chúng không phải chịu đựng nỗi đau này.

Mặc dù vậy, tôi vẫn cảm thấy chạnh lòng khi bọn trẻ bỏ đi. Chỉ một cú điện thoại đã đưa tôi đến một thế giới khác không còn cha nữa, để rồi tôi cảm thấy quá bất lực vì không biết làm sao để quay trở lại. Tôi tự hỏi, nếu phải sống trong nỗi đau đớn vô cùng này, làm sao tôi còn có thể trở lại là tôi trước đây, làm sao tôi có thể hoàn thành tốt vai trò một người mẹ của những đứa con bé bỏng của mình. Tôi nằm đó tưởng chừng như thời gian ngừng trôi, cuối cùng, tôi quyết định lau nước mắt và sẽ giải thích cho bọn trẻ hiểu tâm tư tôi lúc này bằng một cách đơn giản nhất. Trong lúc tôi đang sắp xếp từ ngữ trong đầu thì bọn trẻ quay trở lại.

“Đây nè mẹ”, cả ba cùng đồng thanh: “Tụi con làm cho mẹ nè”. Tôi nhận lấy cái gói nhỏ từ tay ba đứa rồi cẩn thận tháo miếng giấy gói ra. Bên trong là dòng chữ nhỏ xíu do cô chị lớn viết: “Tặng mẹ, chúng con yêu mẹ. Shae, Andrew, và Annie.”

“Cảm ơn các con”, tôi nói: “Nó đẹp lắm!”

“Không không, mẹ lật qua bên kia kìa”, một đứa nhắc tôi.

Tôi lật tờ giấy qua mặt kia và nhìn thấy một cái khung ảnh được vẽ bằng bút màu sáp và trang trí bằng những hình trái tim, ở giữa là một tấm ảnh của cha tôi đang mỉm cười. Đây là một trong những tấm hình đẹp nhất mà tôi đã chụp khi ông còn sống, trước khi bệnh tật cướp đi cái nhìn lấp lánh trong đôi mắt ông.

Tất cả những lời tôi chuẩn bị nói chợt tan biến hết, tôi biết mình chẳng cần thiết phải giải thích điều gì. Bọn trẻ đã hiểu hết những giọt nước mắt của tôi, và món quà của chúng đã cho tôi thêm sức mạnh. Khi nhìn tấm ảnh

của cha, những ký ức thời thơ ấu chợt ùa về lấp đầy những khoảng trống trong tâm hồn tôi.

Thật ra, bọn trẻ cũng hiểu được nỗi buồn này nhưng chúng có một cách khác để đối diện với nó. Sự ngây thơ của chúng đã giúp tôi nhận ra rằng chính những tấm ảnh kỷ niệm và những ký ức đẹp là thứ giữ cho hình ảnh của cha luôn sống mãi trong lòng tôi - những thứ mà trước đây tôi cho là vô nghĩa khi cha đã không còn.

Được phép vấp ngã

Mỗi người chúng ta đều có ít nhất một lần trong đời phạm sai lầm. Nếu là một người khôn ngoan, chúng ta sẽ chấp nhận những thất bại đó như là một phần trong quá trình học hỏi. Nhưng mặt khác, cũng giống như tất cả các vị phụ huynh và thầy cô giáo khác, chúng ta lại không thể chấp nhận chuyện đó xảy ra với con cái của mình. Chúng ta dạy dỗ chúng bằng cả lời nói và hành động rằng thất bại là một điều đáng xấu hổ, và rằng chúng phải xếp hạng nhất trong tất cả mọi việc.

Khi bắt gặp một đứa trẻ nào phải chịu đựng những áp lực này, tôi liền nghĩ ngay đến Donnie.

Donnie là một học sinh lớp ba của tôi. Nó khá nhút nhát và là một đứa quá cầu toàn. Nỗi sợ hãi sự thất bại khiến nó tránh xa mọi trò chơi trong lớp học mà hầu hết bọn trẻ đều tham gia thoải mái, vui vẻ. Nó hiếm khi trả lời câu hỏi – vì sợ mình nói sai. Viết tiểu luận, nhất là về môn toán, giúp nó bớt

cẩn móng tay hơn. Tuy nhiên, chẳng bao giờ nó hoàn thành được một bài cho ra hồn vì nó cứ chạy đi chạy lại hỏi tôi mãi để chắc rằng nó làm đúng.

Tôi cố gắng hết sức mình để giúp thằng bé tạo dựng lòng tự tin. Nhưng mọi việc chẳng ích gì cho đến giữa học kỳ, lúc đó cô Mary Ann, một giáo sinh thực tập được phân công đến lớp của tôi.

Đó là một cô gái trẻ, xinh xắn, và rất yêu trẻ con. Các học sinh của tôi, kể cả Donnie, đều quý mến cô ấy. Nhưng ngay cả một cô gái đáng yêu và nhiệt tình như cô ấy cũng gặp phải trở ngại đối với trường hợp của cậu bé luôn sợ phạm sai lầm này.

Một buổi sáng nọ, lớp chúng tôi có giờ học môn toán. Donnie chép các bài toán trên bảng vào vở mình một cách cẩn thận, tỉ mỉ. Thấy thằng bé đã giải xong hết hàng đầu tiên, tôi an tâm để bọn trẻ lại cho Mary Ann trông, còn mình thì đi chuẩn bị những vật liệu thủ công cho tiết học kế tiếp. Nhưng khi tôi trở lại thì Donnie đang đầm đìa nước mắt. Thì ra là nó làm sai bài toán thứ ba.

Cô giáo sinh đứng đó nhìn tôi một cách tuyệt vọng. Rồi bỗng nhiên như chợt nảy ra điều gì, cô ấy chạy lại chỗ chiếc bàn mà chúng tôi dùng chung, lấy ra một chiếc hộp đựng bút chì của giáo viên.

“Nhìn này, Donnie”, cô ấy nói và quỳ xuống bên cạnh thằng bé. “Cô có thứ này cho em xem đây!” Rồi cô ấy lấy viết chì ra khỏi hộp, từng chiếc từng chiếc một và đặt chúng lên bàn.

“Nhìn những cây bút chì này, Donnie”, cô ấy nói tiếp. “Chúng là của cô Lindstrom (tên tôi) và của cô. Nhìn mấy cục gôm này xem, chúng mòn hết cả rồi. Đó chính là vì các cô cũng phạm lỗi. Rất nhiều lỗi. Nhưng bọn cô đã xóa hết những chỗ sai đi rồi thử làm lại một lần nữa. Và chính em cũng phải học cách làm như thế!”

“Đây!”, cô ấy đứng dậy và nói tiếp: “Cô tặng em một cây bút chì này, nó sẽ giúp em luôn ghi nhớ rằng ai cũng có lúc phạm phải lỗi lầm, kể cả các thầy cô giáo.” Donnie ngẩng đầu lên và mỉm cười, đó là lần đầu tiên kể từ đầu năm nay tôi mới thấy được vẻ mặt tươi tắn đó.

Cây bút chì sau đó trở thành vật sở hữu quý giá của Donnie. Điều đó cộng thêm sự khích lệ và khen thưởng thường xuyên của Mary Ann dần dần

cũng thuyết phục được thằng bé rằng phạm lỗi là một việc rất bình thường - chỉ cần chúng ta biết cách xóa đi lỗi lầm của mình và thực hiện công việc lại từ đầu mà thôi.

Lời hứa

Chúng tôi đứng dưới chân núi ngược nhìn lên ngọn Shasta và thấy bầu trời tràn ngập những vì sao sáng ngời. Ở đây, ngoài đội chúng tôi ra, còn có một chiếc lều đơn của một anh chàng khoảng chừng hăm hai tuổi, dựng trên một ụ tuyết gần đó.

Thỉnh thoảng, tôi liếc nhìn sang và thấy anh chàng đang gói ghém đồ đạc chuẩn bị cho buổi leo núi sáng hôm sau. Anh ta đặt vào túi một chiếc hộp nhỏ trước, rồi đến hai cái chai và phần ăn trưa. Bắt gặp tôi đang nhìn mình, anh ta đưa tay lên vẫy vẫy. Tôi cũng chào đáp lễ rồi quay lại với công việc chuẩn bị của mình.

Buổi sáng, mặt trời mọc lên trong buổi bình minh trời hanh khô và lạnh buốt. Sau khi ăn sáng, chúng tôi hăm hở chuẩn bị chuyển leo núi của mình. Tôi đi cuối cùng, theo sau những người khác, bước những bước chân thật chậm và cẩn thận.

Một lúc sau, anh bạn trẻ ở lều bên cạnh bắt kịp tôi và đề nghị được đi chung với tôi. Tôi hơi do dự. Thật sự tôi chẳng muốn có một người bạn đồng hành tí nào. Ngoài ra, tôi còn để ý thấy bước chân của anh ta hơi khập khiễng, không chắc anh ta có thể leo lên đến đỉnh hay không nữa. Tôi chẳng muốn bỏ dở mọi nỗ lực chinh phục đỉnh núi của mình chỉ để giúp anh ta.

“Tôi rất vui khi có bạn đồng hành.” Tôi trả lời bất chấp mối nghi ngại của mình. Anh ta tên là Walt, anh ta kể cho tôi rằng đây là lần thứ ba anh ta thử leo lên đỉnh ngọn núi này.

“Năm tôi mười hai tuổi, cha tôi dẫn tôi đến đây và đó là chuyến đi đầu tiên của tôi, nhưng khi đó thời tiết quá xấu, nên chúng tôi buộc lòng phải quay trở lại.”

Rồi anh ta dừng lại, mỉm cười một cách tự hào: “Cha tôi là một người đàn ông tuyệt vời và là một tay leo núi cừ khôi.”

Tôi im lặng bước ngang qua một lối đi ngắn. Anh bạn trẻ lại tiếp tục: “Tôi sinh ra với một chút khuyết tật ở chân trái, nên tôi luôn gặp khó khăn trong đi lại và chạy nhảy. Thế nhưng, cha tôi không để cho chuyện đó cản trở tôi. Khi tôi chỉ còn là một đứa trẻ bé tí, cha đã dẫn tôi đi câu cá. Tôi còn nhớ như in cái lần đầu tiên tôi thả lưỡi câu xuống và kéo lên được một con cá hồi. Cha tôi cứ khẳng định rằng tôi có thể tự làm sạch con cá đó. Và nó chính là con cá ngon nhất mà tôi từng được ăn.

Chúng tôi cùng dừng lại bên lối mòn để đeo các móc sắt vào. Và khi chúng tôi leo lên cao hơn, anh ta lại tiếp tục câu chuyện của mình.

“Khi tôi được chín tuổi, cha bắt đầu đưa tôi đi leo núi. Chân tôi đã dần cứng cáp hơn và cuối cùng thì cũng theo kịp ông. Hè năm ngoái, ông gọi điện rủ tôi thực hiện cuộc chinh phục đỉnh Shasta này một lần nữa. Từ khi cha mẹ tôi ly hôn, tôi chẳng còn mấy dịp gặp ông, nên khi có cơ hội là tôi chộp lấy ngay.”

Walt dừng lại, nhìn xuống mấy túp lều bên dưới.

“Chúng tôi đã dựng lều ngay tại chỗ chiếc lều của tôi ở bên dưới kia. cả hai chúng tôi chẳng vội vàng gì, chúng tôi chỉ muốn hai cha con có nhiều thời gian được ở bên nhau hơn. Ông bảo với tôi rằng tất cả những gì ông mong muốn là được sống cùng với các con và các cháu của mình. Rồi cha tôi đã im lặng rất lâu, gương mặt ông lộ rõ nét đượm buồn.”

Tôi không nói gì, để giành hơi sức để tiếp tục leo lên. Rồi chúng tôi lên đến một đoạn dốc trơn trượt, nhỏ hẹp, và đầy băng tuyết. Lúc ấy, dường như tôi chẳng còn nhận ra tất khập khiễng ở chân anh ấy.

Anh ta hỏi tôi: “Sao anh không đi trước? Tôi còn nhớ tại chỗ này thường hay có đá lở. Tôi không muốn mình làm rơi đá trúng người anh đâu”.

Mười phút sau, chúng tôi dừng lại để nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, tôi mới được biết anh ta tròn hai mốt tuổi, đã lập gia đình, và có một đứa con mới được ba tháng tuổi.

“Lần trước, tôi và cha cũng leo tới đoạn này thì tôi bị trở ồm rất nặng không thể tiếp tục được. Cha đã vác tôi trên lưng và không biết bằng cách nào mà hai cha con đã xuống được bên dưới trước khi ông gọi cấp cứu. Sau

đó, đội tìm kiếm cứu hộ đã đưa tôi đến bệnh viện. Và hai cha con tôi đã hứa là sẽ tiếp tục cuộc hành trình dang dở đó vào một lần khác.”

Walt lại nhìn xuống bên dưới, cố giấu đi dòng nước mắt. “Nhưng chúng tôi đã không thực hiện được lời hứa. Cha tôi đã qua đời hồi tháng trước.”

Sau một phút tưởng nhớ, chúng tôi lại tiếp tục tiến lên. Khi gần đến đỉnh núi, chúng tôi dừng lại nghỉ một lần nữa trên một mỏm đá nhỏ. Bầu trời thật trong xanh, mặt trời tuy ở cao vút nhưng tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của nó lan tỏa khắp nơi.

Cách đó vài mét, Walt ngồi trên một tảng đá, hai tay cẩn thận mân mê chiếc hộp nhỏ mà anh ta đã gói ghém tối qua, miệng thầm thì: “Lần này thì chúng ta đã làm được rồi cha à. Lần trước, cha đã công con, lần này thì đến lượt con.

Rồi Walt đột ngột đứng dậy. Từ từ tiến lên đỉnh núi không nói thêm lời nào. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Walt lúc anh ấy bước ngang qua tôi, gương mặt anh ngời sáng với nụ cười hạnh phúc trên môi. Tôi lặng lẽ bước theo anh ấy.

Cuối cùng, khi lên đến đỉnh, Walt cẩn thận quỳ xuống, kính cẩn lấy chiếc hộp trong túi ra. Anh ta đào một cái lỗ sâu khoảng ba bốn tấc dưới lớp tuyết, rải một ít tro của cha mình vào đó, lấp hố lại, rồi đắp những hòn đá chung quanh tạo thành một ngôi mộ nhỏ.

Rồi anh ta đứng dậy, lần lượt quay mặt mình về bốn phía và rải hết phần tro còn lại.

Gương mặt Walt tuy đầm lệ nhưng lộ rõ niềm hạnh phúc và chiến thắng. Anh ta tung nắm tro cuối cùng vào trong gió rồi hét lên: “Chúng ta đã làm được rồi, cha ơi, chúng ta đã làm được! Cha hãy yên nghỉ trên đỉnh núi của chúng ta, cha nhé! Rồi mai này con sẽ quay trở lại và mang theo cháu nội của cha cùng đến để cháu được gặp ông nội một lần nhé!”

Con gái út

Họ là một gia đình hạnh phúc có bốn cô con gái cùng học chung một trường. Các cô bé đều học giỏi và thân thiện. Nhưng cô con gái út Janice, học sinh của lớp tôi, thì dường như lúc nào cũng bám váy mẹ. Ba cô chị thường đến trường bằng xe buýt mỗi ngày, còn Janice thì lúc nào cũng được mẹ chở đi học và chỉ vào lớp vừa kịp lúc chuông reo. Mẹ nó phải quanh quẩn ở đó cho đến khi con bé có vẻ chấp nhận và tham gia vào một trò chơi nào đó, rồi bà ấy mới rón rén ra về.

Một hôm, mẹ Janice gọi điện thoại xin một cuộc hẹn với tôi để trao đổi một việc. Bà ấy bước vào trông có vẻ mệt mỏi, hình như đang có chuyện phải lo nghĩ. Bà ấy nói bằng một giọng nói nhỏ xíu: “Chồng tôi sẽ đi công tác ở Châu Âu khoảng hai tuần, và anh ấy muốn tôi đi cùng. Tôi đã cố giải thích rằng Janice rất cần có tôi bên cạnh, nhưng anh ấy cương quyết nói rằng con bé sẽ tự lo được nên tôi không còn cách nào khác; tôi phải đi cùng anh ấy. Tôi đã bảo với cô trông trẻ là mỗi sáng cô ấy phải chở con bé đến trường rồi trông chừng cho đến khi nó hòa nhập với các bạn. Để con bé không lo lắng, tôi muốn cô ấy đến đón nó sớm hơn thường lệ. Xin cô giúp đỡ cháu và quan tâm đến cháu hơn trong khoảng thời gian này, được không ạ? Kể từ lúc con bé ra đời cho đến nay, tôi chưa từng rời xa nó ngày nào. Nó còn bé quá, lại yếu đuối nữa, tôi muốn đảm bảo rằng mọi việc đều tốt đẹp cho nó khi tôi đi vắng”.

Rồi bà ấy dừng lại lo lắng, nhưng tôi đã lên tiếng cam đoan với bà ấy rằng chúng tôi sẽ cố hết sức để giúp đỡ cho Janice và quan tâm đến sức khỏe cũng như trạng thái của nó khi không có mẹ bên cạnh. Tôi còn hứa là sẽ đón con bé ngay ở ngoài xe để nó an tâm hơn. Mẹ Janice cảm ơn tôi vì đã thông cảm cho bà ấy.

Sáng thứ Hai, đoán trước thế nào con bé cũng khóc lóc đòi mẹ nên tôi đã lên kế hoạch tổ chức những trò chơi vui nhộn. Đầu giờ, tôi đứng bên

ngoài chờ đón Janice, chiếc xe buýt trở tới, nhưng lần này không phải là ba mà là cả bốn chị em cùng bước xuống xe. Chào tạm biệt các chị, Janice nhảy chân sáo cùng hai đứa bạn chạy vào lớp. Tôi chậm chậm bước vào sau, gọi Janice và hỏi xem nó đi xe buýt cảm thấy thế nào. Con bé vội vàng bảo với tôi ngay: “Lúc nào con cũng muốn đi xe buýt cùng các bạn, nhưng tại vì mẹ luôn cần có con bên cạnh. Chẳng còn ai nhỏ hơn, nên con phải giả bộ làm em bé thêm một thời gian nữa. Còn bây giờ khi mẹ đi vắng rồi, mỗi ngày con sẽ đi học bằng xe buýt, con đã Năm tuổi rồi chứ bộ”.

ĐỪNG ĐỂ HỐI TIẾC

Tuần trước tôi đã làm một việc mà 20 học trò già đầu của tôi khó lòng tha thứ, tôi cho họ bài tập về nhà. Với những đứa trẻ, nhiệm vụ tôi giao có lẽ chẳng khó khăn là mấy, chỉ là "thổ lộ tình cảm của bạn với người mà bạn thương yêu nhất nhưng chưa bao giờ hoặc đã lâu bạn chưa bày tỏ tình cảm". Tuy nhiên, quá nửa học trò của tôi là những người đàn ông trên 35 tuổi, nên bài tập về nhà tôi giao có thể sẽ quá sức với một số người.

Biết vậy, vào đầu giờ học tôi chỉ hỏi thử trong lớp có ai muốn kể lại chuyện mình đã làm điều đó như thế nào? Tôi đoán chắc rằng cánh tay đầu tiên giơ lên sẽ là một phụ nữ. Nhưng không, một anh chàng to như con gấu không nói không rằng lúng túng xô bàn ghế âm ỉm đứng dậy. và đây là câu chuyện của người đàn ông nọ: "nói thật lúc cô ra bài tôi giận lắm, người ngoài lấy quyền gì ra lệnh cho tôi làm hay không làm những việc riêng tư? nhưng dọc đường về nhà, lương tâm không để cho tôi yên. Cô biết đấy, thế là cô nói trúng phóc. Tôi biết người mà tôi phải nói lời yêu thương là ai. năm năm trước, cha con tôi giận nhau vì một chuyện không đâu. Chúng tôi chỉ gặp nhau một lần vào dịp năm mới khi cả nhà tụ họp, nhưng vẫn lảng tránh nhau. Có việc gì cần, tôi và cha đều nhắn qua mẹ tôi, Bà đã vài lần tìm cách giảng hoà nhưng máu "gà trống" cứng đầu vẫn không dịu xuống."

Trước khi đánh xe vào cổng, tôi quyết định sẽ đến gặp cha và nói với ông rằng tôi rất yêu ông. Nghĩ được thế, người tôi tự dưng nhẹ nhõm như quả nặng được cục đá đè nặng trên ngực tôi suốt 5 năm nay. Còn ngái ngủ vì bị

tôi đánh thức,nhưng khi nghe tôi thông báo quyết định dàn hoà với cha, vợ tôi nhảy lên ôm hôn tôi.Chúng tôi ngồi bên nhau,cùng uống café và nói chuyện đến gần sáng mới nhắm mắt.

Mặc dù trải qua một đêm hầu như không ngủ,nhưng sáng hôm sau tôi rất phấn chấn.Tôi đến sở làm việc và chỉ trong hai tiếng đồng hồ, tôi đã thu xếp xong lượng công việc mà những bữa khác tôi phải bỏ ra cả ngày mới xong.Buổi trưa, tôi gọi điện cho Cha. Đáp lại câu hỏi của tôi rằng tối nay liệu tôi có thể tới chỗ ông để nói với ông một việc " quan trọng " hay không ?, cha tôi đáp lại nhát gừng : " có việc gì ?". Tôi phải giải thích một hồi và cam đoan là không mất nhiều thời giờ của ông, cha tôi mới chịu gật đầu.

Trước giờ ăn tối, tôi bấm chuông nhà cha mẹ,lòng những thầm mong người mở cửa không phải là mẹ tôi như thường lệ.Nếu là bà, chắc tôi sẽ không cầm lòng nổi và những lời dành cho Cha sẽ lại tuôn ra hết.May thay, Cha tôi đứng sau cánh cửa vừa mở ra. Dường như sợ rằng cha tôi (hoặc cả chính tôi nữa) có thể đổi ý, tôi dấn lên một bước đứng chặn giữa cửa. " cha, con đến chỉ để nói..." Tối đây bỗng nhiên giọng tôi nghẹn lại, có cái gì đó dâng lên giữa cổ họng đau nhói : ". . để nói rằng con yêu Cha vô cùng,.. " tôi hít một hơi thật mạnh và nói nốt câu. " Ta cũng vậy con trai ạ..." Cha tôi run run đáp. Những nếp nhăn nơi khoé mắt ông không còn hằn nếp, đôi lông mày rậm giao nhau giữa trán giãn qua hai bên. Mắt cha con tôi nhìn xoáy sâu vào nhau,tay nắm chặt tay, mẹ tôi rấm rứt khóc(phụ nữ là thế đấy,vui cũng khóc, buồn cũng khóc).

Nhưng đấy chưa phải là điều quan trọng nhất tôi muốn nói với các bạn. Hai ngày sau cuộc gặp,cha tôi đột ngột qua đời vì một cơn đột quỵ tim. Nếu tôi không nói ra tình cảm của tôi,cha con tôi kể đi người ở đều cảm thấy đau khổ.Vậy nên, như các bạn thấy đấy :chớ nên chần chờ trước những việc cần làm,nếu không một ngày kia bạn sẽ phải hối tiếc".

Con bọ tình yêu

Cha chồng tôi đứng tựa vào cái cuốc làm vườn của ông, nói: “Nếu không giải quyết mấy con bọ này, thì vụ mùa năm nay con chẳng thu hoạch được củ khoai nào đâu”. Gia đình tôi vừa mới dọn về đây và trồng vụ khoai tây đầu tiên nên chẳng có chút kinh nghiệm nào. Tôi nghĩ, đơn giản chỉ cần trồng, đến lúc thì thu hoạch, chứ biết đâu phải cực khổ vất vả hàng giờ dưới cái nóng mùa hè oi ả này kia chứ.

Đứng bên bờ ruộng, nhìn theo những luống khoai tây trải dài tít tắp, tôi cảm thấy mình thật kém cỏi, tự hỏi không biết có nên nói cho cha biết là tôi chẳng biết làm cách nào để diệt mấy con bọ đó hay không.

Như đọc được suy nghĩ của tôi, cha nói tiện thể sẽ mua giúp tôi thuốc diệt sâu bọ khi ông vào thị trấn. Việc còn lại tôi phải làm chỉ là phun thuốc vào mấy cái cây mà thôi. Tôi cẩn thận đọc hướng dẫn cách sử dụng, rồi mặc quần dài, áo tay dài, mang ủng cao su, găng tay, đội mũ và đeo mặt nạ, giữa trưa hè nóng bức đi lên đi xuống dọc theo những luống khoai để phun thuốc. Một tuần sau, tình hình cũng chẳng khá hơn là bao. Tôi nghĩ ra một cách, bảo mấy đứa nhỏ bắt sâu và trả công cho chúng mỗi con một xu. Nhưng sau khi bắt được đầy một thùng kem bốn lít, các con tôi chẳng còn chút hứng thú nào với mấy con bọ. Vậy là một lần nữa tôi lại tiếp tục công việc xịt sâu bọ đáng ghét này, và cứ phải làm đi làm lại mãi suốt cả mùa hè, tự hỏi tại sao ông trời lại sinh ra mấy con bọ phá hoại này chứ.

Sau khi thu hoạch xong vụ mùa đầu tiên, tôi hầu như quên bằng chuyện sâu bọ cho đến khi tiếp tục trồng vụ thứ hai. Tôi cảm thấy rùng mình khi nghĩ đến chuyện phun cái thứ thuốc độc kia vào khoai của mình. Chẳng phải khi còn ở thành phố chúng tôi cũng mong muốn được ăn thức ăn sạch đó hay sao. Thế là tôi tự quyết định dẹp bỏ mấy chai thuốc sâu, rồi tự mình đi bắt sâu.

Một buổi sáng nọ, cha đến mang theo một cái thùng và một thanh gỗ khiến tôi ngạc nhiên quá đỗi: “Làm cách này dễ hơn”, cha nói: “Chỉ cần vỗ nhẹ cái lá, con bọ sẽ rớt ngay vô thùng.” Và cứ thế, chúng tôi cùng nhau làm việc cho đến tối, cả khu vườn của tôi và của ông, hết ngày này sang ngày khác. Và chính ở đó, tôi đã được nghe rất nhiều, rất nhiều câu chuyện của ông.

Những câu chuyện về dòng sông, về gia đình ông, về cha mẹ ông, về thời niên thiếu, và về công việc đồng áng của ông, tất cả luôn được bắt đầu bằng: “Cha còn nhớ khi đó...”. Thỉnh thoảng, chúng tôi dừng lại lau mồ hôi và thắc mắc: “Mấy con bọ này có ích lợi gì không biết?”

Cứ đến mỗi mùa gieo hạt là tôi và cha lại cùng nhau làm công việc bắt sâu cần mẫn này. Thời gian trôi đi, bước chân cha ngày càng chậm chạp nhưng những câu chuyện “Cha còn nhớ...” thì không bao giờ chấm dứt.

Rồi cô con gái của tôi cũng bắt đầu tham gia công cuộc truy lùng sâu bọ cùng với tôi và ông nội. Lúc đó, cha chồng tôi đã tám mươi tuổi, thế nhưng ông vẫn cố gắng để luôn có mặt trên đồng ruộng cùng với hai mẹ con tôi.

Khi căn bệnh ung thư của cha trở nặng, ông không thể nào ra đồng mỗi ngày được nữa. Nhưng thỉnh thoảng tôi đến thăm cha và vẫn được nghe ông kể rất nhiều câu chuyện.

Mùa hè năm sau, chỉ còn tôi và con gái ra đồng. Chúng tôi nói về những kế hoạch trong tương lai của con gái, về những mơ mộng tuổi mới lớn của nó. Và thỉnh thoảng những câu chuyện lại nhắc đến ông nội và được bắt đầu bằng: “Còn nhớ khi ông...”. Những câu chuyện dường như không bao giờ kết thúc.

Con gái tôi rời nhà lên thành phố. Đồng ruộng giờ đây chỉ còn lại mình tôi. Mùa hè đến, tôi lại bắt đầu công việc bắt sâu quen thuộc, và trong mỗi bước chân tôi lại ngẫm nghĩ: “Mình còn nhớ khi...”, những câu chuyện giờ đây tôi chỉ nói với chính mình. Tôi nhớ lại những kỷ niệm về cha chồng hồi ông còn sống và cùng làm việc với tôi, về tình cảm cha con thân thiết mà đến giờ tôi vẫn còn cảm nhận được. Tôi nhớ khoảng thời gian làm việc cùng con gái, cùng nói về những ước mơ, những hoạch định tương lai của nó.

Một mùa trồng khoai nữa lại đến, lần này tôi không chỉ có một mình. Bên cạnh tôi lúc này là cậu cháu trai của tôi được mẹ cho về đây nghỉ hè. Thằng bé chỉ mới có bốn tuổi và chỉ biết nói tiếng Pháp. Tuy chẳng hiểu tôi nói gì, nhưng nó rất hăng hái khi tôi đưa cho nó chiếc thùng và thanh gõ và nhanh chóng tham gia cùng tôi. Chúng tôi cùng nhau bước dọc theo những luống khoai, đôi mắt thằng bé mở to đầy kinh ngạc. Tôi bắt một con bọ rồi bỏ vào chiếc thùng của nó. Thằng bé có vẻ thích thú và bắt đầu hăng hái hơn, đầu ghé sát vào luống cây, mắt chăm chú tìm kiếm những con bọ. Hai chúng tôi cùng nhau làm việc đầy phấn khích mặc dù hai dì cháu chẳng ai hiểu ai nói gì.

Và cho đến lúc này tôi mới chợt hiểu vì sao ông trời lại sinh ra những con bọ.

Niềm vui và nỗi đau

Trên đỉnh núi phía bắc Carolina có một điểm dừng chân tuyệt đẹp. Từ con đường chính rẽ vào một con đường khác bạn sẽ gặp một nhà thờ lộ thiên ngay bên sườn núi. Những hàng ghế dài bằng bê tông được sắp xếp bao quanh bức giảng kính bằng đá. Ngồi tại đây, bạn có thể ngắm nhìn phong cảnh ngoạn mục của nơi này từ mọi phía.

Vào tuần lễ Phục sinh hai mươi năm trước, tôi cùng một nhóm bạn quyết định đến tham gia buổi lễ đón bình minh tại nơi này. Đã từ lâu, tôi đã ao ước được đến đây một lần nhưng chưa bao giờ thực hiện được vì đủ mọi lý do trên đời. Tôi là y tá phòng cấp cứu, và trong ngày Chủ nhật của ngày lễ Phục sinh này tôi vẫn phải làm việc. Nhưng lần này tôi quyết tâm bằng mọi giá phải đến tham dự buổi lễ và sẽ trở về đúng giờ vào ca trực của mình. Đúng hai giờ sáng, chúng tôi khởi hành. Khi đến nơi thì trời vẫn còn tối, chúng tôi tìm chỗ đậu xe, rồi cuốc bộ lên nhà thờ. Lên đến nơi thì đã thấy một đám đông lơ nhố tụ tập ở đó. Buổi lễ đơn giản diễn ra trong bóng tối chập choạng chuẩn bị chào đón ánh mặt trời.

Tôi ngồi đó, lòng tràn ngập sung sướng tận hưởng sự thanh bình, mùi đất và mùi cây cỏ lan tỏa khắp nơi, và cảm nhận không khí mát mẻ của buổi sáng sớm đang bao phủ chung quanh. Tôi nghe cả tiếng chim hót và tiếng cây cối rì rào. Rồi bầu trời bắt đầu sáng lên và một quả cầu màu cam sáng chói xuất hiện từ từ tựa như mọc ra từ trong lòng đất. Rồi cũng nhanh như khi mới bắt đầu, mọi việc trở lại bình thường, mọi người lại lục đục ra về, trở lại với công việc và cuộc sống bận rộn thường ngày.

Tôi trở về bệnh viện trong một tâm trạng thư thái và sẵn sàng cho một ngày mới bận rộn. Phòng cấp cứu rất yên ắng, không có bệnh nhân nên tôi bắt tay vào lau dọn và kiểm tra, bổ sung các vật dụng cần thiết.

Rồi âm thanh quen thuộc “có bệnh nhân cấp cứu” lại vang lên như thường lệ, cùng lúc đó, tôi nghe thấy giọng nói của ai đó đang kêu mọi

người giúp đỡ trong cơn hoảng loạn. Tôi bước ra và nhìn thấy một người đàn ông đang bế một cô bé nhỏ xíu, mềm oặt, và đã tắt thở, vết máu chảy dài xuống một bên má cô bé. Rồi ông ta đưa cô bé cho tôi và cho biết: ông ấy đang lùi xe từ trong nhà ra ngoài mà không biết con bé đang ở phía sau xe. Cháu bé đang chuẩn bị quần áo để đi nhà thờ, nhưng khi thấy cha lên xe, nó chạy theo vì muốn được đi cùng với cha.

Tôi vội vã đưa bé vào cấp cứu, bỏ mặc người cha đứng lại bên ngoài. Sẽ có người đến gặp ông bảo điền các giấy tờ cần thiết và sẽ đưa ông ta đến phòng chờ – đó là một căn phòng nhỏ, ánh sáng nhẹ, dành riêng cho gia đình hay bạn bè của nạn nhân trong lúc họ đang được cấp cứu.

Sau khi loa thông báo phát lên, một đội ngũ bác sĩ và y tá có mặt sẵn sàng bắt tay vào cứu sống cháu bé. Bằng tất cả mọi nỗ lực của cả con người và máy móc, chúng tôi cố gắng làm cho cô bé tỉnh lại, nhưng tất cả đều vô vọng. Cô bé đã ra đi. Tôi chậm chậm tháo tất cả ống thở và dây nhợ mà nước mắt đầm đìa, cảm thấy có một cái gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng và đè nặng trong lòng. Chúng tôi chuẩn bị cô bé cho sạch sẽ và gọn gàng để gia đình gặp cháu lần cuối. Còn bác sĩ cấp cứu thì đi đến gặp người cha, ông nói: “Con gái ông đã qua đời. Chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Ông cố gắng giải thích cặn kẽ mọi chuyện cho người cha nghe. Rồi ông dừng lại chờ đợi phản ứng của người cha.

Tiếng khóc của người đàn ông sau khi nghe xong tin ấy cho đến nay vẫn còn làm tôi nhớ mãi. Những ai đã từng trải qua cảnh mất mát người thân sẽ hiểu được nỗi đau đớn của người đàn ông này.

Đã hai mươi năm trôi qua, giờ đây tôi cũng đã có gia đình và bốn đứa con của riêng mình. Tôi đánh đổi công việc của mình để dành trọn thời gian làm tốt công việc của một người nội trợ, một người mẹ. Lúc nào tôi nhớ đến nỗi đau của người đàn ông đó khi mất đi đứa con của mình, và giờ đây khi đã trở thành mẹ, tôi mới thực sự hiểu được nỗi đau đớn đó là như thế nào.

Những người làm việc trong ngành y tế phải học cách đối đầu với sự đau đớn của bệnh nhân. Hàng ngày, chúng tôi phải chứng kiến biết bao cảnh đau đớn của con người, mất đi một phần cơ thể hay mất đi mạng sống, mất đi người thân, và đôi khi cả nỗi đau mà họ gây ra cho người khác.

Ngày hôm đó, tôi đã trải qua hai tâm trạng đối nghịch của tình cảm con người - niềm hạnh phúc và nỗi thất vọng, cuộc sống và cái chết, niềm vui và nỗi đau, cảnh đẹp kỳ vĩ và cảnh tượng đau lòng. Tôi thấy mừng vì sáng sớm hôm đó, mình đã tham gia vào chuyến đi, cái cảm giác hạnh phúc khi được đắm chìm trong sự thanh bình của thiên nhiên đã giúp tôi bớt phải đau đớn khi chứng kiến cái chết của một đứa trẻ. Ký ức về khung cảnh tuyệt đẹp của buổi sáng hôm đó chính là chiếc áo giáp giúp tôi trong trận chiến đấu với thần chết để giành giật lấy sự sống cho con người.

Tôi thiết nghĩ, là một y tá hay bác sĩ hay bất kỳ ai hàng ngày phải đương đầu với nỗi đau của con người thì trước tiên họ phải quan tâm đến chính bản thân mình. Người ta không thể lấy nước từ một cái giếng cạn – chúng ta phải làm đầy lại cái giếng trước khi đem nguồn nước đến cho mọi người.

Đừng nói "không bao giờ"

"Em có muốn cùng anh sang Anh Quốc nghỉ mát một tuần không?", tôi nhìn chăm chăm vào những dòng chữ trong bức thư điện tử mà không tin nổi vào mắt mình. Đó là bức thư của Mel, một người đàn ông góa vợ mà tôi mới quen được sáu tháng nay.

Tôi trả lời thư ngay lập tức: "Rất cảm ơn vì lời mời chân thành của anh, nhưng tôi rất tiếc phải từ chối. Được làm bạn với anh tôi rất vui, nhưng đi chơi xa với một người đàn ông không phải là chồng mình thì tôi e là không được hay cho lắm. Vả lại, tôi chưa có passport."

Người chồng yêu quý của tôi đã qua đời cách đây ba năm. Tôi tự làm dịu đi nỗi đau bằng cách đọc sách, viết văn, tham gia công tác ở nhà thờ, và thi thoảng đi thăm con cái. Nhưng rồi tôi vẫn cảm thấy cô đơn và nhớ những ngày tháng cùng vui với bạn bè.

Tôi đã gặp Mel trong bữa tiệc của một người bạn. Anh ấy rất thu hút, thông minh và rất lịch lãm. Hai tuần sau đó, tôi quá đỗi ngạc nhiên khi anh ấy gọi điện đến mời tôi đi ăn tối.

Tôi phát hiện ra mối quan hệ này mở ra cho tôi một viễn cảnh mới. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi thường xuyên cùng nhau đi dự tiệc và gặp gỡ bạn bè của nhau. Sau một thời gian dài tự trói buộc mình trong nỗi cô đơn, tôi đã trở lại với cuộc sống đầy ắp tiệc tùng và những buổi xem kịch, xem hát.

Chúng tôi thoải mái kể cho nhau nghe về người bạn đời đã quá cố của mình và cả những tháng ngày hạnh phúc, đẹp đẽ sống với họ. Cả hai chúng tôi đều nhất trí với nhau rằng chẳng thể nào tìm ra được một tình yêu đúng nghĩa như vậy lần thứ hai trong đời, nên chúng tôi cùng thỏa thuận sẽ luôn là bạn tốt của nhau và sẽ không bao giờ kết hôn lần nữa.

Thế nên, tôi mới cảm thấy hơi bị sốc khi đọc lời mời đi Anh Quốc của Mel và thắc mắc không biết anh ấy đang nghĩ gì. Chắc hẳn lời từ chối của

tôi sẽ khiến cho mối quan hệ này bị rạn nứt, nhưng tôi rất ngạc nhiên khi Mel gọi điện thoại cho tôi.

"Anh đã nhận được hồi âm của em rồi. Hãy quên chuyện chuyển đi đi nhé!"

Có cảm giác như được giải tỏa, tôi nói: "Cảm ơn vì đã hiểu cho em."

"Nhưng cuộc hẹn tối mai thì vẫn còn đúng không?"

"Tất nhiên". Sau cùng thì anh ấy chẳng thấy ngại ngần gì, vậy thì có gì tôi phải ngại.

Tối hôm sau, anh ấy đến, một tay mở cửa xe cho tôi còn tay kia đưa cho tôi một tờ giấy, nói: "Tình cờ hôm nay ghé bưu điện nên tiện thể lấy cái này cho em".

Đó là một tờ đơn xin cấp giấy thông hành. Cái gì vậy chứ? Tại sao lại đưa tôi thứ này? Người đàn ông ranh mãnh này! Tôi quyết định không nói gì, nhét tờ giấy vào ví và chuyển sang đề tài khác.

Nhưng tôi cảm thấy cũng vui vui vì anh ấy đã nhọc công đi lấy cho tôi tờ đơn này nên sau đó tôi đã điền đầy đủ thông tin, dán hình và nộp 75 đô lệ phí làm hộ chiếu mà không thềm nói gì cho anh ấy biết.

Trong một bữa tiệc nọ, bạn bè mời chúng tôi tham gia một câu lạc bộ khiêu vũ. Tôi rất thích, nhưng Mel thì không. "Hồi trẻ anh chỉ chơi kèn cho người ta nhảy, chứ chẳng bao giờ nhảy cả."

"Anh vốn dĩ là nhạc công nên anh sẽ học nhảy nhanh thôi".

Mặc dù ban đầu có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng cuối cùng Mel cũng đồng ý đến học nhảy cùng tôi, và lần đầu tiên chúng tôi đứng gần nhau như thế. Khi ở trong vòng tay anh, tôi thấy trái tim mình tan ra và... có chút hối hận vì giữa chúng tôi chỉ có một mối quan hệ trong sáng. Nhưng tôi lại chẳng dám thú nhận vì sợ rằng anh ấy sẽ nhắc nhở tôi về thỏa thuận "không bao giờ kết hôn lần nữa" của cả hai.

Rồi anh ấy bắt đầu mang đến kẹo và hoa, lúc đó tôi biết giữa chúng tôi đã có một điều gì khác. Tôi biết anh ấy cố tránh đề cập đến chuyện hôn nhân, nhưng tôi cũng biết có một tình yêu đã nảy nở giữa hai chúng tôi. Nhưng cả hai đều giữ im lặng cho đến một hôm anh ấy mời tôi đến nhà ăn tối.

Mọi thứ đều rất tuyệt, từ chén đĩa ly tách cho đến tấm khăn trải bàn trắng tinh, và còn có cả hoa hồng nữa chứ. Trước khi ăn, tôi thú nhận với anh là mình đã đăng ký và nhận được hộ chiếu. Khi tôi đưa nó cho anh xem, tôi thấy ánh mắt anh sáng lên, miệng nở một nụ cười tinh quái.

Các món ăn đều rất ngon và chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ. Lúc dùng tráng miệng, anh hỏi: "Sally, nếu anh hỏi em có đồng ý lấy anh không, em sẽ trả lời thế nào?"

"Anh vẫn chưa hỏi em chuyện đó mà?", tôi giật mình trả lời thật nhanh, cảm thấy hơi ngại ngùng.

"Chẳng phải anh vừa mới hỏi đó sao?"

Cảm thấy quá bất ngờ, tôi lắp bắp: "À, thì..., cũng có thể".

Anh ấy có vẻ thất vọng, nhưng không đề cập đến chuyện đó nữa. Còn tôi thì do quá lúng túng nên cũng chẳng biết nói gì thêm. Chúng tôi dọn dẹp mọi thứ rồi anh ấy đưa tôi về nhà.

Suốt đêm hôm đó, tôi nằm thao thức suy nghĩ về đề nghị của anh ấy. Tôi đã từng kết hôn với một người đàn ông tuyệt vời. Mel cũng rất tuyệt. Vậy thì trong cuộc đời mình, người ta có thể kết hôn hai lần với hai người đàn ông tuyệt vời được chăng?

Sáng hôm sau, anh ấy gọi điện đến. "Tối hôm qua anh đã cầu hôn em, và em đã nói là có thể. Anh muốn một câu trả lời dứt khoát hơn, như là đồng ý chẳng hạn."

"Nhưng còn thỏa thuận của hai chúng ta?"

"Thôi quên nó đi!"

"Quên cái gì?" Tôi mỉm cười, trong lòng trào lên một niềm vui sướng.

"Chúng ta hãy bay sang Anh Quốc hưởng tuần trăng mật và... đừng có bao giờ nói "Không bao giờ" nữa nhé!"

Khi ta trong sáng

Khi đứng trên mảnh đất sắp trồng tía, tôi nhìn thấy những hạt giống người ta sẽ gieo và trồng tía sau những vụ mùa. Còn các con của tôi, chúng nhìn thấy những bông hoa rực rỡ có cánh trắng muốt, mịn màng mà chúng sẽ hái để tặng mẹ. Khi có một người say rượu cười với tôi trên đường, tôi thấy đó là một gã đàn ông bán thiu, hơi hám có lẽ đang rất cần tiền và tôi vội nhìn đi chỗ khác. Các con tôi lại thấy một người đang cười với chúng và chúng đáp lại bằng một nụ cười. Khi nghe bản nhạc tôi hằng yêu thích, tôi nhồi lặng lẽ và hưởng thụ một mình. Các con tôi rủ nhau nhảy theo điệu nhạc, chúng hát to thành lời và đôi khi còn tự đặt lời hát mới cho mình. Khi gió đang thổi vào mặt tôi, tôi căng mặt về phía gió thổi và cảm thấy gió đang làm rối tóc và kéo tôi đi chậm lại. Các con tôi thì nhắm mắt, giang rộng hai tay, mơ bay theo gió, ngã lăn ra đất và cười vang. Khi tôi cầu nguyện chúa ban cho tôi cái này cái nọ, các con tôi lại thì thầm : " Cảm ơn người đã ban cho chúng con những người bạn tốt. Xin giúp chúng con tránh xa những cơn ác mộng đêm nay. Cảm ơn người đã thương yêu và bảo vệ chúng con." Khi tôi bước qua vũng sình, tôi thấy đôi giày bê bết bùn và tấm thảm sẽ bị bôi bẩn. Các con tôi lại thấy những cây cầu mà chúng sẽ xây bằng bùn, bắc qua những dòng sông nhỏ và chúng say mê chơi với những con giun dễ thương đang sống trong vũng sình bùn ấy. Tôi thường băn khoăn về những điều mà tôi dạy các con - những điều mà chúng tôi ít làm theo - những điều mà tôi hầu như không còn tin tưởng nữa. Nhiều lần soi bóng mình qua tấm gương, tôi thấy tâm hồn trong sáng cao thượng của các con; tôi thấy mình sao ích kỉ, nhỏ nhen và tầm thường. Sao tôi, sao bạn không giữ cho mình cái nhìn trong sáng, trái tim hồn nhiên đầy mơ ước của thời thơ ấu? Và có như thế, cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nhiều phải không bạn?

Chiến tranh và hoa hồng

Người đàn ông vừa bước dọc theo lối đi trong vườn ươm vừa thưởng thức mùi thơm ngào ngạt của những bông hoa. Đối với những người không biết gì về hoa thì những luống hoa hồng đã được đặt tên này chẳng có gì khác nhau. Nhưng ông Francis Meilland lại rất am hiểu về chúng. Ông là người trồng hoa và đã cống hiến cả đời mình cho những cây hoa hồng này. Ông hiểu tường tận từng gốc hoa của mình.

Ông dừng lại đưa tay với lấy một chiếc lá sạch bóng rất đặc biệt, viền lá răng cưa tuyệt đẹp của nó khẽ cuộn lại theo ngón tay ông. Rồi ông Meilland thở dài, cái cây này...

Đây đúng là một kiệt tác! Khác xa những loại mà ông đã trồng trước đây. Trong tất cả gia sản hoa của mình thì loại cây này cho ra những bông hoa tuyệt vời nhất.

Ông Meilland rất nóng lòng muốn nghiên cứu để cho ra đời những bông hoa hồng đẹp hơn rồi đặt tên cho chúng, nhưng ông ấy chẳng còn thời gian nữa. Năm 1939, nguy cơ nổ ra một cuộc chiến tranh đang lơ lửng trên bầu trời Tây Âu. Lúc này ông chỉ có thể hy vọng bảo vệ những bông hoa của mình khỏi mối đe dọa khủng khiếp này ở một nơi nào đó phía bên kia bầu trời.

Tháng 6 năm 1940, quân đội Đức chiếm đóng miền bắc nước Pháp. Lúc bấy giờ, lính Đức Quốc xã đi tắt qua bờ biển rồi quành lại tiến vào thành phố Paris và cứ đánh một trận là chiếm được một thành phố. Họ tiến hành chiến tranh chớp nhoáng, hay gọi là chiến tranh sấm sét để tấn công từng thành phố một và dần dần chiếm cứ khắp nơi.

Ông Meilland giờ đây không còn thời gian để nghĩ ngợi điều gì, ông phải cắt những cành hoa yêu quý này dù chúng vẫn chưa được kiểm tra và chưa được đặt tên. Ông gói ghém cẩn thận rồi gửi những cành hồng cho những người yêu hoa hồng ở khắp nơi trên thế giới. Nhưng... liệu chúng có kịp rời khỏi nước Pháp hay không? Hay liệu chúng có đến được nơi cần đến? Mà quan trọng hơn cả là không biết chúng có thể sống sót hay không? Ông chỉ biết hy vọng và cầu nguyện.

Chiếc máy bay cuối cùng rời khỏi nước Pháp ngay trước khi lính quốc xã nắm quyền kiểm soát sân bay. Trên máy bay là những cành hoa hồng cuối cùng, được gói ghém cẩn thận trong những chiếc túi nhỏ, đang trên đường đi đến đất Mỹ.

Bốn năm dài trôi qua, trên khắp Châu Âu tiếng súng vẫn không ngừng vang lên như những hồi chuông báo tử. Thế rồi nó đến: một lá thư từ một người trồng hoa hồng ở Pennsylvania gửi đến lời khen ngợi vẻ đẹp của loài hoa mà Ông Meilland là người khám phá. Những bông hoa cuộn tròn một cách tao nhã, cánh hoa pha lẫn giữa màu vàng ngà và màu kem nhạt và được viền chung quanh bằng màu hồng lợt.

Những bông hoa của ông đã sống sót.

Song đối với ông Meilland thì niềm vinh dự thực sự mãi về sau mới đến. Những người trồng hoa hồng đã tụ họp lại ở tiểu bang California tươi đẹp để làm lễ đặt tên cho loài hoa tuyệt đẹp của ông. Để tôn vinh sự kiện này, người ta đã thả những con chim bồ câu để chúng bay tự do trên bầu trời màu xanh ngọc bích.

Và, sau bao nhiêu năm, cánh hoa hồng mong manh đã sống sót qua cuộc chiến tranh và đã nhận được cái tên của nó: "Hoà Bình"

Nhìn lại chính mình

Năm mười lăm tuổi, tôi gói ghém tất cả đồ đạc cá nhân vào hai chiếc ba lô rồi bỏ nhà ra đi tìm một cuộc sống khác. Mục đích duy nhất của tôi lúc đó là từ bỏ mọi trói buộc của gia đình và tự tìm lấy thú vui cho đời mình.

Đó là vào đầu mùa hè, hai mẹ con tôi lại cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh của tuổi mới lớn. Tôi không thể nào chịu nổi những quy tắc của mẹ, và cảm thấy chán nản vì mọi việc chẳng theo ý muốn của mình. Tôi bỏ nhà ra đi với một cảm giác tự do tự tại. Tôi đã thắng trong cuộc chiến giữa hai mẹ con, và bây giờ tôi là người làm chủ cuộc đời mình.

Tôi không biết đích xác mình đang đi đâu, nhưng tôi nghĩ bất cứ nơi nào cũng tốt hơn ở nhà. Thế là, tôi lang thang hết nhà đứa bạn này đến nhà đứa bạn khác suốt nhiều tháng sau đó. Mỗi nơi tôi chỉ ở được một thời gian ngắn vì người ta không thể cứ chứa tôi mãi. Khoảng gần một năm sau thì chẳng ai còn muốn thấy mặt tôi nữa. Mà tôi còn có một bí mật, hay ít ra tôi tưởng đó là bí mật: tôi nghiện ma túy khá nặng và thường trộm đồ đạc ở nhà bạn bè để bán lấy tiền mua thuốc.

Vậy là mười sáu tuổi, tôi trở thành một thằng lang thang, không bạn bè, không nhà cửa, và cũng chẳng có lòng tự trọng. Tôi ngủ trong các buồng điện thoại công cộng hay chui trong các thùng các-tông để được khô ráo và ấm áp trong mùa đông. Tôi đã từng nghĩ đến chuyện tự tử, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một nỗi thất vọng tràn trề. Tôi gây rộc người đi vì mất ngủ và vì thuốc. Nhưng hễ càng thức thì tôi càng cảm thấy tuyệt vọng, mà càng tuyệt vọng thì tôi càng dùng thuốc. Và cứ thế, nó trở thành một cái vòng lẩn quẩn tồi tệ.

Tôi còn nhớ như in cái đêm tôi dừng lại trước cửa nhà bà chị. Lúc đó là vào khoảng giữa mùa đông, tôi đang sống ở thành phố khác trong một căn nhà bỏ hoang bẩn thỉu, đầy rác rến và chuột bọ, và đã mười ba ngày rồi tôi không ngủ. Tôi cũng không biết mình đã đến đó bằng cách nào, chỉ biết

rằng chị tôi đã cho phép tôi ở lại khi thấy tôi đứng ngay trước cửa nhà chị. Tôi cảm thấy bối rối và cả ngỡ vực vì đã lâu lắm rồi chẳng ai muốn nhìn thấy tôi xuất hiện gần họ. Nhưng đối với tôi, đó chẳng phải là một quyết định khó khăn gì vì, hoặc là tôi phải trở lại đường phố, hoặc là tôi có một nơi ấm áp để ngủ dù chỉ một đêm. Tôi quyết định ở lại. Chị nhường cho tôi cái giường của chị, và tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh dậy, nhìn xung quanh và thấy chị, tôi hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Chín rưỡi", chị trả lời.

"Vậy là em chỉ mới ngủ khoảng hai tiếng hả?"

"À, thật ra thì hôm nay là thứ Năm, em đến đây hôm Chủ nhật. Em đã ngủ suốt bốn ngày rồi đó!"

Có thể chị tôi đã phát hiện ra điều gì bất thường ở nơi tôi nên đề nghị tôi ở lại bao lâu tùy thích. Thế là, tôi ở đó với chị và bạn trai của chị và... vẫn tiếp tục sử dụng ma túy. Nhưng rồi tình trạng của tôi ngày càng tồi tệ thêm, ngày nào tôi cũng cần có thuốc, tôi căm ghét ngay chính cả bản thân mình. Tôi viết trong nhật ký tình trạng nghiện ngập của mình và rằng tôi không thể dừng lại. Đau đớn là cảm giác duy nhất mà tôi còn cảm nhận được. Tôi đã đè nén cảm xúc của mình bằng ma túy quá lâu đến nỗi giờ đây tôi chẳng còn biết cảm xúc là gì, kể cả nỗi sợ hãi. Tôi ước mình chết quách đi cho xong. Tôi chán nản, thất vọng, sống mà không có động lực, mục đích, lòng tự trọng,... trong tôi chẳng còn bất cứ thứ gì tồn tại.

Một tối nọ, tiếng chuông điện thoại réo lên làm tôi giật cả mình. Tôi nhấc máy và nhận ra tiếng mẹ ở đầu dây bên kia. Tôi sợ phải nói chuyện với mẹ. Bà nói bà biết những khó khăn mà tôi đang gặp phải và bà đã đọc cho tôi nghe bài thơ "Dấu chân trên cát".

Thay vì dùng từ "Chúa trời" như trong bài thơ, bà dùng từ "mẹ" thay thế. Bà nói bà sẽ luôn ở bên khi tôi cần và sẵn sàng cùng tôi vượt qua mọi khó khăn, trắc trở trong cuộc đời. Cuối cùng, tôi đã hiểu mình thật là đại dột khi đã đẩy mẹ ra khỏi cuộc đời mình bằng một quyết định ngốc nghếch vào cái ngày mà tôi bỏ nhà đi hoang. Tình yêu thương của mẹ đã phá vỡ mọi bức tường ngăn cách. Tôi chỉ biết đứng đó và khóc. Cuối cùng, tôi mới nhận ra trên đời này còn có một người quan tâm đến mình.

Tôi gác máy, cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình và với cả những nỗi đau mà tôi đã gây ra cho người khác. Tôi cảm thấy bối rối, không biết phải làm gì. Trong một phút, tôi còn cảm thấy sung sướng vì biết mẹ vẫn luôn dành tình yêu thương cho mình; nhưng một phút sau đó, tôi lại cảm thấy sợ hãi. Tôi nhìn thấy con dao trong ngăn kéo, tôi cầm nó lên và rồi cái cảm giác êm ái chợt đến, tôi thấy mình được giải thoát.

Tôi tỉnh dậy trong bệnh viện thấy mình được băng bó, và mọi người: mẹ tôi, chị tôi, cô bạn Emily, và cả các cô y tá đang vây quanh mình. Tôi ở trong bệnh viện suốt một tháng sau đó. Chỉ đến lúc này tôi mới thực sự nghĩ đến việc cai nghiện ma túy. Tôi học cách để trở lại với cộng đồng, được gặp gỡ những người trước đây giống tôi giờ đã trở lại đời thường và biết rằng mình phải trải qua một chặng đường vất vả trước mắt để làm lại cuộc đời. Theo giới thiệu của họ, tôi quyết định đến trung tâm cai nghiện. Tôi ở đó 10 tháng và bây giờ tôi đã có thể sống tự lập một mình. Tôi đã tốt nghiệp trung học và cảm thấy yêu mến cuộc đời này.

Trong tôi giờ đây đã có nhiều thay đổi, thay đổi lớn lao là tôi cảm thấy yêu mến bản thân và hài lòng với những việc mình đang làm, và một điều quan trọng hơn là tôi không còn nghiện nữa. Tôi đã lấy lại lòng tự trọng và quen biết nhiều bạn bè hơn. Mọi quan hệ giữa tôi và mẹ rất tốt. Hầu như ngày nào hai mẹ con cũng đều nói chuyện với nhau. Tôi có công việc và có những người bạn mà tôi yêu quý. Giờ đây, tôi đã có đủ tự tin để nhìn mình trong gương và biết ơn vì mình đã tìm lại được chính mình.

Lòng tin

Valentine's Day...

Tôi sẽ không bao giờ quên được cái ngày mà tôi gặp cô gái có tính cách sôi nổi ấy. Đó là vào đầu năm học cấp ba, cũng như bạn bè ở lứa tuổi đó, tôi mang một tâm trạng vừa lo lắng, vừa phấn khởi, lại vừa có một chút tự hào. Tôi muốn tận hưởng từng phút từng giây và chẳng bận tâm gì đến việc làm quen hay tỏ ra thân thiện với đám học sinh lớp dưới, đặc biệt là mấy đứa nhóc mới vô. Nhưng thật may mắn làm sao, cái tính ngạo mạn của tôi đã bị đánh gục ngay khi tôi gặp Sarah trong lớp học vì tính vào ngày đầu năm học mới. Có một cái gì đó ở cô bạn này - một cô gái rất thân thiện, dễ mến, và có vẻ như rất thích khi được học ở ngôi trường bé xíu chỉ có 80 học sinh này.

Chỉ mới mười phút nói chuyện phiếm đầu giờ thôi mà tôi đã thấy cảm mến Sarah. Bạn ấy thích bóng rổ, mà bóng rổ lại là môn mà tôi chơi giỏi nhất từ khi còn nhỏ, và đội bóng chơi hơi yếu của tôi luôn luôn sẵn lòng chào đón những cầu thủ mới.

Bạn ấy cao hơn tôi đến 5cm, mà chẳng may là cái thân hình cao 1.73m của tôi đã là cao nhất đội rồi. Mỗi lần cùng nhau tập luyện là mỗi lần chúng tôi càng trở nên thân thiết hơn. Bạn ấy luôn khích lệ mọi người và rất lạc quan, dường như chẳng có gì có thể đánh gục được bạn ấy.

Tôi còn nhớ như in buổi thi đấu vòng loại mà đội chúng tôi tham gia hồi tháng 12. Chúng tôi phải thi đấu với một đội rất mạnh - họ luôn luôn là đối thủ đáng gờm của chúng tôi trong suốt những năm qua. Trận đấu luôn diễn ra ở thế cân bằng và cơ hội giành chiến thắng chia đều cho cả hai bên. Tuy nhiên, đội chúng tôi có vẻ yếu thế hơn một chút vì ba cầu thủ giỏi của chúng tôi phạm lỗi phải ở ngoài sân. Đội bóng đang tụt lại phía sau cho đến khi Sarah vào sân thi đấu với một tinh thần đầy hưng phấn. Bạn ấy chơi cũng tốt nhưng chính thái độ thi đấu của bạn ấy đã giúp cả đội phấn chấn hẳn lên. Tôi nhớ như in câu nói của Sarah: "Chúng ta sẽ thắng trận này!",

và đội chúng tôi đã thắng. Sau trận đấu, tôi nhớ là mình đã thán phục tinh thần quyết thắng của Sarah cũng như sự khích lệ của bạn ấy giành cho mọi người biết chừng nào. Bạn ấy chẳng hề sợ phải đối mặt với bất cứ trở ngại nào.

Nhưng rủi thay, chỉ trong vài tuần sau đó, Sarah phải đối mặt với một trở ngại lớn lao có thể thay đổi ngay chính cuộc đời mình: một tai nạn giao thông khủng khiếp đã xảy đến với Sarah trên đường đến trường. Trong cơn bão tuyết dữ dội, chiếc xe của gia đình bạn ấy trượt ra khỏi mặt đường, Sarah bị hất tung ra khỏi xe đến vài mét. Bạn ấy bị thương rất nặng, một đốt sống cổ bị gãy và xương cột sống bị bầm. Hai ngày trôi qua, không ai dám chắc Sarah sẽ qua khỏi. Còn bác sĩ thì cho biết nếu tỉnh lại bạn ấy sẽ không bao giờ đi lại được nữa.

Khi nghe cái tin khủng khiếp đó, tôi mất hết tinh thần. Không ai ngờ được một chuyện khủng khiếp như vậy lại xảy đến với Sarah. Tuy nhiên, sau đó tinh thần tôi phần chấn hấn lên khi nhìn thấy tất cả bạn bè, thầy cô đều thành tâm cầu nguyện cho Sarah mau bình phục. Vài tuần sau, tôi cùng hai người bạn đến bệnh viện thăm Sarah, bạn ấy vẫn lạc quan như thuở nào. Lòng tin và quyết tâm hồi phục của Sarah đã tác động mạnh mẽ đến gia đình, bạn bè, các thành viên trong đội bóng và cả các cô y tá nữa. Mặc cho chẩn đoán không mấy lạc quan của bác sĩ, Sarah vẫn tỏ ra bình tĩnh và quyết tâm. Bạn ấy chưa bao giờ đánh mất lòng tin ngay cả khi những người thân yêu đã mất đi hy vọng. Sarah nỗ lực hết sức mình để hồi phục và để lại được đi trên chính đôi chân của mình. Những khi không phải thực hiện những bài tập phục hồi chức năng đầy khó khăn, cô ấy thường dành thời gian để cầu nguyện hoặc chia sẻ tình cảm của mình với những người chung quanh.

Và chẳng bao lâu sau, Sarah đã thực sự có thể bước đi trở lại. Cũng là cái cách mà bạn ấy vẫn thường làm mỗi khi bước ra sân bóng: cống hiến hết sức lực và tinh thần của mình để đạt được thành quả tốt nhất. Tuy vẫn chưa thể chơi bóng lại, nhưng tôi tin rằng một ngày nào đó Sarah sẽ lại làm cho tất cả chúng tôi phải ngạc nhiên. Đôi khi, chỉ cần có lòng tin thôi cũng có thể làm nên bất cứ chuyện gì.

(Lời tác giả: Giờ đây, Sarah đang theo học văn chương tại một trường đại học ở miền nam Florida. Lần cuối cùng tôi gặp bạn ấy là tại một trận thi đấu bóng rổ ở trường trung học cũ. Sarah luôn là người mà tôi mong muốn được gặp lại nhất trong mỗi kỳ nghỉ giáng sinh. Chúng tôi thường ôm nhau thăm thiết, và trên môi Sarah lúc nào cũng túc trực một nụ cười thật tươi - một nụ cười đầy quyết tâm và dũng khí đối đầu với bất cứ trở ngại nào).

Cúp điện cuối tuần

Chủ nhật, cả khu phố bị mất điện.

Không khí chung có vẻ ngọt ngào: ông bố tiếc rẻ vì bỏ mất chương trình "Ở nhà chủ nhật" trên tivi; thằng con trai buồn xo vì cái game "Rockman" đang đến hồi quyết liệt; con gái càu nhàu vì không nghe được "Nhịp sống sôi động" trên radio; còn mẹ thì bận bịu dưới bếp với mớ than củi lem nhem cho buổi liên hoan món nướng của cả nhà, và đành tự nhủ "thịt nướng tự nhiên chắc ngon hơn nướng bằng lò viba thông thường!". Mọi hoạt động dường như ngừng trệ.

May thay trời có gió. Nhà nào cũng mở toang cửa để đón gió mát. Trẻ con hàng xóm suốt ngày bị cha mẹ đóng cửa bắt ở nhà bây giờ có dịp tìm thấy nhau, ríu rít bày đủ trò chơi làm rộn cả xóm.

Người lớn cũng bắc ghế ra sân hóng gió, nhìn nhau cười gật đầu rồi rôm rả trò chuyện thân tình.

Con gái xuống bếp phụ mẹ quạt than hồng, mùi thịt thơm quyện với gió, mắt mẹ nhìn long lanh. Con trai lui cui giúp bố sửa chiếc xích đu ngoài vườn, vừa làm vừa tâm sự tí tê, thấy cha con gần nhau hơn...

Một ngày cúp điện cuối tuần để nhận ra còn biết bao hạnh phúc bình dị đang ở quanh mình. Cần lắm chứ!

Lặn trong tăm tối

Tôi tham gia một cuộc lặn biển vào một đêm trời tối đen như mực, chẳng có chút tia sáng nào từ phía bờ biển cũng như từ phía chân trời. Chúng tôi thả neo và bắt đầu chuyển thám hiểm vào lòng đại dương. Theo ánh đèn, mọi người chậm chậm lặn xuống phía dưới, bơi qua một rừng tảo chẳng chặt. Rồi bỗng nhiên tiếng kêu ù ù của chiếc máy trên tàu ngừng bật, các ngọn đèn vụt tắt hết, chúng tôi bị bỏ lại lơ lửng giữa bóng tối dày đặc chung quanh.

Tôi giật giật sợi dây cáp và phát hiện ra là nó đã bị đứt. Không có sợi dây nối lên tàu này thì tôi chẳng biết mình sẽ quay trở lên bằng cách nào. Tôi hoàn toàn mất phương hướng, chẳng thể nào phân biệt nổi đâu là phía trên, đâu là phía dưới. Tôi cảm thấy rợn tóc gáy. Hơi thở tôi tắt nghẹn trong phổi, toàn thân bắt đầu tê liệt. Nhưng rồi bản năng sinh tồn của tôi bỗng trỗi dậy. Tôi tự trấn an mình, tôi không thể chết ở đây, không phải bây giờ và không phải cách này.

Sự bình tĩnh đã chiến thắng và cứu mạng tôi. Sau sự kiện đáng sợ đó, tôi vẫn tiếp tục lặn nhưng không bao giờ đi vào ban đêm mặc dù tôi đã học được bài học về đấu tranh sinh tồn. Tuy nhiên, trong một chuyến đi biển khác, tôi mới biết được thế nào thực sự là lặn trong tăm tối.

Tôi có được kinh nghiệm đáng nhớ đó trong một lần đi lặn cùng với một người khiếm thị cách đây nhiều năm. Tôi gặp ông trên một con tàu và mặc dù chỉ mới quen biết nhau có vài tiếng nhưng ông đã làm thay đổi đời tôi mãi mãi.

Bị mù bẩm sinh, suốt cả cuộc đời ông chưa nhìn thấy dù chỉ là một tia sáng. Vào ngày sinh nhật lần thứ 65, món quà ông tự tặng cho mình là một suất học lặn với bình khí nén. Ông nói, ông vẫn luôn mơ đến một ngày

được lặn xuống tận đáy biển, và vào cái phút giây đầu tiên tham gia lớp học này ông đã được nếm trải cái cảm giác bồng bênh, tự do trong lòng đại dương.

Ông chưa từng đi đâu một mình và cũng chưa từng đến những chỗ nào có nước, ngoại trừ hồ bơi nhà mình, chứ đừng nói gì đến chuyện lặn xuống đáy biển.

Sau khi được cấp chứng chỉ lặn với bình khí nén, ông bắt đầu gọi điện đến các công ty tổ chức lặn thám hiểm ở Florida nhưng tất cả những gì ông nhận được chỉ là sự hoài nghi, và những câu đại loại như: "Không đời nào!", "Mù hử?", "Ông đang đùa tôi đấy à?" hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, cũng có một thuyền trưởng tàu lặn đồng ý cho ông cùng đi. Và tôi đã có mặt trên con tàu đó chứng kiến ông khệ nệ khiêng đồng hồ đặc của mình lên tàu. Nhìn thấy cảnh tượng một người đàn ông đi xuống bến tàu, một tay cầm gậy còn tay kia cầm một cái túi đồ lặn tự nó cũng là một điều khó tin rồi.

Trên con tàu lắc lư trôi trên biển, cũng giống như những người khác, ông mặc đồ lặn của mình vào. Một người thợ lặn định giúp ông đeo bình khí nhưng ông nhẹ nhàng từ chối: "Không, không, tôi có thể tự làm được. Nhưng tôi rất cảm kích sự quan tâm của anh". Rồi ông đi lại phía lan can tàu, và nhảy xuống nước.

Tôi hình dung chắc ông cũng nếm trải cảm giác sợ hãi vì mất phương hướng khi ở dưới nước giống như tôi đã từng trải qua trước đây, vì suy cho cùng thì ông hoàn toàn không nhìn thấy gì cả. Làm sao ông biết được đường nào đi lên, đường nào đi xuống? Và làm sao mà biết được đàn cá ở hướng nào?

Ông đưa hai bàn tay ra để cảm nhận từng đàn cá bơi lượn qua lại giữa các ngón tay. Có một con cá mú dài một mét rưỡi bơi nhanh về phía ông như thể nó muốn nói: "Nào, hãy cùng đùa vui!" Người thợ lặn mù đường như đang chào đón đàn cá, vuốt ve chúng như thể đang vuốt ve một chú chó cưng. Bằng đôi tay của mình, ông khám phá từng tảng đá, từng khe nứt mà ông chạm phải, không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Ông quay trở lên đúng giờ trước khi hết dưỡng khí, tìm được cái thang và leo lên tàu, tự mình làm mọi việc như tất cả những người khác.

Tất cả mọi người trên tàu đều rì rầm khi nghe người đàn ông mù kể lại những gì mà ông "nhìn thấy".

Ông vừa mỉm cười vừa kể: "Các anh có thấy con cá bướm đó không? Và cả con cá thiên thần nữa? Chúng thật đẹp và duyên dáng làm sao! ...Rồi còn những tảng san hô khổng lồ tuyệt đẹp có những cái xúc tu nhỏ xíu. À, còn con cá mú đó nữa chứ, hay nó là con gì khác?

Tôi đứng đó hết sức kinh ngạc, người đàn ông này nhìn thấy nhiều thứ còn hơn cả tôi. Cuối cùng, một người trong đám thợ lặn thốt lên: "Ông đâu có mù, ông chỉ lừa chúng tôi thôi!"

Ông nói: "Không, tôi đâu có mù, ngay cả khi mắt tôi chẳng nhìn thấy gì". Rồi ông bật cười - cho đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được nụ cười đó. "Các anh không biết sao, ánh sáng phát ra từ trái tim của mỗi người".

Món quà cuối cùng

(Điều quan trọng không phải là chúng ta sống được bao lâu, mà là chúng ta phải sống như thế nào.)

Luợt nhìn dãy hành lang bệnh viện vốn đã quá quen thuộc, Bob cố không để cảm xúc nhận chìm khi sắp sửa gặp lại gương mặt sáng ngời của Peggy, em gái mình. Cô bé đến lạ!. Chỉ mới 7 tuổi đầu mà bất cứ ai tiếp xúc với em đều như bị cuốn hút bởi sự nhiệt tình và ấm áp. Nhìn em hiếm khi ủ rũ, mấy ai biết được em chẳng còn sống được bao lâu nữa vì căn bệnh ung thư quái ác.

Thương em, Bob thường xuyên đến thăm. Ở tuổi 16, cậu đã biết thế nào là cảm giác đau đớn tột cùng khi nghe thông báo về bệnh tình của Peggy. Cậu đã phẫn nộ, oán đời sao quá bất công với một cô bé ngây thơ, dễ thương đến vậy.

Ngược lại, Peggy vẫn thản nhiên như không. Em tự tay xếp những con búp bê bằng giấy thành một bộ sưu tập. Cả thảy có 62 con dính trên tường. Cứ mỗi lần Bob hỏi đến là em chỉ mỉm cười hạnh phúc và nói rằng đó là những người bạn của em. Cậu ngậm ngùi, thì ra Peggy đáng yêu không thể có cuộc sống bình thường, nên đành phải tự tạo riêng cho mình những người bạn. Và trái tim cậu lại càng xót xa hơn khi thấy em mình chỉ chơi với những trẻ bệnh tật khác.

Mỗi ngày qua đi với Bob như tiếng tích tắc của quả bom định giờ. Peggy yếu dần, nhưng nụ cười ạng rỡ và ánh mắt long lanh thì vẫn còn nguyên. Hễ Peggy hỏi sao anh hay rầu rĩ vậy là Bob chỉ cười nhẹ rồi đổi đề tài. Cậu không muốn để em thấy nỗi đau quá lạc lõng với những ngày an vui cuối cùng của em. Ở nhà, Bob thường giam mình trong phòng. Đôi lúc

lại đập đầu liên hồi vào tường, khóc tức tưởi hoặc vô cớ nổi cơn tam bành. Cuộc sống của cậu trở nên rã rời, tuyệt vọng như chính cậu sắp chết vậy.

Peggy qua đời hai tuần sau ngày sinh nhật lần thứ tám của em. Dù đã biết trước, nhưng Bob vẫn tan nát cõi lòng. Cậu không thể chịu đựng bầu không khí thiếu vắng tiếng Peggy nói cười.

Lần cuối cùng bước qua cánh cửa phòng số 32, Bob thực lòng mong thấy Peggy vẫn đang ngồi đó. Nhưng đáp lại cậu chỉ có chiếc giường trống trải và lạnh lẽo. Cậu muốn hét thật to và đập phá cái gì đó – làm bất cứ điều gì để phá tan không gian im lặng, nặng nề như muốn bóp nghẹt trái tim cậu.

Chợt Bob thấy những con búp bê giấy bé xíu dán trên tường. Chúng đang mỉm cười với cậu. Không nỡ bỏ mặc chúng ở đó, Bob tìm một chiếc hộp và gỡ từng con bỏ vào. Lúc này cậu mới biết mặt sau những con búp bê có viết những cái tên: Terah, Ivy, Nicole, Amy... Bỗng chữ Jess làm cậu chú ý. À, Jess là người bạn đầu tiên và cũng là bạn thân nhất của Peggy trong thời gian nằm viện, đã qua đời khoảng một năm trước. Dần nhớ ra những cái tên khác, bất giác Bob hiểu tại sao có những con búp bê bằng giấy này: Chúng tượng trưng cho những đứa trẻ đã mất kể từ khi Peggy nhập viện.

Cuối cùng, khi Bob run rẩy gỡ con búp bê thứ 62 ra khỏi tường, cậu phát hiện con búp bê có màu tím, màu mà Peggy thích nhất. với nụ cười rất tươi.

Lật mặt sau của con búp bê, đọc chữ Peggy bằng nét chì nguệch ngoạc, tâm trạng hoài nghi, phủ nhận em gái mình đã chết bỗng chốc tiêu tan. Mắt cậu nhòe đi trước sự thật đau đớn.

Vậy là Peggy đã biết mình cũng sẽ ra đi như những người bạn khác. Giọng nói ngọt ngào quen thuộc của Peggy cứ vang lên trong đầu Bob. Nhưng đây là lần đầu cậu hiểu em gái mình. Trước giờ, cậu luôn giấu kín Peggy chuyện đau lòng này, cứ giả bộ mọi việc sẽ tốt đẹp vì thương em (hoặc vì thương chính bản thân mình?). Thế mà Peggy không một lời oán trách cuộc đời quá bất công hay tỏ ra mình bất hạnh. Em sẵn lòng coi căn bệnh cùng cái chết là một phần cuộc sống của mình. Chẳng những không hoảng loạn như hầu hết mọi người trong tình cảnh này, mà em còn quyết

sống từng ngày còn lại thật xứng đáng. Những con búp bê giấy là một cách tưởng nhớ những người bạn, nhớ mãi tất cả những niềm vui mà họ đã mang đến cho em thay vì tiếc thương âu sầu.

Nhìn cuộc đời qua đôi mắt của Peggy, Bob hiểu Peggy không muốn mọi người nghĩ mình sắp chết. Trong khi đó, ngược lại với em mình, Bob đã để bệnh tật của Peggy bào mòn tinh thần mình. Thay vì là người anh chở che, nâng đỡ em, cậu lại buông xuôi, để giờ đây tất cả đã quá trễ. Giá mà cậu nhận ra điều ấy sớm hơn thì đã chia sẻ với em mình nhiều điều hơn rồi. Ồ, khoan đã, ngó trân những con búp bê giấy, Bob chợt thấy cũng chưa phải quá trễ. Cậu vẫn có thể tiếp nhận tinh thần của Peggy, học cách tìm phương hướng tích cực trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy nụ cười của Peggy đang khích lệ mình, tiếp thêm can đảm cho cậu. Chưa bao giờ Bob lại ân hận mình hiểu quá ít về em gái như thế. Điều quan trọng là cậu đã học được nhiều từ em gái mình, tìm thái độ sống đúng đắn. Từ hôm đó trở đi, cậu cố không sa đà vào những đắng cay của cuộc đời nữa, mà học cách tìm kiếm những mặt tích cực đôi khi đang ẩn mình trong những chiếc bóng sợ hãi của chính mình.

Chúng ta thường sống cho tương lai – cho những điều sẽ xảy ra – mà vô tình quên đi hiện tại. Peggy đã hiểu rằng hiện tại là một món quà. Mỗi ngày em mở món quà ra và khám phá tất cả sự huy hoàng và hạnh phúc mà nó mang lại. Nhận ra giá trị của hiện tại chỉ là một nửa của cuộc chiến đấu. Phải có ý chí kiên cường và lòng quyết tâm mới chiến thắng được cuộc chiến ấy.

Cái nhìn nghệ thuật

Một buổi chiều nọ, trong lúc đợi chồng tan họp, tôi đi quanh quần trong một bảo tàng, lặng lẽ thưởng thức những kiệt tác nghệ thuật.

Bỗng tôi nghe có tiếng nói ồn ào của một đôi trai gái đang xem tranh phía trước mặt. Tôi liếc nhìn họ và để ý thấy người nói luôn miệng chính là cô gái. Tôi cảm thấy ngưỡng mộ lòng kiên nhẫn của anh chàng khi phải chịu đựng cô gái này. Quá bức bối vì ồn ào, tôi quyết định bỏ đi chỗ khác.

Thế nhưng tôi vẫn chạm trán với họ vài lần khi đi qua những phòng trưng bày khác. Và mỗi lần nghe thấy tiếng nói không dứt của cô gái, tôi liền vội vã bỏ đi ngay.

Lúc ra về, tôi ghé qua quầy lưu niệm để mua vài thứ và khi tôi đang thanh toán tiền thì thấy họ đi ra. Tôi để ý thấy chàng thanh niên rút trong túi ra một vật màu trắng, kéo nó ra thành một cây gậy dài, rồi tự tìm đường đến phòng giữ đồ để lấy áo khoác cho vợ.

"Anh chàng ấy thật dũng cảm!", người bán hàng nói: "Đa số mọi người sẽ rất tuyệt vọng và từ bỏ tất cả nếu phải rơi vào cảnh mù lòa ở độ tuổi trẻ trung như vậy! Trong thời gian dưỡng bệnh sau tai nạn, anh ta đã thề rằng không để chuyện đó làm thay đổi cuộc đời mình. Và thế là, cũng như trước đây, mỗi lần có buổi triển lãm những tác phẩm nghệ thuật mới là hai vợ chồng lại đến xem."

Tôi liền hỏi: "Anh ta thưởng thức được gì nếu anh ta không nhìn thấy đường chứ?"

"Không thấy gì ư? Chị nhầm rồi! Anh ta thấy rất nhiều điều, nhiều hơn cả chị hay tôi có thể nhìn thấy. Vợ anh ấy miêu tả tỉ mỉ từng bức tranh và anh ta tưởng tượng ra nó ở trong đầu mình."

Ngày hôm đó, tôi đã học được nhiều điều về tình yêu, sự kiên nhẫn, và lòng dũng cảm của hai con người. Tôi đã nhìn thấy được tình yêu của đôi vợ chồng khi họ khoác tay nhau bước ra khỏi bảo tàng; lòng kiên nhẫn của

cô gái khi kể lại tỉ mỉ từng chi tiết trong một bức tranh cho một người hoàn toàn không thấy chút ánh sáng; và lòng dũng cảm của chàng trai khi quyết tâm không để sự tăm tối làm thay đổi cuộc đời mình.

Hãy cho cháu mặc áo đỏ

Tyler khi chào đời đã nhiễm loại virus đáng sợ đó, mẹ của cháu cũng bị nhiễm. Từ những ngày đầu tiên của cuộc sống, cậu bé đã phải lệ thuộc vào thuốc men giúp cho cậu sống sót. Thỉnh thoảng cậu bé còn cần phải có máy trợ thở để tiếp thêm dưỡng khí.

Tyler không chịu khuất phục trước căn bệnh chết người này dù chỉ trong khoảnh khắc. Rất thường xuyên người ta nhìn thấy cậu chơi đùa bắt trên sân với túi ba lô những thuốc là thuốc, và kéo theo một cái xe đẩy có bình oxy giúp cho cậu thở. Niềm tin và niềm vui rằng mình còn sống đã đem lại sức sống cho Tyler và làm chúng tôi kinh ngạc.

Mẹ Tyler thường chọc cậu bé rằng cậu chạy nhanh quá nên bà phải mặc cho cậu áo màu đỏ. Như thế, khi nhìn qua cửa sổ tìm cậu, bà có thể mau chóng nhận ra đứa con trai sớm bất hạnh như mình.

Căn bệnh tàn nhẫn cuối cùng cũng đã đánh gục một con người có chí khí như Tyler. Cậu bé ốm nặng và thật không may là cả mẹ cậu cũng thế. Khi đã biết rõ rằng cậu đã không còn có thể vượt qua được nữa, mẹ Tyler động viên con mình rằng bà ấy cũng sẽ chết và sẽ sớm ở bên cậu trên thiên đàng.

Vài ngày trước khi chết, Tyler gọi tôi lại gần giường bệnh và nói thì thào: “Cháu có lẽ chết sớm. Cháu chẳng sợ đâu. Khi cháu chết, cô hãy mặc cho cháu chiếc áo màu đỏ. Mẹ cháu hứa sẽ lên trời cùng với cháu. Khi mẹ cháu lên đó, cháu có thể đang chơi, và cháu muốn mẹ cháu nhận ra cháu ngay. Cô hãy giúp cháu, chỉ một lần lần nữa thôi, cô nhé!”

Tất cả sức mạnh

Có một cậu bé đang chơi ở đồng cát trước sân. Khi đào một đường hầm trong đồng cát, cậu bé đụng phải một tảng đá lớn. Cậu bé liền tìm cách đẩy nó ra khỏi đồng cát.

Cậu bé dùng đủ mọi cách, cố hết sức lực nhưng rốt cuộc vẫn không thể đẩy được tảng đá ra khỏi đồng cát. Đã vậy bàn tay của cậu còn bị trầy xước, rướm máu. Cậu bật khóc rấm rức trong thất vọng.

Người bố ngồi trong nhà lặng lẽ theo dõi mọi chuyện. Và khi cậu bé bật khóc, người bố bước tới: “Con trai, tại sao con không dùng hết sức mạnh của mình?”.

Cậu bé thốt thức đáp: “Có mà! Con đã dùng hết sức rồi mà bố!”.

“Không, con trai - người bố nhẹ nhàng nói - Con đã không dùng đến tất cả sức mạnh của con. Con đã không nhờ bố giúp”.

Nói rồi người bố cúi xuống bới tảng đá ra, nhấc lên và vứt đi chỗ khác.

* * *

Bạn thân mến, bạn là người có cá tính mạnh mẽ? Bạn rất tự lập? Điều đó thật đáng quý! Nhưng bạn đang có những “tảng đá lớn” cần phải giải quyết. Và bạn nhận thấy mình không đủ khả năng để loại bỏ nó?

Trong cuộc sống không phải lúc nào người ta cũng có thể tự mình làm được hết mọi việc. Sức mạnh của mỗi chúng ta còn nằm ở những người thân, bạn bè - những người luôn quan tâm, lo lắng và sẵn lòng giúp đỡ chúng ta.

Em sẽ làm được

"Đến giờ tập rồi!", tôi la to, thế là đám học trò nhỏ vừa đùa giỡn vừa xếp thành hàng ngay ngắn trong phòng tập thể dục. Megan cũng bước theo sau và lặng lẽ đứng ở cuối hàng. Cô bé mới tám tuổi, cùng tuổi với tôi khi tôi bắt đầu tập luyện môn thể thao nhào lộn này.

Tôi yêu cầu các em thực hiện các bài tập uốn người ra trước, ra sau, nhào lộn, chống tay lộn người ra trước. Các học trò của tôi đã luyện tập thành thục các bài tập này từ nhiều tháng nay rồi, thậm chí có vài ba em đã tự tập nhào lộn ngược. Vậy mà Megan vẫn còn chưa xong với bài tập trồng chuối, chỉ đơn giản là em luôn cần nhiều thời gian hơn những bạn bè khác.

Tôi thường giúp Megan thực hiện các bài tập và động viên, khích lệ em cố gắng bằng những câu đại loại như: "Ngón chân duỗi thẳng như vậy rất tốt", "Cô thấy tay em khỏe hơn trước rất nhiều". Nhưng một hôm, vào đầu giờ học, ba của Megan xin được nói chuyện với tôi. Nhìn vẻ mặt buồn buồn của ông ấy, tôi thực sự không hiểu là có chuyện gì. Ông nói: "Tôi định cho Megan nghỉ học". "Sao vậy?", tôi hỏi. Chẳng lẽ tôi đã làm gì không phải hay sao, tôi thầm nghĩ.

Ông ấy vòng tay qua vai Megan như muốn bảo vệ con gái và nói: "Con bé không theo kịp các bạn trong lớp. Tôi không muốn nó gây trở ngại cho những bạn khác". Tôi bắt gặp vẻ mặt khổ sở của ông khi nói ra điều đó, còn Megan thì cúi gằm mặt như thể em muốn mình biến đi vậy.

Tôi nói: "Ông sai rồi! Megan rất cần đến lớp học này, có khi còn cần hơn cả những đứa trẻ khác. Tôi đâu có bắt đầu sự nghiệp là một nhà vô địch quốc gia bảy lần, tôi cũng bắt đầu từ khi còn là một cô bé tám tuổi như Megan vậy. Huấn luyện viên Igor của tôi thường nói rằng: 'Có những đứa trẻ sinh ra đã có tài, và cũng có những đứa như Christine, chỉ cần luyện tập chăm chỉ'. Mỗi khi nhìn Megan tôi thấy mình trong đó. Con bé cũng rất chăm chỉ tập luyện".

"Có thể Megan sẽ không thắng tại các kỳ thi đấu, thậm chí cũng có thể em không được chọn đi thi, nhưng tôi cam đoan với ông rằng nếu em cố gắng và tin vào bản thân mình thì điều đó còn quý giá hơn bất kỳ tấm huy chương vàng nào. Tôi tin vào Megan. Tôi tin rằng em sẽ đạt được tất cả những mục tiêu của bản thân theo cách riêng của mình."

Khi nghe những lời đó, Megan ngược nhìn tôi, đôi mắt em đẫm lệ, nhưng đôi môi em lại nở một nụ cười tươi như hoa. Ba của em ôm chầm lấy tôi nói: "Xin cảm ơn cô, cảm ơn rất nhiều", rồi quay sang Megan, nói: "Đi thay đồ đi con, đến giờ lên lớp rồi".

Cuối cùng thì Megan cũng thực hiện được tất cả các động tác, tuy có chậm hơn bạn bè. Nhưng điều quan trọng hơn là cô bé không bao giờ đứng ở cuối lớp nữa. Từ hôm đó trở đi, mỗi khi tôi bảo xếp hàng thì Megan lại chạy lên đứng ngay hàng đầu tiên.

Con yêu mẹ hơn

Nếu gặp con gái tôi, Amanda, bạn sẽ thấy nó là một cô bé 4 tuổi với cả một kho kiến thức trong đầu. Mới đây, con bé đọc lầ lầ một danh sách những sự việc và mẹo vặt mà nó biết, như: một cộng một bằng hai, nếu pha màu vàng với màu xanh lam ta sẽ có màu xanh lục, chim cánh cụt thì không biết bay, vân vân và vân.

Cuối cùng, con bé dừng lại và nói với vẻ tự mãn: "Mẹ ơi, con biết hết mọi thứ trên đời!"

Tôi giả vờ tin nhưng lại cười thầm trong bụng. Tôi nghĩ còn có vô vàn những chuyện mà một cô bé bốn tuổi như nó làm sao có thể biết được. Tôi đã sống gần 30 năm và chắc chắn tôi biết tất cả những gì mà con tôi biết, và tất nhiên là còn nhiều hơn thế nữa. Nhưng chẳng bao lâu sau, tôi đã thấy những suy nghĩ của mình là sai lầm.

Mọi việc bắt đầu vào một buổi sáng khi tôi cột tóc cho Amanda trước gương trong nhà tắm. Tôi hoàn thành xong mái tóc buộc hai sừng của con bé và kết thúc bằng câu nói: "Mẹ yêu con, Amanda."

"Con cũng yêu mẹ," con bé đáp.

"Vậy hả," tôi trêu con bé, "Mẹ yêu con hơn."

Mắt con bé sáng lên khi nó nhận thấy gợi ý trong câu nói của tôi, nó cười phá lên: "Con yêu mẹ nhất."

"Mẹ yêu con nhiều hơn cả núi lửa!" - đây là câu nói thường xuyên trong những cuộc chiến tình yêu của gia đình tôi.

"Nhưng con yêu mẹ từ đây cho tới Trung Quốc luôn!" Trung Quốc là đất nước mà con bé mới biết tới nhờ người hàng xóm mới dọn về của chúng tôi.

Chúng tôi tiếp tục với những câu nói quen thuộc như: "Con yêu mẹ nhiều hơn cả bơ đậu phộng!"... "Mẹ yêu con còn hơn cả ti vi"... "Con yêu mẹ nhiều hơn cả kẹo sing-gôm thôi"...

Bây giờ lại đến lượt tôi, và thường thì khi nói câu này tôi luôn giành chiến thắng. "Mẹ yêu con nhiều hơn cả vũ trụ này! Thua chưa bé con?" Lạ thay, lần này Amanda lại không có vẻ muốn đầu hàng mà dường như đang suy nghĩ.

"Mẹ!", con bé nói giọng dịu dàng, "Con yêu mẹ hơn cả bản thân con!" Tôi lặng cả người. Tôi đã hoàn toàn bị khuất phục bởi sự chân thành của con bé.

Cho đến lúc đó tôi luôn nghĩ rằng những điều mình biết là nhiều hơn con bé, và ít nhất thì tôi cũng biết tất cả những gì nó biết. Nhưng tôi lại không biết điều này. Cô con gái bốn tuổi của tôi biết nhiều về tình yêu thương hơn cả người mẹ hai mươi tám tuổi của nó, và nó yêu thương tôi còn hơn cả bản thân mình.

Món quà ngày Valentine

Cũng giống như nhiều thầy cô khác, tôi luôn cố gắng hết sức để cho tất cả các học sinh của mình đều cảm thấy chúng được quan tâm đặc biệt. Tôi chưa có con nên tôi xem chúng như là con của tôi vậy. Với tôi, có rất nhiều cơ hội để tiếp xúc với thế giới của bọn trẻ trong một năm học ngắn ngủi. Tôi có thể đến xem một trận đấu bóng chày, hay tham gia một buổi biểu diễn khiêu vũ. Tôi luôn muốn dạy cho học sinh của mình biết rằng mỗi đứa đều có những điểm đặc trưng riêng của mình. Trong suốt một năm làm chủ nhiệm ở khối lớp Năm tôi đã thấy được tầm quan trọng của những bài giảng và những việc làm của mình.

Vào khoảng cuối tháng Một, tôi bắt đầu thấy những mảnh giấy nhỏ được chuyền tay qua lại trong lớp. Điều này thật lạ vì các em có rất nhiều cơ hội để nói chuyện với nhau khi tham gia hoạt động trong lớp và cũng rất lạ vì ngay cả những đứa không chơi thân với nhau cũng chuyền giấy cho nhau. Cũng không rõ là đứa nào khởi xướng và đứa nào mới là đứa nhận giấy chỉ thấy chúng cứ chuyền tay hết đứa này đến đứa khác.

Những mẫu giấy chuyền tay nhau được vài ngày thì bị tôi bắt được. Rồi tôi thuyết giảng cho bọn chúng một bài về sự thiếu tôn trọng thầy cô trong khi tôi đang cố dạy học cho chúng thì chúng lại chuyền giấy cho nhau. Tôi không đọc những mẫu giấy đó mà vất luôn chúng vào thùng rác.

Sau khoảng một hay hai tuần gì đó, mọi việc có vẻ lắng xuống và tôi nghĩ là mình có lẽ đã chấm dứt được chuyện này. Bước sang tháng Hai, mọi người đều hướng đến ngày lễ Tình Yêu, nhưng tôi thấy bọn trẻ chẳng nhắc gì đến ngày lễ này. Giáo viên thủ công dạy cho các em làm những phong thư thật lớn để đựng những tấm thiệp valentine vào đó, còn tôi thì đưa cho chúng danh sách tên các bạn trong lớp để chúng có thể ghi vào thiệp. Vào

hôm trước ngày lễ thánh, các em xin phép tôi cho tổ chức một bữa tiệc. Tôi bảo rằng tôi sẽ cho chúng một tiếng vào cuối buổi học ngày mai và chúng đồng ý. Nhưng rồi chúng lại năn nỉ xin thêm nửa tiếng nữa, tôi bảo: "Chuyện đó để ngày mai tính còn bây giờ tiếp tục học thôi!"

Vào ngày Valentine, chúng tôi hoàn thành tiết học buổi sáng một cách thuận lợi. Tôi cũng lấy làm ngạc nhiên vì sự điềm tĩnh của bọn trẻ và cũng nghĩ xem là bọn trẻ con mới lên mười này làm gì trong ngày lễ Tình Yêu chứ. Trước khi các em đi ăn trưa, tôi bảo rằng chúng có thể tổ chức tiệc sau bữa trưa. Và cuối cùng thì cũng có đứa tỏ ra mừng rỡ.

Khi tôi đến nhà ăn để đón các học trò của mình thì chẳng thấy chúng đâu. Tôi chẳng thể nào hiểu nổi khi thầy hiệu phó bảo rằng giáo viên dạy nhạc đã dẫn chúng đi rồi. Tôi đi một vòng đến phòng học nhạc rồi trở lại nhà ăn thì gặp thầy dạy nhạc đang đứng ở trước cửa chờ tôi. Cả nhà ăn đã được dọn dẹp trống trơn chỉ còn mỗi một chiếc ghế đặt ngay giữa phòng. Các cô cậu học trò của tôi thì đang đứng ngay trên một cái sân khấu ở trước mặt, còn thầy dạy nhạc thì dẫn tôi đến chỗ chiếc ghế duy nhất ở giữa phòng.

Candi, cô học trò nhỏ nhút nhát của tôi nói vào micrô: "Tụi con muốn làm một cái gì đó thật đặc biệt cho cô vì cô đã làm cho chúng con những điều tuyệt diệu. Tụi con đã đưa ra rất nhiều ý kiến và cuối cùng quyết định rằng có lẽ đây là điều mà cô sẽ thích nhất. Tụi con sẽ tổ chức một chương trình biểu diễn tài năng xem như là một món quà dành tặng cho cô. Hy vọng là cô sẽ thích nó!"

Tất cả các em đều tham gia biểu diễn: có khiêu vũ, hát, múa, chơi piano, kể chuyện - mỗi đứa trình diễn một tiết mục. Tôi ngồi xem mà không thể nào tin nổi toàn bộ những tiết mục này đều do bọn trẻ dàn dựng. Có người dẫn chương trình, đồ dùng sân khấu, cảnh trí và cả những trang thiết bị nữa chứ. Tất cả những mẫu giấy chuyển tay nhau trước đây đều dành cho việc chuẩn bị buổi ra mắt này. Chúng chỉ nhờ thầy dạy nhạc giúp xin phép cho sử dụng sân khấu và giúp chúng điều chỉnh âm thanh mà thôi.

Sau buổi biểu diễn kéo dài một tiếng đồng hồ dành cho một vị khán giả duy nhất đang ngồi dưới mỉm cười mà nước mắt rưng rưng là tôi, tất cả bọn trẻ đứng trên sân khấu đồng thanh nói: "Chúng con biết món quà có giá trị

nhất mà chúng con dành cho cô phải là một cái gì đó của riêng chúng con.
Chúc mừng cô nhân ngày lễ Tình Yêu!"

Tôi chưa bao giờ cảm nhận được nhiều tình cảm yêu thương đến vậy vào ngày Valentine - dành cho các em học sinh và cả cho một người giáo viên như tôi.

Ngẩng cao đầu

Tôi chỉ là một đứa bé mới 15 tháng tuổi, vô tư, hạnh phúc... cho đến cái ngày tôi bị ngã - một cú ngã rất trầm trọng. Con thả bằng thủy tinh vỡ tan tành, đâm vào mắt tôi khiến tôi không còn nhìn thấy gì nữa. Các bác sĩ cố gắng cứu vãn con mắt bằng cách khâu nối chỗ bị cắt đứt và để lại một vết sẹo xấu xí ngay giữa cầu mắt của tôi. Nhưng mọi nỗ lực cứu chữa đều thất bại, tệ hơn nữa, nếu lấy toàn bộ cầu mắt ra khỏi hốc mắt thì khi trưởng thành khuôn mặt của tôi sẽ bị biến dạng xấu xí. Thế là, bác sĩ quyết định để lại con mắt xám xịt, không thấy đường và có một vết sẹo chính giữa trên khuôn mặt tôi – con mắt mù loà đó đã điều khiển cả cuộc đời tôi.

Đi đến bất cứ nơi đâu, tôi cũng nhìn chăm chăm xuống đất để mọi người không thấy khuôn mặt xấu xí của mình. Thỉnh thoảng, người ta lại hỏi những câu làm tôi lúng túng và đưa ra những lời nhận xét khiến tôi tổn thương. Còn khi đám trẻ con chơi đùa, tôi luôn phải đóng vai “ác quỷ”. Tôi lớn lên mà luôn nghĩ rằng tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, như thế cái vẻ ngoài xấu xí là do lỗi của tôi vậy. Điều đó khiến tôi luôn nghĩ rằng mình là một con quái vật.

Nhưng mẹ tôi luôn bảo với tôi rằng: “Con hãy ngẩng cao đầu và đối mặt với thế giới.” Câu nói đó đã trở thành chỗ dựa tinh thần của tôi. Khi tôi còn nhỏ, mẹ thường ôm tôi vào lòng, vuốt tóc tôi rồi nói: “Con cứ ngược mặt lên, mọi việc sẽ ổn thôi, rồi mọi người sẽ nhìn thấy cái đẹp trong tâm hồn con.” Câu nói này luôn được lặp đi lặp lại mỗi khi tôi muốn chạy trốn.

Càng lớn tôi càng hiểu rõ câu nói của mẹ hơn. Khi còn nhỏ, tôi nghĩ mẹ muốn nói rằng: “Hãy cẩn thận nếu không con sẽ bị ngã hoặc đâm sầm vào vật gì đó nếu như con không chịu nhìn đường.” Khi lớn hơn một chút, dù tôi vẫn luôn cúi gằm mặt để che giấu sự xấu hổ, thỉnh thoảng tôi cũng ngẩng đầu lên và để cho mọi người hiểu tôi, thích tôi. Những lời nói của mẹ giúp tôi nhận ra rằng, nếu để mọi người nhìn thẳng vào mặt tôi thì họ sẽ

nhận ra sự thông minh và vẻ đẹp đằng sau con mắt vô hồn đó, cho dù họ có không nhìn thấy nó ở bên ngoài.

Khi lên trung học, tôi học rất giỏi và quan hệ bạn bè cũng tốt. Thậm chí, tôi còn được bầu làm lớp trưởng. Nhưng ở sâu thẳm trong lòng, tôi vẫn cảm thấy mình là một con quái vật. Tất cả những gì tôi thực sự muốn có là được bình thường như những người khác. Những lúc cảm thấy tồi tệ, tôi lại chạy đến bên mẹ và khóc, mẹ lại nhìn tôi bằng ánh mắt trù mến và nói: "Con hãy ngẩng cao đầu và đối mặt với mọi người, hãy để họ tự khám phá cái đẹp ở bên trong tâm hồn con."

Khi tôi gặp người đàn ông một nửa của đời mình, chúng tôi đã nhìn thẳng vào mắt nhau, anh ấy bảo rằng tôi đẹp cả bên trong lẫn bên ngoài. Anh ấy đã nói thật. Tình yêu thương và những lời động viên của mẹ giống như một tia sáng cho tôi lòng tự tin để vượt qua sự hồ nghi của chính mình. Tôi đã đối mặt với nghịch cảnh, đương đầu với khó khăn của mình, và hiểu ra rằng tự đề cao bản thân mình chưa đủ mà còn phải có lòng trắc ẩn đối với những người khác.

"Hãy ngẩng cao đầu lên!" là câu nói luôn hiện diện trong gia đình tôi. Các con tôi đều hiểu được sự khích lệ trong câu nói đó. Vậy là món quà mà mẹ dành cho tôi giờ đây đã được tiếp tục truyền lại cho thế hệ kế tiếp.

Valentine của bà

Đó chỉ là một trò đùa vô hại dành cho bà lão Hayes và tất cả chỉ có thể. Vì cái kiểu quát tháo của bà ấy mỗi khi chúng tôi "mượn" đỡ vài quả mâm xôi quý giá của bà mà bà ta cứ làm như là chúng tôi ăn trộm vàng bạc gì vậy, nên chúng tôi quyết định chơi bà ấy một vố.

Chỉ ít thì theo chúng tôi nó cũng chẳng hại gì vì George chỉ buộc một sợi dây vào một chiếc hộp màu đỏ hình trái tim, còn Ron thì thêm vào 1 chi tiết cuối cùng: nó gắn thêm hai bông hồng nhựa màu đỏ lên trên cái nắp hộp quà Valentine rỗng không.

Khi George và Albert đang tập dợt kéo chiếc hộp ra khỏi tầm với bằng cách giật sợi dây điều mà chúng nó đã cột vào đó, tôi hỏi: "Tao tự hỏi không biết điều gì sẽ làm cho bà ấy ngạc nhiên hơn cả: lúc bà ấy nhìn thấy chiếc hộp dưới chân hay lúc nhìn thấy nó bay véo ra khỏi tầm tay khi bà ấy cúi xuống định cầm nó lên".

Bọn tôi cười phá lên khi nhìn cảnh tượng George giật dây còn Albert thì rượt theo chiếc hộp rỗng không chạy vòng vòng trong cái nhà xe đầy bụi bặm. Albert là một thằng bé mười tuổi người Navajo tròn mũm mĩm, nó bắt chước khá giống cái dáng đi khập khiễng không không và cả cái vẻ cau có cố hữu của bà Hayes. Và chúng tôi gào rú lên khi thằng Albert nhặt lấy một cây chổi và cười nó chạy vòng vòng giữa khí hậu mùa đông vừa đi vừa hét toáng lên: "Ta là bà lão Hayes đây, một bà già khó ưa nhăn nhoe xấu xí ở miền Tây đến đây!".

Ron là đứa đầu tiên nhìn thấy bố tôi đứng ngay cửa, rồi tất cả bọn tôi đều nhìn thấy ông ngoại trừ thằng Albert, nó không biết nên cứ tiếp tục chạy vòng vòng quanh ga-ra gào thét và cười khúc khích đủ kiểu cho đến khi nó đâm sầm vào thắt lưng của bố tôi đang này giờ đứng âm thầm quan sát.

Trong vài giây, tất cả đều há hốc miệng không dám cử động. Thằng Albert nhăn mặt cố nghĩ ra một điều gì đó để che đậy tất cả những chứng cứ đang chống lại chúng tôi.

Rồi bố phá vỡ sự im lặng bằng cách bước chậm rãi đến chỗ chiếc hộp rỗng không nằm trên sàn ngay dưới chân Albert. Ông cầm sợi dây đưa lên và nhìn theo chiếc hộp đang đu đưa qua lại. Rồi ông nhìn sáu thằng con trai đang đứng đó quan sát từng cử chỉ của ông với một tâm trạng sợ hãi. Và không biết bằng cách nào ông nhìn thấu cả tâm can bọn tôi.

"Cách đây không lâu cha cũng chơi trò đùa nghịch ngợm này," ông nói và đặt chiếc hộp hình trái tim lên bàn. Nghe vậy, lúc đầu tôi thật khó mà tưởng tượng nổi người cha đáng kính của mình lại chơi cái trò quỷ quái này. Rồi tôi nhớ lại tấm ảnh của cha chụp hồi còn bé, cái đầu tóc đỏ choé, mặt đầy tàn nhang, đôi mắt màu xanh lá cây và gương mặt thì đeo một nụ cười tinh quái nên tôi nghĩ điều đó cũng có thể lắm chứ.

Rồi cha nói tiếp: "Một lần vào ngày lễ thánh Valentine, cha và các ông anh họ quyết định chơi trò này với bà nội Walker, không phải vì mọi người không thích bà, bà là một người bà tuyệt vời nhất mà cậu bé nào cũng mong ước có được, mà chỉ vì có một chút nghịch ngợm nên cả bọn quyết định đùa vui bà một tí."

"Vào một buổi tối, bọn này lén đặt một cái thùng thiếc sơn đỏ ngay ngưỡng cửa của bà. Vì bà bị lãng tai, nên cũng chẳng cần phải nhỏ tiếng làm gì. Điều đó thật tuyệt vì chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng bà nội nhặt chiếc hộp vừa mới sơn được đặt ngay cửa nhà lên thì đứa nào cũng cười phá lên thích chí."

"Chẳng bao lâu thì chiếc hộp cũng được sơn xong. Nhìn nó chẳng được thẩm mỹ cho lắm, nhưng đối với một đám trẻ con nông thôn và một bà lão mắt đã kém thì nó cũng không đến nỗi tệ. Sau khi thỏa mãn với tác phẩm của mình, cả bọn đá mạnh vào cửa nhà bà rồi chạy biến trốn vào các bụi cây chung quanh để chờ xem trò vui."

"Trong khi chờ bà ra mở cửa cả bọn cứ cười khúc kha khúc khích. Cuối cùng thì bà cũng xuất hiện đứng trước cửa trong chốc lát, mắt nhìn sầm soi vào trong bóng tối, mái tóc hoa râm của bà được buộc chặt lại phía sau

thành một búi nhỏ, hai tay bà chúi chúi vào trong cái tạp dề trắng bà vẫn hay đeo."

"Có lẽ bà nghe thấy tiếng động gì đó trong mấy cái bụi cây vì mắt bà nhìn về hướng chỗ bọn nhóc đang trốn và nói to đủ để cả bọn nghe thấy: "Giờ này mà còn có ai gõ cửa nữa chứ?" Bụng của cha lúc đó quặn đau vì cố nén tiếng cười. Rồi bà nhìn xuống dưới chân. Ngay cả ở khoảng cách hơn 10 mét cả bọn cũng nhìn thấy được niềm vui lóe lên trong ánh mắt của bà khi bà nhìn thấy một vật màu đỏ ở ngay dưới chân mình."

"Bà kêu lên: "Ôi! Thật tuyệt vời làm sao! Một món quà valentine cho bà nội! Tôi cứ tưởng năm nay mình lại bị lãng quên rồi chứ!" bà cúi xuống nhặt món quà lên."

"Đây đúng là giây phút mà cả bọn trông đợi nhưng dường như chẳng đứa nào thấy vui như đã tưởng tượng. Bà rờ rẫm chiếc hộp còn ướt sơn một lúc và nhận ra trò đùa quái ác của bọn trẻ. Niềm vui có được một người thương yêu nhớ đến mình trong ngày lễ này của bà thật quá ngắn ngủi."

"Bà cố mỉm cười, bằng tất cả vẻ nghiêm trang của mình bà quay trở vào trong nhà vô tình chúi tay vào trong chiếc tạp dề sạch sẽ trắng tinh của bà."

Cha dừng lại một lúc để cho sự tĩnh lặng một lần nữa lại bao trùm lên lũ nhóc đang chăm chú lắng nghe. Lần đầu tiên tôi thấy mắt cha ươn ướt. Rồi cha hít một hơi thật sâu và nói: "Cũng trong năm đó bà qua đời, cha chẳng còn cơ hội nào để tặng cho bà một món quà valentine thật sự." Cha cầm chiếc hộp kẹo trên bàn lên và đưa nó cho tôi, rồi cha quay lưng bỏ ra ngoài mà không nói thêm một lời nào.

Vào buổi tối hôm đó, sáu thằng con trai cười khúc khích đặt lên ngưỡng cửa nhà bà Hayes chiếc hộp màu đỏ hình trái tim có đính hai bông hồng bằng nhựa bên trên. Bọn tôi núp sau những bụi cây phủ đầy tuyết chờ xem

phản ứng của bà khi nhận được một chiếc hộp đầy những kẹo và quả hạch như thế nào.

Và lần này thì không có một sợi dây nào cả.

Quà tặng cho Laura

Cô bạn Ann của tôi chẳng ưa gì ngày lễ thánh Valentine khi cô ấy còn là một cô bé. Cô ấy chỉ là cô gái bình thường - không xấu cũng chẳng đẹp. Và ngày lễ này dường như luôn bất công với những cô gái như vậy. Hồi còn học tiểu học thì chuyện này cũng không đến nỗi tệ, khi đó cô ấy nhận được 30 tấm thiệp từ các bạn trong lớp (những tấm thiệp này là do cô giáo buộc các bạn phải làm để tặng cho các bạn nữ). Có một điều mà lúc đó cô ấy đã không nhận ra là những tấm thiệp của mình không to quá cỡ như thiệp của các bạn gái được nhiều người ưa thích và không có những câu chúc tình cảm như của những bạn gái xinh đẹp khác. Nhưng khi lên trung học thì chuyện tặng thiệp không còn mang tính bắt buộc nữa. Ở cái độ tuổi mà con người bắt đầu cảm thấy thích sự lãng mạn, thích được ngưỡng mộ, thích được người khác theo đuổi, và đặc biệt là thích được tặng một tấm thiệp vào ngày valentine thì lại chẳng có một tấm thiệp nào. Không có cho Ann, không có cho tất cả những cô gái bình thường khác, chỉ có thiệp cho những cô gái xinh đẹp và nổi tiếng. Và khi đó thì câu chuyện về những cô vẹt con xấu xí một ngày nào đó sẽ biến thành những nàng thiên nga xinh đẹp cũng chẳng giúp làm dịu đi sự tổn thương và hắt hủi mà họ phải chịu.

Như một điều tất yếu, Ann càng lớn càng trở nên xinh đẹp và trở thành mục tiêu săn đón của những chàng trai. Được nhiều người quan tâm và theo đuổi Ann bắt đầu cảm thấy mình xinh đẹp thực sự. Song dù nhiều năm đã trôi qua, Ann đã trưởng thành và lập gia đình nhưng cô ấy vẫn không thể nào quên được những ngày tháng buồn tủi ngày xưa.

Giờ đây, Ann đã có hai cậu con trai đang ở độ tuổi trung học. Ở trường chúng vào ngày lễ Valentine chỉ cần 1 đô la họ sẽ giúp bạn gửi tặng cho ai đó một bông hoa Cẩm Chướng. Ann thường cho mỗi đứa 1 đô để mua hoa

tặng bạn gái, cô cũng không quên cho thêm mỗi đứa 1 đô kèm theo một lời dặn dò: "Hãy chọn một bạn gái nào đó không được xinh đẹp cho lắm nhưng tử tế rồi nhờ họ gửi tặng cho cô ấy một bông hoa. Như thế thì cô ấy sẽ biết được rằng mình cũng có người quan tâm và cũng cảm thấy mình có một điều gì đó đặc biệt".

Nhiều năm trôi qua Ann vẫn làm công việc thầm lặng này và tạm quên đi những chuyện xa xưa.

Trong số những người đã nhận được một trong những món quà ấy có một cô bé tên là Laura. Con trai Ann kể lại rằng Laura đã rất sung sướng và ngạc nhiên đến bật khóc. Suốt ngày hôm đó, cô ấy cầm theo bông hoa đi khắp nơi và luôn thắc mắc với các bạn không biết ai là người ngưỡng mộ đã tặng hoa cho mình. Nghe xong, Ann bỗng có cảm giác cay cay sống mũi và những ký ức ngày xưa bỗng hiện về.

Vòng tay yêu thương

Khi biết được mình và Josh không thể nào có con được, Sally đã vô cùng đau khổ. Vì công việc của Josh có thu nhập cao nên Sally chẳng cần phải làm việc, cũng chính vì thế mà thời gian trôi qua đối với cô giống như một con rùa đang bò vậy. Những thú vui như chơi tennis, tập bơi và xem phim chẳng bao lâu cũng trở nên nhàm chán. Cô dần dần xa cách với bạn bè vì họ đã có con và bận túi bụi với những công việc của một bà mẹ.

Cuối cùng Sally quyết định dùng thời gian của mình để giúp đỡ người khác, miễn là công việc đó chẳng liên quan gì đến trẻ con. Cô luôn cảm thấy đau mỗi khi nhìn thấy chúng.

Sally quyết định làm công việc tình nguyện ở bệnh viện địa phương vì cô muốn mình phải luôn bận rộn. Cô luôn có mặt ở khắp nơi trong bệnh viện và cuối cùng thì được phân công làm việc ở phòng cấp cứu - nơi lúc nào cũng đầy ắp công việc. Thời gian trôi qua như tên bay và Sally cảm thấy nơi đây thực sự cần mình.

Khi Sally lấy hết can đảm để kể cho Josh nghe việc này, chồng cô đã nổi giận đùng đùng: "Em không thể tự đặt mình vào một nơi đầy rẫy những hiểm nguy như thế!"

"Nhưng em muốn mình phải làm một cái gì đó hơn là cứ ở không chơi suốt ngày!"

"Vậy thì làm việc cho một chương trình đọc truyện hay nấu ăn hay gì gì đó cũng được - một công việc an toàn hơn."

"Điều em muốn không phải là được an toàn mà em muốn mình có ích và cảm thấy thích thú với công việc."

Cuối cùng thì chồng cô cũng phải chịu thua. Nhưng mỗi đêm khi thấy Sally về nhà mệt mỏi và ủ rũ, anh lại cố nài nỉ: "Em hãy làm một việc gì khác đi!" Nhưng cô lại không muốn bỏ cuộc.

Một hôm, khi Sally đang chạy xuống đại sảnh tìm một vị bác sĩ để báo cho ông ta rằng vợ ông ấy gọi điện thoại đến, thì một chiếc xe cứu thương trở tới. Đây là chuyện thường ngày ở đây, nhưng lần này một nhân viên y tế đang quay qua quay lại rất lạ, mắt tìm kiếm chung quanh. Anh ta phát hiện ra Sally và ấn vào tay cô một cái bọc nhỏ. "Cô hãy giữ lấy đứa bé này và đừng có đi đâu nhé!", nói xong anh ta chạy vội theo chiếc băng ca cứu thương vào phòng cấp cứu.

Sally nhìn chăm chăm vào đứa bé sơ sinh trong vòng tay mình. Vừa lúc đó vị bác sĩ mà cô cần tìm đi ngang qua, cô liền nói cho ông biết về cuộc điện thoại và cả lý do vì sao mà cô lại phải giữ đứa bé này.

Vị bác sĩ nói: "Tôi nghĩ là các nhân viên cứu thương đã khám cho bé nếu không họ sẽ không đưa nó cho cô giữ, nhưng để cho chắc tôi sẽ khám lại xem sao." Rồi Sally chạy theo vị bác sĩ khi ông ẵm đứa bé vào trong một căn phòng trống để khám cho nó. "Cô bé không sao!", ông mỉm cười và đưa trả bé lại cho Sally.

Cô lại theo sau vị bác sĩ đi ra, nhưng trước khi cô kịp có ý kiến gì thì nhân viên y tế lúc nãy đi đến. Cô nói: "Tôi đâu phải là y tá ở đây, tôi chỉ làm việc tình nguyện."

"Tôi biết, trước đây tôi đã nhìn thấy cô. Cô hãy chăm sóc cho cô bé cho đến khi mọi việc ở đây rảnh rang một chút thì sẽ có người đến thay. Mọi người đều biết cô đang trông nó mà!"

"Nhưng ...", Sally chưa kịp nói gì thì anh ta đã vẫy tay chào và quay lưng bỏ đi

Rồi đứa bé bắt đầu khóc. Sally liền đu đưa cô bé nhẹ nhàng cho đến khi nó ngủ thiếp đi. Lúc đó cô mới nhận ra điều kỳ diệu khi ôm trong tay một đứa bé đang say ngủ. Điều mà cô đã bỏ lỡ khi tự mình xa lánh tất cả những đứa bé con của những người bạn hay người thân của mình.

Vài phút sau, một cô y tá đến nhận đứa bé và cho biết: "Ba mẹ của bé bị tai nạn xe hơi, nhưng họ đã qua cơn nguy hiểm rồi. Cảm ơn vì đã chăm sóc

cho cô bé này."

Nhưng Sally mới chính là người phải nói lời cảm ơn. Cô bé đã mang lại cho Sally một cảm xúc mà trước đây cô chưa từng cảm nhận được. Rất nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên Sally về nhà với chồng trong một tâm trạng vui vẻ và trong đầu đầy ắp những kế hoạch.

Khi Sally nói với chồng về việc cô đã tìm ra một nơi làm mới, điều đó là làm cho anh thật sự sung sướng. Anh nói: "Tốt lắm, vậy là em sẽ rời khỏi bệnh viện!"

"Không," Sally mỉm cười nói, "Em chỉ chuyển sang làm ở bộ phận khác mà thôi. Họ đang cần một người để trông nom và yêu thương những đứa trẻ bị bỏ rơi. Ngày mai em sẽ bắt đầu." Josh nở một nụ cười thật tươi.

Ưu tiên hàng đầu

Thời gian là một trong những thứ quý giá nhất hiện nay. Bất kể chúng ta mua bao nhiêu đồ dùng, đọc bao nhiêu sách hay tham gia bao nhiêu lớp học, thì cũng chẳng đủ để gọi là bận rộn.

Là một người mẹ như bao người mẹ, tôi phải làm việc, thường xuyên tất bật với nào là yêu cầu của công việc, các sở thích bản thân, những công việc lặt vặt trong nhà, và với các hoạt động trong trường của các con như: thi đấu, luyện tập, những bài học nhạc, các buổi diễn tập và công diễn. Các hoạt động này đều nhằm mục đích làm phong phú thêm cuộc sống của bọn trẻ cũng như phát triển các kỹ năng, tài năng và giá trị của chúng.

Tuy nhiên, những bà mẹ quá bận rộn với đủ thứ công việc chẳng còn quan tâm mấy đến mục đích thực sự của những hoạt động này. Từ thuở ấu thơ, trẻ con luôn cần sự quan tâm và khích lệ của cha mẹ. Những lời khen và động viên khi đứa bé biết bò, biết đứng dậy, biết đi, biết nói, biết đá banh, vân vân và vân vân cứ chất thành đồng theo thời gian. Rồi khi trẻ lớn lên, những bài học đơn giản được thay thế bằng những hoạt động khác như thể thao, múa hát hay âm nhạc. Còn cha mẹ thì ngồi ở trên khán đài làm khán giả để cổ vũ, tán dương, vỗ tay động viên con mình.

Song, sớm hay muộn thì một bà mẹ đang làm việc cũng phải đối mặt với sự đan xen giữa công việc và những cuộc thi đấu, các buổi hoà nhạc hay các hoạt động khác của con mình. Người mẹ không thể ở hai nơi cùng một lúc. Và thật khó lòng quyết định xem phải làm như thế nào; điều gì là tốt nhất cho con; điều gì mà một người mẹ đang nên làm; làm thế nào xoay chuyển tình thế bất lợi thành có lợi cho cả đôi bên.

Tôi đã trải qua một tình huống quyết định như thế khi trường học của con gái tôi đăng cai tổ chức liên hoan âm nhạc hằng năm mang tên "String Fest". Có các ban nhạc của 5 trường biểu diễn trong nhà thi đấu cùng với cả một biển người các khán giả phụ huynh và bạn bè. Các ban nhạc sẽ phải

đến trước 45 phút để có thời gian chuẩn bị. Và như thường lệ, liên hoan này luôn diễn ra vào lúc cả hai vợ chồng tôi đều bận túi bụi. Nên chúng tôi thu xếp để cho cậu con trai lớn đến chỗ cô em gái của nó vào đúng giờ biểu diễn.

Con gái tôi cũng biết rất rõ thời gian biểu của mẹ nó, nên cũng cố làm an lòng tôi, nó nói: "Tối nay mẹ không cần đến xem cũng được. Chỉ cần đến đúng giờ để đón con về thôi." Còn có cách nào khác tốt hơn nữa chẳng? Tôi sẽ chẳng cần phải vật lộn với đoạn đường dài hơn 50 km trong giờ cao điểm để về cho kịp. Tôi có thể làm thêm hai tiếng nữa, lúc đó xe cộ sẽ bớt đông đúc và tôi có thể sắp xếp để đến nhà thi đấu đúng giờ về. Ngoài ra, tôi đã từng xem biết bao nhiêu buổi hoà nhạc rồi, bỏ qua một buổi cũng đâu có sao!

Sau khi suy nghĩ cân nhắc các lựa chọn, tôi quyết định mình không thể vắng mặt. Mặc dù con gái đã cho phép tôi bỏ qua buổi biểu diễn nhưng điều đó không thể biện minh cho sự vắng mặt của tôi. Tôi thấy mình thật đáng trách khi không đến dự buổi hoà nhạc này. Thế là tôi quyết định rời sở làm và đến nơi ngay trước khi buổi diễn bắt đầu. Tôi tìm thấy một chỗ ngồi đối diện ngay ban nhạc của con gái, chỉ cách có vài hàng ghế. Con bé ở ngay trước mắt tôi, nhưng giữa một biển người như thế này, có lẽ nó sẽ chẳng nhìn thấy tôi đâu.

Khi thời gian dành cho việc chuẩn bị kết thúc, con bé đặt cây vĩ cầm của nó sang một bên. Tôi để ý thấy con bé bắt đầu lướt nhìn qua những hàng ghế khán giả để tìm kiếm người quen. Rồi khi nhìn thấy tôi đang vẫy vẫy tay như các bà mẹ vẫn thường hay làm, con bé mỉm cười. Chỉ cần một cử chỉ của con bé cũng nói lên tất cả: tôi đã làm nên một đêm diễn đáng nhớ cho con bé. Không có bất kỳ sự khuyến khích, lời khen ngợi hay phần thưởng nào xứng đáng với giây phút ấy. Hình ảnh đó mãi mãi được khắc ghi trong tâm trí của hai mẹ con mà không có một máy ảnh hay máy quay nào có thể ghi lại được. Đó là tình cảm yêu thương của hai con người dành cho nhau trong khán phòng của nhà thi đấu.

Cơ hội

Hai mắt nhắm lẹ, tôi nằm trên giường bệnh nhìn chăm chăm ra bầu trời tháng Mười lạnh giá. Hôm đó là ngày cưới của tôi - ngày mà tôi mong chờ từ rất lâu rồi. Đáng lẽ giờ này tôi đang bước vào lễ đường trong bộ váy trắng tinh của cô dâu.

Tôi quen với Yates được 6 năm, suốt thời trung học cho đến khi lên đại học. Chuyện tình của chúng tôi ai cũng biết, và đây là mối tình đầu của cả hai đứa. Nhưng rồi chúng tôi phát hiện ra cả hai đều có những giấc mơ của riêng mình và một phần cũng do còn quá trẻ con và khờ dại, thế là chúng tôi chia tay nhau.

Trong suốt mười năm, tôi và Yates sống hai cuộc đời khác biệt, ở hai nơi khác biệt. Trải qua nhiều cuộc tình đổ vỡ và nhiều lỗi lầm trong cuộc sống, chúng tôi bỗng thấy cuộc đời mình thật trống rỗng. Rồi sau gần mười năm không tin tức, Yates đã liên lạc với tôi thông qua mẹ tôi. Chúng tôi gặp lại nhau để rồi nhận ra là hai đứa không thể sống thiếu nhau. Ba tháng sau, chúng tôi đính hôn.

Vào một ngày tháng Mười đẹp trời, chồng chưa cưới của tôi ngồi bên giường bệnh cầm lấy tay tôi vuốt ve, an ủi. Chúng tôi đã không thể cùng nhau bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Hai ngày trước đó, số phận không may đã mang tôi vào bệnh viện với một chiếc xương chậu, một chiếc xương đòn và vài cái xương sườn bị gãy. Và sau đó là mất hàng giờ gọi điện thoại để hoãn lại tất cả những dịch vụ đặt trước, và để thông báo cho bạn bè và người thân. Mỗi lần nhớ lại cảnh chiếc xe tải, bất chấp cái biển báo dừng, chạy tông vào xe tôi, hất tung tôi ra vệ đường làm tôi bất tỉnh là tôi như muốn nổi điên.

Chúng tôi đã nghĩ đến việc tổ chức hôn lễ ngay trong nhà thờ của bệnh viện theo đề nghị của một mục sư, người đã lái xe gần 500 cây số đến để

làm lễ cho chúng tôi. Nhưng tôi ao ước được chia sẻ ngày vui trọng đại này với những người thân và bạn bè của mình.

Tại sao lại là tôi chứ? Tôi đã làm gì để đáng bị như vậy?

Nhưng rồi không hiểu sao tôi cảm thấy những tấm thiệp mời, những kiểu trang trí tiệc mà tôi đã cất công chuẩn bị trước đây bỗng trở nên tầm thường. Sao tôi phải tốn hàng giờ đồng hồ miệt mài bên đồng dây nhợ đủ màu sắc để chuẩn bị cho một việc hão huyền như vậy?

Hiện tại, điều quan trọng nhất là tôi còn được sống, có chồng chưa cưới ở bên cạnh và còn có cả một tương lai đang chờ đón. Giờ đây, đối với tôi, hôn nhân có một tầm quan trọng hoàn toàn khác. Chúng tôi đã trải qua những điều tồi tệ nhất trước khi cùng nhau trao lời thề hôn ước, đó chính là những thử thách của tình yêu mà chúng tôi phải vượt qua.

Bất chấp lời cảnh báo của bác sĩ, chỉ một tháng sau tôi đã có thể tự mình đi lại được. Tôi mang trong mình một nguồn sinh lực và mục đích sống hoàn toàn mới: tôi muốn tự mình đi vào lễ đường, làm lễ kết hôn với người đàn ông đã chăm sóc, an ủi tôi, giúp tôi vượt qua những cơn đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần trong suốt nhiều tuần qua.

Cuối cùng thì tôi và Yates cũng là của nhau. Ba tháng sau tai nạn, giờ tôi đang ngồi trong phòng cô dâu ở giáo đường thánh Mary, hồi hộp chờ đợi giây phút trọng đại của đời mình. Một trận mưa tầm tã, đầy sấm chớp trút xuống bên ngoài giáo đường. Tôi chột mím cười, thầm nghĩ. Đến Thượng đế cũng cảm động đến rơi lệ và lên tiếng chúc mừng cho ngày cưới của chúng tôi.

Những vết sẹo trên người tôi là những minh chứng gợi nhắc cho tôi về sự mong manh giữa sự sống và cái chết. Tôi quả là may mắn. Nếu không có việc này xảy ra, có lẽ tôi sẽ không bao giờ biết được rằng: không phải có một ngày cưới tuyệt vời là sẽ có một cuộc hôn nhân hoàn hảo, mà chính sức mạnh tình yêu của hai người sẽ làm cho mỗi một ngày đều là ngày tuyệt vời nhất.

Điều kỳ diệu của Miguel

👉 Khi đang học năm cuối trường Y, khoa chấn thương chỉnh hình, tôi có vinh dự được tham gia chữa bệnh tại El Salvador. Tôi là thành viên của một nhóm gồm 50 bác sĩ tận tụy với nghề tình nguyện cùng tham gia trong chuyến đi kéo dài một tuần lễ này. Chúng tôi chia nhau thành từng nhóm nhỏ và đi đến các nơi để chữa bệnh cho người dân ở đây. Nhóm của tôi đóng quân tại một nhà thờ ở thủ đô San Salvador.

Buổi sáng đầu tiên chúng tôi đến đó trước 8 giờ một chút và thấy có đến cả trăm người xếp thành hàng dài bên ngoài nhà thờ. Có người đã đi xe buýt hơn 4 tiếng đồng hồ để đến đây. Qua tin tức báo đài và cả những lời truyền miệng, họ đã biết được việc này và đã đến chờ đợi để được các bác sĩ tình nguyện này khám cho.

Nhóm 7 người chúng tôi nhanh chóng bày các bàn khám bệnh ra trong một căn phòng nhỏ của nhà thờ. Khi đồng hồ điểm 8 giờ, cánh cửa trước mở ra và hàng người tiến vào bên trong. Ai đến trước thì được khám trước, và cứ một người vừa xong thì người kế tiếp đã xuất hiện ngay. Với tư cách là một bác sĩ thực tập của khoa, mỗi ngày tôi chỉ được khám cho vài bệnh nhân. Nhưng giờ đây tôi phải tăng tốc để có thể khám cho hơn 100 bệnh nhân mỗi ngày. Có đủ thứ loại bệnh tật, từ vẹo cột sống và chấn thương vùng lưng cho đến bệnh tim mạch và cả bệnh tiểu đường.

Trong thời gian ở El Salvador có rất nhiều bệnh nhân đã khiến tôi phải cúi lòng, nhưng đáng nhớ nhất là cậu bé Miguel. Khoảng giữa buổi sáng ngày đầu tiên, một bà mẹ mang cậu con trai mới 6 tuổi đến khám. Vốn tiếng Tây Ban Nha của tôi ít ỏi nhưng với sự giúp đỡ của người thông dịch tôi cũng hiểu được rằng hệ miễn dịch của thằng bé rất yếu. Nó thường hay bị cảm lạnh, bị viêm xoang và viêm phế quản. Mẹ thằng bé rất lo lắng vì nó cứ bị ốm liên tục.

Sau khi khám cho thằng bé tôi phát hiện một đốt sống cổ của nó nằm không đúng chỗ. Tôi nắn lại xương và giải thích cho mẹ bé rằng chúng tôi chỉ ở đây 1 tuần mà bé thì cần phải được nắn xương thường xuyên mỗi ngày, nên bà mẹ đồng ý sẽ mang con lại vào buổi chiều hôm đó và mỗi ngày sau đó bà đều đến.

Ngày hôm sau, tôi luôn để mắt tìm thằng bé, nhưng phải sau bữa trưa nó mới đến, gương mặt rạng rỡ và rất vui khi được trở lại. Tôi kiểm tra lại và thấy đốt xương nằm sai vị trí có chuyển biến tốt hơn ngày hôm trước. Tôi lại tiếp tục điều chỉnh đốt xương cổ cho thằng bé và cảm thấy hạnh phúc vì công việc tiến triển rất tốt.

Ngày thứ ba, tôi lại cảm thấy phấn khích khi Miguel và mẹ của bé trở lại. Không chỉ có Miguel tươi cười mà lần này mẹ nó cũng cười thật tươi. Trông bà ấy có vẻ rất vui sướng và nói liên thoảng khiến người phiên dịch cho tôi phải khó khăn lắm mới theo kịp. Tuy biết rõ những căn bệnh mà Miguel phải chịu đựng nhưng tôi không hề biết đến những khó khăn khác của thằng bé. Người mẹ giải thích rằng thằng bé không nói được vì nó gặp vấn đề trong việc phát âm và không thể ghép nối các từ lại với nhau. Vì không thể giao tiếp được nên thằng bé luôn nhút nhát và khép kín. Và bà ấy rất vui khi bỗng nhiên khả năng giao tiếp của Miguel phát triển lên rất nhiều. Thằng bé bắt đầu nói chuyện như tất cả mọi đứa trẻ lên sáu khác. Nó có thể phát âm đúng và rõ ràng các câu chữ. Giờ đây Miguel có thể kể chuyện, diễn đạt ý nghĩ của mình, và trở lại là một đứa trẻ bình thường.

Tôi sẽ chẳng bao giờ quên được Miguel và tuần lễ quý giá mà mình đã được làm việc tại El Salvador. Đó thực sự là một niềm vinh dự và một đặc ân khi được làm một thành viên trong đoàn. Mọi người đều chào đón tôi bằng những vòng tay ấm áp và tình cảm nồng hậu. Họ là những người tốt bụng và đáng yêu nhất mà tôi đã từng gặp. Khi rời khỏi nơi này tôi chẳng những mang theo những kỷ niệm đẹp mà còn mang theo cả một túi đầy quà mà những bệnh nhân đã tặng như một lời cảm ơn về những gì mà tôi đã làm cho họ. Mỗi khi nhớ đến Miguel tôi lại nghĩ rằng trong mỗi người chúng ta đều ẩn chứa điều kỳ diệu nào đó và nó chỉ chờ một ngày được ai đó khám phá.

Lá thư cuối cùng của người lái xe tải

TTO - Một lần trên xa lộ, tôi thấy một nhóm cảnh sát hoàng gia Canada và vài người công nhân đang tháo gỡ phần còn lại của một chiếc xe tải bị mắc kẹt bên vách đá. Tôi đậu xe lại, nhập vào nhóm tài xế xe tải đang lặng lẽ quan sát đội công nhân.

Một cảnh sát bước lại chỗ chúng tôi chậm rãi nói: “Rất tiếc, người tài xế đã chết khi chúng tôi phát hiện ra anh ta. Có lẽ anh ấy bị lạc tay lái trong lúc trời có bão tuyết hai ngày trước đây. Thật khó để nhận ra người bị nạn nếu chúng tôi không may mắn thấy ánh nắng phản chiếu từ kính chiếu hậu”. Viên cảnh sát lắc đầu buồn bã, rút trong túi áo khoác một lá thư: “Đây này, các anh nên đọc cái này. Tôi đoán anh ấy đã sống được khoảng hai giờ trước khi chết vì lạnh”

Tôi chưa bao giờ thấy cảnh sát khóc. Tôi nghĩ họ đã thấy quá nhiều cái chết và chứng kiến nhiều cảnh tượng hãi hùng nên họ không còn cảm giác gì trước những việc tương tự. Nhưng viên cảnh sát ấy đã lau nước mắt và đưa tôi lá thư. Đọc thư, tôi cũng như những người tài xế khác, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ giấu những giọt nước mắt, trở về xe của mình.

Những từ ngữ trong thư như nung cháy tôi. Và sau nhiều năm, nó vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ, như thể tôi đang cầm nó trước mặt. Tôi muốn chia sẻ lá thư đó với bạn, bạn bè của bạn và gia đình của họ.

Thư của Bill. Tháng 12 năm 2000

“Vợ yêu quý của anh,

Đây là lá thư mà không người đàn ông nào muốn viết. Nhưng anh cũng đủ may mắn khi có một ít thời gian nói lên những gì anh đã quên nói nhiều lần trước đây.

Anh yêu em, em yêu ả. Em đã từng nói đùa rằng anh yêu chiếc xe tải còn hơn cả yêu em bởi vì anh dành nhiều thời gian cho nó quá! Anh yêu cái khối sắt này vì nó cần cho chúng ta. Nó chứng kiến anh vượt qua những nơi khó khăn, những giờ khó nhọc. Anh đã có thể luôn kỳ vọng vào nó trên những chuyến hàng xa và nó luôn mau chóng giúp anh hoàn thành công việc. Nó không bao giờ làm anh thất vọng. Nhưng em có biết rằng anh yêu em cũng bởi những lý do đó. Em cũng đã chứng kiến anh vượt qua những thời khắc khó khăn.

Anh nhớ anh đã than phiền về chiếc xe cũ kỹ vậy mà anh không nhớ em cũng từng than thở khi mệt mỏi trở về nhà. Anh quá lo nghĩ đến những rắc rối của mình đến nỗi không nghĩ gì đến em. Anh nghĩ về những thứ em đã phải từ bỏ vì anh: quần áo, du lịch, tiệc tùng, bạn bè...Em đã không bao giờ trách móc và vì lý do nào đó anh đã không bao giờ nhớ cảm ơn em. Khi anh ngồi uống cà phê với bạn bè, anh luôn nói về chiếc xe và những khoảng tiền sửa chữa nó. Anh nghĩ anh đã quên mất em là người bạn đời của anh.

Sự hy sinh và phấn đấu của em cũng nhiều như việc anh cố gắng để có được một chiếc xe mới. Anh rất hạnh diện về chiếc xe này và anh cũng rất hạnh diện về em. Nhưng anh chưa bao giờ nói với em điều đó. Anh cho đó là điều dĩ nhiên em đã biết. Nhưng nếu anh dành nhiều thời gian với em thay vì để chùi rửa, lau bóng chiếc xe thì anh đã có thể nói những lời thật lòng mình với em.

Nhiều năm tháng qua, trong những lần rong ruổi trên đường, anh biết những lời cầu nguyện của em luôn theo anh. Nhưng lần này những lời đó không đủ. Anh đang đau quá. Anh đang trên chặng đường cuối cùng. Và anh muốn nói lên những điều mà lẽ ra anh phải nói nhiều lần trước đây. Những điều bị lãng quên vì anh quá quan tâm đến chiếc xe và công việc.

Anh đang nghĩ đến những ngày kỷ niệm của hai đứa hay ngày sinh nhật đã bỏ lỡ, cả những vở kịch, những trận đấu hockey của các con mà em phải tham dự một mình vì anh đang đâu đó trên đường. Anh đang nghĩ về những đêm em cô đơn và nghĩ đến anh đang ở đâu, công việc như thế nào. Anh đang nghĩ về những lúc anh muốn gọi cho em chỉ để nói lời chúc ngủ ngon nhưng vì lý do gì đó lại tiếp tục chạy xe. Anh nghĩ về những giây phút

thanh thân, yên lành khi nghĩ đến em cùng các con. Những bữa cơm gia đình em dành nhiều thời gian để chuẩn bị và tìm nhiều lý do để giải thích với các con vì sao anh không ăn cùng. (Vì anh đang bận thay dầu cho xe, anh đang bận sửa xe, anh đang ngủ vì buổi sáng anh phải đi sớm,...). Luôn luôn có một lý do nào đó! Khi chúng ta lấy nhau, em không biết thay bóng đèn, nhưng chỉ hai năm sau em đã có thể sửa lò sưởi những khi trời bão trong khi anh đang chờ dờ hàng ở Florida.

Anh đã phạm nhiều sai lầm trong đời nhưng nếu nói anh chỉ có một lần quyết định đúng, anh nghĩ đó là khi anh hỏi cưới em.

Cơ thể anh đang đau. Nhưng tim anh thì đau hơn nhiều. Em không có mặt lúc anh ra đi, lần đầu tiên từ khi chúng ta có nhau. Anh thật sự thấy cô đơn và sợ hãi. Anh cần em nhiều lắm và anh biết đã quá trễ rồi. Anh nghĩ thật là tức cười, bây giờ tình yêu của anh thì đang ở xa anh ngàn dặm còn khối sắt vô tri đã sai khiến cuộc sống của anh nhiều năm nay thì đang ở đây. Nhưng anh cảm thấy em đang ở cạnh. Anh có thể cảm nhận tình yêu của em, trông thấy khuôn mặt em. Em đẹp lắm, có biết không? Anh nghĩ gần đây anh không nói với em điều đó dù em vẫn rất xinh đẹp.

Hãy nói với các con rằng anh yêu chúng rất nhiều. Anh sợ phải ra đi quá nhưng giờ phút đó đã đến rồi em yêu ạ. Anh yêu em rất nhiều. Hãy nhớ chăm sóc bản thân và luôn nhớ rằng anh đã yêu em nhiều hơn bất cứ cái gì trên đời. Anh chỉ quên không nói với em điều đó mà thôi.

Anh yêu em.

Bill”

Câu chuyện nhỏ này dành cho bất kỳ ai không để ý rằng, vì những lo toan thường nhật mà bản thân mình thường vô tâm với những người yêu thương...

Chữ Hiếu

Chuyện xảy ra ở hành lang một bệnh viện. Cô con dâu nhăn mặt nói với chồng: "ở nhà đủ thứ phải lo, làm sao mà vô trong đây hầu ba được? Anh nói cô Năm hay cô Bảy ở không thì chia nhau vô chăm sóc ba ". Anh con trai chưa kịp trả lời thì có lẽ cô Năm hay cô Bảy gì đó đã cong môi phản đối: " Tui cũng có đủ thứ chuyện để lo chứ bộ, quên tui đi". Một cậu con trai khác cau cau lông mày: "Nói chung là ai cũng bận hết, với lại ba mắc bệnh lây nhiễm, vô hầu ba rồi lỡ bị lây thì làm sao ? ". Cô con dâu trưởng phán một câu: "Thôi khỏi bàn tán gì hết, mượn người nuôi là xong chuyện".

Tất nhiên sau đó, sự việc xảy ra đúng như hoạch định của họ. Một phụ nữ khỏe mạnh, có dáng vẻ nông dân đang nuôi một người bệnh nằm giường bên cạnh ông cụ đã chủ động đề nghị nuôi bệnh cho ông cụ luôn. Công việc tỉ mỉ, cần sự chu đáo, từ việc cho uống sữa, uống thuốc đến thay quần áo, lau người (ông cụ đã mất hết cảm giác vệ sinh), nhưng chị vẫn làm với sự chăm chút, không để lộ bất cứ thái độ ghê tởm nào, lại còn có vẻ hiền hậu, dịu dàng như con đối với cha mẹ. Trong lúc ấy, có lẽ yên tâm vì cha đã có người chăm sóc, đám con trai, con gái, dâu, rể hơn một chục người của ông cụ thỉnh thoảng mới lượn qua như một luồng gió nhẹ. Tiếc thay, sự chăm chút của chị phụ nữ không kéo dài bao lâu, chỉ hơn một tuần sau là ông cụ đã qua đời. Con cái, cháu chắt ông kéo vào mới đông chứ. Họ khóc lóc khá ồn ào nhưng vẫn bình tĩnh chỉ huy việc khâm liệm ông cụ, và ở hành lang lại xảy ra một cuộc cãi vã xem người nào phải chi nhiều nhất cho đám tang?... Anh con trai trưởng cầm một xấp tiền đến trả cho chị phụ nữ đã nuôi bệnh cha mình. Hai mắt đỏ hoe, chị trả lời: " Tôi nuôi cụ ấy vì thấy xót xa cho cụ có lắm con nhiều cháu mà chẳng ai đoái hoài, chứ tôi có làm cái nghề này đâu mà lấy tiền ?".

Đám người đang khóc mếu, cãi nhau... đột nhiên im bật. Rồi từng người một lên ra ngoài...

Hai chị em và những điều ước

Tuy là chị em nhưng Carol và Helen lại có sở thích khác nhau về mọi mặt, từ món ăn, kiểu quần áo, thể loại sách, cho đến mẫu bạn trai lý tưởng; nhưng tình cảm hai chị em dành cho nhau thì không gì có thể so sánh được. Thuở nhỏ, họ hay cùng nhau chơi trò "người này ước nguyện cho người kia" và thường thì những điều ước tốt đẹp đều trở thành hiện thực.

Hai chị em luôn ở bên nhau cho đến khi tốt nghiệp thì Helen phải đi học xa nhà. Carol lấy chồng rồi sinh con, còn Helen thì vẫn sống độc thân tìm vui trong công việc tại một công ty quảng cáo trên đại lộ Madison.

Nhiều năm trôi qua, một hôm, Carol phát hiện có một khối u trên người, theo bản năng cô liền gọi ngay cho em gái. Qua điện thoại, hai chị em an ủi nhau mà nước mắt đầm đìa.

Rồi bác sĩ cho biết đó là bệnh ung thư. Carol tỏ ra chịu đựng, thậm chí còn cố gượng cười. Nhưng khi đêm đến, cô cuộn mình trong chăn gọi điện báo tin cho Helen. Ngay chiều hôm sau, hai chị em đã gặp nhau ở phi trường.

Những chuyến viếng thăm của Helen ngày càng thường xuyên hơn. Nhưng mỗi một ngày trôi qua là hy vọng của Carol cũng đi qua theo tuy cô vẫn cố tỏ ra vui vẻ như trước, cứ mở miệng ra là: "Carol Căn Cối và Helen Hồng Hào ". Song, kết quả chẩn đoán vẫn không mấy khả quan. Khi thấy Carol khóc, Helen biết rằng chỉ vì chị ấy quá lo lắng cho gia đình mà thôi.

Vào một buổi sáng tháng 12 khô lạnh, Helen trở về sau buổi đi dạo sáng sớm. Carol nắm chặt tay em mình thừa nhận: "Chị sợ lắm". Lạ lùng thay, Helen lại rất lạc quan, cô đã thôi không khóc nữa. Chiều hôm đó, cô thông báo với mọi người rằng mình sẽ trở về nhà. Carol chớp mắt, thầm nghĩ: Sao nó lại có thể ra đi vào lúc này? Cô cho rằng Helen không còn đủ sức để chịu đựng một bà chị sắp chết. Ở phi trường, Helen ôm chặt chị mình rồi đặt một

tay lên má Carol. Họ nói với nhau rất ít, chỉ là những câu tạm biệt như thường lệ.

Một hôm, trong khi chờ bác sĩ cho biết kết quả xét nghiệm, Carol ngồi ngắm bức tranh treo trên tường phòng khám. Trong tranh là hai cô bé gái dắt tay nhau bước đi trên thảm cỏ. Carol nhắm mắt lại có cảm giác như mình đang tận hưởng mùi hương của những bông hoa dại. Vị bác sĩ bước vào phòng và nói: "Carol, tôi phải cho cô biết ngay, chúng tôi không tìm thấy dấu hiệu ung thư nào trong những xét nghiệm này. Chúng đã hoàn toàn biến mất, tôi không hiểu vì sao nhưng cô hoàn toàn khỏe mạnh".

Nhảy một bước lên mấy bậc tam cấp, Carol lao vào nhà, cô kể ngay cho chồng tin tốt lành của mình, chồng cô đứng đó, khuôn mặt vẫn còn chưa hết sững sờ: "Nhưng anh có tin xấu, đó là Helen, cô ấy bị tai nạn xe hơi, anh không biết..." Giọng của chồng cô lạc đi nhưng Carol biết điều gì đã xảy ra. Suốt buổi chiều hôm đó, mà thật ra là suốt cả cuộc đời còn lại, họ đã sống trong niềm vui xen lẫn mất mát.

Bạn có suy nghĩ gì về câu chuyện này? theo bạn thì Helen đã làm gì trong buổi đi dạo sáng hôm đó? Tôi rất muốn nghĩ rằng cô ấy đã đi gặp và thương lượng với một ai đó: một người có quyền năng thực hiện những điều ước - những điều ước chân thành - những điều ước của chị em gái.

Sự trả thù ngọt ngào

Melinda run lên trong hồi hộp. Chỉ còn 10 phút nữa chuyến bay của hãng hàng không Quantas sẽ hạ cánh. Cô đã không gặp Sean hai tháng rồi và không thể chờ đợi lâu hơn được nữa. Anh ấy đã không trả lời ba lá thư gần đây nhất của cô - điều này làm Melinda không được thoải mái song cô vẫn cố không nghĩ về chuyện ấy. Chắc chúng đã bị thất lạc ở bưu điện cũng nên. Chiếc máy bay hạ cánh đúng giờ và Melinda đứng cùng đám đông những người đang đứng đón người thân. Tim cô đập mạnh... cô muốn lại được ôm anh ấy trong vòng tay của mình. Melinda nhìn lướt qua đám đông, nín thở. Cô cảm thấy sống lưng mình run lên khi trông thấy mái tóc vàng hoe của Sean với khuôn mặt rám nắng tuyệt vời. Nhưng cô gái đi với anh ấy là ai vậy? Tại sao cô ta lại xoắn lấy anh ấy vậy? Lúc cô tiến về phía họ, Sean cúi xuống và đặt một nụ hôn nóng bỏng lên má của cô gái lạ mặt. Ngay lúc ấy, Sean trông thấy Melinda. Ngay lập tức anh ta đứng thẳng lên, khuôn mặt rám nắng đỏ lên.

"Melinda đấy à" Sean lắp bắp, "ờ... đây là Anika". Melinda không hiểu gì cả. Anika là ai? Tại sao cô ta lại cặp kè với Sean.

"Rất mừng được gặp cô, Anika. Tôi là bạn gái của Sean."

Anika nhìn cô với vẻ bối rối. Sean di di chân mình và nhìn chăm chăm xuống đất. "Thật sự anh không biết giải thích thế nào với em về chuyện này, Melinda ạ. Anh và Anika... bọn anh đã đính hôn ba tuần trước đây". Melinda bắt đầu cười phá lên. Chắc là anh ta đang đùa. Mình và anh ấy đã yêu nhau bốn năm rồi! Anh ta không thể trở mặt đi yêu người khác được. Anika nở một nụ cười xấu hổ và Sean tiếp tục tránh cái nhìn soi mói của Melinda. Dần dần, cái nhìn ấy của cô lắng xuống. Đây rõ ràng không phải là một trò đùa. Anh ta đã đính hôn với một cô gái khác. Cô thấy quay cuồng và chạy ra cửa. Cô ngồi khóc trong ô tô suốt một tiếng đồng hồ, nước mắt giàn giụa. Thật nhục nhã. Làm sao anh ấy có thể đối xử với cô như thế?

Buổi sáng hôm sau, Melinda mới bình tĩnh lại. Nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến Sean, máu cô lại sôi lên. Chỉ có một cách duy nhất để xử lý việc này. Cô phải ăn miếng trả miếng với anh ta mới được. Sean để hai bộ áo vét ở nhà Melinda và ngẫu nhiên lại là hai bộ mà anh thích nhất - và cũng đắt tiền nhất. Cô tháo đường chỉ ở hai túi quần, khâu hai cổ tay áo và ống quần vào với nhau và gửi qua đường bưu điện đến cho Sean. Cô phá lên cười một mình. Thật là tiếc mình không có mặt ở đó lúc ấy để xem phản ứng của anh ta thế nào khi cố gắng kéo quần lên.

Tiếp theo, cô gọi điện đến tờ Car Monthly, tờ tạp chí mà Sean đặt hàng tháng. Cô không gặp mấy khó khăn khi thuyết phục người lễ tân tin rằng Sean đã có địa chỉ mới để gửi các tạp chí đến. Melinda biết các việc mình làm là không đúng, nhưng cô cảm thấy hứng chí quá! Sean đã làm nhục cô. Cô đã hiến dâng bốn năm cho anh ta - và bây giờ là lúc anh ta phải trả giá.

Melinda cũng biết số các thẻ tín dụng của Sean. Cô gọi điện cho một công ty nhận đặt hàng qua bưu điện và tiêu 700 đô la chỉ vào quần áo, nước hoa và thanh toán vào một trong những thẻ tín dụng của Sean. Rồi cô lại gọi đến văn phòng các công ty tín dụng khác và thông báo các thẻ đã bị mất cắp. Melinda có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nhăn nhó của Sean khi lần tới anh ta sử dụng thẻ tín dụng - cái thì hết hạn, cái thì đã bị huỷ. Cô cười to một mình.

Chưa hết đâu...

Trước đây cứ đến thứ sáu là Sean và cô lại đi ăn ở hiệu ưa thích nhất của Sean. Chắc hôm nay anh ta sẽ lại đưa Anika đến cho mà xem. Hôm nay mình cũng phải có hẹn mới được. Một anh chàng cao to, rắn rỏi và đẹp trai. Sean là người có máu ghen mà. Tối hôm ấy, Melinda chăm chút bộ tóc của cô và ngồi vào bàn trang điểm...

Cô chọn bộ váy ngắn, tối màu, bó nhất và cả đôi giày cao gót. Melinda mời David, một anh chàng đồng nghiệp còn hơn cả vui sướng nếu được làm vệ sĩ của cô. Anh ta ước ao được mời Melinda đi chơi đã từ lâu. Melinda bước vào quán ăn thì thầm bên tai David và cười nói. Cô nhìn thấy Sean và Anika nhưng lơ đãng như không nhìn thấy họ. Tuy nhiên Melinda không khỏi

nhìn thấy cảnh Sean nhìn cô há hốc mồm và đầy ghen tỵ. Sứ mạng đã hoàn thành!

Buổi tối trôi đi, Melinda bắt đầu thực sự thích anh chàng David cùng Công ty. Anh ấy dí dỏm, thông minh và quan tâm đến cô. Tại sao trước đây mình lại không để ý đến anh ấy nhỉ? Bất giác Melinda cảm thấy biết ơn Anika. Anika đã trả lại sự tự do cho cô và giờ đây cô sắp được đón nhận hạnh phúc ấy!

Jennifer O'dowd

Cây phiền muộn

Người thợ mộc mà tôi thuê để giúp tu sửa lại căn nhà cũ nát, chấm dứt một ngày làm việc đầu tiên với không ít phiền muộn và bức dọc. Đầu tiên là cái mái ngói nhà đã khiến anh ta loay hoay mất cả giờ đồng hồ, sau đó đến trò “đình công” của cái máy cửa và chiếc xe tải cũ kỹ. Khi tôi lái xe đưa anh ta về nhà, anh ngồi im như thóc, chẳng buồn cười nói suốt cả chặng đường. Đến nơi, anh mời tôi ghé thăm gia đình anh.

Khi chúng tôi đến gần cửa, anh đột nhiên dừng chân bên cạnh một thân cây thấp bé và đưa cả hai tay vuốt nhẹ lên đầu ngọn cây. Lúc cánh cửa nhà bật mở, tôi ngạc nhiên thấy anh biến đổi hẳn thành một người khác hẳn. Gương mặt sạm nắng của anh rạng rỡ nụ cười. Anh siết chặt hai đứa con nhỏ vào lòng và dịu dàng hôn vợ. Sau một hồi hàn huyên, anh đưa tôi ra xe trở về nhà. Khi chúng tôi đi ngang qua cây thấp bé gần cửa, sự tò mò thôi thúc tôi đã khiến tôi buột miệng hỏi về hành động ban nãy của anh.

“Ồ! Đó là cây phiền muộn của tôi”. Anh ta vui vẻ đáp. “Tôi biết mình không sao tránh khỏi những phiền toái trong công việc và chắc chắn rằng không nên đem về nhà những phiền toái ấy để gây khó chịu cho vợ con, những người đã đợi tôi cả một ngày dài. Vì vậy, mỗi khi buổi chiều về nhà, tôi đã đem hết mỗi buồn phiền và bức dọc của mình gửi lên ngọn cây rồi sáng hôm sau khi đi làm tôi lại mang chúng đi”.

“Nhưng anh biết không, thật buồn cười”, người thợ mộc kể tiếp: “Khi tôi ra ngoài vào mỗi buổi sáng để mang chúng đi thì dường như chúng đã vơi đi khá nhiều so với lúc tôi gửi chúng lên ngọn cây đêm hôm trước”.

Trong cuộc sống, chẳng ai có thể thường xuyên đem lại sự bình an cho bạn ngoài chính bản thân bạn.

Tình yêu, giàu sang và sự thành công

Một người phụ nữ ra khỏi nhà và nhìn thấy ba người đàn ông râu dài bạc trắng đang ngồi trên băng ghế đá ở sân trước. Bà không hề quen ai trong số họ. Tuy nhiên, vốn là người tốt bụng, bà nói: “Tôi không biết các ông nhưng chắc là các ông đang rất đói, xin mời các ông vào nhà ăn một chút gì đó”.

- Ông chủ có nhà không? - họ hỏi
- Không, chồng tôi đi làm rồi - bà trả lời.
- Thế thì chúng tôi không thể vào được.

Buổi chiều, khi chồng trở về, bà kể lại câu chuyện cho chồng nghe. Chồng bà muốn biết họ là ai nên bà ra mời ba người đàn ông - vẫn chờ từ sáng - vào nhà.

- Ba chúng tôi không thể vào nhà bà cùng một lúc được - họ trả lời.
- Sao lại thế? - người phụ nữ ngạc nhiên hỏi.

Một người giải thích: “Tên tôi là Tình yêu, ông này là Giàu sang, còn ông kia là Thành công. Bây giờ hai vợ chồng bà quyết định xem ai trong chúng tôi sẽ là người được mời vào nhà”.

Người phụ nữ đi vào và kể lại toàn bộ câu chuyện. “Tuyệt thật! - người chồng vui mừng - Đây đúng là một cơ hội tốt. Chúng ta hãy mời ngài Giàu sang. Ngài sẽ ban cho chúng ta thật nhiều tiền bạc và của cải”.

Người vợ không đồng ý. “Thế tại sao chúng ta lại không mời ngài Thành công nhỉ? Chúng ta sẽ có quyền cao chức trọng và được mọi người kính nể”.

Hai vợ chồng tranh cãi một lúc lâu mà vẫn chưa ai quyết định được. Cô con gái này giờ yên lặng đứng nghe trong góc phòng bỗng lên tiếng đề

ngợi: “Chúng ta nên mời ngài Tình yêu là tốt hơn cả. Nhà mình tràn ngập tình thương yêu ấm áp và ngài sẽ cho chúng ta thật nhiều hạnh phúc”.

“Có lẽ chúng ta nên nghe lời khuyên của con gái - người chồng suy nghĩ rồi nói với vợ - Em hãy ra ngoài mời ngài Tình Yêu, đây chính là người khách chúng ta mong muốn”.

Người phụ nữ ra ngoài và hỏi: “Ai trong ba vị là Tình yêu xin mời vào và trở thành khách của chúng tôi”.

Thần Tình yêu đứng dậy và đi vào ngôi nhà. Hai vị thần còn lại cũng đứng dậy và đi theo thần Tình yêu.

Vô cùng ngạc nhiên, người phụ nữ hỏi: “Tôi chỉ mời ngài Tình yêu, tại sao các ông cũng vào? Các ông nói không thể vào cùng một lúc kia mà”.

Hai người cùng nhau trả lời: “Nếu bà mời Giàu Sang hoặc Thành Công thì chỉ có một mình người khách được mời đi vào. Nhưng vì bà mời Tình yêu nên cả ba chúng tôi đều vào. Bởi vì ở đâu có Tình yêu thì ở đó sẽ có Thành công và Giàu sang”.

Thiên thần

Ông Jackson muốn chết – ông không thể sống thiếu người vợ đã qua đời cách đây năm tháng của mình. Họ cưới nhau được sáu mươi ba năm và cho ra đời năm đứa con – nhưng tất cả bọn họ đều quá bận rộn với cuộc sống riêng của mình. Trong nỗi cô đơn một mình, ông không còn muốn tiếp tục sống nữa. Ông đóng chặt cửa với tất cả mọi người, không thèm ăn uống, chỉ nằm đó, nhắm mắt lại và chờ chết.

Nhiều tuần sau đó, ông được đưa vào bệnh viện với bốn chữ “suy nhược cơ thể” ghi trên bệnh án. Cô y tá trực đêm trao đổi với Freddie – y tá thay ca: “Ông ấy chưa ăn gì suốt hai ngày ở đây và cũng chẳng chịu nói một lời nào. Lúc nào cũng quánh mặt đi và nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó mà có trời mới biết. Bác sĩ bảo sẽ đặt ống dẫn thức ăn nếu ông ấy tiếp tục không chịu ăn uống gì. Thôi, chúc may mắn nha, Freddie”. Nói xong, cô ấy vội vã bỏ đi.

Freddie nhìn thấy một thân hình gầy gò nằm trên giường bệnh. Căn phòng vẫn còn mờ tối, chỉ có chút ánh sáng nhẹ soi qua chỗ tấm rèm khép hờ cộng thêm chiếc khăn trải giường trắng toát làm nổi bật thân hình giờ đây chỉ còn da bọc xương của ông. Ông quay đầu đi và nhìn chăm chăm vào bức tường. Trong đôi mắt không có chút hy vọng nào, cũng như chẳng còn chút sự sống nào trong đó.

Freddie là người luôn tìm được cách tiếp cận với bệnh nhân. Và bằng cách này hay cách khác, thế nào cô ấy cũng tìm ra chiếc chìa khóa mở cửa trái tim ông. Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay ông đặt vào tay mình, Freddie khẽ gọi: “Ông Jackson?”.

Không có tiếng trả lời. Cô đi sang phía bên kia giường, cúi xuống: “Ông Jackson?”.

Đôi mắt ông bỗng mở to và dán chặt vào chiếc ghim cài áo của Freddie - chiếc ghim có hình một thiên thần là một món quà mà cô nhận được vào

dịp Giáng sinh. Bất chợt ông đưa tay ra định chạm vào nó, nhưng rồi lại rút tay lại. Mắt ông bắt đầu ướt và ông mở miệng nói những lời đầu tiên kể từ ngày vào đây: “Tôi không có mang theo nhưng tôi sẽ cho cô tất cả số tiền mà tôi có chỉ cần cô cho tôi chạm vào chiếc cài áo đó một chút”.

Freddie vội nắm bắt ngay lấy cơ hội, cô nói: “Chúng ta thương lượng nhé ông Jackson. Cháu sẽ đưa cho ông chiếc cài áo đổi lại ông sẽ ăn tất cả những thứ mà cháu mang đến”.

“Không cần. Tôi không lấy nó đâu. Tôi chỉ muốn sờ nó một chút. Nó là chiếc cài áo đẹp nhất mà tôi từng thấy từ trước tới giờ”.

“Vậy thì cháu sẽ cài chiếc ghim này vào gối rồi đặt cạnh ông. Ông có thể giữ nó cho đến khi nào ca trực của cháu kết thúc, miễn là ông phải ăn một chút”.

“Thôi được, tôi sẽ làm theo lời cô!”.

Khi Freddie quay trở lại, cô thấy ông Jackson đang chăm chú vuốt ve chiếc cài áo. Thấy Freddie vào, ông nói: “Nhìn xem, tôi đã giữ đúng lời hứa”. Ông đã ăn được vài miếng trong khẩu phần của mình. Ít ra thì cũng có chút tiến bộ.

Khi ca trực kết thúc, Freddie ghé vào chỗ ông Jackson, cô nói: “Hai ngày tới cháu sẽ không có mặt ở đây. Nhưng cháu sẽ đến gặp ông trước tiên ngay sau khi cháu quay trở lại bệnh viện”.

Ông khẽ nhú mào, mặt cúi gằm xuống.

Freddie vội nói thêm: “Cháu muốn ông giữ chiếc cài áo này và cả lời hứa của ông nữa cho đến khi cháu quay lại”.

Ông có vẻ vui lên một chút khi nghe cô nói vậy. Nhưng cái không khí buồn thảm nặng nề vẫn bao phủ lấy căn phòng.

“Ông Jackson, ông hãy bắt đầu lại bằng cách nghĩ đến những gì mà ông có, đó là các con và các cháu của ông”, cô lên tiếng động viên: “Những đứa cháu nội ngoại cần có ông của chúng biết bao. Vì nếu không ai sẽ kể cho chúng nghe về người bà tuyệt vời của chúng”. Freddie cầm lấy tay ông vỗ nhẹ và hy vọng một điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Hai ngày sau, Freddie quay lại, cô y tá giao ca nói: “Thật kinh ngạc!”. Freddie mỉm cười và vội đến ngay chỗ ông Jackson.

“Cô đúng là thiên thần hộ mệnh của tôi rồi!” ông sung sướng reo lên.

“Chắc chắn rồi, mấy ngày qua cháu rất nhớ ông!”, cô đáp và nhận ra có một phụ nữ xinh đẹp đang ngồi cạnh bên giường của ông.

“Đây là con gái tôi. Nó sẽ đưa tôi về sống cùng với nó”, ông nói. “Rồi tôi sẽ kể cho các cháu của tôi nghe rất nhiều rất nhiều câu chuyện”. Ông nhìn Freddie và mỉm cười nói tiếp: “Và tôi cũng sẽ kể cho chúng nghe về cô thiên thần đã chăm sóc cho ông của chúng nữa”.

Bây giờ, ông Jackson lại muốn tiếp tục sống. Đó là nhờ vào chiếc cài áo hình thiên thần và cả một cô thiên thần Freddie tốt bụng, đầy lòng nhân ái.

Sự tích lễ Vu Lan và lễ cúng cô hồn

Rằm tháng 7 Âm lịch hàng năm là ngày xá tội vong nhân, dân gian gọi một cách nôm na là ngày cúng cô hồn. Nhưng đây cũng còn là ngày báo hiếu mà giới tăng ni Phật tử gọi là ngày lễ Vu Lan. Vậy lễ này và lễ cúng cô hồn có phải là một hay không ? Và đâu là xuất xứ của hai tiếng " Vu Lan " ?

Lễ Vu Lan bắt nguồn từ sự tích về lòng hiếu thảo của Ông Ma Ha Một Đạc Già La, thường gọi là Đại Mục Kiền Liên, gọi tắt là Mục Liên. Vốn là một tu sĩ khác đạo, về sau Mục Liên đã quy y và trở thành một đệ tử lớn của Phật, đạt được sáu phép thần thông rồi được liệt vào hạng thần thông đệ nhất trong hàng đệ tử của Phật. Sau khi đã chứng quả A La Hán, Mục Liên ngậm ngùi nhớ đến mẫu thân, bèn dùng huệ nhãn nhìn xuống các cõi khổ mà tìm thì thấy mẹ đã堕 vào kiếp ngạ quỷ (quỷ đói) nơi địa ngục A Tì. Thân hình tiều tụy, da bọc xương, bụng ỏng đầu to, cổ như cọng cỏ. Mẹ Mục Liên đói không được ăn, khát không được uống. Quá thương cảm xót xa, Mục Liên vận dụng phép thần thông, tức tốc đến chỗ mẹ. Tay bưng bát cơm dâng mẹ mà nước mắt lưng tròng. Mẹ Mục Liên vì đói khát lâu ngày nên giật vội bát cơm mà ăn. Tay trái bưng bát, tay phải bốc cơm nhưng chưa vào đến miệng thì cơm đã hóa thành lửa. Mục Liên đau đớn vô cùng, khóc than thảm thiết rồi trở về bạch chuyện với Đức Phật để xin được chỉ dạy cách cứu mẹ.

Phật cho Mục Liên biết vì nghiệp chướng của các kiếp trước mà mẹ ông mới phải sanh vào nơi ác đạo làm loài ngạ quỷ. Một mình Mục Liên thì vô phương cứu được mẹ dù ông có thần thông đến đâu và dù lòng hiếu thảo của ông có thấu đến đất trời, động đến thần thánh. Phải nhờ đến uy đức của chúng tăng khắp các nẻo đồng tâm hiệp ý cầu xin cứu rỗi cho mới được. Bởi vậy, Phật dạy Mục Liên phải thành kính đi rước chư tăng khắp mười phương về, đặc biệt là các vị đã chứng được bốn quả thánh hoặc đã đạt được sáu phép thần thông. Nhờ công đức cầu nguyện của các vị này, vong

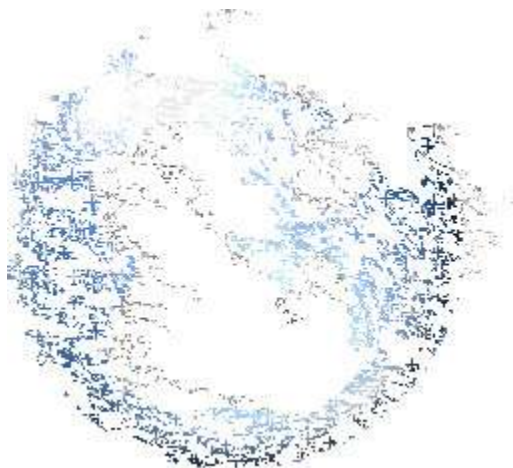
linh mẹ Mục Liên mới thoát khỏi khổ đạo. Phật lại dạy Mục Liên sắm đủ các món để dâng cúng các vị ấy, nào là thức thức thời trân, hương dầu đèn nến, giường chõng chiếu gối, chăn màn quần áo, thau rửa mặt, khăn lau tay cùng các món nhật dụng khác. Đúng vào ngày rằm tháng 7 thì lập trai đàn để cầu nguyện, thiết trai diên để mời chư tăng thọ thực. Trước khi thọ thực, các vị này sẽ tuân theo lời dạy của Đức Phật mà chú tâm cầu nguyện cho cha mẹ và ông bà bảy đời của thí chủ được siêu thoát. Mục Liên làm đúng như lời Phật dạy. Quả nhiên vong mẫu của ông được thoát khỏi kiếp ngạ quỷ mà sanh về cảnh giới lành. Cách thức cúng dường để cầu siêu đó gọi là Vu Lan bồn pháp, lễ cúng đó gọi là Vu Lan bồn hội, còn bộ kinh ghi chép sự tích trên đây thì gọi là Vu Lan bồn kinh.

Ngày rằm tháng 7 do đó được gọi là ngày lễ Vu Lan. Vậy lễ này có phải cũng là lễ cúng cô hồn hay không ? Không ! Đây là hai lễ cúng khác nhau được cử hành trong cùng một ngày. Sự tích lễ cúng cô hồn đại khái như sau : Cứ theo "Phật Thuyết Cứu Bạt Diệm Khẩu Ngạ Quỷ Đà La Ni Kinh" mà suy thì việc cúng cô hồn có liên quan đến câu chuyện giữa ông A Nan Đà, thường gọi tắt là A Nan, với một con quỷ miệng lửa (diệm khẩu) cũng gọi là quỷ mặt cháy (diệm nhiên). Có một buổi tối, A Nan đang ngồi trong tịnh thất thì thấy một con ngạ quỷ thân thể khô gầy, cổ nhỏ mà dài, miệng nhả ra lửa bước vào. Quỷ cho biết rằng ba ngày sau A Nan sẽ chết và sẽ luân hồi vào cõi ngạ quỷ miệng lửa mặt cháy như nó. A Nan sợ quá, bèn nhờ quỷ bày cho phương cách tránh khỏi khổ đồ. Quỷ đáp nói : " Ngày mai ông phải thí cho bọn ngạ quỷ chúng tôi mỗi đứa một hộc thức ăn, lại vì tôi mà cúng dường Tam Bảo thì ông sẽ được tăng thọ mà tôi đây cũng sẽ được sanh về cõi trên ". A Nan đem chuyện bạch với Đức Phật. Phật bèn đặt cho bài chú gọi là "Cứu Bạt Diệm Khẩu Ngạ Quỷ Đà La Ni", đem tụng trong lễ cúng để được thêm phước. Phật tử Trung Hoa gọi lễ cúng này là Phóng diệm khẩu, tức là cúng để bố thí và cầu nguyện cho loài quỷ đói miệng lửa, nhưng dân gian thì hiểu rộng ra và trại đi thành cúng cô hồn, tức là cúng thí cho những vong hồn vật vờ không nơi nương tựa vì không có ai là thân nhân trên trần gian cúng bái. Vì tục cúng cô hồn bắt nguồn từ sự tích này, cho nên ngày nay người ta vẫn còn nói cúng cô hồn là Phóng diệm khẩu.

Có khi còn nói tắt thành Diệm khẩu nữa. Diệm khẩu, từ cái nghĩa gốc là (quỷ) miệng lửa, nay lại có nghĩa là cúng cô hồn. Điều này góp phần xác nhận nguồn gốc của lễ cúng cô hồn mà chúng tôi đã trình bày trên đây. Phóng diệm khẩu mà nghĩa gốc là " thả quỷ miệng lửa ", về sau lại được hiểu rộng thêm một lần nữa thành " tha tội cho tất cả những người chết ". Vì vậy, ngày nay mới có câu : " Tháng bảy ngày rằm xá tội vong nhân ".

Vậy lễ Vu Lan và lễ cúng cô hồn là hai lễ cúng khác nhau. Một đăng thì liên quan đến chuyện ông Mục Liên, một đăng lại liên quan đến chuyện ông A Nan. Một đăng là để cầu siêu cho cha mẹ và ông bà bảy đời, một đăng là để bố thí cho những vong hồn không ai thờ cúng. Một đăng là báo hiếu, một đăng là làm phước.

Con gái, mẹ và thần tượng

15 tuổi, con gái lên lớp 10. Lần đầu tiên nhìn con gái thướt tha trong tà áo dài, cũng xinh xắn và thiếu nữ như ai, mẹ mỉm cười đầy hạnh phúc. Khi ấy con gái lại nghĩ đến một anh chàng cùng lớp...

17 tuổi, con gái biết thế nào là cảm giác “thất tình”, con gái có ý nghĩ “chán sống”. Mẹ biết được, chỉ thủ thỉ: “Hãy đặt con trong trường hợp mẹ, mồ côi khi mới 6 tuổi, không được ai dạy dỗ, không được học hành, nghèo không thể nghèo hơn. Thế sao mẹ phải sống, nếu ngày ấy mẹ cũng chết đi thì sao giờ có con được. Thế thì chẳng phải con đã làm cho mẹ ân hận vì đã sinh ra con hay sao?”. Lần đầu tiên con gái khóc và cảm thấy ghét mình. Khi ấy “chàng trai thần tượng” của con gái vô tư đi bên cạnh người con gái khác.

18 tuổi, mẹ tiễn con gái lên Sài Gòn để vào đại học. Lần đầu tiên xa nhà, mẹ căn dặn con gái đủ chuyện, rồi lại tiếp tục lo lắng và dõi theo từng bước chân của con. Lúc ấy con gái chỉ nghĩ đến những “ánh đèn” qua lời kể của bạn bè. Và một lần nữa thần tượng của con gái lại thay đổi - một ca sĩ nổi tiếng nhất thế giới.

25 tuổi, con gái ra trường, đi làm, thay đổi công việc như thay đổi suy nghĩ, thay đổi thần tượng như thay đổi công việc, rồi con gái yêu, rồi thất bại. Con gái đầy tham vọng nhưng lại thiếu nghị lực, những khó khăn bình

thường của cuộc sống cũng làm cho con gái chán nản. Những lúc như thế con gái lại trở về nhà. Lần về chơi này con gái ở hơi lâu, bỏ quên hết tất cả những bạn bè ở xa, để suy nghĩ và quan sát nhiều hơn. Mẹ lúc nào cũng giản dị và nồng hậu. Cả đời con gái chưa hề thấy mẹ ghét ai, ở mẹ luôn toát lên một sự đảm đang mà con gái chắc rằng mình khó có thể giống.

Và con gái chợt nhận ra rằng chỉ cần con gái có nghị lực, có niềm tin vào bản thân và cuộc sống, biết vị tha, biết hy sinh, biết yêu thương người khác thì cuộc sống sẽ như một trò chơi mà con gái luôn là người chiến thắng. Hãy sống cho một ngày mai.

Vẻ đẹp

Gấu và Sói ngồi nói chuyện trên trời dưới đất. Cạnh đó có một chị Bướm đang bay lượn. Chị bay từ cây này sang cây khác. Nhìn thấy chị Bướm, bác Gấu đưa mắt ngắm nghía.

- Xem kìa! - Bác nói với anh Sói - Tuyệt diệu làm sao!

- Ở đâu? - Sói hỏi.

- Đấy kìa, trên cành cây, ngay trên đầu anh đấy! Một chị Bướm! Biết bao nhiêu vẻ đẹp trên thân hình chị!...

- Trên thân hình chị Bướm ấy à? - Sói cười mỉa.

- Anh không thích chị Bướm ấy ư? - Bác Gấu ngạc nhiên.

- Có cái gì hay ho trong con bướm ấy nào?

- Khởi nói! - Bác Gấu cãi lại - Anh xem kìa! Chị ấy bay lượn mới nhẹ nhàng uyển chuyển làm sao! Những nét hoa trên đôi cánh đẹp để làm sao! Thật là tuyệt vời!

- Uyển chuyển ư? Nét hoa ư? Tôi chẳng thấy một cái gì gọi là hay ho cả!

- Nhưng...

- Không có "nhưng" gì cả! Cách đây không lâu, tôi nhìn thấy một con Cừu non mũm mĩm. Chà, toàn là thịt! - Sói nói, hai mắt sáng rực lên - Đấy mới thật là đẹp!

- A! - Bác Gấu nói, vẻ chán chường - Thiết tưởng tôi đã hiểu anh...

9 quan điểm của một người cha vĩ đại

TTO - "Bất cứ ai cũng có thể là một người cha, nhưng chỉ những người đàn ông thực sự mới là người cha tốt" (vô danh).

Một người cha tốt có thể tạo ra tất cả sự khác biệt trong cuộc sống của một đứa trẻ. Anh ta là trụ cột sức mạnh, nâng đỡ và rèn luyện con cái hình thành nhân cách. Công việc của người cha là bất tận, và thường thường, không đòi hỏi sự biết ơn. Nhưng để là một người cha tốt, đôi lúc cũng không phải dễ dàng.

Sau đây là những quan điểm của một người cha vĩ đại - một người cha bình thường trong cuộc đời của những đứa con.

1. Cha là người chấp hành kỷ luật tốt. Một người cha tốt sẽ yêu con mình nhưng anh ta không cho phép con mình phạm lỗi. Người cha sẽ kịch liệt phản đối những việc làm không tốt của con mình, sẽ dùng tình yêu thương để bày tỏ quan điểm. Người cha làm điều này bằng sức mạnh của ngôn ngữ, chứ không phải bằng roi vọt.

2. Người cha cho phép con mình... phạm lỗi. Một người cha tốt nhận ra rằng con mình cũng chỉ là những người bình thường, và chuyện phạm lỗi là một phần trong quá trình phát triển của chúng. Tuy nhiên, người cha cũng thể hiện rõ ràng là nếu con mình cứ lặp lại những sai phạm một cách thiếu trách nhiệm thì người cha sẽ không tha thứ.

3. Tư tưởng cởi mở. Người cha tốt sẽ hiểu rằng mọi thứ đều thay đổi theo thời gian và không cố gắng ép buộc con phải theo một tiêu chuẩn nào như thời của mình. Ông ta sẽ không mong đợi con mình sống giống cách sống của mình, và làm những công việc như mình. Người cha cũng tôn trọng những giá trị và những ý kiến của con cái - nếu điều đó không tổn hại đến gia đình và những người khác.

4. Người cha dạy con mình nhận thức đúng giá trị mọi thứ. Một người cha tốt không bao giờ để con mình sống mãi trong sự trợ cấp. Người cha sẽ đòi hỏi con mình có công việc để ý thức được giá trị của đồng tiền và tầm quan trọng của học vấn.

5. Người cha dành thời gian cho con cái. Người cha biết sẽ thú vị như thế nào nếu cùng con mình vui đùa, xem phim hay cổ vũ con cái trong những trận thi đấu nào đó... Người cha sẽ dành thời gian lắng nghe những đứa con mình và có những cuộc chuyện trò vui vẻ, dễ chịu với chúng. Người cha cũng sẽ dành thời gian để giúp con mình làm bài tập nhà mỗi tối nếu cần thiết.

6. Người cha đem lại sự thông cảm. Mặc dù người cha có thể là một fan của bóng đá, nhưng nếu con trai của ông không cùng sở thích thì ông vẫn sẵn sàng chấp nhận. Người cha có thể trung thành với những ước mơ của ông nhưng nếu con trai ông ta có những ước mơ không như cha mình, người cha vẫn ủng hộ sự quyết định của con và giúp con vạch ra con đường khác để đi.

7. Người cha... thách thức con mình. Người cha muốn con mình phải đạt đến mức tốt nhất mà chúng có thể và cho chúng những sự thách thức để giúp chúng phát triển hơn. Điều này có ý nghĩa rằng, người cha sẽ cho chúng những tự do để đối diện và giải quyết những xung đột trong cuộc sống của chúng.

8. Gia đình đối với người cha là vô giá. Không cần phải đắn đo, người cha sẽ bảo vệ gia đình mình bằng bất cứ điều gì mà ông ta có thể làm được. Người cha cũng sẵn sàng làm thêm công việc để giúp cho cuộc sống gia đình tốt hơn.

9. Tình thương của người cha luôn mênh mông - vô điều kiện. Đây là phẩm chất vĩ đại nhất của một người cha tốt. Dù rằng người cha có thể thất vọng trước những lỗi lầm của con cái, về những hy vọng dành cho chúng không thành, nhưng người cha vẫn yêu thương con mình mà không cần quan tâm đến những điều đó...

Thư gửi con trai

Gửi con của bố,

Hai bố con đã cãi vã với nhau. Con đã rất bực tức và bố cũng thế. Bố đã mất bình tĩnh, thế là hai bố con ta to tiếng với nhau. Con biết đấy, rốt cuộc là la hét chẳng giúp ích được gì ngoại trừ làm cho mọi thứ đều trở nên tồi tệ hơn.

Bố rất vui khi tối qua con đã đến và xin lỗi bố. Điều đó bố biết không dễ dàng chút nào, đặc biệt là khi ai cũng nghĩ rằng mình đúng.

Bố cũng xin lỗi con. Bố đã sai khi mất bình tĩnh như thế. Con biết đó, làm một điều sai thì rất dễ dàng, nhưng lấy lại điều sai đó thì vô cùng khó. Bố cũng cảm thấy rất khó khăn khi nói xin lỗi con, con trai. Nhưng bố thật mừng vì cuối cùng bố cũng đã xin lỗi.

Có lẽ con không biết đâu, khi con nổi nóng bố cảm thấy như mình mất hết quyền lực. Bố sợ hãi ! Bố không còn điều khiển được cảm xúc nữa. Hoặc là bố phải đấu tranh, hoặc là bố phải trốn chạy. Bố đã chọn cách thứ nhất.

Nói lời xin lỗi quả khó thật, nó cưỡng lại quy luật tự nhiên về lòng tự ái của con người. Ai cũng luôn nghĩ là mình đúng, trong khi xin lỗi nghĩa là công nhận mình sai. "Xin lỗi", nó cần một sự thay đổi trong tư tưởng, cần phải chấp nhận rằng mình đã sai, cần sự nhún nhường, nghĩa là khước từ những gì mình đã nghĩ trong đầu trước đó.

Nhưng xin lỗi cũng có cái hại của nó, vì đã xin lỗi rồi thì khi khác, nếu trường hợp y như thế này lại tái diễn thì lời xin lỗi không còn chút giá trị gì hết. Nhưng bố biết rằng xin lỗi là đúng đắn. Bố và con phải rút kinh nghiệm, phải làm thế nào, cư xử thế nào trong tương lai. Và vì vậy hai bố con phải quên đi những lỗi lầm của nhau. Hai bố con không thể mang cái sai trong suốt hành trình còn lại của đời mình.

Bố rất vui, con trai, con đã đến xin lỗi bố và cho bố cơ hội để xin lỗi con. Hai bố con đã cho nhau cơ hội để tha thứ lẫn nhau, để cả hai bố con mình biết: Bố yêu con như thế nào và con cũng yêu bố đến mức nào.

Bố của con.

Đây là bức thư của một người bố gửi một người con sau cuộc cãi vã. Có thể bố mẹ không nói lên thành lời như thế này, nhưng hãy tin rằng trong đầu bố mẹ luôn có một bức thư tương tự như thế. Mỗi khi bạn quá buồn bã và bị tổn thương vì những lời nói của bố mẹ trong lúc giận dữ, hãy đọc bức thư này để xoa dịu lòng mình... Để biết rằng cha mẹ thương yêu chúng ta biết bao nhiêu!

Thư cho con gái

Con yêu mến!

Việc chọn lựa người chồng phải do con tự định đoạt vì việc đó quan hệ trọn đời con. Ý kiến của ba chỉ là để hướng dẫn con phần nào thôi.

Ba hân hoan tưởng tượng tới một ngày nào đó, con gái ba với cặp má ửng hồng e lệ, giọng nói run run cảm động báo cho ba biết một chàng trai sắp sửa đến xin ba được cưới con.

Khi ấy ba sẽ hoàn toàn sung sướng với hy vọng rằng chàng rể của ba không phải là một anh chàng quá bảnh trai và khéo nói. Vì một chàng trai như thế thường là được nhiều cô gái si mê và tính tình của họ thường kiêu kỳ, thiếu thủy chung.

Ba không ưa những anh chàng quá chải chuốt bề ngoài. Sự chải chuốt ấy chiếm quá nhiều thời giờ trong đời họ, đâu còn chỗ dành cho hạnh phúc của kẻ khác.

Ba không ưa những anh chàng quá lập dị, ăn mặc, cử chỉ lố lằng. Họ đâu biết thích ứng với hoàn cảnh và cư xử cho hợp với xung quanh?

Ba không ưa những anh chàng tỏ ra quá thông thái. Không ai có thể làm vừa lòng họ. Họ tự phụ với sự hiểu biết của mình, song thực ra họ thường không quyết đoán và kém phần khẳng khái. Trí óc đa tạp của họ dễ làm người khác thán phục nhưng không sưởi ấm được ai.

Ba không ưa những anh chàng quá ham công tiếc việc. Họ không còn thời giờ để thưởng thức thiên nhiên, không biết sống hồn nhiên đơn giản, và không còn đủ tâm trí khoáng đạt để yêu thương. Công việc của họ chẳng khác gì những vực sâu vùi lấp tâm hồn họ.

Ba không ưa những anh chàng tỏ ra quá ư đạo đức. Thế giới quan đạo đức của họ che mất cả thế giới hữu hình làm họ thiếu thực tế. Họ thường đòi hỏi quá đáng với người vợ và ít quan tâm đến giá trị của miếng cơm manh áo.

Ba không ưa những anh chàng quá giàu sang, họ còn bận lo cho sản nghiệp ngày một lớn, của cải ngày một nhiều. Như thế còn đâu cho tình gia đình?

Ba không ưa... ba không ưa...

Có lẽ con sẽ nghĩ thầm: thế người ta cũng không ưa ba thì sao?

Khoan đã! Người chồng của con gái ba thì thế nào mà ba chẳng ưa. Miễn là họ chân thành, nhất là phải quân bình. Đừng quá thiên lệch về một đức tính nào ba vừa kể trên. Ba chỉ cầu mong ở họ một tâm hồn cao thượng, quả cảm, một ý chí kiên cường và một lòng tận tụy với bốn phận dù ở bất kỳ địa vị nào. Và nhất là phải thật lòng yêu con gái của ba...

Thôi nhé con yêu. Đường đời là phía trước dưới bước chân con, ba chỉ là cột mốc bên vệ đường hướng con đến với bến bờ hạnh phúc. Mọi quyết định đều do bởi con mà thôi. Hãy bình tĩnh và tự tin con nhé...

Ba của con.

Biến dạng

Con bé một mình thơ thẩn trước nhà. Nó bỗng thấy một xấp tiền nằm im lìm bên gốc cây bàng. Con bé khẽ khàng cầm lên, lập cập đếm... Đúng 270 ngàn ! Số tiền rất lớn đối với nó. Nó đưa mắt đảo dác nhìn quanh. Phía trên đê, có người phụ nữ đang dắt chiếc xe chậm rãi xuống dốc. Nó chạy nhanh tới, hỏi:

- Cô, cô có đánh rơi tiền không ?

Người phụ nữ thoáng ngạc nhiên, rụt rè hỏi lại nó:

- Cháu nhặt được tiền phải không ?

Nó gật đầu. Khác vẻ e dè khi nãy, người phụ nữ mạnh bạo hơn:

- Cô đang đi tìm tiền đây. Khổ quá ! Thoáng cái đã rơi mất số tiền nộp viện phí !

Nó hồn nhiên chìa ra xấp tiền:

- Đây phải không cô, cháu vừa nhặt được, cháu gửi lại cô đấy !

Người phụ nữ hơi cập rập, lúng túng rút đưa cho nó một ít tiền. Nó không nhận. Người phụ nữ dúm vào tay nó rồi hốt hải phóng xe đi.

Con bé thấy vui vui khi làm được một việc tốt, nhưng vẫn xen lẫn chút băn khoăn.

Đêm về, nằm bên mẹ, bỗng nó thấy mẹ khóc xót xa. Mẹ nói, mẹ làm rơi 270 ngàn tiền lương. Nghĩ đến cuộc sống tháng ngày tới của hai mẹ con, mẹ ôm nó vào lòng bậm môi nước mắt. Nó cay đắng rút ra số tiền người phụ nữ hôm nay đưa. Con bé nghiêng răng, run run bóp chặt trong lòng bàn tay non nớt. Những đồng bạc sớm biến dạng trong con mắt đại khờ.

Văng mẹ

Tôi mở hộp tủ bếp lần này là lần thứ sáu, hy vọng mấy chiếc khăn lót đĩa ăn hiện ra trong đó. Nhưng dĩ nhiên là chúng không hề có ở đó. Tôi bực dọc tự nói với mình: “Mẹ đã làm gì với mấy cái khăn rồi không biết?” Tôi biết chắc chắn là chúng chỉ ở quanh quẩn đâu đó mà thôi vì tôi mới mua tặng mẹ nhân Giáng sinh cách đây vài tháng mà. Tôi cố tìm không phải là vì chúng quá quan trọng mà là vì khi bạn đang chuẩn bị đón khách, bạn muốn mọi thứ đều phải thật hoàn hảo. Nhưng dù sao thì phải đến ngày mai khách khứa mới đến nên còn nhiều thời gian để bạn tâm đến chuyện khăn khổ.

Tôi nghĩ chắc hai vợ chồng anh chị họ tôi cũng không phiền vì thiếu mấy cái khăn đâu. Vậy thì làm gì kế tiếp đây? Tôi nghĩ có lẽ mình phải tìm xem chiếc khăn trải bàn đẹp nhất của mẹ ở đâu. Khăn trải bàn là thứ bắt buộc phải có mỗi khi nhà tôi có khách. Và tôi đã tìm thấy nó, nhưng khi lôi nó ra khỏi tủ và trải lên bàn thì... tôi mất hết tinh thần. Ngay chính giữa tấm khăn thêu bằng tay rất đẹp mà mẹ phải mất rất nhiều tháng trời để hoàn thành là một vết bẩn to tướng. Tôi chợt nhớ ra, vào dịp họp mặt Giáng sinh lần trước, con trai của anh tôi đã vô ý làm đổ cả một ly soda lên đó. Và dĩ nhiên, đứa cháu nội khóc thút thít vì ăn năn thì quan trọng hơn chiếc khăn trải bàn nhiều. Thế là, mẹ tôi bảo rằng mọi việc sẽ ổn thôi khi bà đem khăn đi giặt sạch. Nhưng mà nó đâu có sạch.

Thế là tôi lại phải quên luôn chuyện dùng khăn trải bàn. Bây giờ thì có lẽ tôi nên đi hút bụi thì hơn. Nghĩ đến chuyện cuối cùng thì công việc của

mình cũng có tiến triển một chút, tôi liền vui vẻ đi lấy máy hút bụi và hăng hái làm việc. Nhưng... tại sao tiếng kêu của nó lại buồn cười thế này? Và vì sao nó chẳng chịu hút mấy mẫu giấy vương vãi trên sàn nhà thế kia? Tôi rút chiếc ống hút bụi ra, kiểm tra lại phích cắm: có điện, nhưng cái ống hút bụi thì lại bị nghẹt, đó là lý do vì sao nó cứ trơ trơ chẳng chịu hút bụi gì cả. Đầu tiên tôi chẳng tìm thấy chiếc khăn lót đĩa nào, rồi đến tấm khăn trải bàn của mẹ bị bẩn, còn bây giờ thì là chiếc máy hút bụi vô tích sự.

Không biết làm thế nào, thế là tôi bật khóc. Bây giờ tôi phải làm gì đây chứ? Không có khăn lót đĩa, chẳng có khăn trải bàn là cũng đã đủ tệ lắm rồi, tôi không thể để cho nhà cửa bẩn thỉu khi có khách đến như thế được. Tôi tìm mọi cách để làm thông cái ống, nhưng rốt cuộc cái máy hút bụi vẫn bị nghẹt cứng ngắt.

Cha ở đâu không biết nữa? Giờ này chắc cha đang quanh quẩn đâu đấy trong vườn nhà. Vừa hay cha tôi bước vào nhà, nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của tôi, ông hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi bỗng òa khóc: “Cha, con chẳng thấy mấy cái khăn đâu, tấm trải bàn thì bị bẩn, còn cái máy hút bụi thì vô tích sự, và...”, tôi dừng lại cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng: “... và ... con nhớ mẹ.”

Cha tôi thở dài nói: “Cha biết, cha cũng rất nhớ bà ấy. Con biết không? Con sẽ nhớ mẹ rất nhiều trong những ngày sắp tới và nhiều năm sau nữa, khi đã ở tuổi của cha, tình cảm đó cũng sẽ không bao giờ tan biến đi”.

Cách đây ba tuần, mẹ tôi được chẩn đoán là ung thư túi mật giai đoạn cuối. Mẹ đã qua đời hôm thứ bảy. Hôm nay là thứ hai, và các cháu của cha sẽ vượt chặng đường gần năm trăm cây số để đến đây tham dự đám tang. Chuyện xảy ra quá đột ngột. Chỉ trong vài tuần mà vẻ già nua đã hiện lên rõ rệt trên khuôn mặt cha.

Khi đám tang kết thúc và tất cả họ hàng đã ra về, tôi tìm thấy mấy chiếc khăn lót đĩa trong ngăn tủ quần áo của mẹ. Và sau khi được giặt đi giặt lại nhiều lần, vết bẩn trên khăn trải bàn cũng được tẩy sạch. Cha tôi cũng đã sửa xong cái máy hút bụi. Nhưng không có gì thay đổi được sự thật là mẹ tôi đã qua đời. Song, hình ảnh của mẹ sẽ vẫn luôn sống mãi trong tim tôi, đúng như lời cha đã nói, cho dù năm tháng có qua đi.

Mẹ và dư luận

Lên đại học, học môn tâm lý tôi mới hiểu một phần về sức mạnh dư luận. Nó có thể ví như ngọn gió: hoặc khiến người ta có cảm giác dễ chịu, khoan khoái, hoặc khiến người ta lao đao, khổ sở. Và ngọn gió thứ hai ấy đã đi qua đời mẹ tôi kể từ một ngày...

Thế là hết, mẹ tôi mất chồng khi tôi vào mẫu giáo và đưa em gái kế tiếp lên hai. Bố tôi ra đi trong một vụ tai nạn đường sông. Hạnh phúc bảy năm chung sống của mẹ lúc ấy như mảnh gương vỡ. Thế là hết, bao nhiêu lo toan, vất vả thời kỳ đầu đất nước mở cửa của gia đình tôi không còn san đều cho hai người mà đã trút hết vào vai mẹ - một người bị bệnh thấp khớp, tay chân lúc nào cũng đau nhức. Thế là hết, biển Đông bây giờ chỉ còn mình mẹ... tát cạn.

Vẫn còn đó trong nỗi nhớ của tôi bóng dáng mẹ tất tả gánh từng gánh dâu nuôi những mí tằm. Người ta nói “nuôi lợn ăn cơm nằm, làm tằm ăn cơm đứng”. Tối đến mẹ vừa thái dâu vừa bóp thuốc cho tay đỡ đau, đỡ mỏi. Thương mẹ, tôi chỉ biết vâng lời mẹ... đi ngủ sớm. Mẹ vẫn thức tới khuya, hi vọng ngày mai tằm sẽ nhả tơ! Vẫn còn đó hình ảnh đưa em khóc thét khi đòi vú mẹ. Nóng quá nó không bú được. Tội nghiệp em tôi, nhưng có bao giờ mẹ về trước 12 giờ trưa đâu. Vẫn còn đó ánh lửa chập chờn bóng mẹ mỗi sớm: nồi cơm một bên, nồi cám lợn một bên để cải thiện cuộc sống. Mẹ ngồi xuống, đứng lên một cách chậm chạp. Đứa em thứ ba của tôi sắp ra đời. Sao mẹ lại khóc? Mẹ xoa đầu tôi rồi nhìn vào xa xăm: con chưa hiểu gì đâu. Thế nhưng bây giờ tôi đã hiểu: dư luận từ đó, bão táp từ đó...

Thật là nghiệt ngã khi đứa em thứ ba của tôi ra đời. Nó sẽ không bao giờ được nhìn thấy và sẽ không được gọi tiếng “bố” thân thương cho đến khi nó nói được, hiểu được đã đành; nhưng còn mẹ tôi - sống ở nông thôn, nơi tư tưởng phong kiến và cực đoan trong cách phán đoán vẫn còn ăn sâu vào tâm thức của nhiều người thì lời giải thích nào là thỏa đáng khi thời

gian bố mất đến lúc em bé ra đời lại rất trùng khớp. Nằm ở giường sinh mà mẹ chỉ có một mình. Họ ngoại thì quá xa, họ nội thì nặng lời cay nghiệt: không thể chấp nhận kẻ đánh rơi chữ hạnh. Câu nói ấy nặng hơn ngàn búa bổ. Họ đến rồi đi ngay với vài món quà để lại. Đó là sự thương tình với mấy đứa cháu mồ côi. Phận làm dâu của mẹ họ coi như không còn. May thay vẫn có bà cụ neo đơn cùng xóm, thân với nhà tôi từ lúc bố còn sống, đến để chia sẻ nước mắt cùng mẹ.

Ba tháng sau ngày sinh con, mẹ lại ra đồng. Khớp tay mẹ vẫn còn đau nhưng không đau hơn cái nhìn miệt thị như dao cắt của mọi người xung quanh. Theo họ, tội của mẹ là cò mợ chồng chưa xanh mà đã... Mẹ cắn răng chịu đựng, “ông Trời có mắt mà con!”. Sau này tôi thắc mắc thì mẹ chỉ nói thế nhưng tôi biết lúc ấy là cả một sự hi sinh lớn lao.

Và nỗi đau của mẹ như chất chồng khi không thể chia sẻ cùng ai. Nhưng có tình cảm nào thiêng liêng hơn tình mẫu tử. Dường như mẹ bất chấp tất cả, suốt ngày làm việc để đánh đổi với nỗi day dứt trong lòng. Mẹ gửi hai đứa em tôi cho bà cụ. Tiếng khóc trẻ thơ xua tan nỗi cô quạnh của tuổi già nên bà cụ rất thương chúng nó, trông nom, chăm sóc mà không một đồng thù lao. Sáu tháng, một năm rồi hai năm, cuộc sống của mẹ hướng dần về phía mặt trời mọc.

Đứa em út lớn lên, con bé giống bố như tạc. Mũi cao, mắt đen, sâu là những gì người ta bảo nó “ăn cắp” từ bố. Thế là rõ, mẹ tôi “vô tội” mà không cần một lời thanh minh. Thật ra mẹ cũng bất ngờ về cái thai ấy. Mẹ kể và dự đoán, hóa ra lần cuối cùng mẹ gần bố đã nảy nở một mầm sống. “Sống phải chịu sự đàm tiếu của dư luận nhưng không phụ thuộc vào dư luận”. Đó là mẹ tôi. Còn tôi luôn coi lời dạy ấy như một bài học trong cách làm việc sau này. Nói vậy nhưng không dễ chút nào nếu tình thương con và niềm tin của mẹ không vượt lên tất cả.

Kinh tế gia đình tôi từ đó cũng khá lên nhờ mẹ liên tiếp trúng những mĩ phẩm. Một phần là sự giúp đỡ của các cô trong hội phụ nữ xã. “Nhờ họ mà mẹ con mình bớt khổ”. Mẹ nói với tất cả lòng biết ơn và một chút duy tâm: “Bố phù hộ các con”.

Có được một ít vốn, mẹ vào Nam với ngoại. Tôi được gửi cho người dì ruột ở quê để đi học. Thế là mọi người tiếp tục nghi ngờ nhưng với thái độ dễ chịu hơn: chuẩn bị có bố mới rồi nhé, năm nay không được gọi bố rồi còn gì... Có lẽ đó là lời ám chỉ mẹ, tôi loáng thoáng hiểu ra nhưng bỏ ngoài tai. Nhớ mẹ, tôi chỉ mong mẹ về thật sớm và họ nói sai. Và cuối cùng, tất cả mọi lời ám chỉ đều sai. Lần đó mẹ chỉ đi chữa bệnh khớp xương hai năm rồi về. Và 15 năm nay, kể từ ngày bố mất, mẹ vẫn ở vậy để nuôi chúng tôi khôn lớn.

Mẹ không cần chứng minh mà mọi người phải công nhận. Mẹ đã vượt qua ngọn gió thứ hai bằng sức mạnh của tình thương con và niềm tin vào chính mình.

TRẦN MINH KHÔI

Tên sách: Tuyển tập 1001 câu chuyện cảm động-Vol 3

Nguồn: internet

Chính tả+ chế bản: capthoivu (TVE)

Chuyển sang ebook: capthoivu (TVE)

Ngày hoàn thành: 22/9/2006

Nơi hoàn thành: ASEC-Jak

Mục lục:

[Giọng hò của mẹ](#)

[Mẹ ...](#)

[Hoa Lay ơn](#)

[Người làm công kỳ lạ](#)

[Một trận cười](#)

[Cha tôi](#)

[Mẹ tôi](#)

[Hoa Tử đinh hương Ba Tư](#)

[Câu chuyện bát mì](#)

[Cho và nhận](#)

[Hoa Hướng dương](#)

[Cổ tích về loài bướm](#)

[Bài học về sự Đánh giá](#)

[Thư của Thượng Đế gửi cho phụ nữ](#)

[Đường đầu cuộc sống](#)

[Sự khác biệt](#)

[Đừng](#)

[Tin nhắn](#)

[Người duy nhất](#)

[Tỷ lệ của tình yêu](#)

[Sức mạnh mà tất cả chúng ta đều có](#)
[Bạn có thể làm được mọi điều](#)
[Niềm tin](#)
[Tình yêu](#)
[Túi sỏi](#)
[Truyện cười đọc bên mộ](#)
[Những cảm giác bình thường tuyệt vời](#)
[Đào hố](#)
[6 hình ảnh người cha](#)
[Lỗ nhỏ đắm thuyền](#)
[Đích đến](#)
[Đi tìm hạnh phúc](#)
[Ủng hộ](#)
[Câu chuyện cho những ai đã là vợ chồng](#)
[Tình yêu](#)
[Một Chuyện Tình](#)
[Một cách xử sự](#)
[Nụ hoa trên chuyến tàu](#)
[Phép lạ](#)
[Đại bàng và Gà](#)
[Lầm lẫn về sự thành đạt](#)
[Chuyện con vịt](#)
[Bồ tào, xin cảm ơn!](#)
[Ngày hôm sau không đến](#)
[Chú mèo không có miệng](#)
[Nhiệm vụ kép](#)
[Một vài dòng...](#)
[Bài kiểm tra nhớ đời](#)
[Nếu và thì](#)
[Đôi thiên nga](#)
[Bốn người vợ của nhà vua](#)
[Chuyện hình như không có thật.](#)

Hãy buộc một dải ruy băng vàng lên cây sồi già

Ai cũng có thể bay

Nửa bơ gạo

Bài thuyết giảng

Món quà của cha

Con yêu mẹ

Học cách lắng nghe

Tham vọng và hạnh phúc

Cái máy bơm

Hoa Trái Tim Tan Vỡ

Em yêu anh - phẩy.

Chiếc hộp kỳ diệu

Người nghệ sĩ dương cầm

Thần Hạnh Phúc

Cánh én báo tin vui

Cô giáo

Kiểm tra sự tự tin

Sỏi hay Kim cương?

Một vài dòng...

Sự tha thứ

Cuộc nổi loạn của bọn số 0

Lời hứa danh dự

Cuộc sống là một điều tuyệt vời

Giọng hò của mẹ

“Hò ơ... con chi không có chân mà đi năm rừng bảy rú. Con chi không có vú mà nuôi tám chín người con...” - chú Năm em tôi (nhà thơ Đoàn Vị Thượng) hò đố. Không ai biết trả lời làm sao. Thấy thế mạ tùm tùm cười hò đáp: “Hò ơ... Con rắn không có chườn mà đi năm rừng bảy rú. Con gà mái không vú mà nuôi tám chín đứa con...”. Các con vỗ tay mừng vì đã “dụ” được mạ hò. Bởi vì các con biết mạ hò rất hay và có cả một bụng ca dao hò vè. Không phải mười anh em chúng tôi lớn lên trong lời hát ru nôi hiền hòa của mạ đó sao?

Ba tôi mất đã hơn ba năm nhưng ngày nào mạ cũng cúng cơm, ngày nào bàn thờ ba cũng nghi ngút khói hương. Tôi đi xa về, nhìn lên bàn thờ ba thấy lòng ấm lại, và đôi khi cứ ngỡ còn sống trong hạnh phúc như những ngày còn ba. Mạ nói chừng nào mạ còn sống thì mạ còn cúng cơm cho ba hằng ngày.

“Ông ơi về ăn cơm” - mạ thường khẩn khe khẽ như thế khi thắp nhang cho ba như thể ba tôi còn sống và đi chơi đâu đó về muộn. Lúc ấy, trên gương mặt mẹ tôi đọc được lòng thành kính, thương yêu của người dành cho ba. Vâng, đối với mạ ba còn sống mãi bên người.

Ba tôi được thờ trong chùa Diệu Giác, một ngôi chùa nhỏ khuất trong xóm lao động nghèo đường Trần Kế Xương, quận Phú Nhuận, TP.HCM. Bàn thờ của ba được lát gạch men trắng lúc nào cũng sạch sẽ, trong mùi trầm hương phảng phất mùi thơm kín đáo của bông huệ trắng mạ thay hằng ngày.

Lúc còn trẻ ba mạ tôi có cuộc sống kinh tế khá dễ chịu. Đến lúc về già ba mạ gần như trắng tay vì nuôi mười đứa con chỉ biết ăn học, đến núi cũng

lở. Những đứa con của mạ, cũng kỹ sư, nhà giáo, cũng giám đốc, trưởng phòng như ai nhưng cuộc sống đậm bạc, thậm chí có phần khó khăn.

Anh Hai Trinh, kỹ sư nông nghiệp, nhận xét về mấy anh em tôi: “Anh em mình bị ảnh hưởng ông già chất kẻ sĩ. Đói cho sạch, rách cho thơm”. Bởi vậy, đã ngoài 70 nhưng mạ tôi ngày nào cũng xách giỏ ra ngồi ngoài chợ Tân Định mua đi bán lại những quần áo cũ kiếm tiền mua gạo qua ngày. Mạ tôi về nhà giỏ gạo luôn kê kê một bên vai.

Một chiều, đi làm về sớm, tôi ngồi nơi bậc cửa nhìn ra đầu hẻm đợi mạ đi chùa về. Bóng mạ từ xa đi tới, đôi vai của mạ bị lệch về bên trái, nơi ngày nào mạ cũng kê kê một giỏ gạo. Nước mắt tôi tự nhiên ứa ra. Bây giờ giỏ gạo không còn nhưng gánh nặng của thời gian làm cho vai người cứ lệch đi.

Gánh nặng thời gian kia làm sao tính hết? Anh em chúng tôi có những lúc vô tâm không thấy sự hi sinh thầm lặng của người. Cuộc sống như cơn lốc cứ cuốn lấy chúng tôi, vì miếng cơm manh áo chúng tôi thật hiếm khi đến ngồi bên mạ để tâm sự, sẻ chia những vui buồn của cuộc sống thường ngày. Ôi, mạ của chúng con!

Ngày giỗ ba, sư Nhân - một nhà sư đã hoàn tục, nay chạy xe ôm - đọc bài thơ mừng thọ ba tôi. Bài thơ này anh viết cách đây ba năm, có ý định tặng ba tôi nhưng bài thơ chưa xong thì ba tôi đã ra người thiên cổ. Bây giờ sư Nhân vừa đọc vừa khóc thút thít: “Tấm lòng ba rộng mở chân trời. Bóng hình ba bóng mát muôn nơi...”. Nghe xong mạ tôi ngồi khóc ngon lành, còn chúng tôi lặng đi chỗ khác để kịp giấu những đôi mắt đỏ hoe.

Gần mười năm trước, nhà ba mạ tôi ở đường Thích Quảng Đức, quận Phú Nhuận. Nhà nhỏ, bạn bè của con cái lại đông, vậy mà ba mạ tôi mở vòng tay đón hết. Dân miền Trung hiếu học nhưng nghèo khó, cơ nhỡ cũng nhiều, thường ghé nhà ba mạ tôi tá túc, ăn học. Tính từ năm 1975 đến gần những năm 1990 cũng có cả trăm người trọ chứ ít gì. Ba tôi sáng sớm cắp cái bàn gỗ đi bộ ra tận đường Võ Thị Sáu ngồi bán vé số. Mạ tôi xách giỏ cuốc bộ ra chợ Tân Định ngồi mua bán áo quần cũ. Mười anh em tôi đưa đi dạy, đưa đi học, đưa bán thuốc lá, con gái thì may hoặc đan lá buông hợp tác xã.

Dạo đó toàn thành phố ăn bo bo, riêng nhà tôi bo bo cũng không có mà ăn, phải ăn khoai mì trừ bữa. Đói đến vàng mắt. Dầu vậy, ba mẹ tôi đều coi bạn bè của con như con cháu trong nhà, gặp bữa có gì ăn đó, mỗi người nhín một chút mà vui. Sau này, những người bạn của các con đã lớn khôn, trưởng thành, mỗi người mỗi công việc, mỗi dịp tết đến thường ghé nhà thăm ba mẹ tôi kèm theo món quà nho nhỏ, khi thì chai rượu khi thì gói trà...

Có những hôm vui, mẹ và các con ngồi chuyện trò. Các con nói mẹ hò đi mẹ. Mẹ cất giọng hò. Tiếng mẹ vẫn còn hay. Mẹ có thể ngồi hò cả buổi mà không hết “cả bụng” ca dao hò vè. Mẹ kể: hồi nhỏ, ông ngoại kêu mấy chị em ra sân tập hò vào những đêm trăng sáng. Ai hò dở hoặc không thuộc thì bị roi mây vào đít. Mẹ là người hò khá nhất trong mấy chị em.

Một hôm, làng mở hội thi hò nam nữ đối đáp. Dân làng tụ tập trước sân đình lớp trong lớp ngoài. Mấy chị em muốn đi coi nhưng ông ngoại bắt nằm ngủ vì... còn con nít. Năm đó mẹ mới 12 tuổi. Mẹ nằm trằn trọc không ngủ được vì những tiếng hò theo gió từ sân đình vọng về. Ông ngoại kêu dậy hỏi có thích đi nghe hò không. Mẹ nói thích. Ông ngoại ra điều kiện: tới đó thì phải hò mới cho đi. Mẹ gật đầu ẹ.

Tới sân đình gặp lúc người làng Lệ Thủy quê mẹ hò thua làng Bồ Trạch, ông ngoại tức khí kêu mẹ ra hò. Mẹ còn... con nít, ông ngoại phải đỡ lên ngồi trên vai để mọi người thấy. Tiếng mẹ thanh mà lạnh lạnh, nhưng điều quan trọng nhất là tài ứng khẩu đối đáp ngay với bên kia, nếu chậm thì coi như thua. Những hội thi hò như thế thường kéo dài đến quá nửa đêm và phần thắng luôn nghiêng về phía làng Lệ Thủy. Thế rồi, trong những chàng trai mến mộ giọng hò của mẹ có ba tôi...

TỪ NGUYỄN THẠCH (Viết nhân ngày giỗ ba 14-6-2003)

Mẹ ...

...là một phụ nữ tỏ vẻ ngạc nhiên và vui mừng khi các con mang bữa điemr tâm vào lúc 4 giờ vào Ngày Dành Cho Mẹ.

...có 10 đôi tay. Mẹ phải có đủ.

...là một người phụ nữ thanh lịch có vụn bánh rơi rớt trên dải lụa thêu đính trên chiếc áo váy mặc buổi chiều.

... là người mình sẽ thấy cần vô cùng khi không còn ai sẵn lòng với mình nữa.

...là người phụ nữ ngồi trên bờ biển cố núng nịu việc đắp một lâu đài trên cát theo mẫu cầu kỳ nhất của Mad King Ludwig vùng Bavaria - trong khi các con ngồi ném đá vào.

...không hề vô lý. Không bao giờ thái quá.

...là người phụ nữ biết dùng lời lẽ trấn an một điều vô lý và làm cho mọi việc trở thành tốt đẹp hơn.

...là một phụ nữ có những ngăn tủ đầy ắp những bức vẽ loằng ngoằng, những lá thư, những thiệp chúc mừng làm bằng tay, những con thỏ nhồi bông móp méo làm vào dịp Phục sinh, những con mèo bằng đất sét, những bằng khen và các huy chương. Và là người không bao giờ chịu cho ai thuyết phục rời ra bất cứ vật gì trong ấy.

...là người một khi đã biết yêu thương thì không bao giờ chịu rời bỏ thói quen đó.

...là người gần như ngắt đi khi điện thoại reo lúc 11 giờ khuya.

...là người phụ nữ có thể làm hàng lô việc cùng một lúc mà còn có thời giờ để hôn một cái đầu gối thâm tím cho đỡ đau.

Hoa Lay ớn

Hoàng đế La Mã Bắcbagalô ra lệnh treo cổ tất cả các tù nhân Phơranki chỉ để lại hai chàng trai khoẻ mạnh và đẹp nhất, đó là Têrét và Xép. Ông dẫn hai chàng về La Mã và đưa vào trường đấu.

Hai chàng bị nỗi buồn nhớ quê hương, nổi cay đắng vì mất tự do và thân phận nô lệ thấp hèn hành hạ khôn nguôi. Họ chỉ cầu xin Chúa một điều là được chết ngay tức khắc. Nhưng Chúa không bận tâm đến những lời thỉnh cầu của họ. Ngày lại ngày qua, hai chàng vẫn sống bình yên và khoẻ mạnh.

- Phải chăng Chúa đã sắp đặt cho chúng ta một số phận khác rồi - một hôm Têrét nói với Xép - và có thể những người này còn muốn dạy cho chúng ta bài học phải biết sử dụng thanh gươm để rửa mối nhục cho dân tộc ta chăng?

- Nếu đến cả Chúa cũng không đủ sức che chở cho dân lành thì chúng ta làm điều đó sao được? - Xép thở dài nặng nề, nói với Têrét.

- Ta phải cầu xin nữ thần để bà nói cho chúng ta biết điều gì đang đợi chúng ta ở phía trước. - Têrét nói và được Xép đồng tình.

Một buổi sáng, Têrét kể cho Xép nghe về giấc mơ đêm qua của chàng, Têrét mơ thấy chàng cầm thanh gươm bước lên đấu đài, còn Xép cũng cầm thanh gươm bước ra thách đấu. Họ lúng túng nhìn nhau, còn đám đông la ó ầm ĩ đòi các chàng trai phải bắt đầu cuộc giao chiến. Trong khi không người nào vùng gươm trước về phía bạn mình để gây chuyện bất hạnh cho nhau, bỗng một cô gái La Mã xinh đẹp chạy lại gần Têrét và nói: "Hãy giành chiến thắng, chàng sẽ được tự do và tình yêu của ta! Têrét vùng gươm lên, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, từ lòng đất vang lên một tiếng hét: "Hãy hành động theo trái tim!"

- Kìa, dường như em đã chứng kiến giấc mơ của ta! - Xép kinh ngạc thốt lên.

Trước lúc trời tối, khi đám bạn bè từ đấu trường trở về nhà hết, hai chàng bắt gặp cô gái La Mã dũng cảm, đó là Octavia và Lêôcắđiã, các con gái của Bácbagalô. Têrét và Octavia, cả hai cùng không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau. Họ không sao rời mắt khỏi nhau được nữa, vì vậy họ không hề biết giữa Xép và Lêôcắđiã cũng đã xảy ra một chuyện tương tự như thế.

Tình yêu đâu phải lúc nào cũng mù quáng, mà trái lại rất sáng suốt, và những người yêu nhau bao giờ cũng tìm thấy lối thoát để được ở bên nhau, ngay cả khi giữa họ xuất hiện một vực thẳm giống như vực thẳm ngăn cách người chiến thắng và kẻ chiến bại. Đã từ lâu, Bácbagalô không còn nghi ngờ gì về việc các con gái của ngài vẫn bí mật gặp gỡ hai tù nhân. Và ngài có ý chờ xem Octavia cũng như Lêôcắđiã có dám thú nhận tình yêu mù quáng của mình với Têrét và với Xép không. Bácbagalô rất hiểu tính nết cương trực của các con mình, ngài không nỡ bỏ tù chúng, không ngăn cấm được chúng gặp gỡ người tình một cách vội vã. Ngài chỉ báo cho các con biết rằng, sắp tới, hai tù nhân Têrét và Xép sẽ phải so gươm với nhau, và kẻ nào chiến thắng kẻ ấy sẽ được tự do. Bácbagalô khát máu hy vọng rằng hai đấu sĩ kia sẽ giết chiến không phải vì cuộc sống mà là vì cái chết, và cả hai sẽ phải rời khỏi cõi đời này, chỉ có điều sự thật ấy thì người đến xem không thể thấy được.

Tất cả đều diễn ra như dự đoán của Bácbagalô. Octavia khích lệ Têrét phải bằng mọi cách để giành được chiến thắng và chàng sẽ được tự do; Lêôcắđiã cũng khích lệ Xép như vậy. Hai chị em bỗng dưng trở thành kẻ thù của nhau, vì người nào cũng muốn bảo vệ hạnh phúc của mình - hạnh phúc được đổi bằng nỗi bất hạnh của kẻ kia.

Ngày diễn ra trận đấu bắt đầu. Đấu trường chật ních công chúng. Ngay ở hàng ghế thứ nhất, có Bácbagalô và các con gái. Khi Têrét và Xép, mình trần như các chiến binh Phoranki bước ra đấu đài, họ giơ cao các thanh gươm lấp loáng và hô: "Những người đi tìm cái chết gửi lời chào em!" Lập tức đám đông reo hò vì bị kích động. Octavia đưa mắt khích lệ Têrét. Lêôcắđiã dùng ngón tay cái dùi xuống thấp vừa chỉ vào Têrét vừa gật đầu với Xép.

Các đấu sĩ nâng gươm lên chuẩn bị giao chiến. Bầu không khí căng thẳng trùm lên đám khán giả, các cô gái thì chết giấc.

Nhưng đúng khoảnh khắc mà Têrét xia gươm để đâm vào ngực Xép, bỗng anh nghe thấy tiếng trái tim mình thôi thúc. - Hỡi chàng trai Phơrăngkít Têrét, chàng sẽ trả lời thế nào trước người mẹ Tổ Quốc về việc chàng đã sát hại đứa con trai của bà?

Câu hỏi ấy cũng vang vọng trong trái tim của Xép, và cùng lúc đó hai đấu thủ đã lao vào ôm hôn nhau, khiến đám đông la ó phần nộ:

- Hai đứa phải chết! Ôctavia chồm lên hét:

- Têrét, hãy chiến đấu vì hạnh phúc của đôi ta! Cũng những lời lẽ ấy, Lêôcáđia khích lệ Xép.

Têrét, sau khi vung gươm lên làm yên lòng khán giả, bèn ngẩng cao đầu một cách kiêu hãnh và nói:

-Các người có sức mạnh hơn, các người đã biến chúng ta thành nô lệ, nhưng các người đừng hòng buộc chúng ta phải làm những kẻ hèn hạ! Các người có thể giết chúng ta, song các người không phải là kẻ chiến thắng!

Dứt lời, chàng bèn cắm thanh gươm của mình xuống đất; Xép cũng làm như vậy.

Bácbagalô ra hiệu cho các chiến binh nổi loạn. Khi xác của Têrét và Xép được đưa ra khỏi đấu trường, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra: những thanh gươm được cắm xuống đất cứ kêu leng keng, và ngay trên mảnh đất có hai thanh gươm ấy đã mọc lên những bông hoa. Những bông hoa người đời vẫn thường gọi: HOA LAY ƠN.

Người làm công kỳ lạ

Tôi rúc đầu vào gối, đầu nặng trĩu tuyệt vọng. Chẳng lẽ với tôi đây là cả cuộc đời còn lại. Tôi, hai năm sau khi ra trường, đang bỏ cả ngày tháng cho một công việc hoàn toàn không thích hợp, lương thấp mà cũng chẳng có tương lai. Đã nhiều lần tôi cố không nghĩ đến câu hỏi này, nhưng cảm giác chán nản đó đã không tài nào thoát ra được.

Sáng hôm sau, tôi cố lết ra khỏi giường để đến chỗ làm. Hôm nay có một vài người mới - họ là những người làm công tạm thời, lương còn thấp hơn nhiều so với nhân viên chính thức như chúng tôi. Sau một lúc làm việc, ánh mắt tôi chú ý đến một người. Anh ta có vẻ lớn tuổi nhất trong số họ, mặc bộ đồng phục. Đó là điều đặc biệt vì công ty chúng tôi không hề có đồng phục. Thật ra, họ cũng không biết chúng tôi ăn mặc như thế nào. Anh ta mặc một chiếc quần thẫm màu thẳng nếp với chiếc áo xanh lao động, trên ngực túi còn may ngay ngắn cả bảng tên. Có lẽ anh ta tự mua cho mình bộ đồng phục đó.

Tôi quan sát anh trong suốt ngày hôm đó, và cả những ngày kế tiếp khi anh còn làm việc với chúng tôi. Anh không bao giờ đi trễ hay sớm, chính xác như một chiếc đồng hồ vậy. Với một công việc hết sức bình thường, anh làm việc rất cẩn thận, chuẩn xác với một sự cẩn trọng đặc biệt. Anh hòa nhã thân thiện với tất cả mọi người nhưng không bao giờ nói chuyện trong lúc làm việc.

Đến giờ cơm trưa, trong khi chúng tôi đến nhận phần ăn của mình tại quầy phân phát, anh lại lặng lẽ lôi trong túi đồ một hộp cơm cũ kỹ bằng inox, và sau mỗi bữa ăn chỗ của anh lúc nào cũng sạch sẽ. Và dĩ nhiên, lúc nào anh ta cũng trở lại công việc đúng giờ. Có thể nói anh là một người làm công mà bất cứ ông chủ nào cũng đều hài lòng. Chúng tôi đều có những suy nghĩ như vậy, anh không chỉ tốt mà thật sự đáng khâm phục.

Rồi công việc tạm thời đó cũng chấm dứt, anh rời công ty rồi đi đâu không rõ. Nhưng đối với cuộc đời tôi anh đã hoàn toàn thay đổi cách suy nghĩ của tôi.

Tôi không mua cho mình bộ đồng phục, cũng không có hộp cơm trưa nhưng tôi bắt đầu đặt ra cho mình những nguyên tắc. Tôi bắt đầu tập làm việc như một doanh nhân chuẩn bị kỹ càng cho hợp đồng của mình, và rồi tôi được người quản lý đề bạt lên chức vụ cao hơn. Vài năm sau, tôi chuyển đến một công việc tốt hơn ở một công ty khác.

Cuối cùng, tôi cũng tự đứng ra lập công ty riêng. Cho đến mãi sau này, những thành công của tôi đều đến từ sự cần mẫn và may mắn của mình, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ điều may mắn lớn nhất của tôi là bài học tôi đã học được từ người công nhân kỳ lạ năm xưa : **SỰ TÔN TRỌNG KHÔNG ĐẾN TỪ CÔNG VIỆC MÀ BẠN ĐANG LÀM, NÓ ĐẾN TỪ CÁI CÁCH MÀ BẠN ĐANG LÀM CÔNG VIỆC ĐÓ.**

Một trận cười

Tôi là chủ một công ty. Một hôm, tôi bỗng bốc lên quyết định làm một thực nghiệm do mình nghĩ ra. Thế là tôi liền triệu tập ngay mười mấy nhân viên của mình lại, rồi ra lệnh: "Bây giờ, các anh mỗi người hãy tự chửi rửa, hoặc nói xấu bản thân mình một câu. Tóm lại, các anh được chọn một trong hai cách đó".

Một hồi lâu, không có một tiếng động nào, tất cả đều nhìn tôi họ cho rằng tôi đang đùa.

Tôi tỏ ra nghiêm chỉnh: "Đây không phải là chuyện đùa mà là một nhân tố để khảo nghiệm tính chất nghiệp vụ, chủ yếu là để kiểm nghiệm xem thái độ của các anh như thế nào với ông chủ. Đối với một công ty mà có tiền đồ phát triển mạnh mẽ như vậy, thì việc này là hết sức quan trọng".

Không có một ai lên tiếng, tất cả mọi ánh mắt đều đang soi rọi vào nét mặt tôi, để xem có nhận ra được một nét gì sơ hở trên khuôn mặt không.

Tôi không cười, rút từ trong túi ngực ra một tờ giấy bạc: Ai nói trước tôi sẽ thưởng người đó 100 đồng. Nếu mọi người nói lần lượt tôi sẽ thưởng đồng loạt mỗi người 100 đồng. Còn không, tiền thưởng tháng này của tất cả sẽ bị trừ hết.

Có người mắt sáng lên, Triệu Nhất tranh nói trước: "Tôi Triệu Nhất không phải là người". Kết quả là anh ta đã nhận được tờ giấy bạc có giá trị.

Tiếp theo là Kiềm Nhị: "Tôi Kiềm Nhị là một con chó". Và đương nhiên anh ta cũng nhận được một tờ giấy bạc có giá trị như vậy.

Thế là tất cả đều tranh nhau, mỗi người chửi bản thân một câu, và sau khi tờ giấy bạc được đưa đến tay, thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong số mười mấy người đó thì chỉ có duy nhất một người không nói gì. Anh ta vẫn đứng đó, lặng im nhìn tôi. Tôi biết anh ta tên là Vương Thập Lục, mới đến làm ở công ty chưa được bao lâu.

Tôi cảm thấy có hứng thú, liền nói với anh ta: "Bây giờ, thì chỉ còn lại mình anh thôi. Nếu như anh cũng chửi bản thân một câu, thì tôi sẽ thưởng anh 300 đồng. Còn không thì tiền hoa hồng của mọi người tháng này sẽ bị liên lụy bởi anh."

Tôi biết gia cảnh nhà Vương Thập Lục rất nghèo, bố không có việc mẹ lại bị bệnh, nên anh ta rất cần tiền. Tôi nghĩ bụng, một câu nói mà kiếm được 300 đồng anh ta sẽ không thể cưỡng được lòng mình.

Vương Thập Lục đưa mắt lướt nhìn đồng nghiệp, dường như đang để đánh giá, ước lượng một cái gì đó. Sau đó, anh ta lại quay lại nhìn tôi, lắc đầu: "Tôi không thể chửi mình được, càng không thể nói xấu bản thân được."

Tôi vẫn tiếp: "Nếu như anh làm như tôi nói, tôi sẽ thưởng cho anh 500 đồng. Nếu anh vẫn cố chấp không chịu, thì tất cả nhân viên tháng này một người sẽ bị trừ vào lương 200 đồng".

Lúc này, Triệu Nhất, Kiềm Nhị tranh nhau khuyên giải Vương Thập Lục, rằng anh ta đừng nên chịu thiệt, hoặc chí ít cũng đừng để liên lụy đến người khác. Nói đi, chửi hay mắng mình một câu thôi mà, dễ ợt đến đứa trẻ 3 tuổi cũng nói được. Nhanh lên đừng để ông chủ tức giận.

Vương Thập Lục cắn chặt răng, nhất quyết lắc đầu. Tôi không ngờ rằng anh ta lại cố chấp đến như vậy. Tôi nhìn thẳng vào anh ta, dẫn giọng từng câu từng chữ một: "Anh... không... hối... hận chứ?"

Vương Thập Lục cười nhẹ: "Tôi có làm điều gì sai đâu, tôi chỉ không thể nói xấu bản thân được thôi. Tôi là một con người, tôi càng không thể vì tiền mà bán rẻ bản thân được".

Không đợi tôi có phản ứng gì, đám nhân viên của tôi đã ầm ầm lên nói. Vương Thập Lục không biết đùa vui là gì, đồ hấp! Vương Thập Lục là cái quái gì chứ, đồ khùng! Vương Thập Lục là con chó, đồ chết dẫm!

Họ vừa chửi, vừa vây xúm lại Vương Thập Lục.

- Dừng tay!

Tôi quát lên, đẩy đám đông ra, bước đến trước mặt Vương Thập Lục, vỗ vào vai anh ta, cười: "Anh là người dũng cảm, từ hôm nay trở đi, anh là phụ tá cho tôi."

Vương Thập Lục đã mím chặt môi đến rớm máu, nói: "Cảm ơn ý tốt của ông chủ, nhưng tôi đã quyết định xin nghỉ việc rồi"

Nói xong anh ta liền bước đi ngay, dáng đi buồn lặng, không ngoái lại.

Rất lâu sau này, tôi cũng không gặp lại anh ta nữa, chỉ nghe nói anh ta đã đi về Phương Nam rồi.

Cha tôi

Thứ bảy, ngày 17.

Enricô ơi ! Chắc hẳn những bạn con như Côrêtti và Garônê không bao giờ trả lời cha mẹ một cách vô lễ như con đã đối với cha con chiều qua. Con phải hứa cùng mẹ rằng từ nay con sẽ không thế nữa. Mỗi khi cha con mắng con là y như con nói trả những câu rất vô lễ. Con nên tưởng tượng đến một ngày kia - mà ngày ấy không thể tránh được - cha con hấp hối trên giường bệnh gọi con lại giường để trời trần. Khi đó, nghe những câu nói cuối cùng của cha, chắc lòng con sẽ phải thổn thức, ân hận vì đã có điều ở tệ với cha. Lúc bấy giờ con mới hiểu rằng: trước kia cha con thực là một người bạn tốt của con; mỗi khi bất đắc dĩ phải phạt con thì lòng cha đau đớn hơn con và chỉ muốn cho con sửa lỗi nên cha mới phải làm cho con khóc.

Trừ lòng yêu con, thương con, còn ngoại giả cha con giấu hết. Nào con có biết : những khi phải lao tâm lao lực quá, tưởng mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, cha con lại lo buồn cho con sau này sẽ phải chơ vơ, không nơi nương tựa! Nào con có biết: bao phen bị mối ưu phiền ấy ám ảnh, cha con đã vào giường con đang giấc ngủ say, đứng đó nhìn con mà nghĩ ngợi ! Nào con có biết: lắm khi cha con đang chán nản về việc đời không được như ý, chợt nhìn thấy con là mọi nỗi sầu đều tiêu tan cả vì người cha vất vả ấy cần đến tình yêu của con mới được yên lòng và trở nên can đảm.

Trong lúc cha con đang trông mong vào lòng hiếu thảo của con; bỗng thấy con mang lòng lãnh đạm, tệ bạc thì cha con khổ thống biết là đường nào ? Con đừng lầm lạc vào con đường bội nghĩa vong ân ấy. Con nên nghĩ rằng ở đời này không có cái gì là vững bền cả, con có thể mồ côi cha lúc còn bé. . . Con có thể mất cha trong một năm nữa, một tháng nữa hay ngày mai cũng không biết chừng !

Ôi ! đến lúc bấy giờ con sẽ thấy cảnh vật ở xung quanh con thay đổi cả, con sẽ nhìn thấy nhà ta vắng vẻ quạnh hiu, con sẽ trông thấy mẹ con đầu tang tóc rồi, âm thầm chua xót ! Thôi ! Con ơi. Mẹ nói đã nhiều. Con hãy lên nhà tìm cha con, ôm gối cha mà xin lỗi

Mẹ con.

Mẹ tôi

Sáng nay, cô giáo Đan Cát Tiên lại chơi, cha tôi nhận thấy tôi đã nói một câu vô lễ với mẹ tôi. Vì thế, cha tôi răn tôi bằng lá thư sau đây, đọc rất cảm động:

"Trước mặt cô giáo của em con, con đã tỏ ra vô lễ với mẹ con. An ơi! Lần sau không được thế nữa! Thái độ hỗn hào của con đã xuyên thấu trái tim cha như một mũi dao. Cha còn nhớ mấy năm trước đây, mẹ con đã thức suốt đêm ở cạnh giường con, nghe hơi con thở, mẹ con đã lo lắng vô người và mỗi khi nghĩ đến nỗi phải "bỏ" con thì lại sụt sùi. Con ơi! Con nên nghĩ đến những lúc ấy và không tệ với mẹ con, một người mẹ sẽ sẵn lòng đem một năm hạnh phúc của mình để chuộc một giờ đau đớn cho con, một người mẹ sẽ vui lòng đi ăn xin để nuôi con và sẵn lòng hy sinh tính mệnh để cứu con sống! Con ơi! Trong đời con, con sẽ có những ngày buồn rầu, thảm đạm, nhưng cái ngày buồn thảm nhất, chính là ngày con mất mẹ con.

Rồi đây, con sẽ trưởng thành, những cuộc phấn đấu sẽ rèn con nên người mạnh mẽ. Con sẽ không bao giờ quên được hình ảnh mẹ con và con sẽ ước gì lại được nghe thấy tiếng êm ái và trông thấy nét mặt hiền từ của mẹ con, vì dù lớn đến mức nào, khỏe đến mức nào, con vẫn thấy là một đứa trẻ trơ vơ và yếu đuối. Con sẽ hồi tưởng lại những lúc đã làm cho mẹ con phải mếch lòng mà con buồn. Lòng hối hận sẽ cắn rứt con. Hình ảnh dịu dàng và từ ái của mẹ con sẽ làm cho con thêm rầu rĩ. Con nên nhớ rằng lòng hiếu thảo là một bổn phận thiêng liêng của con người. Kẻ nào giày xéo lên chữ hiếu là kẻ khốn nạn. Quân giết người nếu biết tôn kính cha mẹ, cũng còn một điểm thành thực trong tâm; con người dù sang trọng tuyệt vời, nếu làm rầu lòng mẹ, xúc phạm đến mẹ, cũng là kẻ không có nhân cách.

An ơi! Con van mẹ con đi, để mẹ con hôn con cho cái hôn ấy xóa sạch vết vô ơn ở trên trán con. Con ơi! Lòng cha vẫn yêu con, vì con là mối hy

vọng quý báu nhất đời của cha, nhưng cha thà không con còn hơn là có đứa con ở bạc với mẹ!"

Cha con!

Hoa Tử đinh hương Ba Tư

Chuyện xảy ra vào thời mà muôn loài đều vô cùng sợ hãi rồng và phù thủy. Cứ chiều chiều, khi gió bắt đầu thổi ù ù vào các ống máng đầu hồi, tức là lúc có dấu hiệu rồng sai phái mục phù thủy gieo tai họa xuống đầu một người nào đó. Rồng vốn đam mê công chúa. Nhưng rồng thì nhiều mà công chúa lại hiếm. Thế nhưng, loại quý này lại không tha cả đám đàn bà, con gái dân thường.

Một đêm nọ, gió xộc vào nhà bà Pécxia. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? rõ ràng là rồng đã đến quyến rũ bà mẹ có chín người con trai này. Song chẳng lẽ chín chàng trai cừ khôi kia lại không bảo vệ nổi mẹ?

Các chàng trai quy ước với nhau thế này: chỉ để một người ở nhà canh gác, còn tất cả phải đi làm việc. Các anh lớn thay nhau cầm gươm bảo vệ mẹ. Tám ngày liền trôi qua không gặp chuyện gì trắc trở. Rồi đến lượt chàng út ở nhà.

Chàng đứng ở cổng, canh chừng các ống máng đầu hồi nhà đã lâu không thấy có điều gì khả nghi, nhưng khi chàng định vào nhà ăn trưa thì nghe có tiếng cười vui vẻ ở ngoài vườn. Chàng vội ghé mắt nhìn... chuyện gì thế kia. Chàng thấy một cô gái xinh đẹp, trên ngực cài bông hoa Anh Túc đỏ thắm. Nàng chào mời chàng: "Hãy lại đây với em! Chỉ có điều xin chàng hãy cất gươm đi đã, em không thích loại vũ khí này!" Chàng trai liền rời tay gươm. Lập tức cô gái ré lên, gỡ bông hoa Anh Túc trên ngực đưa cho chàng trai mời chàng thưởng thức hương thơm. Vốn bản tính trung thực, chàng trai vừa đưa bông hoa đỏ ối lên mũi thì lập tức thấy buồn ngủ quá rồi ngã lăn quay ra vườn. Chàng chỉ còn kịp nhận ra tiếng con rồng vừa gầm gào vừa lao đến cướp mẹ chàng bay lên cao. Còn cô gái xinh đẹp thì đã hoá thành mục phù thủy nổi gió bay đi mất.

Chàng út thiếp đi một lát, lúc choàng tỉnh dậy chàng không biết nên làm gì và nên nói với các anh thế nào? Tốt nhất là nên đi tìm ngay hang rồng.

Chàng dắt thanh gươm vào thắt lưng, bỏ vào túi ít lương khô rồi lên đường.

Chàng đi mãi, đi mãi, đến cuối ngày thì chàng gặp một cụ già có vẻ mệt mỏi đang ngồi bên đường, miệng lầm rầm cầu xin:

- Hãy thương người già, hỡi chàng trai, ta muốn xin chàng mẫu bánh mì!

- May mắn là con được gặp già - Chàng út đáp - Xin già hãy cho con biết, già có thấy con rồng mang mẹ con đi về hướng nào không?

Ông già cầm mẫu bánh mì đoạn chỉ tay về hướng Nam. Chàng út rảo chân bước.

Chàng lại mãi miết đi cho đến tận cuối ngày, và cũng thật lạ kỳ! - Chàng lại đến chỗ ông già đang ngồi. Ông già nói:

- Con ơi, con hãy đào hố và trồng cho ta một cây táo. Ta muốn ăn táo nhưng không còn sức trồng cây nữa.

Chàng út dùng gươm thoăn thoắt đào hố và trồng xuống đó một cái cây non. Rồi chàng xin chỉ đường cho chàng đi về hang rồng.

Ông già chỉ về hướng Bắc. Và chàng út lại cầm cúi đi cho đến cuối ngày. Thật lạ lùng quá, rốt cuộc chàng lại đến đúng chỗ ông già vẫn ngồi. Ông già khẩn khoản nhờ chàng hãy giết chết con rắn độc đang bò vào túp lều của ông, mà đêm đêm nó thường quấy rầy không cho ông ngủ.

Chàng trai xông vào lều, dùng gươm chặt đứt đầu rắn. Chàng xin ông già đừng đánh lừa chàng nữa.

- Ta đã thử thách con ba lần về tính hào hiệp, lòng nhân hậu và thái độ dũng cảm. Con trai ạ, hãy đi về hướng Tây, chính hang rồng ở gần kề đó. Con sẽ phải chiến đấu sống mái với nó. Ta cho con một câu thần chú, giúp con biến hoá theo ý muốn của con. Có điều này phải nhớ: con chỉ có thể biến hoá thành dạng khác được hai lần, lần thứ ba con phải trở lại làm người ngay. Nếu lần thứ ba con biến thành cái gì đó thì con sẽ vĩnh viễn phải chịu số phận như vậy.

Chàng trai nhập tâm câu thần chú và đi về hướng Tây. Chàng cứ đi mãi cho đến khi nhìn thấy một ngọn lửa xanh leo lét trong đêm.

Chàng bóp chặt thanh gươm trong tay và bước về phía ngọn lửa. Nhưng chàng bị sa xuống một bãi lầy. Chàng thấy một người đàn bà lưng gù, trên

vai vác một khúc gỗ nặng đi lại phía chàng. Ai thế kia? Phải chăng người đó là mẹ chàng?

Chàng trai lên tiếng gọi, song người đàn bà sợ hãi hét:

- Con ơi, con đến tìm mẹ ở đây mà làm gì! Không một ai sa chân vào cái đầm lầy này mà còn sống trở về! Thà chết một thân mẹ còn hơn là thấy con trở thành nô bộc cho RỒNG!

- Không, mẹ ơi - chàng trai đáp - Vì con mà mẹ bị rồng cầm tù. Nghĩa vụ của con lúc này là cứu mẹ. Mẹ hãy ngồi lên khúc gỗ già, con sẽ đọc một câu thần chú, con sẽ biến thành dòng sông đưa mẹ thoát khỏi chốn này.

Hai mẹ con làm đúng những điều đã bàn.

Nhưng khi phát hiện ra nữ nô tỳ Pécxia bỏ trốn, Rồng liền đuổi theo. Dòng sông cứ chảy mãi cho tới khi cập vào một bãi cát mà ở đó nước đã cạn kiệt.

- Mẹ ơi, con sẽ biến thành con ngựa, mẹ hãy cỡi lên lưng con và túm lấy bờm. Con sẽ đưa mẹ băng qua sa mạc cát này - chàng trai nói và biến ngay thành con tuấn mã khôn ngoan.

Ngựa tung bốn vó phi nước đại, Rồng đuổi theo sau, nhưng dọc đường ngựa lại gặp một cái hố vừa sâu vừa rộng chặn ngang.

- Con trai ơi, con phải trở lại làm người ngay và nấp dưới đáy hào này - Người mẹ van xin, song chàng út không chịu nghe.

- Mẹ có chín người con trai, nhưng chín người con chỉ có một mình mẹ - chàng trai đáp - Con sẽ biến thành khóm hoa rậm rạp chắn che, bảo vệ mẹ.

Chàng trai đọc câu thần chú, lập tức trên mặt hào mọc lên một bụi cây rậm có những bông hoa tím thơm ngát. Bà Pécxia vừa ẩn mình trong bụi cây thì đúng lúc con rồng phun lửa phì phì bay qua.

Đó chính là loài hoa Tử Đinh Hương Ba Tư. Hôm nay đây, loài hoa ấy đang làm đẹp cho biết bao mảnh vườn.

Câu chuyện bát mì

Trong cuộc sống ngày nay, xin đừng quên rằng còn tồn tại lòng nhân ái. Đây là một câu chuyện có thật, chúng tôi gọi là "Câu chuyện bát mì". Chuyện xảy ra cách đây năm mươi năm vào ngày 31/12, một ngày cuối năm tại quán mì Bắc Hải Đình, đường Trát Hoảng, Nhật Bản.

-----***-----

Đêm giao thừa, ăn mì sợi đón năm mới là phong tục tập quán của người Nhật, cho đến ngày đó công việc làm ăn của quán mì rất phát đạt. Ngày thường, đến chạng vạng tối trên đường phố hầy còn tấp nập ồn ào nhưng vào ngày này mọi người đều lo về nhà sớm hơn một chút để kịp đón năm mới. Vì vậy đường phố trong phút chốc đã trở nên vắng vẻ.

Ông chủ Bắc Hải Đình là một người thật thà chất phát, còn bà chủ là một người nhiệt tình, tiếp đãi khách như người thân. Đêm giao thừa, khi bà chủ định đóng cửa thì cánh cửa bị mở ra nhẹ nhẹ, một người phụ nữ trung niên dẫn theo hai bé trai bước vào. đứa nhỏ khoảng sáu tuổi, đứa lớn khoảng 10 tuổi. Hai đứa mặc đồ thể thao giống nhau, còn người phụ nữ mặc cái áo khoác ngoài lỗi thời.

- Xin mời ngồi!

Nghe bà chủ mời, người phụ nữ rụt rè nói:

- Có thể... cho tôi một... bát mì được không?

Phía sau người phụ nữ, hai đứa bé đang nhìn chăm chú.

- Đương nhiên... đương nhiên là được, mời ngồi vào đây.

Bà chủ dắt họ vào bàn số hai, sau đó quay vào bếp gọi to:

- Cho một bát mì.

Ba mẹ con ngồi ăn chung một bát mì trông rất ngon lành, họ vừa ăn vừa trò chuyện khe khẽ với nhau. “Ngon quá” - thằng anh nói.

- Mẹ, mẹ ăn thử đi - thằng em vừa nói vừa gấp mì đưa vào miệng mẹ.

Sau khi ăn xong, người phụ nữ trả một trăm năm mươi đồng. Ba mẹ con cùng khen: “Thật là ngon ! Cám ơn !” rồi cúi chào và bước ra khỏi quán.

- Cám ơn các vị ! Chúc năm mới vui vẻ - ông bà chủ cùng nói.

Công việc hàng ngày bận rộn, thế mà đã trôi qua một năm. Lại đến ngày 31/12, ngày chuẩn bị đón năm mới. Công việc của Bắc Hải Đình vẫn phát đạt. So với năm ngoái, năm nay có vẻ bận rộn hơn. Hơn mười giờ, bà chủ toan đóng cửa thì cánh cửa lại bị mở ra nhẹ nhẹ. Bước vào tiệm là một người phụ nữ dẫn theo hai đứa trẻ. Bà chủ nhìn thấy cái áo khoác lỗi thời liền nhớ lại vị khách hàng cuối cùng năm ngoái.

- Có thể... cho tôi một... bát mì được không?

- Đương nhiên... đương nhiên, mời ngồi!

Bà chủ lại đưa họ đến bàn số hai như năm ngoái, vừa nói vọng vào bếp:

- Cho một bát mì.

Ông chủ nghe xong liền nhanh tay cho thêm củ vào bếp trả lời:

- Vâng, một bát mì!

Bà chủ vào trong nói nhỏ với chồng:

- Nay ông, mình nấu cho họ ba bát mì được không?

- Không được đâu, nếu mình làm thế chắc họ sẽ không vừa ý.

Ông chủ trả lời thế nhưng lại bỏ nhiều mì vào nồi nước lèo, ông ta cười cười nhìn vợ và thầm nghĩ: “Trông bà bề ngoài khô khan nhưng lòng dạ cũng không đến nỗi nào!”

Ông làm một tô mì to thơm phức đưa cho bà vợ bưng ra. Ba mẹ con ngồi quanh bát mì vừa ăn vừa thảo luận. Những lời nói của họ đều lọt vào tai hai vợ chồng ông chủ quán.

- Thơm quá!

- Năm nay vẫn được đến Bắc Hải Đình ăn mì thật là may mắn quá!

- Sang năm nếu được đến đây nữa thì tốt biết mấy!

Ăn xong, trả một trăm năm mươi đồng, ba mẹ con ra khỏi tiệm Bắc Hải Đình.

- Cảm ơn các vị! Chúc năm mới vui vẻ!

Nhìn theo bóng dáng ba mẹ con, hai vợ chồng chủ quán thảo luận với nhau một lúc lâu.

Đến ngày 31/12 lần thứ ba, công việc làm ăn của Bắc Hải Đình vẫn rất tốt, vợ chồng ông chủ quán bận rộn đến nỗi không có thời gian nói chuyện. Đến 9g30 tối, cả hai người đều cảm thấy trong lòng có một cảm giác gì đó khó tả. Đến 10 giờ, nhân viên trong tiệm đều đã nhận bao lì xì và ra về. Ông chủ vội vã tháo các tấm bảng trên tường ghi giá tiền của năm nay là “200đ/bát mì” và thay vào đó giá của năm ngoái “150đ/bát mì”. Trên bàn số hai, ba mươi phút trước bà chủ đã đặt một tờ giấy “Đã đặt chỗ”. Đúng 10g30, ba mẹ con xuất hiện, hình như họ cố chờ khách ra về hết rồi mới đến. Đứa con trai lớn mặc bộ quần áo đồng phục cấp hai, đứa em mặc bộ quần áo của anh, nó hơi rộng một chút, cả hai đứa đều đã lớn rất nhiều.

- Mời vào! Mời vào! - bà chủ nhiệt tình chào đón.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bà chủ, người mẹ chậm rãi nói:

- Làm ơn nấu cho chúng tôi...hai bát mì được không?

- Được chứ, mời ngồi bên này!

Bà chủ lại đưa họ đến bàn số hai, nhanh tay cất tờ giấy “Đã đặt chỗ” đi, sau đó quay vào trong la to: "Hai bát mì"

- Vâng, hai bát mì. Có ngay.

Ông chủ vừa nói vừa bỏ ba phần mì vào nồi.

Ba mẹ con vừa ăn vừa trò chuyện, dáng vẻ rất phấn khởi. Đứng sau bếp, vợ chồng ông chủ cũng cảm nhận được sự vui mừng của ba mẹ con, trong lòng họ cũng cảm thấy vui lây.

- Tiểu Thuần và anh lớn này, hôm nay mẹ muốn cảm ơn các con!

- Cảm ơn chúng con? Tại sao ạ?

- Chuyện là thế này: vụ tai nạn xe hơi của bố các con đã làm cho tám người bị thương, công ty bảo hiểm chỉ bồi thường một phần, phần còn lại chúng ta phải chịu, vì vậy mấy năm nay mỗi tháng chúng ta đều phải nộp năm mươi ngàn đồng.

- Chuyện đó thì chúng con biết rồi - đứa con lớn trả lời.

Bà chủ đứng bên trong không dám động đậy để lắng nghe.

- Lẽ ra phải đến tháng ba năm sau chúng ta mới nộp hết nhưng năm nay mẹ đã nộp xong cả rồi!

- Hà, mẹ nói thật đấy chứ?

- Ủ, mẹ nói thật. Bởi vì anh lớn nhận trách nhiệm đi đưa báo, còn Tiểu Thuần giúp mẹ đi chợ nấu cơm làm mẹ có thể yên tâm làm việc, công ty đã phát cho mẹ một tháng lương đặc biệt, vì vậy số tiền chúng ta còn thiếu mẹ đã nộp hết rồi.

- Mẹ ơi! Anh ơi! Thật là tốt quá, nhưng sau này mẹ cứ để con tiếp tục nấu cơm nhé.

- Con cũng tiếp tục đi đưa báo. Tiểu Thuần chúng ta phải cố gắng lên!

- Mẹ cảm ơn hai anh em con nhiều!

- Tiểu Thuần và con có một bí mật chưa nói cho mẹ biết. Đó là vào một ngày chủ nhật của tháng mười một, trường của Tiểu Thuần gửi thư mời phụ huynh đến dự một tiết học. Thầy giáo của Tiểu Thuần còn gửi một bức thư đặc biệt cho biết bài văn của Tiểu Thuần đã được chọn làm đại diện cho Bắc Hải đảo đi dự thi văn toàn quốc. Con nghe bạn của Tiểu Thuần nói mới biết nên hôm đó con đã thay mẹ đến dự.

- Có thật thế không? Sau đó ra sao?

- Thầy giáo ra đề bài: “Chí hướng và nguyện vọng của em là gì?” Tiểu Thuần đã lấy đề tài bát mì để viết và được đọc trước tập thể nữa chứ. Bài văn được viết như sau: “Ba bị tai nạn xe mất đi để lại nhiều gánh nặng. Để gánh vác trách nhiệm này, mẹ phải thức khuya dậy sớm để làm việc”. Đến cả việc hàng ngày con phải đi đưa báo, em cũng viết vào bài nữa. Lại còn: “Vào tối 31/12, ba mẹ con cùng ăn một bát mì rất ngon. Ba người chỉ gọi một tô mì, nhưng hai vợ chồng bác chủ tiệm vẫn cảm ơn và còn chúc chúng tôi năm mới vui vẻ nữa. Lời chúc đó đã giúp chúng tôi có dũng khí để sống, khiến cho gánh nặng của ba để lại nhẹ nhàng hơn”. Vì vậy Tiểu Thuần viết rằng nguyện vọng của nó là sau này mở một tiệm mì, trở thành ông chủ tiệm mì lớn nhất ở Nhật Bản, cũng sẽ nói với khách hàng của mình những câu như: “Cố gắng lên ! Chúc hạnh phúc ! Cảm ơn !”

Đứng sau bếp, hai vợ chồng chủ quán lặng người lắng nghe ba mẹ con nói chuyện mà nước mắt lăn dài.

- Bài văn đọc xong, thầy giáo nói: anh của Tiểu Thuần hôm nay thay mẹ đến dự, mời em lên phát biểu vài lời.

- Thật thế à? Thế lúc đó con nói sao?

- Bởi vì quá bất ngờ nên lúc đầu con không biết phải nói gì cả, con nói: “Cám ơn sự quan tâm và thương yêu của thầy cô đối với Tiểu Thuần. Hàng ngày em con phải đi chợ nấu cơm nên mỗi khi tham gia hoạt động đoàn thể gì đó nó đều phải vội vã về nhà, điều này gây không ít phiền toái cho mọi người. Vừa rồi khi em con đọc bài văn thì trong lòng con cảm thấy sự xấu hổ nhưng đó là sự xấu hổ chân chính. Mấy năm nay mẹ chỉ gọi một bát mì, đó là cả một sự dũng cảm. Anh em chúng con không bao giờ quên được... Anh em con tự hứa sẽ cố gắng hơn nữa, quan tâm chăm sóc mẹ nhiều hơn. Cuối cùng con nhờ các thầy cô quan tâm giúp đỡ cho em con.”

Ba mẹ con nắm tay nhau, vỗ vai động viên nhau, vui vẻ cùng nhau ăn hết tô mì đón năm mới rồi trả 300 đồng, nói câu cảm ơn vợ chồng chủ quán, cúi chào và ra về. Nhìn theo ba mẹ con, vợ chồng ông chủ quán nói với theo:

- Cám ơn! Chúc mừng năm mới!

Lại một năm nữa trôi qua.

Bắc Hải Đình vào lúc 9g tối, bàn số hai được đặt một tấm giấy “Đã đặt chỗ” nhưng ba mẹ con vẫn không thấy xuất hiện.

Năm thứ hai rồi thứ ba, bàn số hai vẫn không có người ngồi. Ba mẹ con vẫn không thấy trở lại. Việc làm ăn của Bắc Hải Đình vẫn như mọi năm, toàn bộ đồ đạc trong tiệm được thay đổi, bàn ghế được thay mới nhưng bàn số hai thì được giữ lại y như cũ.

“Việc này có ý nghĩa như thế nào?” Nhiều người khách cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này nên đã hỏi. Ông bà chủ liền kể lại câu chuyện bát mì cho mọi người nghe. Cái bàn cũ kia được đặt ngay chính giữa, đó cũng là một sự hy vọng một ngày nào đó ba vị khách kia sẽ quay trở lại, cái bàn này sẽ dùng để tiếp đón họ. Bàn số hai “cũ” trở thành “cái bàn hạnh phúc”, mọi người đều muốn thử ngồi vào cái bàn này.

Rồi rất nhiều lần 31/12 đã đi qua.

Lại một ngày 31/12 đến. Các chủ tiệm lân cận Bắc Hải Đình sau khi đóng cửa đều dắt người nhà đến Bắc Hải Đình ăn mì. Họ vừa ăn vừa chờ tiếng chuông giao thừa vang lên. Sau đó, mọi người đi bái thần, đây là thói quen năm, sáu năm nay. Hơn 9g30 tối, trước tiên vợ chồng ông chủ tiệm cá đem đến một chậu cá còn sống. Tiếp đó, những người khác đem đến nào là rượu, thức ăn, chẳng mấy chốc đã có khoảng ba, bốn chục người. Mọi người rất vui vẻ. Ai cũng biết lai lịch của bàn số hai. Không ai nói ra nhưng thâm tâm họ đang mong chờ giây phút đón mừng năm mới. Người thì ăn mì, người thì uống rượu, người bận rộn chuẩn bị thức ăn... Mọi người vừa ăn, vừa trò chuyện, từ chuyện trên trời dưới đất đến chuyện nhà bên có thêm một chú nhóc nữa. Chuyện gì cũng tạo thành một chuỗi câu chuyện vui vẻ. Ở đây ai cũng coi nhau như người nhà.

Đến 10g30, cửa tiệm bỗng nhiên mở ra nhẹ nhẹ, mọi người trong tiệm liền im bặt và nhìn ra cửa. Hai thanh niên mặc veston, tay cầm áo khoác bước vào, mọi người trong quán thở phào và không khí ồn ào náo nhiệt trở lại. Bà chủ định ra nói lời xin lỗi khách vì quán đã hết chỗ thì đúng lúc đó một người phụ nữ ăn mặc hợp thời trang bước vào, đứng giữa hai thanh niên.

Mọi người trong tiệm dường như nín thở khi nghe người phụ nữ ấy nói chầm chậm:

- Làm ơn... làm ơn cho chúng tôi ba bát mì được không?

Gương mặt bà chủ chợt biến sắc. Đã mười mấy năm rồi, hình ảnh bà mẹ trẻ cùng hai đứa con trai chợt hiện về và bây giờ họ đang đứng trước mặt bà đây. Đứng sau bếp, ông chủ như mù người đi, giơ tay chỉ vào ba người khách, lắp lả nói:

- Các vị... các vị là...

Một trong hai thanh niên tiếp lời:

-Vâng! Vào ngày cuối năm của mười bốn năm trước đây, ba mẹ con cháu đã gọi một bát mì, nhận được sự khích lệ của bát mì đó, ba mẹ con cháu như có thêm nghị lực để sống. Sau đó, ba mẹ con cháu đã chuyển đến sống ở nhà ông bà ngoại ở Tư Hạ. Năm nay cháu thi đỗ vào trường y, hiện đang thực tập tại khoa nhi của bệnh viện Kinh Đô. Tháng tư năm sau cháu

sẽ đến phục vụ tại bệnh viện tổng hợp của Trát Hoảng. Hôm nay, chúng cháu trước là đến chào hỏi bệnh viện, thuận đường ghé thăm mộ của ba chúng cháu. Còn em cháu mơ ước trở thành ông chủ tiệm mì lớn nhất Nhật Bản không thành, hiện đang là nhân viên của Ngân hàng Kinh Đô. Cuối cùng, ý định nung nấu từ bao lâu nay của chúng cháu là hôm nay, ba mẹ con cháu muốn đến chào hỏi hai bác và ăn mì ở Bắc Hải Đình này.

Ông bà chủ quán vừa nghe vừa gật đầu mà nước mắt ứa đầy mắt. Ông chủ tiệm rau ngồi gần cửa ra vào đang ăn đầy miệng mì, vội vã nhả ra, đứng dậy nói:

- Nay, ông bà chủ, sao lại thế này? Không phải là ông bà đã chuẩn bị cả mười năm nay để có ngày gặp mặt này đó sao ? Mau tiếp khách đi chứ. Mau lên!

Bà chủ như bừng tỉnh giấc, đập vào vai ông hàng rau, cười nói:

-Ồ phải... Xin mời! Xin mời! Nào bàn số hai cho ba bát mì.

Ông chủ vội vàng lau nước mắt trả lời:

Có ngay. Ba bát mì.

-----***-----

Thật ra cái mà ông bà chủ tiệm bỏ ra không có gì nhiều lắm, chỉ là vài vắt mì, vài câu nói chân thành mang tính khích lệ, động viên chúc mừng. Với xã hội năng động ngày nay, con người dường như có một chút gì đó lạnh lùng, nhẫn tâm. Nhưng từ câu chuyện này, tôi đi đến kết luận rằng : chúng ta không nên chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh, chỉ cần bạn có một chút quan tâm dành cho người khác thì bạn có thể đem đến niềm hạnh phúc cho họ rồi. Chúng ta không nên nhỏ nhen ích kỷ bởi tôi tin trong mỗi chúng ta đều ẩn chứa một tấm lòng nhân ái. Hãy mở kho tàng ấy ra và thắp sáng nó lên dù chỉ là một chút ánh sáng yếu ớt, nhưng trong đêm đông giá rét thì nó có thể mang lại sự ấm áp cho mọi người.

Câu chuyện này xuất hiện làm xúc động không ít độc giả Nhật Bản. Có người nhận xét rằng : "Đọc xong câu chuyện này không ai không rơi nước mắt." Đây chỉ là lời nhận xét mang tính phóng đại một chút nhưng nó không phải là không thực tế. Quả thật, nhiều người đọc xong câu chuyện đã

phải rơi lệ, chính sự quan tâm chân thành và lòng nhân hậu trong câu chuyện đã làm cho họ phải xúc động.

Cho và nhận

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình. Vị giáo sư này vẫn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên "người bạn của sinh viên" vì sự thân thiện và tốt bụng của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Họ cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: "Chúng ta hãy thử trêu chọc người nông dân xem sao. Em sẽ giấu giày của ông ta rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày."

Vị giáo sư ngăn lại: "Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trêu chọc mua vui cho bản thân. Nhưng em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều nhờ vào người nông dân này đây. Em hãy đặt một đồng tiền vào mỗi chiếc giày của ông ta và chờ xem phản ứng ông ta ra sao."

Người sinh viên làm như lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó.

Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và băng qua cánh đồng đến nơi đặt giày và áo khoác của mình. Người nông dân vừa mặc áo khoác vừa xỏ chân vào một chiếc giày thì cảm thấy có vật gì cứng cứng bên trong, ông ta cúi xuống xem đó là vật gì và tìm thấy một đồng tiền. Sự kinh ngạc bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông ta chăm chú nhìn đồng tiền, lật hai mặt đồng tiền qua lại và ngắm nhìn thật kỹ. Rồi ông nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi, và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội, khi ông tìm thấy đồng tiền thứ hai bên trong chiếc giày. Với cảm xúc tràn ngập trong lòng, người nông dân quì xuống, ngược mặt

lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ sự cảm tạ đối với bàn tay vô hình nhưng hào phóng đã đem lại một món quà đúng lúc, cứu giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động, nước mắt giàn giụa. Vị giáo sư lên tiếng: "Bây giờ em có cảm thấy vui hơn lúc trước nếu như em đem ông ta ra làm trò đùa không?" Người thanh niên trả lời: "Giáo sư đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em không hiểu: "Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về".

Hoa Hướng dương

Khi các cô gái của thần Mặt Trời tắm táp xong, đáp thuyền du ngoạn ra tận biển khơi thì nàng út mới sực nhớ ra là nàng đã bỏ quên chiếc vương miện bằng vàng của mình trên cành cây sồi ven bờ. Không có vương miện, nàng không dám về nhà và nàng tha thiết xin các chị hãy quay thuyền lại. Nhưng các chị kêu mệt, thoái thác và chỉ muốn được đi nằm ngủ ngay, còn nếu nàng út lơ đãng quá đáng như vậy thì hãy tự quay lại bờ một mình, và cứ đứng chờ ở đó một mình cho đến sáng, cho đến khi các chị lại trở lại tắm lần nữa.

Nàng út bơi đến bờ.... nhưng thật là khủng khiếp : chiếc vương miện không còn trên cành sồi nữa! Dưới gốc cây là một chàng trai tuấn tú, tóc đen, mắt xanh màu nước biển. Chàng giơ cả hai cánh tay vạm vỡ về phía cô gái và ôm chầm lấy nàng vừa nói những lời ngọt ngào tựa mật ong vàng.

- Nàng hãy ở lại đây mãi mãi với ta, đôi ta sẽ yêu nhau và đừng bao giờ xa nhau - Chàng thì thảo rồi lại hôn nàng thật lâu và thật thắm thiết.

- Em ở lại trần gian sao được, hỡi chàng? Đêm tối ở đây mịt mù, lạnh lẽo lắm, mà em đã quen ở lâu son, gác tía, nơi dưới từng trần nhà đều có những chùm ngọc tía sáng chói; ban ngày em ngồi dệt chỉ vàng, tối đến đi tắm biển thật thoải thích. Trong những buổi vũ hội, chúng em nhảy múa cùng các chàng trai của Hằng Nga và cười những con ngựa bạc. Chàng có thể hứa hẹn với em một cuộc sống như thế nào ở nơi trần thế này? - Con gái Thần Mặt Trời hỏi.

- Ta hứa với nàng sẽ có những buổi sáng đầy sương làm mát dịu đôi chân nàng, sẽ có tiếng chim ca, tiếng lá cây rì rào làm vui tai nàng. Ta hứa với nàng những ngày lao động vất vả và cái mệt mỏi vào những buổi chiều. Còn đêm đến, nàng sẽ được sưởi ấm trong vòng tay ôm ấp của ta - con trai Thần Đất nhẹ nhàng đáp lời.

- Chàng hãy chỉ cho em vẻ đẹp tuyệt vời của trần thế đi, khi đó em sẽ quyết định có ở lại với chàng hay là quay về quê hương - con gái Thần Mặt Trời nói.

Và con trai Thần Đất đã dẫn nàng út tới bên bờ sông, nơi có những cây Anh Đào nở hoa và tiếng hoạ mi líu lo. Chàng trai hỏi:

- Nàng đã được nghe bài ca tuyệt diệu ấy bao giờ chưa?

- Chưa, - nàng út thú nhận.

- Thế nàng đã được nghe tiếng sóng nước ồn ào của những con sông đổ ra biển cả chưa? Nàng cảm thấy hương hoa Anh Đào thế nào? Và nàng đã biết tình yêu là gì chưa?

- Chàng chính là tình yêu của em, em sẽ ở lại đây với chàng - nàng út sung sướng hứa. Và con trai Thần Đất bèn dẫn nàng tới một căn hầm để nàng được thấy lại vương miện của mình.

Cứ sáng sáng, Thần Mặt Trời lại ra rả gọi con gái quay về thiên cung, đồng thời không quên báo cho nàng biết, nếu nàng quyết chí ở lại hạ giới thì nàng sẽ phải làm việc quần quật ngoài đồng. Nhưng nàng út khẳng khẳng không chịu vâng lệnh cha, bởi lẽ nàng cảm thấy cuộc sống nơi trần thế này thú vị hơn nhiều so với ở thiên cung, nơi mà nàng đã chán ngấy những chuỗi ngày lê thê ngồi bên khung cửi. Ở trần thế nàng được nghe không biết chán tai tiếng sông nước chảy rì rào, tiếng hoạ mi lạnh lót và được thưởng ngoạn những mùa hoa Anh Đào rực rỡ. Thần Mặt Trời đành phải gửi của hồi môn cho nàng út, và nàng đã làm lễ thành hôn với chàng trai trần thế.

- Ta không ưa chàng trai Thần Đất, song ta không thể cấm đoán tình yêu của con được. Nhưng không nên vì ái tình mà con xem thường quê hương, tổ quốc. Sẽ xảy ra chuyện gì, nếu con thấy buồn nhớ nhà? - Thần Mặt Trời hỏi và khép màn mây lại có ý báo rằng, cuộc trò chuyện với con gái đã chấm dứt.

- Con sẽ không cầu xin trở về đâu! - nàng út kêu lên một cách kiêu ngạo.

Hôn lễ vừa xong, mẹ Thần Đất đã bắt con dâu phải lao động. Nàng phải ra vườn coi sóc đàn ong, còn công việc khác xem chừng đôi tay trắng ngần

của nàng không cách đáng nổi. Bây giờ hàng ngày nàng út phải đứng chôn chân giữa vườn trông coi đàn ong để chúng khỏi lạc vào tổ khác. Ngày tháng cứ trôi qua bình lặng, tẻ ngắt như tiếng ong rù rì. Còn đâu nữa những buổi dong chơi trên lưng ngựa bạc, những đêm nhảy múa cùng các chàng trai của Hằng Nga, những chuyến du ngoạn bằng thuyền trên biển lớn cùng các chị?

Những con ngựa bị xua đuổi ra cánh đồng nặng nề lê từng bước còn chàng trai Thần Đất bị công việc đồng áng hút hết sức lực nên chẳng còn thời gian nói với nàng những lời lẽ âu yếm nữa. Một hôm nàng út đòi:

- Chàng hãy mang hoa Anh Đào về cho em!
- Hoa Anh Đào chỉ nở có mùa thôi - chàng trai giận dữ đáp.
- Hãy mang tiếng hát hoa mi về cho em nghe!
- Hoa mi đâu phải lúc nào cũng cất tiếng hát.
- Đã lâu rồi chàng chưa hôn em. Chẳng lẽ tình yêu của chàng không còn vĩnh hằng nữa sao?

- Tình yêu không là vĩnh hằng.
- Vậy thì cái gì là vĩnh hằng, thưa chàng?
- Lao động là vĩnh hằng - chàng trai đáp và cầm cái liềm đi ra đồng.

Con gái của Thần Mặt Trời lại phải ở nhà một mình. Nàng buồn nhớ nơi chôn rau, cắt rốn đến nỗi mất cả lòng kiêu ngạo bấy lâu nay, nàng quay về phía Mặt Trời da diết cầu xin :

- Hỡi Thần Mặt Trời kính yêu của con, xin người hãy chấp thuận lời giải bày của con đây. Hiện giờ con rất nhớ quê nhà. Con thường nằm mơ thấy những con đường của tuổi ấu thơ, thường nghe các chị dệt trên khung cửi rào rào. Người hãy thương con và cho con được trở về thiên cung!

Thần Mặt Trời chỉ im lặng.

Nàng út vẫn không ngừng van xin :

- Hỡi người cha đáng kính, chẳng nhẽ Người không cảm thấy đứa con gái của Người đang bất hạnh trên đất khách, quê người ? Người hãy gọi con về, nếu Người không muốn thừa nhận con là con gái nữa thì con xin làm kẻ hầu hạ Người.

- Con gái ta ở hạ giới quá lâu rồi, đến nỗi đôi chân con đã bén rễ, khó mà bứt ra được. Giờ đây, Cha không thể giúp con được nữa.

Thần Mặt Trời vừa dứt lời, Người dùng ngay chiếc khăn mây trắng che kín hai mắt. Những giọt nước mắt của Người như những giọt thủy tinh trong suốt cứ rơi lã chã xuống đôi tay của con gái.

Nàng út toan nhấc đôi tay lên, song mặt đất này đã giữ chặt lấy nàng. Và nàng đã phải ở lại trần thế trong tình trạng như vậy, để rồi sau đó biến thành một bông hoa, luôn luôn hướng về phía mặt trời, về phía quê cha, đất tổ. Chính vì thế loài hoa này có tên gọi: Hoa Hướng Dương.

Cà rốt, trứng và hạt cà phê

Cô con gái hay than thở với cha sao bất hạnh này cứ vừa đi qua thì bất hạnh khác đã vội ập đến với mình, và cô không biết phải sống thế nào. Có những lúc quá mệt mỏi vì vật lộn với cuộc sống, cô đã muốn chối bỏ cuộc đời đầy trắc trở này.

Cha cô vốn là một đầu bếp. Một lần, nghe con gái than thở, ông dẫn cô xuống bếp. Ông bắc ba nồi nước lên lò và để lửa thật to. Khi ba nồi nước sôi, ông lần lượt cho cà rốt, trứng và hạt cà phê vào từng nồi riêng ra và đun lại để chúng tiếp tục sôi, không nói một lời.

Người con gái sốt ruột không biết cha cô đang định làm gì. Lòng cô đầy phiền muộn mà ông lại thản nhiên nấu. Nửa giờ sau người cha tắt bếp, lần lượt múc cà rốt, trứng và cà phê vào từng tô khác nhau.

Ông bảo con gái dùng thử cà rốt. "Mềm lắm cha ạ", cô gái đáp. Sau đó, ông lại bảo cô bóc trứng và nhấp thử cà phê. Cô gái cau mày vì cà phê đậm và đắng.

-Điều này nghĩa là gì vậy cha - cô gái hỏi.

- Ba loại thức uống này đều gặp phải một nghịch cảnh như nhau, đó là nước sôi 100 độ. Tuy nhiên mỗi thứ lại phản ứng thật khác.

Cà rốt khi chưa chế biến thì cứng và trông rắn chắc, nhưng sau khi luộc sôi, chúng trở nên rất mềm.

Còn trứng lúc chưa luộc rất dễ vỡ, chỉ có một lớp vỏ mỏng bên ngoài bảo vệ chất lỏng bên trong. Sau khi qua nước sôi, chất lỏng bên trong trở nên đặc và chắc hơn.

Hạt cà phê thì thật kỳ lạ. Sau khi sôi, nước của chúng trở nên rất đậm đà.

Người cha quay sang hỏi cô gái: Còn con? Con sẽ phản ứng như loại nào khi gặp phải nghịch cảnh.

Con sẽ như cà rốt, bề ngoài tưởng rất cứng cáp nhưng chỉ với một chút đau đớn, bất hạnh đã trở nên yếu đuối chẳng còn chút nghị lực?

Con sẽ là quả trứng, khởi đầu với trái tim mỏng manh và tinh thần dễ đổi thay. Nhưng sau một lần tan vỡ, ly hôn hay mất việc sẽ chín chắn và cứng cáp hơn.

Hay con sẽ giống hạt cà phê? Loại hạt này không thể có hương vị thơm ngon nhất nếu không sôi ở 100 độ. Khi nước nóng nhất thì cà phê mới ngon.

Cuộc đời này cũng vậy con ạ. Khi sự việc tưởng như tồi tệ nhất thì chính lúc ấy lại giúp con mạnh mẽ hơn cả. Con sẽ đối mặt với những thử thách của cuộc đời như thế nào? Cà rốt, trứng hay hạt cà phê?

Cổ tích về loài bướm

Thuở nhỏ, khi nhìn thấy những con bướm đêm màu nâu đất, tôi vừa ghét vừa sợ vì chúng quá xấu xí, không như những chú bướm có màu sắc rực rỡ khác. Cho đến một ngày, tôi đã thay đổi suy nghĩ khi nghe câu chuyện sau:

"Xưa lắm rồi, khi có những chú bướm đêm cũng có màu sắc rực rỡ như những loài bướm khác, thậm chí còn lộng lẫy hơn cả những chú bướm bây giờ. Một ngày nọ, những thiên thần thấy buồn bã khi mây đen che phủ bầu trời khiến họ không còn nhìn thấy loài người ở chốn trần gian. Họ khóc - nước mắt thiên thần rơi xuống tạo nên những giọt mưa trắng xóa. Những chú bướm đêm hào hiệp vốn ghét nhìn thấy mọi người buồn phiền. Vì thế chúng rủ nhau làm một chiếc cầu vồng. Bướm đêm nghĩ rằng nếu nhờ những loài bướm khác giúp sức thì chúng chỉ cần cho đi một ít màu sắc của mình là có thể tạo ra một chiếc cầu vồng tuyệt đẹp. Thế là một chú bướm đêm tìm đến nữ hoàng của loài bướm khác để nhờ giúp đỡ. Nhưng những loài bướm khác quá đỗi ích kỷ và tự phụ nên không muốn cho đi màu sắc của mình, dù chỉ một chút.

Những chú bướm đêm quyết định làm việc đó một mình. Chúng vỗ cánh thật mạnh làm bột phấn trên cánh rơi rắc trong không trung tạo nên những đám mây ngũ sắc lung linh như thủy tinh. Những đám mây dần dần giãn ra tạo thành một đường viền dài. Nhưng chiếc cầu vồng vẫn chưa đủ lớn, vì thế những chú bướm đêm cứ tiếp tục cho đi màu sắc của mình, cứ thêm vào từng chút một cho đến khi chiếc cầu vồng kéo dài đến tận chân trời. Những thiên thần trông thấy cầu vồng trở nên vui sướng. Họ mỉm cười, nụ cười ấm áp chiếu rọi xuống trần gian làm nên những tia nắng rạng rỡ. Và những chú bướm đêm ấy chỉ còn lại duy nhất một màu nâu thô mộc bởi chúng đã cho đi tất cả những sắc màu lộng lẫy nhất để dệt nên chiếc cầu vồng tuyệt diệu..."

Bạn ạ, đừng chăm chăm nhìn vào diện mạo, hãy soi rọi để tìm thấy những điểm sáng bên trong một con người. Có ai đó đã nói: "Nhân cách là ngọc quý, nó có thể cắt rời những ngọc quý khác".

Bài học về sự Đánh giá

Ngày xưa, có một họa sĩ tên là Ranga, một người siêu việt, vẽ được rất nhiều kiệt tác đáng ghi nhớ khiến ai cũng đều khen ngợi.

Ông mở một lớp học mỹ thuật để dạy nghề cho mọi người và cũng để tìm đệ tử nối nghiệp. Ông không mấy khi khen ngợi ai, cũng không bao giờ đề cập đến thời gian của khóa học. Ông nói, một học trò chỉ có thể thành công khi ông hài lòng với kỹ năng và hiểu biết của người đó. Ông truyền cho học trò những phương pháp đánh giá, ước định của ông, và chúng cũng độc đáo như những tác phẩm của ông vậy. Ông không bao giờ thối phòng tầm quan trọng của những bức tranh hay sự nổi tiếng, mà ông luôn nhấn mạnh đến cách xử sự, thái độ với cuộc sống của học trò.

Trong một số lượng lớn học trò, Rajeev là một người có tài nhất, chăm chỉ, sáng tạo, nên anh ta tiếp thu nhanh hơn nhiều so với các bạn đồng môn. Ông Ranga rất hài lòng về Rajeev.

Một ngày kia, sau bao nhiêu cố gắng, Rajeev được ông Ranga gọi đến và bảo:

- Ta rất tự hào về những tiến bộ mà con đã đạt được. Bây giờ là thời điểm con làm bài thi cuối cùng trước khi ta công nhận con thực sự là một họa sĩ tài năng. Ta muốn con vẽ một bức tranh mà ai cũng phải thấy đẹp, phải khen ngợi.

Rajeev làm việc ngày đêm, trong rất nhiều ngày và đem đến trình thầy Ranga một bức tranh tuyệt diệu. Thầy Ranga xem qua rồi bảo:

- Con hãy đem bức tranh này ra đặt ở quảng trường chính, để tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng. Hãy viết bên dưới bức tranh là tác giả sẽ rất biết ơn nếu bất kỳ ai có thể chỉ ra bất kỳ sơ suất nào trên bức tranh và đánh một dấu X vào chỗ lỗi đó.

Rajeev làm theo lời thầy: đặt bức tranh ở quảng trường lớn với một thông điệp đề nghị mọi người chỉ ra những sơ suất.

Sau hai ngày, Ranga đề nghị Rajeev lấy bức tranh về. Rajeev rất thất vọng khi bức tranh của mình đầy dấu X. Nhưng Ranga tỏ ra bình tĩnh và khuyên Rajeev đừng thất vọng, cố gắng lần nữa. Rajeev vẽ một kiệt tác khác, nhưng thầy Ranga bảo phải thay đổi thông điệp dưới bức tranh. Thầy Ranga nói phải để màu vẽ và bút ngay cạnh bức tranh ở quảng trường và đề nghị mọi người tìm những chỗ sai trong bức tranh và sửa chúng lại bằng những dụng cụ để vẽ ấy.

Hai ngày sau, khi lấy tranh về, Rajeev rất vui mừng khi thấy bức tranh không bị sửa gì hết và tự tin đem đến chỗ Ranga. Ranga nói:

- Con đã thành công vào ngày hôm nay. Bởi vì nếu chỉ thành thạo về mỹ thuật thôi thì chưa đủ, mà con còn phải biết rằng con người bao giờ cũng đánh giá bừa bãi ngay khi có cơ hội đầu tiên, cho dù họ chẳng biết gì về điều đó cả. Nếu con luôn để cả thế giới đánh giá mình, con sẽ luôn thất vọng. Con người thích đánh giá người khác mà không nghĩ đến trách nhiệm hay nghiêm túc gì cả. Mọi người đánh những dấu X lên bức tranh đầu tiên của con vì họ không có trách nhiệm gì mà lại cho đó là việc không cần động não. Nhưng khi con đề nghị họ sửa những sơ suất thì không ai làm nữa, vì họ sợ bộc lộ hiểu biết- những thứ mà họ có thể không có. Nên họ quyết định tránh đi là hơn. Cho nên, những thứ mà con phải vất vả để làm ra được, đừng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi đánh giá của người khác. Hãy tự đánh giá mình. Và tất nhiên, cũng đừng bao giờ đánh giá người khác quá dễ dàng.

Thư của Thượng Đế gửi cho phụ nữ

Ta cho phép người đàn ông say giấc để anh ta không quấy rầy sự sáng tạo và để ta có thể kiên trì hoàn thiện vẻ ngoài của người...

Từ một mảnh xương, ta tạo ra người. Ta chọn phần xương sườn, dùng bảo vệ cuộc đời người đàn ông, bảo vệ trái tim và lá phổi của anh ta, phần xương nâng đỡ anh ta - đúng nghĩa với điều người phải làm. Ta tạo hình ra người, một cách hoàn hảo và xinh đẹp. Đặc điểm của người là một cái xương sườn, mạnh mẽ lẫn yếu đuối và mỏng manh. Người phải bảo vệ phần mỏng manh nguyên thủy nhất trong người đàn ông - đó là trái tim anh ta. Trái tim là trung tâm của người đàn ông, lá phổi cho anh ta hơi thở.

Khung xương sườn sẽ bị gãy trước khi trái tim bị hủy hoại. Nâng đỡ người đàn ông như khung xương sườn nâng đỡ cơ thể. Người không được lấy ra từ chân - phần ở dưới anh ta, người không được lấy ra từ đầu - phần ở trên anh ta. Người được lấy ra từ bên cạnh, để người luôn bên cạnh và sát cánh với anh ta.

Người là thiên thần hoàn hảo của ta, cô gái nhỏ xinh đẹp của ta. Người sẽ trở thành người phụ nữ lộng lẫy, thông minh. Đôi mắt ta sẽ nhìn thấy đức hạnh chứa đầy tim người. Đôi mắt người đẹp. Đôi môi người sẽ đáng yêu làm sao khi nói những lời nguyện cầu. Lỗ mũi người quá hoàn hảo. Đôi bàn tay người thanh nhã để được chạm vào. Người rất đặc biệt bởi người là phần mở rộng của ta. Đàn ông tượng trưng cho vẻ ngoài của ta - đàn bà tượng trưng cho cảm xúc của ta. Cả hai tượng trưng cho toàn bộ Thượng đế.

Vì thế, người đàn ông hãy cư xử tốt với người phụ nữ. Yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, bởi vì cô ấy mỏng manh. Làm tổn thương cô ấy, anh làm tổn

thương ta. Làm đau đớn cô ấy, chính là anh đang hủy hoại trái tim mình, trái tim của cha anh, trái tim của cha cô ấy.

Còn người đàn bà, hãy khiêm nhường cho anh ấy thấy quyền năng của cảm xúc ta đã cho người. Trong sự điềm đạm nhã nhặn, hãy chứng tỏ sức mạnh của người. Trong tình yêu, hãy cho anh ta thấy, người là chiếc xương sườn bảo vệ phần bên trong của anh ta.

Bạn đã thấy người phụ nữ đặc biệt đến thế nào trong mắt của Thượng đế chưa?

Đương đầu cuộc sống

Khi lên ba tuổi thì Alison Lapper được đưa ra biển chơi cùng những đứa trẻ tàn tật khác ở Trường từ thiện Chailey Heritage mà cô bé đang được nuôi nấng. Đây là một trong những lần hiếm hoi mà cô bé xuất hiện ở nơi công cộng.

Những khoảnh khắc ấy đã hằn sâu trong trí óc non nớt của cô bé. Những người đi nghỉ trên bãi biển đã phản ứng ngay tức thì với nhóm khách mới: họ quay mặt đi và đưa bầy con trẻ của mình ra xa. Tất cả diễn ra trong vòng chưa đầy năm phút.

Có những người mang nặng mặc cảm khuyết tật cả đời. Nhưng ấn tượng khó phai trên bãi biển lần ấy đã khiến Alison quyết định phấn đấu. Đúng hơn là một cuộc đấu tranh không ngừng nghỉ với những bất công đè nặng lên cuộc đời cô bé.

Alison chào đời không có tay và đôi chân ngắn cùn cớn. Các bác sĩ phán quyết một cách tàn nhẫn rằng Alison không thể sống lâu được do tác hại của thuốc an thần Thalidomide mà mẹ cô uống khi mang thai cô. Thế là khi mới được sáu tuần tuổi, người ta đã tách Alison ra khỏi mẹ ruột để đưa vào trường từ thiện nuôi dưỡng đặc biệt, cùng 200 đứa trẻ tật nguyên khác. Đó là cái thời mà ở nước Anh người ta muốn che giấu những con người không toàn vẹn như phải có.

Năm 17 tuổi, Alison rời trường từ thiện. Chín năm sau, cô tốt nghiệp Đại học Brighton với tấm bằng hạng ưu của khoa nghệ thuật tạo hình. Năm 23 tuổi, Alison từ chối mang đôi tay kim loại để hỗ trợ cuộc sống và từ chối cả những cuộc phẫu thuật khả dĩ kéo dài thêm đôi chân.

Từ khi tốt nghiệp đại học, cô không ngừng sống và làm việc như một nghệ sĩ bình thường nhưng đối tượng sáng tác của cô luôn chính là bản thân cô. Hơn thế nữa, Alison đã làm được điều mà cô đã đấu tranh suốt mấy mươi năm qua: đấu tranh cho sự công bằng của người khuyết tật.

Giờ đây, hàng triệu ánh mắt đã phải ngược nhìn bức tượng bằng đá hoa cương trắng mang tên "Alison Lapper mang thai" (tám tháng) đặt tại quảng trường chính Trafalgar của thủ đô nước Anh. Nhà điêu khắc nổi danh hàng đầu của nước Anh Marc Quinn cho rằng việc ông lựa chọn sáng tác bức tượng thể hiện Alison là vì sức mạnh của tính cách của cô. Đối với ông bấy nhiêu cũng đủ xem như một nữ anh hùng, bấy nhiêu cũng đủ để bức tượng cô được sánh vai cùng tượng đồng của các bậc anh hùng nước Anh trong thế kỷ 19 như vua George IV, Sir Charles Napier và tướng Henry Havelock trên quảng trường danh tiếng Trafalgar của thủ đô London.

Nhà điêu khắc giải thích: “Thay vì sáng tác hình tượng một ai đó chinh phục thế giới với một quân đội, tôi muốn thể hiện một người đang phải đương đầu với bất hạnh trong cuộc sống hằng ngày, một người đang sống một cách viên mãn, và để thể hiện tương lai, tôi muốn tạc tượng người đó đang mang thai”.

Alison cùng con trai Parys đã từng được đài truyền hình BBC ghi hình để phát trong chương trình chuyên đề nhiều tập mang tựa đề "Đứa con trong thời đại của chúng ta". Mới đây, Alison Lapper lại được tuần san Courier International của Pháp và L'Hebdo của Thụy Sĩ chọn giới thiệu như một trong 100 gương mặt trẻ nổi bật trong tương lai của Liên minh châu Âu 25 thành viên.

Sự khác biệt

Sau khi tốt nghiệp ra trường, Chuan và Jing cùng làm chung trong một công ty và cả hai đều làm việc rất siêng năng.

Sau nhiều năm làm việc, Jing được đề cử làm điều hành kinh doanh trong khi Chuan vẫn làm đại diện kinh doanh. Một ngày kia, Chuan đã đệ đơn xin từ chức và tham phiền rằng sếp không coi trọng những nhân viên làm việc chăm chỉ mà chỉ đề cử người biết nịnh bợ.

Biết rằng Chuan đã làm việc rất chăm chỉ trong nhiều năm, nhưng để giúp Chuan nhận ra sự khác biệt giữa anh ta và Jing, ông chủ đã yêu cầu Chuan đi ra chợ tìm xem có người bán dưa hấu hay không. Chuan quay trở về và trả lời có. Ông chủ lại hỏi bao nhiêu tiền một ký dưa? Chuan quay trở lại chợ để hỏi và về trả lời cho ông chủ là 12 đồng một ký dưa.

Ông chủ nói với Chuan rằng: “Khi tôi hỏi Jing cùng một câu hỏi, Jing đi và về trả lời: Ở chợ chỉ có một người bán dưa với giá 12 đồng một ký, 100 đồng cho mười ký. Trên bàn có 58 quả dưa, mỗi quả nặng 15kg được mua từ miền Nam cách đây hai ngày. Tất cả đều tươi, đỏ ruột và rất ngon”.

Nghe xong Chuan cảm thấy rất thối thía và nhận ra được sự khác biệt giữa anh và Jing. Anh quyết định không nghỉ việc nữa và tiếp tục ở lại để được học hỏi từ Jing.

Các bạn ạ, một người thành công hơn khi họ có óc quan sát hơn, suy nghĩ sâu sắc hơn và hiểu sự việc cặn kẽ hơn. Cùng một sự việc, người thành công hơn sẽ thấy được tương lai mấy năm sau, trong khi bạn chỉ có thể thấy được ngày mai. Sự khác biệt của một năm và một ngày là 365 lần đấy bạn ạ.

Đừng

Bạn thấy mình cần phải giữ mọi thứ được cân bằng. Hãy thử những cách sau đây:

- Đừng làm mòn giá trị của bản thân bằng việc so sánh bạn với người khác. Bởi vì mỗi người trong chúng ta đều là những người đặc biệt.

- Đừng đề ra mục tiêu của bạn chỉ vì người khác cho đó là quan trọng. Vì chỉ có bạn mới biết điều gì là tốt nhất cho mình.

- Đừng để cuộc sống đi qua mắt bạn chỉ vì bạn đang sống trong quá khứ hay tương lai. Bằng cách sống cuộc sống của mình ngày hôm nay, vào lúc này, bạn đang sống tất cả mọi ngày trong cuộc đời.

- Đừng từ chối nếu bạn vẫn còn cái để cho.

- Không điều gì là tồn tại mãi mãi cho đến lúc bạn ngừng cố gắng.

- Đừng ngại ngần thừa nhận rằng bạn chưa hoàn hảo.

- Đừng e dè đối mặt thử thách. Chỉ khi thử sức mình, bạn mới học được can đảm.

- Đừng đóng cửa trái tim và ngăn cản tình yêu đến chỉ vì bạn nghĩ không thể nào tìm ra nó.

- Cách nhanh nhất để nhận tình yêu là cho, cách mau lẹ để mất tình yêu là giữ nó quá chặt, cách tốt nhất để giữ gìn tình yêu là cho nó đôi cánh tự do.

- Đừng đi qua cuộc sống quá nhanh đến nỗi bạn quên mất mình đang ở đâu và thậm chí quên mình đang đi đâu.

- Đừng quên nhu cầu cảm xúc cao nhất của một người là cảm thấy được tôn trọng.

- Đừng ngại học hỏi. Kiến thức là vô bờ, là một kho báu mà ta luôn có thể mang theo để dành.

- Đừng sử dụng thời gian hay ngôn từ bất cần. Cả hai thứ đó đều không thể lấy lại.

- Cuộc sống không phải là một cuộc chạy đua, nó là một cuộc hành trình mà bạn có thể tận hưởng từng bước khám phá...

Tin nhắn

Tôi có anh bạn già đang làm chủ một doanh nghiệp. Thời gian gần đây, cứ mỗi lần đến thăm tôi, chưa ngồi ấm chỗ là y như rằng đã nghe thấy điện thoại di động của anh kêu tíu tíu. .. Rồi điệp khúc tíu, tíu ấy cứ đổ về đều đặn khoảng vài chục phút một lần. Mỗi lần có tíu, tíu, anh bạn già lại giơ mục kính lên bấm máy đọc với vẻ rất vui và cũng sốt sắng trả lời. Tôi quan sát và đi đến kết luận như đinh đóng cột: “Đang có bồ nhí, đúng không?”. Anh bạn tôi chỉ cười và lắc đầu. Tôi càng dẫn thêm: “Này nhé, người ta đã khảo sát và đi đến kết quả 90% số người sử dụng tin nhắn qua điện thoại di động là đang yêu nhau, 70% là của học sinh, sinh viên ít tiền, còn lại của những người khó nói với nhau bằng lời. Cẩn thận không bà xã biết được thì chết!”. Anh nghe vậy cười phá lên.

Bẵng đi một thời gian anh mới đến thăm tôi. Lần này từ đầu đến cuối buổi nói chuyện, tôi không nghe có một tiếng tíu, tíu nào hết. Tôi tò mò: “Anh “gút-bai” nàng rồi à!”. Giọng anh trầm xuống vẻ rất buồn: “Mất rồi chú ạ!”. Rồi anh kể tôi nghe người vẫn nhắn tin cho anh là một nữ sinh lớp 12 con của một đồng đội cùng đơn vị thời chống Mỹ. Khi cô bé được 10 tuổi thì bố mất do vết thương thời chiến tranh tái phát. Cô bé lớn lên bình thường như mọi người nhưng đến năm 16 tuổi tự nhiên đôi chân teo dần và đến lúc không còn tự mình đi lại được. Mẹ cháu và những người thân đã đưa cháu đi chạy chữa khắp nơi nhưng bệnh tình mỗi ngày một nặng. “Hôm tôi tới bệnh viện thăm thấy cháu nằm liệt giường nhưng người vẫn rất tinh táo. Để cháu đỡ buồn và cũng để có điều kiện hỏi thăm, động viên cháu thường xuyên, tôi đã tặng cháu một điện thoại di động. Và từ đấy cháu suốt ngày trò chuyện với tôi bằng tin nhắn...”. Nói tới đây, giọng anh như nghẹn lại. Còn tôi, còn có thể nói gì để an ủi anh...

Người duy nhất

"Thượng đế không thể có mặt khắp nơi, vì thế ngài đã tạo dựng nên các bà mẹ" (Tục ngữ Do Thái)

Người mẹ trong bài viết này không phải thần tượng của con bà. Cô con gái bú dưỡng bình của bà không (hoặc chưa?) tôn ai làm thần tượng.

Đó là một phụ nữ đã bươn chải trong những năm tháng thanh xuân của mình khi các con còn thơ dại. Bà làm việc 20 giờ mỗi ngày trong nhiều năm liền. Nhiều người ngợi khen lòng chung thủy của bà khi gia đình bà sa cơ thất thế và người chồng phải đi xa.

Đó là một người quản gia tận tụy khi các con đã trưởng thành. Lăn xả vào việc nhà, đôi khi bà quên huyết áp của mình thường bị tăng vọt. Lặng lẽ cả ngày ở nhà, giây phút hạnh phúc nhất trong ngày của bà là khi các con đi làm về, mỉm cười hoặc biểu lộ một dấu hiệu nào đó để mẹ biết rằng mọi việc đều ổn thỏa trong ngày làm việc của mình.

Đó là một góa phụ vô tình trước tấm lòng của một người đàn ông hiểu và quan tâm đến bà còn sâu sắc hơn các con bà.

Đó là một người bệnh thường tự dẫn vạt mình đã, đang và sẽ tiêu tiền vào thuốc men hằng tuần và cho đến hết đời. Dù con bà thường nói rằng việc gì phải chấp nhận thì cần vui vẻ chấp nhận, rằng tiền thuốc hoàn toàn nằm trong ngân sách. Bà tự giận mình là một gánh nặng cho các con mỗi khi bệnh trở nặng. Bà nén tiếng thở dài khi con bà tỏ thái độ đưa bà đi bác sĩ cho xong nghĩa vụ.

Đó là một người bạn đáng tin cậy mà các con bà có thể bộc lộ hết mọi trạng thái tình cảm, hoàn toàn không kiềm chế.

Đó là một người mẹ đã vài lần nén những giọt nước mắt khi con bà tỏ ý trách rằng bà tiêu tiền vào những khoản không cần thiết cho việc chợ búa. Con bà thừa hiểu rằng bà không phải người tiêu xài hoang phí. Câu trách

quá lời đó xuất phát từ bản tính tần tiện nhất mực, hay từ một phút nhất thời căng thẳng trước áp lực của công ăn việc làm?

Bà đã viết vào nhật ký: “Một lần nữa, hôm nay cô con gái yêu quý của mình, người lao động chính trong gia đình, lại nhăn nhó hỏi rằng mẹ lại đi chợ nữa đấy à. Đi chợ mua thêm thức ăn tươi, chăm sóc bữa ăn cho gia đình, cũng là một điều sai trái hay sao?

Vậy nếu tự sắm cho mình những bộ quần áo mới mà mình thường thích thú nhìn ngắm mỗi khi đi ngang cửa hàng, những bộ quần áo mà các con chẳng buồn để ý rằng mình đã không mua thêm từ mấy năm nay, thì đó sẽ là một hành vi sai trái đến mức nào? Giá như có ông nhà giàu nào chịu lấy bà góa này thì tôi đồng ý quách! Thà sống với sự vô tâm của ông ta còn hơn chịu đựng sự vô tâm của những đứa con mà mình hết mực yêu thương”.

Nhưng viết rồi bà lại xé. Bà không muốn các con đọc được những dòng chữ như thế sau khi bà qua đời. Bà không muốn gây thêm nỗi buồn cho các con.

Người mẹ được miêu tả trên đây là người còn nhiều thiếu sót trong mắt cô con gái hay xét đoán của bà. Người con ấy xét đoán rằng bà quá hơi hợt trong quan hệ với mọi người, ngoại trừ với con mình, rằng bà chưa tốt với người đàn ông luôn hết lòng với bà...

Nhưng không ai thay thế được vai trò của bà trong lòng các con, vai trò của một người quản gia chu đáo, một người bạn đáng tin tưởng tuyệt đối, một người mẹ nghĩ đến sự bình an và hạnh phúc của các con trước khi nghĩ đến bản thân mình.

Tỷ lệ của tình yêu

LOVE 15 tuổi, tôi được học về giới tính, tình yêu và kết hôn. Cô giáo dạy môn Kinh tế gia đình còn cho chúng tôi làm bài tập bằng cách chuẩn bị đám cưới, từ viết thiệp mời đến đặt tiệc... Tôi đã có ý niệm rất rõ ràng về một đám cưới lý tưởng từ hồi đó. Đại loại là một chàng trai mạnh mẽ và một cô gái xinh đẹp dắt tay nhau lên chiếc xe lộng lẫy rồi hai người sống hạnh phúc mãi mãi...

18 tuổi, tôi vào đại học và quyết định trở thành một y tá. Bận rộn chuyện học hành và cuộc sống, tôi hầu như quên mất ý nghĩ về đám cưới lý tưởng.

Thật đáng ngạc nhiên, ngay khi tôi quên ý nghĩ ấy thì tôi gặp chàng trai mà tôi chắc chắn rằng mình sẽ lấy. Như người ta thường nói là “linh cảm” ấy.

Anh ấy sống tại một làng ở vùng quê Idaho. Gia đình anh ấy là nông dân. Còn tôi sống ở thành phố, nơi rất đông đúc và nhộn nhịp. Tôi đã luôn khẳng định rằng tôi không biết mình sẽ cưới ai, nhưng một điều chắc chắn: người đó không phải là nông dân hoặc là người đưa sữa!

Thế mà tôi sai trong cả hai trường hợp: anh ấy không chỉ là nông dân, mà buổi sáng còn đi đưa sữa! Thật ra, chúng tôi gặp nhau trong thời gian tôi thực tập một năm ở vùng quê anh ấy.

Trong suốt thời gian yêu nhau, tôi luôn e ngại rằng đến một lúc nào đó, tôi sẽ phát hiện ra những “chênh lệch” của người nông thôn và người thành thị...

Chẳng hạn như... Người yêu tôi rất mê thể thao. Còn tôi thì thích nghệ thuật (tôi nghĩ là cao cấp hơn). Các buổi khiêu vũ, kịch, các phòng tranh... mới là tình yêu sâu đậm của tôi.

Sau khi chúng tôi yêu nhau được khoảng 7 tháng thì tôi nhận được tin khủng khiếp: Mẹ tôi bị ung thư và không còn sống được bao lâu nữa. Ngay khi đọc bức điện, người yêu tôi đã tự tay đi thu xếp đồ đạc cho tôi, và buồn bã nói: “Anh đã đặt vé tàu cho em rồi. Bây giờ chỗ của em là bên cạnh cha mẹ mình”.

Đối với anh ấy, dường như đó là sự lựa chọn duy nhất. Khi ở nhà với mẹ, hàng tuần tôi đều nhận được thư anh ấy thông báo tình hình trang trại và hỏi thăm gia đình tôi. Hầu như anh ấy không bao giờ nói về nỗi buồn hay cô đơn, trừ câu “Anh yêu em” luôn được ghi ở cuối thư.

Những giấc mơ hồi bé của tôi về thư tình là luôn phải đầy ắp những lời về tình yêu bất diệt và nhớ nhung đau khổ... Nhưng thư của anh ấy thì chỉ là những từ đơn giản của thực tế.

3 tháng sau, mẹ tôi mất. Sau lễ tang và sắp xếp ổn thỏa việc gia đình, tôi quay lại Idaho.

Đúng như tôi dự đoán, anh ấy ra tận sân bay để đón tôi. Mắt anh ấy nói nhiều hơn bất kỳ lá thư trong mơ nào. Trên suốt con đường từ sân bay về nhà, tôi nói liên tiếp đủ thứ chuyện. Và đến khi anh ấy có cơ hội trả lời, anh ấy đưa cho tôi một phong bì, trên đó ghi tên tôi.

- Anh muốn tặng em một điều đặc biệt để em biết là anh nhớ em đến mức nào.

Tôi mở phong bì. Trong đó là hai chiếc vé cả năm, xem mọi vở kịch tại nhà hát tôi yêu thích. Tôi rất xúc động, vì tôi cũng biết thu nhập của anh ấy không phải là cao.

- Tại sao anh làm thế này? - Tôi ái ngại hỏi - Anh có thích xem kịch đâu...

Anh ấy cười:

- Nhưng em thích. Và anh sẽ học để thích.

Trong khoảnh khắc đó, tôi nhận ra rằng tình yêu thực sự không phải là 50/50, mà đôi khi là 100/0. Tình yêu là khi ta đặt người khác lên trước cả bản thân mình.

Sức mạnh mà tất cả chúng ta đều có

Sau một đêm bay từ Washington D.C., tôi rất mệt mỏi và tôi tới nhà thờ Mile High ở Denver để chỉ đạo 3 dịch vụ và một phân xưởng sao cho phát triển tốt. Khi tôi bước vào, tiến sĩ Fred Vogt hỏi tôi, "Anh có biết về Tổ chức từ thiện Hãy-Có-Một-Uớc-Mơ?"

"Có," tôi trả lời.

"Tốt, Amy Graham được chẩn đoán là bị bệnh bạch cầu giai đoạn cuối. Họ cho cô bé 3 ngày. Cô ấy khát khao được tham dự một buổi nói chuyện của anh."

Tôi choáng váng. Một cảm giác tự hào nhưng cả sự sợ hãi và nghi ngờ cùng có trong tôi. Tôi không thể tin nổi. Tôi nghĩ rằng những đứa trẻ sắp chết muốn đi chơi Disneyland, hoặc gặp các nhân vật nổi tiếng, những siêu sao. Chắc chắn rằng mấy đứa trẻ đó không muốn dành mấy ngày cuối cùng của cuộc đời để nghe Mark Victor Hansen. Tại sao một đứa trẻ chỉ còn sống vài ngày cuối cùng lại muốn tới nghe một nhà diễn thuyết về động lực tinh thần. Đột ngột, những suy nghĩ của tôi bị cắt đứt...

"Đây là Amy," Vogt nói và đặt vào tay tôi bàn tay yếu đuối của cô bé. Trước mắt tôi là một cô bé 17 tuổi choàng một cái khăn màu đỏ và cam trên đầu, che đi toàn bộ mái đầu đã không còn tóc sau những cuộc trị liệu. Thân thể xanh xao của cô bé trông vô cùng yếu đuối. Cô bé nói, "Cháu có hai mục tiêu là tốt nghiệp phổ thông và tham dự buổi thuyết trình của bác. Các bác sĩ đã không tin rằng cháu có thể thực hiện được. Họ không nghĩ rằng cháu còn có đủ sức. Cháu đã được trả về cho gia đình... Đây là bố và mẹ của cháu."

Nước mắt trào lên; tôi dường như nghẹt thở. Tôi cảm thấy chao đảo, xúc động. Để lấy lại giọng nói của mình, tôi dang hắng, mỉm cười và nói "Cháu và bố mẹ sẽ là khách mời của chúng tôi. Xin cảm ơn vì cháu đã tới tham dự." Chúng tôi ôm lấy nhau, lau nước mắt và chia tay.

Tôi đã tham gia rất nhiều hội thảo về chữa bệnh tại Hoa Kỳ, Canada, Malaysia, New Zealand và Australia. Tôi đã coi những nhà chữa bệnh giỏi nhất làm việc và tôi đã học, nghiên cứu, nghe, cân nhắc và hỏi điều gì đã hoạt động, tại sao và như thế nào. Vào buổi chiều Chủ nhật đó, tôi điều khiển một hội thảo mà Amy và bố mẹ em tham dự. Cả ngàn khán giả tràn ngập phòng họp, háo hức muốn học, phát triển những khả năng mà trước nay họ không biết đến.

Tôi nhẹ nhàng hỏi khán giả xem họ có muốn học một quy trình chữa bệnh mà có thể giúp họ trong cả cuộc đời không. Từ trên bục diễn thuyết tôi có thể thấy mọi người đều giơ cao tay lên trời. Tất cả đều đồng lòng muốn học. Tôi chỉ cho mọi người cách xoa mạnh hai bàn tay vào nhau rồi tách nó ra khoảng 5 cm và cảm nhận được nguồn năng lượng chữa bệnh phát ra từ nó. Tôi bắt cặp từng người lại với nhau để họ có thể cảm nhận được nguồn năng lượng từ người này đến người kia. Tôi nói "Nếu các bạn muốn chữa bệnh, hãy làm tại đây và ngay bây giờ."

Khán giả liên kết lại với nhau và đó là một cảm giác ngây ngất tuyệt vời. Tôi giải thích rằng mỗi người đều có một năng lượng chữa bệnh và khả năng chữa bệnh. Năm phần trăm trong số chúng ta có được nó rõ ràng và mạnh mẽ đến mức có thể hành nghề. Tôi nói, "Sáng hôm nay, tôi vừa được giới thiệu với Amy Graham, một cô gái 17 tuổi, người có ước muốn cuối cùng trong đời là tham dự buổi thuyết trình này. Tôi muốn đưa cô lên trên đây và các bạn hãy gửi những năng lượng chữa bệnh tự nhiên của các bạn lên cho cô. Có lẽ chúng ta giúp được cho cô bé. Cô không yêu cầu điều đó. Tôi chỉ làm điều này một cách tự động vì cảm thấy nó đúng."

Khán giả hô "Phải! Phải! Phải! Phải!"

Bố của Amy dắt cô lên trên bục. Cô nhìn thật yếu ớt sau tất cả những cuộc hóa trị liệu pháp, những ngày dài trên giường bệnh và sự thiếu vận

động. (Các bác sĩ còn không cho cô đi lại hai tuần trước khi tới tham gia với chúng tôi.)

Tôi kêu mọi người làm nóng hai bàn tay, và gửi đến cho cô năng lượng chữa bệnh của họ. Sau đó mọi người đứng dậy vỗ tay hoan hô cô mà ai nấy đều nước mắt lưng tròng.

Hai tuần sau đó, cô gọi điện và báo rằng các bác sĩ sau khi kiểm tra sức khỏe cô đã cho cô về và chính cô cũng cảm thấy có sự thuyên giảm đáng kể. Hai năm sau đó cô gọi điện báo tôi biết rằng cô lập gia đình.

Tôi rút ra được rằng, không nên coi thường sức mạnh mà tất cả chúng ta đều có. Nó luôn luôn sẵn sàng để dùng cho mục đích cao đẹp nhất. Chúng ta phải nhớ đến việc sử dụng nó.

Bạn có thể làm được mọi điều

Tôi vẫn thường điều khiển các buổi hội thảo vào cuối tuần tại Deerhurst Lodge, bắc Toronto. Vào một đêm, cơn bão đã quét ngang một thị trấn nhỏ ở phía bắc chúng tôi, Barrie, giết hại nhiều người và thiệt hại lên đến hàng triệu đô la. Vào đêm Chủ nhật, trên đường về nhà, tôi dừng xe khi chạy ngang qua Barrie. Tôi dừng lại bên đường cao tốc và nhìn quanh. Ngổn ngang. Khắp mọi nơi đều là những căn nhà đổ nát và những chiếc xe bị lật ngược.

Cũng vào đêm đó, ù Bob Templeton cũng chạy trên con đường cao tốc đó. Cũng như tôi, anh ấy cũng dừng lại để xem sự thiệt hại do thiên tai tạo ra, nhưng suy nghĩ của anh ấy hơn tôi nhiều. Bob là phó chủ tịch của Telemedia Communications, công ty sở hữu một loạt các đài phát thanh ở Ontario và Quebec. Anh ấy nghĩ rằng có thể giúp được những con người khốn khổ này với các đài phát thanh mà công ty anh có.

Đêm kế tiếp, tôi lại điều khiển một hội thảo khác ở Toronto. Bob Templeton và Bob Johnson, một phó chủ tịch khác của Telemedia, cùng đến và họp với nhau. Họ chia sẻ với nhau suy nghĩ rằng chắc chắn có điều gì đó mà họ có thể làm cho người dân Barrie. Sau hội thảo chúng tôi cùng đến văn phòng của Bob. Anh ấy được tất cả mọi người ủy nhiệm trong việc tìm ra phương pháp giúp đỡ mọi người bị thiệt hại sau cơn bão.

Vào tối thứ Sáu, anh ta gọi toàn bộ cấp lãnh đạo của Telemedia vào phòng của anh. Ở phía trên cùng tấm bảng anh viết ba số 3. Anh nói với các vị lãnh đạo "Bằng cách nào các anh có thể kêu gọi được 3 triệu đô trong 3 giờ và chuẩn bị việc này chỉ trong vòng 3 ngày là chuyển số tiền đó cho người dân Barrie vừa gặp thiên tai?" Cả phòng im phăng phắc. Cuối cùng một người lên tiếng "Templeton, anh điên rồi. Không có cách nào để làm được điều đó."

Bob nói "Chờ chút xíu, Tôi không hỏi các anh là chúng ta có thể hay chúng ta nên. Tôi chỉ hỏi là các anh có muốn không." Tất cả đều nói "Chắc chắn là chúng tôi muốn mà." Anh ấy liền gạch dọc chia đôi tấm bảng ra làm 2 phần. Một bên anh viết "Tại sao chúng ta không thể". Bên kia anh viết "Bằng cách nào chúng ta có thể".

"Tôi sẽ xóa phần 'Tại sao chúng ta không thể.' Chúng ta không phí thời gian cho việc suy nghĩ tại sao chúng ta không thể. Nó vô giá trị. Phía bên kia chúng ta sẽ ghi ra toàn bộ những ý kiến chúng ta nghĩ ra bằng cách nào chúng ta có thể làm được. Chúng ta sẽ không ra khỏi phòng cho đến khi chúng ta chưa tìm ra cách." Cả phòng lại chìm vào im lặng.

Cuối cùng một người nói "Chúng ta có thể làm một buổi phát thanh trên khắp Canada."

Bob nói "Đó là ý kiến rất tuyệt," và ghi nó lên bảng.

Trước khi anh viết xong đã có người nói "Anh không thể làm buổi phát thanh trên toàn Canada được. Chúng ta không có các đài radio trên toàn Canada." Đó thật sự là một lời phản đối hợp lý. Họ chỉ có đài tại Ontario và Quebec.

Templeton nói "Đó là cái ta có thể làm. Ý kiến đó vẫn ở lại." Nhưng thật sự lời phản đối đó rất mạnh vì các đài radio cạnh tranh nhau dữ dội. Họ không chịu hợp tác với nhau và gần như là không thể làm được điều đó nếu chỉ theo cách suy nghĩ thông thường.

Bất ngờ một người đề nghị "Anh có thể mời Harvey Kirk và Lloyd Robertson, những tên tuổi lớn nhất trong ngành truyền thông ở Canada hướng dẫn chương trình." Từ thời điểm đó, biết bao nhiêu ý kiến sáng tạo đã được nghĩ ra nhanh chóng và mạnh mẽ đến kỳ diệu.

Đó là vào thứ Sáu. Vào thứ Ba họ có một chương trình phát thanh khổng lồ. Có 50 đài phát radio trên toàn quốc đồng ý phát tiếp sóng chương trình. Chẳng ai chú ý đến việc ai có lợi trong chuyện này ngoài chuyện làm sao người dân ở Barrie có được tiền. Harvey Kirk và Lloyd Robertson

hướng dẫn chương trình và họ thành công trong việc kêu gọi được 3 triệu đô la cho những người dân gặp thiên tai trong 3 giờ và trong vòng 3 ngày.

Bạn thấy đó, bạn có thể làm được mọi điều nếu bạn tập trung vào việc bằng cách nào đạt được điều đó hơn là vào những điều tại sao bạn không làm được nó.

Niềm tin

Ở một làng quê nọ, trời hạn hán đã lâu. Các cánh đồng đều khô hạn, cỏ cây héo úa. Cuộc sống trở nên khó khăn. Nhiều gia đình đã rời khỏi làng, nhưng gia đình ở lại chỉ còn biết chờ đợi trong tuyệt vọng. Cuối cùng ông trưởng làng quyết định tổ chức một buổi cầu nguyện tập thể trên ngọn đồi cao nhất. Ông thuyết phục tất cả mọi người trong làng đến dự và mỗi người phải mang theo một vật để thể hiện lòng tin của mình. Chiều thứ bảy, tất cả mọi người đều đến tập trung trên ngọn đồi và không quên mang theo những đồ vật thể hiện lòng tin của mình. Mặc dù không ai tin chúng có thể thay đổi điều gì nhưng họ cũng mang đến rất nhiều thứ quý giá. Họ bắt đầu cầu nguyện và giờ cao những vật tượng trưng cho niềm tin. Như thể có phép màu, mây đen kéo đến và trời đổ mưa. Mọi người đều rất vui sướng. Nhưng ngay sau đó đã nổ ra một cuộc tranh cãi xem đồ vật nào đã mang lại may mắn cho làng. Bỗng người ta nghe thấy một bé gái reo lên:

- Con biết thể nào trời cũng sẽ mưa mà. Mẹ xem con mang theo chiếc ô này! Bây giờ mẹ con mình sẽ đi về nhà mà không bị ướt.

Em bé giờ cao chiếc ô và cùng mẹ đi về trong niềm hân hoan. Mọi người hiểu rằng chính em bé mới là người có niềm tin lớn nhất. Niềm tin ấy đã mang mưa đến.

Tình yêu

Có một câu nói : " còn gì trong cuộc sống có thể tươi đẹp hơn hình ảnh một chàng trai và cô gái, tay nắm chặt tay với trái tim trong sáng và tràn ngập tình yêu thương cùng đi làm lễ cưới ? Còn gì trong cuộc sống đẹp hơn tình yêu tuổi trẻ ? ". Câu trả lời : " Vẫn có một thứ, đó là hình ảnh một đôi vợ chồng già khi họ đã gần kết thúc cuộc hành trình của sự sống, bàn tay họ run rẩy nhưng vẫn nắm chặt, khuôn mặt họ in đầy vết nhăn nhưng vẫn rạng rỡ tình yêu thương, trái tim già nuôi và mệt mỏi nhưng vẫn còn nghe thấy tiếng đập của tình yêu và ước mơ được dâng hiến. Đúng vậy ! Trên đời này vẫn còn một điều đẹp hơn tình yêu của tuổi trẻ. Đó chính là tình yêu tồn tại ngay cả khi tuổi trẻ bị thời gian lấy mất ". Một tình yêu vĩnh hằng theo năm tháng và sẽ mãi mãi tồn tại theo nhịp đập của hai con tim yêu thương.

Tình yêu chỉ đến với những người vẫn còn niềm tin khi bị thất vọng. Nó chỉ đến với những người vẫn còn muốn yêu khi họ đã từng bị tổn thương. Chỉ cần thời gian một phút thì bạn đã có thể thấy thích một người. Một giờ để mà thương một người. Một ngày để mà yêu một người. Nhưng mà bạn sẽ mất cả đời để quên một người. Chính vì thế mong bạn đừng bao giờ đi yêu một người chỉ vì bề ngoài diện mạo đẹp đẽ của họ vì cái đẹp đó rất dễ bị tàn phai. Đừng bao giờ yêu người ta chỉ vì tiền tài, danh vọng vì những cái đó đều dễ tan theo mây khói. Bạn hãy chọn người một người mang lại được nụ cười trên môi của bạn vì chỉ có nụ cười mới có đủ quyền lực xua tan màn đêm u tối trong bạn...

....Never let someone walk away with the keys to your heart, or else it will never be able to be opened again.

There are no mistakes of the heart in love, only the mistakes in not loving.

It takes a strong heart to love. It takes a stronger heart to continue to love after it has been hurt.

It takes only a minute to get a crush on someone, an hour to like someone, and a day to love someone. But it takes a lifetime to forget someone.

Don't go for looks- it can deceive. Don't go for wealth – even that fades away. Go for someone who makes you smile coz' only smile makes a dark day seem bright. I wish that you find that person!

Túi sỏi

Không biết đây là lần thứ mấy trăm hay mấy nghìn nhưng tôi lại giận chị tôi. Lý do cũng tương tự như mọi lần. Mặc dù trong tập của mỗi đứa có một tờ giấy dùng để thấm mực cho chữ khỏi nhòe khi tập viết nhưng tôi cứ thích mượn tờ giấy thấm của chị tôi. Tại sao vậy? Tại tôi thích tờ giấy thấm của mình lúc nào cũng trắng tinh. Tôi là em, vậy chị ấy phải nhường tôi chứ! Cha mẹ tôi vẫn dạy thế kia mà.

Thế mà lần này... Chị ấy lại dùng giấy thấm của tôi. Trong khi ngồi viết chính tả, do sơ xuất, chị tôi gạt đổ bình mực. Vệt mực đen sì từ từ bò theo mặt bàn dốc tiến về phía cuốn tập trắng tinh đang mở rộng. Thoáng cái, vệt mực đã nuốt chửng tờ giấy thấm của chị tôi. Nếu chị không nhanh tay lấy tờ giấy thấm của tôi chặn dòng mực đang bò xuống mép bàn, chiếc váy của tôi có lẽ đã đi đời nhà ma.

Biết vậy nhưng tôi vẫn giận chị tôi lắm, giận suốt đời và có lẽ sẽ không bao giờ tha thứ. Tôi không thèm nói chuyện với chị ấy. Vì giận, tôi sẽ không thể ăn uống gì được. Tôi tưởng tượng một ngày kia tôi sẽ phát bệnh, gầy rộc nằm trên giường thoi thóp. Chị tôi chắc sẽ hối hận lắm. Chị ấy sẽ khóc nước nở như mưa!

Bữa cơm trưa, thấy tôi lẳng lặng ôm chén ra thềm ngồi ăn, cha tôi không nói gì cả. Đến tối, sau khi đã hỏi chị tôi cho rõ ngọn ngành, cha tôi kêu tôi lại.

Ông nhẹ nhàng giảng giải cho tôi chuyện không may xảy ra, chị tôi đành phải làm vậy chứ không cố tình. Nhưng dầu cha tôi có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn cứ ầm ức và điều này lộ trên nét mặt tôi. "Cha bắt con làm gì cũng được nhưng con không đời nào chịu tha thứ cho chị ấy", tôi đồ lì.

Cha tôi thở dài: "Thôi được, rồi con sẽ hiểu", cha tôi nói. Ông đổi giọng nghiêm khắc buộc tôi đi theo ông ra vườn. Cha bảo tôi nhặt lấy một túi đầy

những viên sỏi trắng. "Từ giờ phút này trở đi, lúc nào con cũng phải mang túi sỏi này bên người", ông ra lệnh. "Chuyện nhỏ", tôi thầm nghĩ.

Nhưng chuyện quả không nhỏ tí nào. Trong những ngày sau đó, túi sỏi trở thành ngọn núi khổng lồ đè lên người tôi. Bạn cứ thử cuộc bộ từ nhà tới trường và ngược lại với một đồng sỏi trên vai mà xem. Và còn bao điều bất tiện khác.

Giả như tôi muốn leo cây, nhưng không lẽ bám cành bằng một tay và tay kia cầm túi sỏi? Tôi nghĩ ra một cách buộc túi sỏi bên hông. Thế nhưng hễ đi nhanh một chút, túi sỏi đập vào hông đau điếng. Khi đi ngủ, hễ trở mình tôi lại ê ẩm cả người vì lăn lên đá sỏi lổn nhổn...

Sau hai ngày vật lộn với túi sỏi, tôi chịu hết thấu và đi kiếm cha tôi xin được "giải thoát". Được ông đồng ý, tôi mừng rỡ vì thoát được cái túi sỏi nặng nề. Lòng tôi thanh thản, nhẹ nhõm. Chuyện với tờ giấy thấm kia cũng biến mất khỏi đầu tôi.

"Con thấy đấy, ở đời, nếu có thể tha thứ được hãy ráng tha thứ. Nếu không cuộc đời con lúc nào cũng như bị đá đeo nặng trĩu", cha tôi mỉm cười.

Truyện cười đọc bên mộ

Khi chiếc quan tài đã được mấy người phu lực lưỡng ròng xuống tới đáy huyệt, ông nội tôi lấy tay ra dấu cho mọi người lùi ra xa. Tôi là người ngoại lệ. Tì tay lên vai tôi, ông nội bước lại bên huyệt và lần trong túi ra một mảnh giấy. Tôi đoán biết ông sẽ làm gì. Ông đọc truyện... cười cho bà nội tôi nghe. Lần cuối.

Trong trí tưởng tượng trẻ con của tôi, nhà văn hay những người viết ra những cuốn sách, những vở kịch, những bài thơ nói chung đều có tướng nho nhã.

Ông nội tôi là một thợ hàn. Đôi bờ vai bè rộng, dáng người lắc lư như con gấu, mắt lúc nào cũng nheo nheo vì ánh sáng chói chang của tia lửa hàn, những chiếc móng tay đầy cấu ghét và rỉ sắt của ông tôi xem ra không ăn nhập với cây bút. Thế nhưng suốt một đời, hể rảnh lúc nào là ông tôi viết lúc đó.

Ông không thích viết chuyện tình, không ham trở thành một Alexans Dumas thứ ba và cũng không ưa Stephen King. Ông tôi chỉ ước muốn trở thành người viết mẫu hài cho Bob Hope trình diễn.

Ấy là vì bà nội tôi. Cô gái sau này trở thành bà nội tôi rất thích danh hài Bob Hope. Chuyện thời trẻ của ông bà tôi không có dịp chứng kiến, nhưng nghe nói ông bà gặp nhau trong một buổi trình diễn của Bob Hope.

Hồi nhỏ tôi tận mắt thấy ông nội tôi mặc áo thun ngồi đánh vật với những con chữ trên chiếc bàn bếp. Ông viết, ông đọc, ông xóa, ông cười, ông háo hức gọi bà để khoe, rồi ông nhăn nhó lắc đầu, ông xé những tờ giấy đã viết ra quăng vào sọt, và rồi ông lại ôm đầu đăm chiêu, lại viết.

Bà nội tôi, tay vịn ngọn lửa cho vừa với món bò hầm, miệng nếm nước xốt nhưng mắt ngóng nhìn ông chờ đợi. Có một lần bà bị bỏng vì lơ đãng đút nguyên một củ khoai tây nóng bỏng vào miệng. Bà bưng cho ông ly cà phê, và trong lúc chồng thông thả nhấp từng ngụm cà phê, bà chăm chú đọc

"tác phẩm" của ông. "Ồi, tôi chết mất. Buồn cười quá", bà tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tôi không biết ông tôi có gởi những mẫu hài ông viết cho Bob Hope hay không, nhưng tôi dám cá là nếu quả ông tôi có gởi và Bob Hope có nhận được, thì ông ta sẽ lâm vào tình thế vô cùng khó xử. Mỗi khi cảm thấy hài lòng với một thành quả nhỏ nhoi của "nghiep cầm bút", ông tôi rồi rít gọi bà cháu tôi lại ông đọc cho nghe. Dĩ nhiên là bà tôi lăn ra cười, cười chảy nước mắt, cười đau cả bụng. Còn tôi? Tôi cười là vì ông nội tôi cho rằng câu chuyện đó buồn cười!

Tôi lớn lên, những câu chuyện cười của ông nội không còn được tôi chú

ý. Nhưng ông bà tôi vẫn như xưa. Ông viết, bà bưng nước, lau mồ hôi. Bà bình phẩm, bà khuyến khích, thúc giục, bà giận dữ nếu ông nội tôi chán nản.

Tôi đi học xa, thỉnh thoảng mới về thăm ông bà. Ôm hôn đón tôi ở cửa, ông thì thăm khoe ông mới viết xong một tập truyện cười nữa: "Bà cứ đòi nghe nhưng ông bảo đợi cháu về". Những lúc như thế, ánh mắt ông trẻ hẳn lại tới nửa thế kỷ, sôi động, đầy vẻ tinh nghịch thường thấy ở những chàng trai tuổi đôi mươi.

Những cảm giác bình thường tuyệt vời

Đó là khi:

- Chợt hiểu ra rằng bạn đang được yêu thương
- Cười nhiều đến mức thấy... đau cả miệng
- Nhận được một ánh mắt" đặc biệt"
- A, mình có thư/ email
- Nghe thấy bài hát mình ưa thích trên ti vi hoặc trên đài (chứ không phải tự bật CD)
- Chui trong chăn và nghe mưa rơi bên ngoài
- Bước ra khỏi phòng thi(sau khi làm được bài, tất nhiên)
- Nhận được điện thoại của một người bạn ở xa
- Tìm được tờ 1000đ (hay 500đ thôi cũng được) trong túi áo khoác mà bạn đã không sờ đến từ năm ngoái
- Dở cuốn album cũ và ngắm hình ảnh của mình từ hồi còn bé tí. Mình đã từng bé thế này ư?
- Có ai đó nói rằng bạn rất tuyệt
- Gặp bạn bè
- Nghe một người nói lại rằng một người khác nói điều gì đó tốt đẹp về bạn
- Tỉnh dậy sớm và chợt nhớ ra hôm nay là chủ nhật và có thể ngủ thêm một chút
- Mơ một giấc mơ đẹp
- Uống sôcôla nóng
- Tìm được lời bài hát mà bạn thích, để bạn có thể hát theo mà không ngại rằng mình hát sai
- Tim đập nhanh hơn khi nhìn thấy một-người-nhất-định nào đó

- Nghe thấy tiếng cười của đứa bạn thân
 - Gặp một người bạn cũ đã lâu không liên lạc và chợt thấy rằng người đó vẫn không thay đổi, vẫn quý mến bạn như trước
 - Nhìn khuôn mặt của một người khi họ mở món quà mà bạn đã chuẩn bị rất công phu
 - Tỉnh dậy mỗi sáng và nghĩ rằng mình sẽ có một ngày tốt đẹp
- Đó là những cảm giác rất bình thường nhưng rất tuyệt vời. Bạn hãy tận hưởng để biết mình hạnh phúc.

Đào hố

Hai anh em nọ quyết định đào một cái hố sâu phía sau nhà mình. Trong khi cả hai đang đào, những đứa trẻ khác tập trung lại xem.

- Cậu đang làm gì đấy? - một đứa hỏi.

- Anh em mình đang đào một cái hố xuyên qua Trái đất! - người em tự hào đáp.

Những đứa trẻ kia bắt đầu cười, bảo rằng đào hố xuyên qua trái đất là việc không thể thực hiện được. Sau một hồi lâu im lặng không nói gì, người anh nhặt một lọ đầy sâu bọ, giun đất, cùng những hòn đá hình thù kỳ dị. Cậu ta mở nắp ra khoe với bọn trẻ đang cười chế giễu rồi nói đầy tự tin: "Cho dù không đào xuyên qua được Trái đất nhưng hãy nhìn xem những gì chúng tôi có được khi đào nè!".

Không phải mục tiêu nào cũng sẽ đạt thành tựu như mong muốn. Không phải mối quan hệ nào cũng tốt đẹp hay bất kỳ niềm hy vọng nào cũng như ý. Chẳng phải cuộc tình nào cũng sẽ tồn tại lâu dài. Không phải mọi cố gắng đều hoàn thành và giấc mơ nào cũng thành hiện thực. Nhưng ngay cả khi thất bại, chúng ta cũng có thể tự hào nói: "Hãy nhìn những điều tuyệt vời xuất hiện trong cuộc sống khi tôi nỗ lực thực hiện công việc của mình".

6 hình ảnh người cha

1. Có một người cha giữ hai cuốn nhật ký viết về con gái. Trong đó có một cuốn anh viết khi con đang còn trong bụng mẹ. Chín tháng mười ngày trải dài trong 100 trang viết khắc khoải mong chờ đứa con đầu lòng.

2. Có một người cha giữ một kỷ vật trong hộp đồ nữ trang gia bảo. Đó là một miếng kẽm hình tròn có đục lỗ đeo dây. Trên cả hai mặt đều ghi chữ số 34. Ít ai biết vật này có giá trị gì mà anh sợ mất nó hơn bất cứ món nữ trang quý giá nào.

Những ngày đầu con gái chào đời là những ngày anh phấp phỏng "lén" vào phòng sơ sinh mỗi ngày chục bận, để âu lo dòm vào đứa bé mỏng mảnh đang nằm trong lồng kính và chưa chịu mở mắt. Đứa bé mang số 34. Và những lần cô hộ lý đưa con anh đi tắm là một lần anh mong ngóng hồi hộp nhìn con số 34 để biết chắc rằng con anh không bị "lạc". Ngày đón con từ bệnh viện về, khi thay áo cho con gái, anh mừng rú lên khi thấy người ta bỏ quên "vật báu" 34 vẫn còn đeo ở cánh tay con. Anh biết đó sẽ là vật quý còn theo anh mãi mãi.

3. Có một người cha khắc những vết khắc lên cột, vạch những vạch vôi lên tường để đo con gái lớn dần trong niềm vui và nỗi lo. Những vết khắc, vạch vôi là những bức tranh nhân bản đẹp tuyệt vời trong bất cứ ngôi nhà nào.

4. Có một người cha cứ trồng thêm một cây khi con thêm một tuổi. Và vườn cây cho con gái cứ nhiều lên trong hạnh phúc đón đầu của người cha khi nghĩ về cái ngày con lên xe hoa về nhà người khác.

5. Tất cả những việc tưởng chừng như "ngớ ngẩn" của người cha dành cho con, để làm gì?

Để một ngày kia con về cùng hạnh phúc
Ba đôi lúc nhìn quanh chờ nhớ nhà mình

Đó là câu thơ của một nhà thơ, anh đã giải thích hộ cho mọi người cha yêu con gái. Rằng đối với cha, con gái có ý nghĩa thân thiết ngự trị vào tất cả là gia đình, là ngôi nhà. Đến mức nếu không còn có con trong ngôi nhà này thì có nghĩa là ngôi nhà cũng không còn, đã xa lạ như nhà của người khác mất rồi. May mắn sao những kỷ vật kia, những vạch vôi, vết khắc kia, "vườn cây-con gái" kia là hiện thân của con qua năm tháng, vẫn còn ở lại. Và thế là cha nhìn quanh, nhìn lên những "hiện thân" ấy để gặp lại một chút nhà mình, cho đỡ nhớ nhà mình.

6. Một ngày nọ vào bệnh viện, thấy một cô bạn gái đang đút cháo cho bố ăn, tôi chợt thấy thẳng thốt với câu nói của nhà thơ Thanh Tịnh "Bố cho con ăn, con cười, bố cười. Con cho bố ăn, bố khóc, con khóc". Mới thấy vòng đời ngắn ngủi làm sao!

Mỗi người đều lưu giữ trong tim hình ảnh một người cha. Hình ảnh thứ 7, thứ 8, thứ 7 tỉ xin dành cho bạn, cho những ai được may mắn sinh ra trên Trái Đất này.

Chiều nay đưa tiễn thân phụ một người bạn về bên kia dương gian, chợt thấy mọi thứ tình yêu đều cần phải vôi vàng, đâu cứ chỉ tình yêu lứa đôi. Mau lên chứ vôi vàng lên với chứ...

Lỗ nhỏ đâm thuyền

Trên sườn núi Long's Peak ở Colorado có một cây đại thụ khổng lồ bị tàn phá còn trơ lại mỗi một khúc thân. Những nhà thực vật học đoán cây đó sống khoảng 400 năm. Hồi Columbus đặt chân lên đất El Salvador nó đã có rồi và khi những tu sĩ tới gây dựng sự nghiệp ở Plymouth, nó mới sống được nửa đời của mình.

Trong đời sống dài đằng đẵng suốt bốn thế kỷ đó, nó bị sét đánh 14 lần và trải qua biết bao lần tuyết băng, giông tố mà vẫn sống. Về sau, nó bị một đàn sâu đục khoét hết lớp vỏ này đến lớp vỏ khác, mỗi ngày gặm nhấm từng chút một liên tiếp không ngừng.

Dần dần cây cổ thụ trở nên mục ruỗng và ngã đổ. Thành thử một cây cổ thụ khổng lồ chống chọi nổi với thời gian, với sấm sét, với giông tố mà rốt cuộc lại bị hạ vì những con sâu tí hon, nhỏ xíu tới nỗi có thể bẹp nát giữa hai đầu ngón tay người...

Nhiều người chúng ta cũng từng vinh quang chiến thắng được sấm sét, giông tố, vượt qua cả trời long đất lở trong đời, để rồi bị những phiền muộn, giận hờn vật vãnh, tầm thường đánh gục. Những điều vụn vặt ấy có khác chi những con sâu nhỏ kia có thể phá hủy cuộc sống chúng ta từng ngày.

Vì thế, đừng bao giờ để những con sâu ấy len lỏi trong tâm hồn, khi chúng ta có thể bóp bẹp chúng chỉ bằng hai đầu ngón tay!

Đích đến

Đó là một buổi sáng sương mù phủ kín, ngày 4-7-1952 khi Florence Chadwick bước xuống nước bơi vượt eo biển từ đảo Catalina đến bờ biển California. Bơi đường trường không phải là một điều mới lạ đối với Florence, bởi cô từng vượt biển Manche (giữa nước Anh và Pháp) ở cả hai chiều.

Buổi sáng hôm đó nước lạnh cóng, còn sương mù thì dày đến nỗi cô khó có thể nhìn thấy chiếc thuyền trong đoàn. Sau khi đã bơi hơn 15 tiếng đồng hồ, cô yêu cầu mọi người kéo cô lên thuyền. Huấn luyện viên của Florence ráng hết sức để động viên cô bởi họ đã rất gần bờ, nhưng cô chỉ nhìn thấy sương mù và sương mù. Vì thế cô bỏ cuộc... khi cách đích không tới nửa dặm.

Sau đó cô tâm sự: "Không phải tôi biện hộ cho mình, nhưng nếu tôi nhìn thấy bờ, tôi đã có thể bơi đến đích". Không phải cái lạnh hay sự sợ hãi, hay sự kiệt sức đã khiến cho Florence Chadwick thất bại, mà chính là sương mù.

Hai tháng sau cũng chính tại eo biển đó, cũng là khoảng cách đó, Florence Chadwick đã lập một kỷ lục mới, bởi vì giờ đây cô có thể nhìn thấy đất liền.

Nhiều lúc chúng ta cũng thất bại, không phải vì chúng ta sợ hay bởi áp lực của những người xung quanh hay tại bất cứ điều gì, mà chỉ vì chúng ta không nhìn thấy đích của mình.

Đi tìm hạnh phúc

Hạnh phúc là điều ai cũng mong muốn. Khi phải sống trong những ngày có quá nhiều sự kiện không tốt ập đến, người ta dễ rơi vào những rắc rối về sức khỏe, nghề nghiệp và cả những mối quan hệ xã hội. Hãy tập trung vào việc làm cho mình hạnh phúc, bạn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cũng như mọi người sẽ nhìn thấy một vẻ ngoài tràn đầy thiện cảm của bạn. Sau đây là một số “mẹo vặt” sẽ giúp bạn hạnh phúc hơn:

1. Hãy lạc quan:

Nhìn cuộc sống tích cực đi nhé! Chính bạn sẽ thấy cuộc sống hạnh phúc và nhiều năng lượng đến thế nào! Hãy nhớ: một cô nàng hay một anh chàng nào đó sẽ bị hút về phía bạn nếu bạn là một người lạc quan và tích cực.

2. Vươn tới những viễn cảnh tương lai:

Bạn hãy nhìn về bức tranh rộng lớn của cuộc đời bạn, đừng để một vài mặt trái lật đổ bạn. Trong cuộc đời, bạn sẽ phải chạm trán với nhiều chướng ngại, nhưng hãy để đôi mắt của bạn hướng về những giá trị lâu dài và tránh trở nên bất hạnh khi vướng phải những vấn đề khó khăn thứ yếu.

3. Tỏ ra biết ơn:

Cám ơn đồng nghiệp của mình khi anh ta giúp đỡ bạn. Chúc mừng cấp trên khi thành công trong một dự án. Nói một lời tử tế với người phục vụ bàn khi họ mang cho bạn tách cà phê buổi sáng. Cho người hành khất một vài tờ bạc lẻ khi bạn gặp trên đường... Đó là những cách cảm ơn cuộc đời và bạn sẽ thấy mình thật hạnh phúc.

4. Hòa nhập vào cuộc sống:

Sao bạn không cho phép mình “nuông chiều” bản thân một chút: chải chuốt lại chiếc xe của bạn, sửa chữa vài món lặt vặt trong nhà, xem tivi, đi xem kịch... Bạn hãy thử “ưu tiên” mình và làm những gì bạn thích sau những giờ bận rộn với công việc trong ngày.

5. Chăm sóc cơ thể:

Ăn uống điều độ và tập thể dục, chơi một môn thể thao vừa sức. Biết đâu bạn sẽ tìm thêm được một “đồng đội” trong môn thể thao mà bạn chơi, điều ấy sẽ càng tăng thêm những thú vị cho cuộc sống của bạn khi sau mỗi buổi tập, hai người cùng đi ăn, hoặc trò chuyện về những vấn đề quan tâm.

6. Thay đổi thời khóa biểu:

Sau những “lề thói hằng ngày” làm việc cũ, bạn cũng cần tìm nguồn năng lượng mới. Thay đổi một chút giờ giấc hoặc công việc phải làm sẽ xóa bỏ sự nhàm chán của thời khóa biểu. Duy trì sự cân bằng giữa làm việc và thư giãn sẽ giúp cuộc sống của bạn không nhàm chán.

7. Liên lạc với mọi người:

Có bao giờ bạn bất ngờ nhận được một cú điện thoại từ một người quen cũ sau thời gian dài không liên lạc? Bạn cảm thấy thế nào? Lâng lâng? Vui sướng?... Hãy gửi email hoặc gọi điện thoại đến bạn bè và những người thân mà lâu rồi bạn không liên lạc, không vì bất cứ lý do gì mà chỉ để nói câu “xin chào”.

8. Sáng tạo:

Tìm một chỗ thoát ra cho những ý tưởng sáng tạo của bạn đi nhé! Vẽ tranh, làm thơ, viết văn hoặc trở tài làm nhà thiết kế, làm đẹp lại phòng khách hoặc khu vườn của bạn. Chẳng có nghĩa lý gì về chuyện tốn thời gian cho những việc này vào những ngày nghỉ cuối tuần. Nếu bạn dành thời gian để sáng tạo, bạn sẽ thấy mình yêu đời và khoẻ mạnh hơn.

9. Tìm một nửa kia...

Một tình yêu không điều kiện sẽ đem đến cho bạn những ý nghĩa lớn trong cuộc sống. Bạn hãy tìm một nửa kia của mình và cùng người ấy chia sẻ buồn vui và những kinh nghiệm thành bại trong đường đời mà cả hai đã gặp.

10. Trò chuyện:

Bạn sống có khép kín không? Hãy cởi mở, trò chuyện với ai đó sẽ luôn làm cho cuộc sống của bạn tràn đầy những điều mới mẻ và hạnh phúc.

11. Mơ:

Viết lại những “tham vọng” của bạn và thực hiện chúng một cách nghiêm túc, có đầu tư. Bạn phải biết những gì bạn cần, những nơi nào bạn

có thể đến.

12. Biết tha thứ:

Có lẽ đã đến lúc bạn nên tha thứ cho ai đó (hoặc cho chính mình) về những điều họ đã nói hoặc làm. Nếu bạn đã bị bỏ lỡ một cơ hội thăng tiến hoặc mất việc, bạn hãy tự nhận ra rằng đừng nên hệ lụy vào chúng – bởi vì bạn không thể viết lại hồi ký đời mình. Chấp nhận nó và để nó trôi qua. Ai biết để quá khứ ngủ yên, cuộc sống sẽ hạnh phúc.

Trong cuộc đời, chúng ta không thể trông chờ người khác đem lại hạnh phúc cho chúng ta. Hạnh phúc là điều phải do ta tạo ra và giữ lấy.

Ủng hộ

Một vài thành công lớn nhất trong lịch sử thường đi kèm theo một câu chuyện về sự ủng hộ hoặc tin tưởng của người yêu hay những người thân. Nếu không có người vợ tên Sophia, chúng ta đã có thể không được biết đến một tên tuổi lớn trong văn học, Nathaniel Hawthorne. Khi Nathaniel Hawthorne với tâm trạng đau khổ về báo cho vợ mình biết rằng ông đã thất bại, và đã bị cho nghỉ việc tại sở Hải quan, vợ ông đã làm ông ngạc nhiên với biểu hiện vui sướng.

"Bây giờ," cô nói với vẻ đắc thắng, "anh có thể viết cuốn sách của anh!"

"Ừ," người đàn ông đã chùn bước "nhưng chúng ta sẽ sống bằng cách nào trong khi anh viết?"

Trong kinh ngạc, ông nhìn thấy vợ mình lấy từ trong tủ ra một năm tiền lớn.

"Em lấy nó ở đâu ra vậy?" ông hỏi.

"Em luôn nghĩ anh là một thiên tài," cô nói. "Em biết là một ngày nào đó anh sẽ viết một tác phẩm tuyệt vời. Bởi vậy mỗi tuần, từ số tiền anh đưa em để lo việc nhà, em tiết kiệm một ít. Và bây giờ số tiền này đủ cho chúng ta sống trong vòng một năm."

Từ sự tin tưởng của cô, một trong số các tác phẩm lớn nhất trong lịch sử văn học Hoa Kỳ ra đời: Chữ A màu đỏ.

Câu chuyện cho những ai đã là vợ chồng

Chồng chị là một kỹ sư giỏi, chị yêu anh vì sự vững chãi, chín chắn của anh, chị yêu cái cảm giác ấm áp mà chị có mỗi khi chị tựa đầu vào vai anh. Và sau 3 năm tìm hiểu, anh chị đã đi đến hôn nhân.

Nhưng đến hôm nay, sau hai năm là vợ chồng, chị bỗng thấy mệt mỏi với những cảm giác mà chị phải trải qua khi chung sống với anh.

Những lý do khiến chị yêu anh trước đây, bỗng biến thành những lý do tạo nên sự đổi thay trong chị. Chị là một phụ nữ nhạy cảm, và rất dễ bị thương tổn trong tình yêu, chị luôn khao khát những khoảnh khắc lãng mạn, giống như là bé gái nhỏ thèm khát kẹo ngọt. Nhưng anh lại trái ngược với chị, anh không có sự nhạy cảm, và hoàn toàn không quan tâm đến những khoảnh khắc lãng mạn trong cuộc sống vợ chồng, điều này đã làm cho chị càng chán nản hơn.

Và chuyện gì đến phải đến, một hôm chị quyết định cho anh biết rằng chị muốn ly dị, rằng chị không thể chung sống với anh thêm một giờ phút nào nữa. Rất bất ngờ khi nghe chị yêu cầu như thế, anh chỉ biết hỏi “Tại

sao”?. “Em cảm thấy mệt mỏi, không có lý do nào cho mọi thứ trên thế gian này!” - chị trả lời. Anh không nói gì thêm nữa, nhưng suốt đêm đó, anh không ngủ, và chìm sâu vào những ưu tư, khắc khoải với ánh sáng lập lờ của điều thuốc gắn trên môi. Sự im lặng của anh càng làm cho cảm giác thất vọng trong chị tăng lên, đây là một người đàn ông không thể biểu lộ gì ngay cả lúc gặp tình huống khó khăn như lúc này, còn gì nữa để mà chị hy vọng ở anh?

Cuối cùng rồi anh cũng lên tiếng, anh hỏi chị: “Anh có thể làm gì để thay đổi ý định của em?”. Ai đó đã nói đúng: “Rất khó khăn để thay đổi tính cách của một con người”, và chị nghĩ rằng chị không thể nào thay đổi cách sống của anh. Nhìn sâu vào mắt anh, chị chậm rãi trả lời: “Đây chính là câu hỏi, nếu câu trả lời của anh có thể thuyết phục em, em sẽ thay đổi ý định. Nếu em nói, em muốn bông hoa ở phía bên kia vách núi, và cả hai chúng ta đều biết rằng khi anh cố hái bông hoa đó cho em thì anh sẽ chết, anh có vẫn cố làm cho em hài lòng chứ?”. Anh ngần ngừ đáp: “Ngày mai anh sẽ trả lời câu hỏi của em...”. Những hy vọng của chị hoàn toàn bị chìm xuống khi nghe câu trả lời của anh.

Sáng hôm sau, chị tỉnh giấc và nhận ra anh đã đi rồi. Chị nhìn thấy một mảnh giấy với dòng chữ ngoệch ngoạc của anh, được dẫn dưới ly nước, trên chiếc bàn ăn gần cửa.... và chị bắt đầu đọc.

“Em yêu,

Anh sẽ không thể nào hái bông hoa đó cho em, nhưng hãy cho anh giải thích những lý do mà anh không thể”.

Ngay những dòng đầu đã làm tan nát trái tim chị, chị tiếp tục đọc.

“...Khi em sử dụng máy vi tính, anh luôn sắp xếp phần mềm cho em để sử dụng, và khi em kêu lên trước màn hình khi có sự cố, anh luôn chuẩn bị những ngón tay để có thể giúp em phục hồi lại những chương trình. Em thường bỏ quên chìa khóa cửa, nên anh luôn chuẩn bị đôi chân để sẵn sàng chạy về mở cửa cho em. Em rất thích đi du lịch, nhưng lại thường hay bị lạc đường trong những thành phố xa lạ, nên anh phải chuẩn bị đôi mắt của mình để chỉ đường về cho em. Em thường đau bụng trong mỗi lần gần đến

tháng, nên anh luôn chuẩn bị lòng bàn tay mình để sẵn sàng xoa bụng cho em để em dịu cơn đau.

Khi thấy em luôn thích ở nhà, anh lo rằng em sẽ có thể bị mắc bệnh tự kỷ, vì thế anh phải luôn pha trò và chuẩn bị những câu chuyện vui để em quên đi nỗi buồn chán. Khi em luôn chăm chú vào màn hình vi tính, anh sợ như vậy sẽ có hại cho đôi mắt của em, nên anh phải để dành đôi mắt của mình để khi chúng ta già, anh sẽ có thể giúp cắt móng tay, và nhổ những sợi tóc bạc cho em. Anh có thể nắm bàn tay em đi tản bộ trên bãi biển, để em thưởng thức cảnh mặt trời mọc và bãi cát xinh đẹp... và anh sẽ cho em biết rằng màu sắc của những bông hoa cũng rực rỡ như gương mặt tươi tắn của em... Vì vậy, em yêu, trừ phi em chắc chắn rằng có ai đó yêu em hơn anh đã yêu em... nên bây giờ anh không thể hái bông hoa đó cho em, và chết....”

Nước mắt của chị không ngừng rơi trên trang giấy, làm nhạt nhòa những dòng chữ của anh... Chị đọc tiếp: “...Bây giờ, nếu em cảm thấy hài lòng thì hãy mở cửa ra, vì anh đang đứng đó với bánh mì và sữa tươi cho buổi sáng của em, những món ăn mà em thích...”.

Chị lao đến cửa và mở tung nó ra, trông thấy anh với gương mặt lo lắng, chị nắm chặt tay anh, cùng với ổ bánh mì và chai sữa, bây giờ chị biết chắc rằng không có ai yêu chị như anh đã yêu chị, và chị quyết định quên đi bông hoa ở bên kia vách núi...

Khi được sống trong sự đầy đủ, dư thừa của tình yêu, thì cái cảm giác sôi nổi trong tình yêu thường bị khô héo đi, và người ta không còn có thể nhận thức được đâu là tình yêu chân thật và đâu là tình yêu giả dối, giữa cảm giác bình yên và buồn chán đó.

Tình yêu

Có người nói, cuộc sống là một quá trình tìm kiếm tình yêu, mỗi một người đều phải tìm thấy 3 người. Người thứ nhất là người mình yêu nhất, người thứ hai là người yêu mình nhất và người thứ ba là bạn đồng hành trong suốt cuộc đời (bạn đời).

Trước tiên mình sẽ gặp được người mình yêu nhất, sau đó hiểu được cảm giác yêu, chỉ có hiểu được cảm giác bị yêu mới phát hiện ra người mình yêu nhất; khi đã trải qua cảm giác yêu và bị yêu, mới có thể biết được mình cần điều gì và cũng sẽ tìm thấy người bạn đời thích hợp nhất trong suốt cuộc còn lại.

Thật đáng tiếc, trong cuộc sống thực tế hiện tại, cả ba người này thường không cùng là một người, người bạn yêu nhất không chọn bạn, người yêu bạn nhất lại không phải người bạn yêu nhất và người bạn đời luôn luôn không phải là người bạn yêu nhất, cũng không phải là người yêu bạn nhất, chỉ là người xuất hiện vào lúc thích hợp nhất.

Bạn sẽ là người thứ mấy trong cuộc sống của tôi!? Không ai muốn thay đổi tình yêu của mình, khi anh ta yêu bạn, đó là lúc anh ta thật sự yêu bạn, nhưng khi anh ta không yêu bạn thì cũng thật sự là không yêu bạn, anh ta không thể giả vờ không yêu khi anh ta đang yêu bạn, cũng như anh ta không thể giả vờ yêu khi không yêu bạn.

Khi một người không còn yêu mình muốn rời xa mình, mình cần hỏi lại bản thân có còn yêu anh (cô) ta nữa không. Nếu bạn không còn yêu người ấy nữa thì xin đừng bao giờ vì lòng tự trọng mà không chịu rời xa người ấy. Nếu như bạn vẫn còn yêu người ấy, lẽ đương nhiên bạn sẽ hy vọng người ấy có được một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ; hy vọng người ấy được ở cùng người mình yêu. Đừng bao giờ ngăn cản, nếu bạn ngăn cản người ấy có được hạnh phúc thật sự của mình nghĩa là bạn không còn yêu anh (cô) ta

nữa, và nếu như bạn không còn yêu thì bạn lấy tư cách gì để trách anh (cô) ta bạc tình.

Yêu không phải là chiếm hữu, bạn thích mặt trăng, không thể đem mặt trăng cất vào trong hộp nhưng ánh sáng của mặt trăng lại có thể chiếu sáng vào tận trong phòng bạn. Cũng như bạn yêu một người, bạn vẫn có thể có được người ấy mà không cần chiếm hữu và khiến người yêu trở thành một hồi ức vĩnh hằng trong cuộc sống. Nếu bạn thật sự yêu một người, phải yêu con người thực của anh ta, yêu mặt tốt cũng yêu cả mặt xấu, yêu cái ưu điểm lẫn khuyết điểm, tuyệt đối không nên vì yêu anh ta mà hy vọng anh ta trở thành một con người như mình mong muốn, nếu anh ta không được như ý bạn thì mình không còn yêu anh ta nữa. Yêu một người nào đó thật sự không nói ra được nguyên nhân vì sao yêu, bạn chỉ biết rằng, bất cứ lúc nào, tâm trạng tốt hay xấu thì bạn cũng đều mong muốn người ấy ở bên cạnh bạn, không một yêu cầu...Xa cách cũng là một thử nghiệm tình yêu, tình yêu chân chính sẽ chẳng bao giờ trở thành tình yêu oán hận.

Hai người yêu nhau, thích nhất là bắt bạn mình phải thề, phải hứa, tại sao chúng ta lại bắt đối phương làm như vậy, tất cả chỉ vì chúng ta không tin đối phương... làm gì có chuyện biển cạn đá mòn, trời loang đất lở, nếu có thì cũng không ai sống được đến ngày ấy....

Trong tình yêu, nói là một lẽ, làm là một lẽ, người nói không dám tin điều mình nói và người nghe thì không tin điều mình nghe... Bạn đã tìm được người thứ mấy cho cuộc đời của bạn?

Tình yêu là khi bạn lấy đi tất cả mọi đam mê, cuồng nhiệt, lãng mạn mà cuối cùng bạn vẫn biết rằng mình vẫn luôn nhớ về người đó.

Sẽ rất buồn khi bạn gặp một ai đó mà bạn cho rằng vô cùng có ý nghĩa đối với bạn, chỉ để cuối cùng bạn nhận ra rằng tình cảm đó sẽ chẳng bao giờ được đáp lại và bạn là người phải ra đi. Nhưng khi một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa khác lại mở ra. Điều bạn cần làm là thôi không chờ đợi nơi cánh cửa đã đóng, hãy tìm một cánh cửa khác đang mở ra cho mình.

Người bạn tốt nhất là người mà bạn có thể ngồi cùng ở bất cứ đâu, cùng chung đưa mà không nói một lời, để khi bước đi, bạn lại cảm thấy như đã nói hết mọi điều.

Có một sự thật là bạn sẽ không biết bạn có gì cho đến khi đánh mất nó, nhưng cũng có một sự thật khác là bạn cũng sẽ không biết bạn đang tìm kiếm cái gì cho đến khi có nó.

Trao cho ai đó cả con tim mình không bao giờ là một sự đảm bảo rằng họ cũng yêu bạn, đừng chờ đợi điều ngược lại. Hãy để tình yêu lớn dần trong tim họ, nhưng nếu điều đó không xảy ra thì hãy hài lòng vì ít ra nó cũng đã lớn lên trong bạn.

Có một vài thứ mà bạn rất thích nghe nhưng sẽ không bao giờ được nghe từ người mà bạn muốn nghe, nhưng nếu có cơ hội, hãy lắng nghe chúng từ người nói với bạn bằng cả trái tim.

Đừng bao giờ nói tạm biệt khi bạn vẫn còn muốn thử. Đừng bỏ cuộc khi bạn cảm thấy vẫn còn có thể đạt được. Đừng nói bạn không yêu ai đó nữa khi bạn không thể rời xa họ. Tình yêu sẽ đến với những người luôn hy vọng dù họ đã từng thất vọng. Đừng chạy theo vẻ bề ngoài hào nhoáng, nó có thể phai nhạt theo thời gian. Đừng chạy theo tiền bạc, một ngày kia nó cũng sẽ mất đi. Hãy chạy theo người nào đó có thể làm bạn luôn mỉm cười bởi vì chỉ có nụ cười là tồn tại mãi. Hy vọng rằng bạn sẽ tìm ra người đó.

Đôi khi trong cuộc sống, có lúc bạn cảm thấy bạn nhớ ai đó đến nỗi muốn chạy đến và ôm chầm lấy họ. Mong rằng bạn sẽ luôn mơ thấy họ. Hãy mơ những gì bạn muốn, đi đến nơi nào mà bạn thích, hãy là những gì bạn thích vì bạn chỉ có một cuộc sống và một cơ hội để làm tất cả trong cuộc đời. Mong rằng bạn luôn có đủ hạnh phúc để vui vẻ, đủ thử thách để mạnh mẽ hơn, đủ nỗi buồn để bạn trưởng thành hơn và đủ tiền để mua quà cho bạn bè.

Hãy luôn đặt mình vào vị trí người khác, nếu điều đó làm tổn thương bạn thì nó cũng sẽ tổn thương người khác. Một lời nói vô ý là một xung đột hiểm họa, một lời nói nóng giận có thể làm hỏng cả một cuộc đời, một lời nói đúng lúc có thể làm giảm căng thẳng, còn lời nói yêu thương có thể chữa lành vết thương và mang đến sự bình yên.

Tình yêu bắt đầu bằng cách yêu con người thật của họ, chứ không phải là yêu họ như yêu một bức tranh bạn vẽ ra, bằng không bạn chỉ yêu sự phản chiếu của chính bạn nơi họ.

Người hạnh phúc nhất không cần phải có mọi thứ tốt nhất, họ chỉ là người làm cho mọi việc, mọi chuyện đều diễn ra theo ý họ. Hạnh phúc thường đánh lừa những ai khóc lóc, những ai bị tổn thương, những ai đã tìm kiếm và đã thử. Nhưng nhờ vậy, họ mới biết được giá trị của những người chung quanh họ.

Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười, lớn lên bằng nụ hôn và thường kết thúc bằng nước mắt.

Tương lai tươi sáng thường dựa trên quá khứ đã quên lãng, bạn không thể sống thanh thản nếu bạn không vứt bỏ mọi nỗi buồn đã qua.

Khi bạn sinh ra đời, bạn khóc còn mọi người xung quanh cười. Hãy sống sao cho khi bạn qua đời, mọi người khóc còn bạn, bạn cười.

Một Chuyện Tình

Câu chuyện xảy ra ở một bệnh viện nhỏ ở vùng quê hẻo lánh.

Ở khoa hóa trị có một phụ nữ trẻ đang ở giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư. Tuy luôn bị những cơn đau hành hạ nhưng chưa bao giờ người phụ nữ ấy quên trao cho cho chúng tôi một nụ cười biết ơn sau những lần điều trị. Những khi chồng cô tới thăm, mắt cô rạng ngời hạnh phúc. Đó là một người đàn ông đẹp trai, lịch thiệp và cũng thân thiện như vợ mình. Tôi rất ngưỡng mộ chuyện tình của họ. Hằng ngày anh mang đến cho cô những bó hoa tươi thắm cùng nụ cười rạng rỡ, anh đến bên giường nằm lấy tay cô và trò chuyện cùng cô. Những lúc quá đau đớn, cô khóc và trở nên cáu gắt, anh ôm chặt cô vào lòng, an ủi động viên cho vợ mình cho đến khi cơn đau dịu đi. Anh luôn bên cô mỗi khi cô cần, anh giúp cô uống từng ngụm nước và không quên vuốt nhẹ đôi chân mày của cô. Mỗi đêm, trước khi ra về anh luôn đóng cửa để hai người có những giây phút bên nhau. Khi anh đi, chúng tôi thấy cô ấy đã say ngủ mà trên môi vẫn phảng phất nét cười.

Nhưng đêm ấy mọi chuyện đã thay đổi. Khi nhìn vào bảng theo dõi, kết quả cho thấy người vợ trẻ ấy sẽ không qua khỏi đêm nay. Mặc dù rất buồn nhưng tôi biết đó là cách tốt nhất cho cô ấy, từ nay cô sẽ không chịu những cơn đau thêm nữa.

Để bảng theo dõi trên bàn, tôi muốn đến phòng bệnh. Khi tôi bước vào phòng, cô mở mắt nhìn tôi hé môi cười một cách yếu ớt, nhưng hơi thở của cô nghe thật khó nhọc. Chồng cô ngồi bên cô mỉm cười nói : " Cho đến bây giờ món quà tuyệt vời nhất tôi dành cho cô ấy chính là tình yêu của tôi".

Và tôi đã khóc khi nghe điều đó, tôi nói nếu họ cần bất cứ điều gì thì đừng ngại. Đêm ấy cô đã ra đi trong vòng tay người chồng yêu dấu. Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc cố an ủi và chia sẻ nỗi đau này cùng

chồng cô. Với khuôn mặt đầm nước mắt, anh nghẹn ngào : " Xin hãy cho tôi ở bên cô ấy thêm một lúc ".

Bước ra khỏi phòng, đứng ở hành lang lau những giọt nước mắt, nhớ nụ cười, nhớ ánh mắt, nhớ những cái ôm ghì chặt mà cô ấy dành cho chúng tôi. ..Tôi nhớ tất cả về cô ấy như một người bạn thân thiết, tôi cũng phần nào có thể cảm nhận được nỗi đau mà chồng cô đang chịu đựng. Bỗng nhiên từ trong phòng vọng ra một giọng hát trầm ấm mà tôi chưa từng được nghe. Không chỉ riêng tôi mà tất cả mọi người đều bị cuốn hút bởi giọng hát của anh khi anh cất lời bài Beautiful brown eyes.

Rồi giai điệu khúc ca nhỏ dần, anh mở cửa gọi tôi đến, anh nhìn sâu vào mắt tôi, ôm chầm lấy tôi rồi nói : " Tôi đã hát bài này mỗi đêm cho cô ấy nghe kể từ ngày chúng tôi quen nhau. Mọi ngày tôi vẫn thường cố giữ cho giọng mình thật nhỏ để khỏi làm phiền bệnh nhân khác. Và tôi chắc rằng đêm nay trên thiên đường cô ấy cũng vẫn nghe tôi hát. Tôi xin lỗi đã quấy rầy mọi người. Tôi chỉ không biết sống ra sao khi thiếu vắng cô ấy, nhưng mỗi đêm tôi vẫn tiếp tục hát cho cô ấy. Chị có nghĩ rằng cô ấy nghe thấy tiếng tôi không ?".

Tôi khẽ gạt đầu mà nước mắt vẫn tuôn. Anh ôm tôi một lần nữa, hôn lên má tôi và cảm ơn tôi cùng tất cả mọi người. Đoạn anh quay bước, cúi đầu khẽ húyt sáo giai điệu thân quen.

Khi anh bước đi, tôi nhìn theo, thầm cầu nguyện cho cô ấy, cho anh và cho tôi một ngày nào đó

Sẽ rất đau đớn khi bạn yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng còn đau đớn hơn khi bạn yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã yêu như thế nào.

Có thể chúng ta phải gặp một vài người nào đó, nhầm một vài lần như vậy trước khi gặp đúng người mình yêu, và bạn phải trân trọng vì điều đó.

Một cách xử sự

Mr.Thomas là một chủ nông trại giàu có. Ông và vợ mình đối xử rất thân thiện với mọi người nên ai cũng yêu mến họ cả.

Một hôm ông thấy vợ mình, bà Thomas sai người giúp việc đến cuối làng, nhà bà John - một tá điền của ông - để mượn một cái bào rau củ. Sau khi người này đi khỏi, ông hỏi vợ :

- Anh không nghĩ rằng nhà ta lại không có một cái bào hay không đủ khả năng mua mà em lại sai người đi mượn cho thêm phiền phức như thế.

Bà Thomas từ tốn trả lời :

- Đây, anh xem, cái bào của nhà ta vẫn còn rất tốt. Em biết mọi người ở vùng này đều yêu quý chúng ta vì chúng ta đem lại nhiều vật chất cho họ hơn các ông chủ khác; nhưng em không muốn như vậy. Em muốn được yêu mến bằng một thứ tình cảm cao hơn, tình làng xóm. Mà điều đó chỉ có thể khi nào chúng ta và họ không có khoảng cách giữa chủ và tớ, giữa giàu và nghèo. Như vậy chuyện cái bào rau củ chỉ là cái cớ để anh và em đến gần với mọi người hơn mà thôi.

Nụ hoa trên chuyến tàu

Chiếc tàu tôi đang đi ghé vào một ga nhỏ. lúc ấy đã gần sáng và trời vẫn đầy sao. Không khí lạnh cóng ủa vào toa khi tàu dừng và mở cửa đón khách. Toa tôi có thêm hai người nữa, một người đàn ông và một cậu bé.

Cậu bé phải mất một lúc mới ngồi được vào chỗ của mình sau khi len quá nhiều hàng chân người trông lớn. Trong khi cha cậu bé ngồi cạnh cửa ra vào, cậu bé lại ngồi cạnh cửa sổ, giữa những người trông ngái ngủ, khó tỉnh và mệt mỏi sau một đêm không được ngủ đầy giấc. Khi tàu bắt đầu vào đường hầm, cậu bé trượt khỏi chỗ và tôi cảm thấy tay cậu chống vào đầu gối lên một chút. Cậu bé rướn người lên, có lẽ muốn nói gì đó với tôi. Tôi cúi xuống để nghe nhưng bất ngờ thay, cậu bé hôn vào má tôi một cái!

Lúc đó tàu ra khỏi đường hầm. Rồi cậu bé ngồi lại vào chỗ của mình và ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ. Trông cậu rất hạnh phúc. Tôi thật sự ngạc nhiên. Sao cậu bé lại hôn một người lớn không hề quen biết trên tàu nhỉ? Tôi còn ngạc nhiên hơn nữa khi cứ thỉnh thoảng, cậu bé lại đứng lên, hôn vào má những người lớn ngồi cạnh cậu, từng người một.

Bối rồi, chúng tôi nhìn về phía người đàn ông. Cha cậu giải thích:

- Cháu nó rất hạnh phúc vì khỏe mạnh trở lại và được sống. Cháu đã ốm nặng rất lâu rồi!

Chuyến tàu dừng ở ga cuối. Người đàn ông và cậu bé hòa mình vào đám hành khách. Tôi vẫn còn cảm thấy cái hôn của cậu bé trên má, cái hôn làm tôi hạnh phúc và cả bồn khoăn nữa. Liệu có bao nhiêu người trưởng thành trao cho nhau những cái hôn để chia sẻ niềm vui được sống? Cậu bé đã không chỉ chia sẻ với tôi một cái hôn ngọt ngào mà còn cả những bồn khoăn muốn nhắn gửi: đừng để bản thân mình "chết" trước khi tim ngừng đập.

Phép lạ

Đau khổ trong đời là điều không thể tránh, nhưng sâu thẳm lại là vấn đề tự chọn của mỗi người.

Mỗi tháng người quản lý của nghĩa trang đều nhận được một số tiền từ bà mệnh phụ tật nguyên đang được điều trị tại một bệnh viện trong thành phố. Số tiền ấy dành để mua hoa đặt lên mộ người con của bà ta, một chàng trai trẻ đã chết trong một tai nạn ô tô hai năm về trước.

Ngày nọ, một chiếc ô tô đi vào nghĩa trang và dừng lại trước ngôi nhà phủ đầy dây trường xuân, đó là nơi bác quản lý nghĩa trang sử dụng làm văn phòng tiếp khách. Người tài xế bước xuống xe. Ở băng ghế sau, một người phụ nữ lớn tuổi ngồi nhắm mắt bất động, bà ta trông xanh xao như một xác chết.

“Bà ta yếu quá. Không thể ra khỏi xe được - người tài xế nói với bác quản lý nghĩa trang - ”Xin bác vui lòng lên xe, đưa chúng tôi đến mộ thằng bé con bà ấy. Bà ta cũng muốn yêu cầu bác giúp cho một số việc. Bác thấy đấy, bà ta không còn sống được bao lâu nữa. Bà ấy đã yêu cầu tôi, một người bạn cố cựu của gia đình, đưa bà ấy đến đây để thăm mộ con trai lần cuối.”

“Có phải là quý bà Wilson đấy không?” - Bác quản lý đưa mắt nhìn sang bà mệnh phụ ngồi trong xe. Ông tài xế gật đầu.

“Vâng, tôi biết bà ấy” - Bác quản lý gật gù - “Hằng tháng, bà Wilson có gửi tiền cho tôi để đặt hoa cho ngôi mộ của con bà ta”. Bác theo ông tài xế đến bên xe, bước vào hàng ghế sau ngồi cạnh bà mệnh phụ. Hai người lặng lẽ chào nhau qua ánh mắt. “Bà ta trông mong manh như cánh hoa tàn úa và xanh xao như một xác ướp”, bác quản lý nhận xét thầm. Trong con người của bà ta, tất cả đều đã buông xuôi và từ chối cuộc sống, ngoại trừ đôi mắt; đôi mắt sâu thẳm mang nặng một nỗi đau thầm lặng và u uất.

“Tôi là bà Wilson” - Bà ta thăm thì - “Hai năm qua, mỗi tháng...”

“Vâng, đúng vậy. Mỗi tháng tôi đều nhận được tiền của bà” - Bác quản lý nhẹ nhàng đỡ lời.

“Hôm nay, tôi đến đây” - bà Wilson cố gắng nói tiếp, “bởi vì các bác sĩ trong bệnh viện nói rằng tôi chỉ sống được vài tuần nữa thôi. Trước khi tôi chết, tôi muốn được nhìn mộ con trai tôi lần cuối. Nhân tiện tôi muốn gặp ông để thu xếp việc gửi tiền đặt hoa cho mộ con tôi sau này.”

Bà có vẻ kiệt sức vì phải nói nhiều. Chiếc xe chậm chậm rẽ vào một ngõ hẹp, tiến dần đến ngôi mộ đứa con trai bà mệnh phụ ấy rồi dừng lại. Bà mẹ tội nghiệp cố sức ghé đầu qua ô cửa kính để nhìn ra ngôi mộ của con. Không gian tĩnh lặng, tiếng chim chiu chít đâu đó bên trên những tán cây.

Bác quản lý nghĩa trang lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng. “Thưa bà, tôi luôn lấy làm tiếc vì món tiền bà đã thường xuyên gửi đến để đặt hoa cho ngôi mộ.”

Thoạt đầu bà mệnh phụ có vẻ không nghe được câu nói ấy. Sau đó bà chậm chậm xoay đầu lại. “Xin lỗi ông” - bà ta thì thào - “Ông đang nói đến việc gì thế! Con trai của tôi...”

“Vâng, tôi hiểu” - bác quản lý dịu dàng ngắt lời - “Bà biết không, tôi là thành viên trong nhóm cứu trợ nhà thờ. Hằng tuần chúng tôi đều tổ chức đi thăm bệnh viện, trại tế bần, nhà dưỡng lão, nhà tù... Ở những nơi ấy, có nhiều người sống cần được quan tâm, đa số họ đều yêu thích hoa. Họ còn có thể nhìn ngắm màu sắc và thưởng thức mùi hương của hoa. Còn ngôi mộ này...” - bác quản lý đưa mắt về phía ngôi mộ...- “không có sự sống trong đó, không có ai nhìn ngắm và thưởng thức nét đẹp và hương thơm của hoa. Vì thế, tôi...” - Bác quay mặt đi và tránh cái nhìn của người mẹ sầu khổ, giọng của bác lạt dần rồi tắt hẳn.

Bà mệnh phụ không nói gì cả, mắt đăm đăm nhìn về phía ngôi mộ của cậu con trai. Dường như hằng tiếng đồng hồ đã trôi qua trong bầu không khí lạnh lẽo và ngọt ngào ấy. Cuối cùng bà ta khẽ đưa tay ra hiệu, người lái xe cho xe quay trở về phòng tiếp khách của nghĩa trang.

“Mình đã xúc phạm bà ấy” - bác quản lý đưa mắt nhìn theo, lòng thầm nghĩ “ - Đúng ra mình không nên nói cho bà ta biết điều ấy.”

Vài tháng sau, bác quản lí nghĩa trang không khỏi ngạc nhiên trước một cuộc viếng thăm bất ngờ và thú vị. Bà mệnh phụ ấy đã tìm đến gặp bác. Lần này không có tài xế, bà ta tự mình lái xe đến nghĩa trang. Bác quản lí không còn tin vào mắt mình nữa.

“Vâng, ông đã nói đúng, ông quản lí thân mến!” - Bà Wilson vui vẻ mở lời - “Về chuyện thưởng thức hoa đó mà! Đó chính là lý do tại sao tôi ngưng gởi tiền cho ông suốt mấy tháng vừa qua. Hôm ấy tôi trở về bệnh viện, không thể nào gạt được những lời của ông ra khỏi tâm trí. Sau đó tôi bắt đầu đặt hoa gởi tặng cho các bệnh nhân trong bệnh viện, những người không được ai tặng hoa cả. Tôi cảm thấy vui khi họ yêu thích và thưởng thức chúng – những cánh hoa tươi đẹp đến từ một người hoàn toàn xa lạ. Điều đó đã khiến họ vui và tin tưởng hơn. Nhưng quan trọng hơn cả, điều đó đã làm tôi hạnh phúc và vui với cuộc sống.”

“Không có vị bác sĩ nào hiểu được” - bà ta nheo mắt, “phép lạ nào đã khiến tôi bình phục nhanh đến thế. Chỉ có tôi biết được điều ấy thôi!”

Đại bàng và Gà

Ngày xưa, có một ngọn núi lớn, bên sườn núi có một tổ chim đại bàng. Trong tổ có bốn quả trứng lớn. Một trận động đất xảy ra làm rung chuyển ngọn núi, một quả trứng đại bàng lăn xuống và rơi vào một trại gà dưới chân núi. Một con gà mái tình nguyện ấp quả trứng lớn ấy.

Một ngày kia, trứng nở ra một chú đại bàng con xinh đẹp, nhưng buồn thay chú chim nhỏ được nuôi lớn như một con gà. Chẳng bao lâu sau, đại bàng cũng tin nó chỉ là một con gà không hơn không kém. Đại bàng yêu gia đình và ngôi nhà đang sống, nhưng tâm hồn nó vẫn khao khát một điều gì đó cao xa hơn. Cho đến một ngày, trong khi đang chơi đùa trong sân, đại bàng nhìn lên trời và thấy những chú chim đại bàng đang sải cánh bay cao giữa bầu trời.

"Ồ - đại bàng kêu lên - Ước gì tôi có thể bay như những con chim đó".

Bầy gà cười ầm lên: "Anh không thể bay với những con chim đó được. Anh là một con gà và gà không biết bay cao".

Đại bàng tiếp tục ngược nhìn gia đình thật sự của nó, mơ ước có thể bay cao cùng họ. Mỗi lần đại bàng nói ra mơ ước của mình, bầy gà lại bảo nó điều không thể xảy ra. Đó là điều đại bàng cuối cùng đã tin là thật. Rồi đại bàng không mơ ước nữa và tiếp tục sống như một con gà. Cuối cùng, sau một thời gian dài sống làm gà, đại bàng chết.

Trong cuộc sống cũng vậy: Nếu bạn tin rằng bạn là một người tầm thường, bạn sẽ sống một cuộc sống tầm thường vô vị, đúng như những gì mình đã tin. Vậy thì, nếu bạn đã từng mơ ước trở thành đại bàng, bạn hãy đeo đuổi ước mơ đó... và đừng sống như một con gà!

Lầm lẫn về sự thành đạt

Trong một bài trả lời phỏng vấn, người giàu có và thành công nhất thế giới Bill Gates đã nói quan niệm của mình:

"Cuộc sống là một cuốn sách to, dày. Kẻ dại thì lật quá nhanh. Người khôn thì đọc, suy nghĩ và ứng dụng. Đáng sợ nhất là sự rỗng tuếch, nước chảy bèo trôi. Mái trường là nơi sản sinh ra những người chèo lái cuộc sống nhưng không nên coi là con đường duy nhất để có tương lai. Học ngoài nhà trường là công việc cả đời. Thất nghiệp cũng chỉ là chuyện thường gặp, đừng quan trọng hóa mà coi nó là quãng thời gian tiếp tục rèn luyện. Cuộc sống càng dễ con người càng yếu đuối".

Khi được hỏi ông có lời khuyên gì với tư cách là một người thành đạt nhất thế giới, Bill Gates nói: "Hãy bớt ngủ, tăng giờ làm việc và không bao giờ bỏ học giữa chừng như tôi!".

Rõ ràng Bill Gates cũng như nhiều người thành đạt khác có chung một phẩm chất là lao động không ngừng để đạt lấy đỉnh cao ước mơ.

Khi bạn không có nhiều phẩm chất trí tuệ, bạn chưa có tích lũy mà bạn lại còn bắt đầu từ con số 0 về vật chất hẳn bạn thấy mình nhỏ bé và khó có chỗ chen chân. Nhưng đó chỉ là mở đầu, rồi bạn sẽ có một công việc nào đó. Bạn thấy mình là lính mới giữa đám cựu binh lâu đời, lành nghề. Đôi khi ở công sở có những người sống lâu lên lão làng, che khuất mất vai trò của bạn. Có thể họ nhìn bạn là một người "đầu sai" chạy việc vặt như ngày xưa họ đã trải qua. Có thể họ là đám bảo thủ, họ sẽ gây khó khăn cho bạn. Nhưng, ở họ là cả một kho kinh nghiệm, nếu bạn tự đắc thấy họ ít bằng cấp, bạn đừng vội cho mình mới đáng lên chức, làm lãnh đạo họ. Dù sự thật là bạn có nhiều tiềm năng, bạn cũng phải sống và làm việc sao cho tài năng của bạn được công nhận và ứng dụng một cách rõ ràng qua công việc.

Có một số bạn trẻ quan niệm lầm lẫn về sự thành đạt. Phải đua chen, nếu cần thì rất ích kỷ, chỉ thấy mình là nhất, xem người khác là đối tượng

để mình dấn đạp lên. Có lẽ họ đã không đủ kiên nhẫn để chứng tỏ thực tài của mình. Người khác giỏi hơn bạn, bạn đừng coi điều đó là điềm không may của mình. Cho nên bạn dễ cảm thấy ghét người giỏi hơn mình. Đó là nọc độc ngấm dần, người ta nhìn thấy bạn rất rõ trong sự "vươn lên một cách điên cuồng và nóng vội" và đó là lý do để bạn thất bại. Bạn có thể giành giật được một cái gì đó nhưng về con người, về các mối quan hệ xã hội, về sự thanh thản trong tâm hồn, bạn thất bại ê chề.

Chuyện con vịt

Mùa hè, mẹ gửi Andrew về quê chơi với bà ngoại. Được cậu Billy cho một cái giàn thun, Andrew khoái lắm. Nhưng nhớ lời cậu dặn, nó chỉ dám tập bắn ở trong rừng cây phía sau nhà. Andrew lang thang suốt buổi sáng ở trong rừng, nhưng nó chẳng bắn được chút gì cả. Buồn rầu, Andrew thất thểu về nhà ăn trưa. Vào tối sân, thấy bầy vịt của bà ngoại đang rượt nhau kêu quàn quạc trong sân. Andrew cúi xuống nhặt một hòn sỏi và bắn đại một phát. Chẳng may, viên sỏi trúng ngay giữa đầu một con vịt, nó lăn đùng ra giữa sân, giãy đành đạch mấy cái rồi nằm ngay đơ. Andrew hoảng hốt nhìn quanh: không có ai cả. Nó vội nhặt con vịt và nhét vào trong đồng củi. Yên trí với bí mật của mình, Andrew ngồi vào bàn ăn trưa, mà không biết rằng đã có ít nhất một cặp mắt nhìn thấy chuyện xảy ra với con vịt.

Sau bữa ăn trưa, bà ngoại vừa cất đồ ăn dư vào chạn vừa dặn Sally, chị họ của Andrew, con gái chú Billy:

- Bữa nay tối lượt con rửa chén đó.

- Nhưng Andrew nó hứa làm thay con rồi. - Sally vội đáp và nhìn Andrew bằng ánh mắt khiến nó đang đỏ mặt toan cự cãi bỗng dâm ra chột dạ.

- Thật không Andrew? - Bà ngoại hỏi, không quay đầu lại.

- Con à?

Andrew vừa mở mồm thì Sally hích một cái đầu đinh vào sườn nó và khẽ thì thầm qua kẽ răng:

- Con vịt. Nhớ không?

- Con nhận lời chị ấy rồi. - Andrew đáp bằng giọng hậm hực.

Ngủ trưa dậy, ông ngoại rủ Andrew và Sally đi câu, nhưng bà ngoại bảo:

- Sally, cháu ở nhà giúp bà nấu nồi xúp cho bữa tối.

- Nhưng Andrew thích ở nhà nấu xúp hơn là đi câu đấy chứ! Bà hỏi nó xem có đúng như vậy không?

Sally trả lời bằng giọng mát mẻ. Andrew toan cãi thì Sally tăng hăng mất tiếng. Nó đành nghẹn ngào trả lời:

- Cháu sẽ ở nhà giúp bà.

Cứ thế, suốt ngày hôm đó, Andrew luôn bị Sally dẫn dắt bởi chuyện con vịt.

Tối đến, mệt mỏi, Andrew nằm lăn trên chiếc đi-văng trong phòng khách và ngủ thiếp đi. Lúc nó thức dậy, ai đó đã tắt đèn và phủ trên người nó một tấm chăn. Andrew nằm im, đầu nó nhớ lại chuyện trong ngày. Nhiều lúc nó muốn nói thật với bà ngoại về chuyện con vịt, nhưng nó lại sợ bà ngoại sẽ mách mẹ nó, rồi thì sang năm mẹ nó sẽ không cho nó về chơi với ông bà nữa thì sao? Còn Sally thì quá quắt quá, không biết bao giờ nó mới thoát khỏi bàn tay quái ác của Sally? Biết làm sao đây? Nó chỉ muốn chết quách cho rồi. Andrew thốn thức.

Chợt một bàn tay to mềm của bà ngoại đặt lên vai nó, giọng êm ái của bà ngoại thì thầm:

- Nói đi con. Có điều gì con cứ nói ra cho nhẹ nhõm trong lòng.

- Con vịt... Cháu... Con vịt... - Andrew lắp bắp.

Bà ngoại im lặng. Hít một hơi dài, Andrew nói một mạch:

- Cháu lỡ tay bắn chết một con vịt rồi bà ạ!

- À, ra chuyện con vịt. Lúc đầu thấy thái độ của cháu với Sally bà hơi ngạc nhiên, nhưng bà đã hiểu cả khi lừa bầy vịt vào chuồng và thấy thiếu một con. Nhưng bà muốn chờ cháu tự nói ra. Câu chuyện ngày hôm nay là một bài học cho cháu đó: Che giấu tội lỗi của mình, cháu sẽ không bao giờ có được sự thanh thản và cháu sẽ trở thành sự nô lệ của cái xấu.

Bồ tèo, xin cảm ơn!

"Trong đời người có những giây phút thật gay go. Khi đó sự cô độc là nỗi bất hạnh lớn và ta cần có bạn bè".

Một ngày kia, khi rời trường học về nhà, tôi thấy một bạn cùng lớp đang rào bước đường trước. Đó là Kyle. Bạn ấy có lẽ mang cả tủ đồ dùng trong trường về nhà. Tôi nghĩ thầm: “Sao cậu này tha hết sách về nhà vào cuối tuần; chắc hẳn là một gã mọt sách đây”. Tôi có một lịch đi chơi cuối tuần dày đặc: nào tiệc tùng, đá bóng... Vậy nên, tôi nhún vai và rào bước. Khi đi ngang qua Kyle, tôi thấy đám trẻ chạy qua, va vào bạn ấy. Sách trên tay bạn bắn tung toé. Kính của bạn ấy văng xa. Kyle nhìn lên và tôi thấy một nỗi buồn sâu thẳm trong đôi mắt đó. Tôi nhặt kính lên trao cho bạn ấy. Kyle nhìn tôi khẽ nói:

- Xin cảm ơn bạn - và nở một nụ cười đầy biết ơn.

Tôi nhặt sách vở lại và hỏi bạn ở đâu. Hóa ra, Kyle ở gần nhà tôi.

Chúng tôi trò chuyện suốt đường về. Tôi giúp bạn bằng cách mang bớt sách. Bạn ấy thật tuyệt. Tôi rủ Kyle cùng chơi bóng vào thứ bảy. Thế là chúng tôi không lúc nào rời nhau.

Hơn bốn năm trôi qua, Kyle và tôi trở thành đôi bạn thân thiết. Khi chọn trường đại học, Kyle chọn trường Y còn tôi theo đuổi ngành kinh doanh. Tôi biết rằng chúng tôi mãi mãi là bạn vì khoảng cách chẳng có ý nghĩa gì với cả hai.

Kyle là một học sinh nổi trội trong lớp. Chúng tôi luôn gọi bạn ấy là mọt sách. Trong ngày tốt nghiệp, Kyle được chọn là học sinh đọc diễn văn trước trường. Bạn ấy trông thật căng thẳng. Tôi hích vai bạn và thì thầm “Này, ông tướng, cậu trông thật tuyệt”.

Kyle nhìn tôi, cái nhìn đầy cảm kích và nói: “Xin cảm ơn, bồ tèo”.

Khi bắt đầu đọc vài diễn văn, Kyle hăng giọng: “Tốt nghiệp là dịp chúng ta nói lời cảm ơn với những người giúp ta đi qua những năm tháng

khó khăn - Đó là cha mẹ, thầy cô, thân hữu – có thể là huấn luyện viên - nhưng đặc biệt là bạn bè. Tôi muốn nói rằng, được là bạn của một ai đó chính là món quà tuyệt vời mà Thượng đế ban cho ta. Tôi muốn kể với các bạn về câu chuyện của bản thân”.

Tôi thật sự ngạc nhiên khi Kyle kể câu chuyện về cái ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Lúc đó, Kyle đang gặp chuyện buồn, chán đến mức có ý định tự sát. Kyle đã dọn sạch tủ sách riêng trong trường để mẹ mình đỡ tốn công. Kyle nhìn tôi và mỉm cười: “Thật may mắn tôi đã được cứu. Bạn tôi đã kéo tôi lại bằng những hành động quan tâm chứ không phải bằng lời nói”.

Tôi nhìn về phía cha mẹ Kyle và thấy họ đang nhìn tôi mỉm cười – cái nhìn đầy biết ơn mà chỉ đến lúc ấy tôi mới nhận thấy sự sâu thẳm của nó.

Ngày hôm sau không đến

Câu chuyện bắt đầu khi tôi 16 tuổi. Trong khi đang chơi bên ngoài trang trại của gia đình ở California, tôi gặp một người con trai. Đó là một người bình thường như bao người khác, người trêu chọc bạn để rồi bạn đuổi theo và đâm cho anh ta một trận. Sau lần gặp gỡ đầu tiên đó, chúng tôi tiếp tục gặp nhau và trêu chọc lẫn nhau. Nhưng việc trêu chọc chỉ diễn ra một lúc, rồi chúng tôi thường đứng nói chuyện ở hàng rào. Tôi có thể kể với anh mọi bí mật của mình. Anh chỉ yên lặng lắng nghe và tôi nhận thấy anh thật dễ gần.

Ở trường chúng tôi đều có những mối quan hệ riêng, nhưng khi về nhà chúng tôi thường kể cho nhau nghe mọi chuyện. Một hôm tôi kể với anh cái gã mà tôi thích đã làm cho trái tim tôi tan nát. Anh an ủi tôi và bảo rồi mọi chuyện sẽ qua. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc vì có một người bạn thực sự hiểu mình. Có điều gì đó ở anh khiến tôi rất thích, tôi lại cho rằng đây chỉ là cảm giác.

Trong những năm trung học, chúng tôi luôn bên nhau với tình bạn đơn thuần. Vào buổi lễ tốt nghiệp, tuy chúng tôi nhận được bằng vào hai ngày khác nhau nhưng tôi rất muốn ở cạnh anh. Tối hôm đó khi mọi người đã về hết tôi đến nhà anh, nói rằng tôi rất muốn gặp anh. Đó quả là một cơ hội lớn, nhưng tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là ngồi bên cạnh anh ngắm sao trời và cùng bàn về những dự định của hai đứa. Anh nói anh muốn lấy vợ sớm để ổn định cuộc sống, rằng anh muốn trở thành người giàu có, thành đạt. Tôi về nhà với nỗi ân hận vì đã không thổ lộ cho anh biết tình cảm của mình. Tôi muốn ngỏ lời yêu anh nhưng lại quá nhút nhát và sợ sệt. Tôi để những cơ hội ấy qua đi và tự nhủ sẽ nói cho anh ấy vào một ngày nào đó.

Trong những năm học đại học, tôi luôn muốn thổ lộ cùng anh nhưng luôn có nhiều người xung quanh anh. Sau khi ra trường anh tìm việc làm ở New York. Tôi mừng cho anh nhưng cũng cảm thấy buồn vì chưa nói được

gì với anh. Nhưng làm sao tôi có thể nói ra điều đó được, khi mà anh đang chuẩn bị ra đi. Tôi giữ kín điều đó cho riêng mình và nhìn anh bước lên máy bay. Tôi đã khóc rất nhiều và cảm thấy rất buồn khi không nói được những điều trong trái tim mình. Sau đó tôi được nhận vào làm thư ký, rồi làm cho một nhà phân tích máy tính. Tôi rất tự hào về những gì mình đạt được. Cho đến một ngày tôi nhận được một bức thư có kèm thiệp mời mừng đám cưới. Đó là của anh.

Tôi đến dự đám cưới một tháng sau đó. Đám cưới thật lớn được tổ chức ở một nhà thờ và chiêu đãi ở một khách sạn lớn. Tôi gặp cô dâu và cả anh nữa, và tôi nhận ra rằng mình vẫn rất yêu anh. Tôi đã tự kiểm chế để không làm hỏng ngày vui của anh. Tôi cố gắng tỏ ra vui vẻ khi nhìn thấy anh bên cô ấy để che giấu đi những giọt lệ đang tuôn rơi trong lòng tôi. Tôi rời New York và cho rằng mình đã hành động đúng. Khi tôi lên máy bay, anh đi tiễn và nói rằng anh rất vui khi gặp lại tôi. Tôi về nhà cố quên đi mọi chuyện đã xảy ra ở New York vì hiểu rằng mình không thể làm khác. Một năm qua, chúng tôi vẫn trao đổi thư từ cho nhau và kể cho nhau nghe mọi chuyện. Rồi một thời gian dài anh không viết thư cho tôi. Tôi bắt đầu lo lắng vì tôi đã viết đến 6 bức thư. Cho đến khi tôi mất hết hy vọng, tôi nhận được lời nhắn: "Hãy gặp anh ở hàng rào nơi chúng ta vẫn trò chuyện trước đây". Tôi đến và gặp lại anh. Anh nói rằng anh đã vui vẻ trở lại, quên đi mọi chuyện rắc rối từ cuộc ly dị. Tôi càng yêu anh hơn nhưng vẫn không thể nói ra mối tình ấp ủ bấy lâu. Khi anh quay lại New York, tôi đã khóc rất nhiều. Tôi không muốn nhìn thấy anh ra đi. Anh hứa sẽ đến thăm tôi ngay khi có thể.

Rồi một ngày anh không đến thăm tôi như đã hẹn. Tôi đoán rằng có lẽ anh rất bận. Chuỗi ngày chờ đợi kéo dài cho đến khi tôi đã quên đi điều đó thì nhận được một cuộc điện thoại từ luật sư của anh ở New York. Ông ấy cho tôi biết anh đã mất trong một tai nạn trên đường ra sân bay. Trái tim tôi dường như vỡ vụn và tôi thực sự bị sốc. Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao anh không đến như đã hẹn. Tôi đã khóc, những giọt nước mắt của sự mất mát và đau đớn đến khôn cùng.

Tôi tự hỏi: "Tại sao điều đó lại xảy đến với một người tốt như anh?". Tôi thu dọn công việc đến New York để nghe đọc di chúc của anh. Mọi thứ

đã được chuyển về cho gia đình và người vợ cũ của anh. Tôi gặp lại cô ấy. Cô kể cho tôi nghe về tình trạng của anh, rằng anh luôn buồn cho dù cô ấy đã làm mọi cách cũng không thể nào khiến cho anh hạnh phúc được như hôm gặp lại tôi ở đám cưới của họ. Người ta trao lại cho tôi quyển nhật ký của anh. Nó được bắt đầu từ ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Anh viết rằng anh rất yêu tôi nhưng vì quá nhút nhát mà không dám nói ra điều đó. Đó là lý do tại sao anh im lặng và thích lắng nghe tôi. Anh luôn yêu tôi kể cả khi đến New York và kết hôn với người khác. Đối với anh quãng thời gian hạnh phúc nhất là khi ở bên tôi và được nhảy với tôi trong đám cưới.

Anh đã tưởng tượng rằng đó là đám cưới của chúng tôi và anh đã rất đau khổ khi không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc ly hôn. Anh viết rằng anh rất hạnh phúc khi nhận được thư của tôi. Và cuốn nhật ký kết với dòng chữ: "Hôm nay, nhất định tôi sẽ nói với cô ấy rằng tôi rất yêu cô ấy". Đó chính là ngày mà anh bỏ tôi ra đi vĩnh viễn - ngày mà tôi sẽ biết được tình yêu từ sâu thẳm trái tim anh dành cho tôi.

Đây là một câu chuyện tôi đọc được trên mạng. Có thể các bạn đã từng đọc qua câu chuyện này. Điều cuối cùng tôi muốn nói với các bạn: Nếu bạn yêu một người nào đó, đừng đợi đến ngày mai để nói với anh ấy/cô ấy biết điều đó. Bởi lẽ ngày hôm sau đó có thể sẽ không bao giờ đến nữa.

"Never let someone walk away with the keys to your heart, or else it will never be able to be opened again. Because....It takes only a minute to get a crush on someone, an hour to like someone, and a day to love someone. But it takes a lifetime to forget someone."

Chú mèo không có miệng

Cuộc sống của người Nhật rất tất bật. Trong thời đại công nghiệp, máy tính và tên lửa, người lớn đi làm, trẻ em đi học, cứ thế hàng ngày, hàng tuần... Họ ít có thời gian để ý đến nhau. Cuộc sống tẻ nhạt, nhưng có lẽ họ không cảm thấy vậy, vì họ còn quá bận rộn với công việc hàng ngày.

Một cô bé sống trong một gia đình điển hình như vậy. Bố mẹ đi làm thì cô bé đến trường, rất ít khi gặp nhau. Cô muốn nói chuyện nhưng không biết nói với ai. Chẳng ai có thì giờ ngồi nghe cô nói. Bạn bè cũng cuốn quýt với những ca học, một số thì mải mê với trò chơi điện tử hiện đại với hình ảnh ảo ba chiều như thật. Cô bé cảm thấy cô đơn và thu mình vào vỏ ốc. Nhưng cô cũng không được yên, vì cô rất bé nhỏ và nhút nhát nên hay bị những đứa trẻ lớp trên trêu chọc, giật cặp sách, giật tóc, đôi khi cả đánh nữa.

Một buổi chiều, khi bị nhóm bạn lớp trên lôi ra làm trò đùa, cô buồn bã đi ra công viên gần nhà, ngồi trên ghế đá và khóc. Khóc một lúc, cô ngẩng lên thì thấy một ông già đang ngồi cạnh mình. Ông già thấy cô ngẩng lên thì hỏi:

- Cháu gái, tan học rồi sao không về nhà mà lại khóc?

Cô bé lại òa lên tức tưởi:

- Cháu không muốn về nhà. Ở nhà buồn lắm, không có ai hết. Không ai nghe cháu nói!

- Vậy ông sẽ nghe cháu!

Và cô bé vừa khóc vừa kể cho ông già nghe tất cả những uất ức, những buồn rầu trong lòng bấy lâu nay. Ông già cứ im lặng nghe, không một lời phán xét, không một lời nhận định. Ông chỉ nghe. Cuối cùng, khi cô bé kể xong, ông bảo cô đừng buồn và hãy đi về nhà.

Từ đó trở đi, cứ tan học là cô bé vào công viên ngồi kể chuyện cho ông già nghe. Cô thay đổi hẳn, mạnh dạn lên, vui vẻ lên. Cô bé cảm thấy cuộc

sống vẫn còn nhiều điều để sống.

Cho đến một hôm, cô bé bị một bạn trong lớp đánh. Vốn yếu đuối không làm gì được, cô uất ức và nóng lòng chạy đến công viên để chia sẻ cho vơi bớt nỗi buồn tủi. Cô bé vội vã, chạy qua đèn đỏ...

Ngày biết tin cô bé mất, vẫn trong công viên, vẫn trên chiếc ghế đã mà cô bé hay ngồi, có một ông lão lặng lẽ đốt một hình nộm bằng giấy. Đó là món quà mà ông muốn đưa cho cô bé ngày hôm trước, nhưng không thấy cô bé đến. Hình nộm là một con mèo rất đẹp, trắng trẻo, có đôi tai to, mắt tròn xoe hiền lành, nhưng không có miệng. Ông già muốn nó ở bên cạnh cô bé, mãi lắng nghe cô mà không bao giờ phán xét.

Từ đó trở đi, trên bàn học của mỗi học sinh Nhật thường có một búp bê hình mèo không có miệng - Chú mèo hiện nay đã mang hiệu "Hello Kitty" (bạn đã bao giờ để ý mèo Hello Kitty không hề có miệng?) - chú mèo được làm ra với mục đích lắng nghe tất cả mọi người.

Tôi không biết "sự tích" Hello Kitty này có thật hay không. Tôi cũng không phải nhà quảng cáo cho thương hiệu ấy. Tôi chỉ biết mỗi lần nhìn hình chú mèo Hello Kitty là một lần tôi được nhắc nhở phải biết lắng nghe người khác - thực sự lắng nghe.

Nhiệm vụ kếp

Vốn rất yêu chó, từ lâu tôi đã tin rằng bọn mèo chẳng hề dễ thương hay thú vị gì cả.

Nếu có một hôm khi đi học về và thấy một con mèo trên bậc cửa tôi liền tì nó đi. Thế mà nó không biết ngượng, hôm sau lại mệ đến nằm ở chỗ cũ.

- Đành vậy, tao sẽ cho mày ăn – Tôi thở dài, ra dáng một người có tình thương yêu to lớn với động vật – Nhưng tuyệt đối không cho mày vào nhà đâu đấy!

Nhưng một buổi tối trời mưa to, sấm chớp ùng đoàng, tôi nghe tiếng kêu meo meo yếu ớt ngoài cửa. Chẳng chịu được, thế là tôi trở thành người nuôi mèo!

Người bạn mới của tôi, bây giờ tên là Shotzy, nhanh chóng, nhanh chóng bộc lộ rằng mình không phải là mèo hoang không được dạy bảo. Buổi sáng, nó kêu gừ gừ đánh thức tôi dậy đi học rất đúng giờ và dụi đầu vào chân tôi mỗi khi tôi về nhà.

Tuy nhiên, có một điều làm tôi nghĩ nó vẫn chưa hết tính của mèo hoang khi mà cứ đến đúng 6h tối là nó kêu ầm lên đi ra ngoài. Rồi chính xác đến đúng 7h là nó lại về nhà. Cứ vài tháng như thế, cho đến khi tôi phát hiện nó ra ngoài làm gì.

Đó là một hôm, có người hàng xóm sang nhà tôi chơi và bảo rằng cô ta cứ tưởng Shotzy là mèo của bà cụ cuối phố. Tôi chợt lo lắng rằng mình đã nhầm Shotzy với mèo hoang và thực ra tôi đang nuôi mèo của người khác. Thế là hôm sau bế Shotzy đến ngôi nhà cuối phố.

Khi bà cụ tóc bạc trắng ra mở cửa, Shotzy nhảy phắt từ tay tôi xuống đất, chạy ù vào nhà như thể đã rất quen thân rồi nhảy lên nằm cuộn tròn trên cái ghế bành. Bà cụ cười:

- Jimmy lúc nào cũng thích cái ghế đó!

Trời ơi, hóa ra Shotzy của tôi rõ ràng là Jimmy của bà cụ này.

Tôi giải thích cho bà cụ là chú mèo đã nằm ở bậc cửa nhà tôi và tôi nghĩ rằng nó không có chủ. Bà cụ lại cười, mời tôi vào nhà và nói rằng đó cũng không phải là mèo của bà.

- Nhưng bà vừa gọi nó là Jimmy đấy thôi? – Tôi ngạc nhiên.

Bà cụ kể cho tôi nghe rằng bà tên là Mary, còn Jimmy là tên chồng bà. Ông Jimmy đã mất được một năm nay vì bệnh ung thư và hai ông bà không có con.

Trước khi ông mất, hôm nào hai ông bà cũng ăn tối vào lúc 6h. Sau đó, hai ông bà sẽ ngồi trong phòng khách, ông Jimmy ngồi ở chiếc ghế bành mà ông ưa thích và kể chuyện cho bà nghe. Hai ông bà có thói quen như vậy suốt 60 năm sống cùng nhau. Sau khi ông Jimmy mất, không có người thân hay họ hàng ở gần nên bà Mary rất buồn. Bà rất nhớ những buổi nói chuyện sau bữa tối lúc 6h của hai ông bà.

Thế rồi, một hôm, có một chú mèo đến cào vào cửa nhà bà. Khi bà vừa mở cửa thì nó chạy thẳng vào nhà, nhảy lên chiếc ghế bành của ông Jimmy và nằm cuộn tròn trên đó như thể đó là chỗ dành cho nó vậy.

Bà Mary đem cho chú mèo ít sữa, thế là nó nằm gọn trong lòng bà. Bà nói chuyện với chú mèo, kể cho nó nghe về ông Jimmy. Thế rồi đến 7h, khi bà bật TV thì chú mèo lại chạy đi. Từ đó, tối nào cũng vậy, cứ 6h là chú mèo lại đến.

- Bây giờ thì tôi tin vào những điều kỳ diệu – Bà Mary nói – Khi chú mèo ở đây, tôi có cảm giác như tôi đang nói chuyện với ông Jimmy nhà tôi vậy.

Và thế là bà Mary và tôi lại tiếp tục chia sẻ "Shotzy". Ở nhà tôi,, Shotzy vẫn nghịch ngợm, vẫn tiếp tục đánh thức tôi dậy vào mỗi sáng. Rồi hôm nào nó cũng có mặt ở nhà bà Mary vào lúc 6h tối, uống một ít sữa và thoải mái nằm trên chiếc ghế bành của ông Jimmy.

Dường như Shotzy có khả năng kỳ diệu về việc có mặt ở đúng chỗ và đúng lúc thì phải!

Một vài dòng...

Nhiều năm về trước, một ủy viên chấp hành khá cao tuổi của một công ty dầu lửa đã đưa ra một quyết định sai lầm làm công ty thiệt hại hơn 2 triệu đôla. John D. Rockefeller lúc đó là người đứng đầu tập đoàn này. Vào cái ngày đen tối mà tin tức khủng khiếp trên được lan truyền ra, hầu hết các nhân viên và ủy viên khác của công ty đều lo lắng và muốn tránh mặt Rockefeller, không ai muốn bị liên lụy gì.

Chỉ trừ có một người, đó chính là ủy viên đưa ra quyết định sai lầm kia. Ông ta là Edward T. Bedford. Rockefeller ngay hôm ấy hẹn gặp Bedford và Bedford rất đúng giờ. Ông ta đã sẵn sàng nghe một "bài diễn thuyết" nghiệt ngã từ Rockefeller.

Khi Bedford bước vào phòng Rockefeller, ông vua dầu lửa đang ngồi cạnh bàn, bận rộn viết bằng bút chì lên một tờ giấy. Bedford đứng yên lặng, không muốn phá ngang. Sau vài phút, Rockefeller ngẩng lên.

- A, anh đấy hả, Bedford?- Rockefeller nói rất bình tĩnh - Tôi nghĩ là anh đã nghe tin những tổn thất của công ty chúng ta rồi chứ?

Bedford đáp rằng ông đã biết rồi.

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về điều này - Rockefeller nói - Và trước khi tôi nói chuyện với anh, tôi đã ghi ra đây vài dòng.

Sau này, Bedford kể lại cuộc nói chuyện của ông với Rockefeller như sau: Tôi thấy rõ dòng đầu tiên của tờ giấy mà ông chủ đã "viết vài dòng" là: "Những ưu điểm của Bedford". Sau đó là một loạt những đức tính của tôi, kèm theo là miêu tả vắn tắt rằng tôi đã giúp công ty đưa ra quyết định đúng đắn được 3 lần và giúp công ty kiếm được gấp nhiều lần số tiền tổn thất lần này.

Tôi không bao giờ quên bài học ấy. Trong nhiều năm sau, bất kỳ khi nào tôi định nổi cáu với người khác, tôi đều bắt mình phải ngồi xuống, nghĩ và

viết ra một bảng liệt kê những ưu điểm của người đó, dài hết sức có thể. Khi tôi viết xong bản đó thì thường tôi cũng thấy bớt cái rồi.

Không biết là thói quen này đã giúp tôi bao nhiêu lần tránh được những sai phạm tôi có thể có: đó là nổi cái một cách mù quáng với người khác.

Tôi biết ơn ông chủ tôi vì thói quen này, và bây giờ tôi giới thiệu nó cho tất cả các bạn.

Bài kiểm tra nhớ đời

Khi tôi đang còn học năm thứ hai trường nữ hộ sinh, một ngày nọ, vị giáo sư già cho chúng tôi làm bài kiểm tra. Việc đầu tiên của tôi là lướt mắt qua toàn bộ các câu hỏi. Không có câu nào quá khó, vì tôi vốn là cô học trò thông minh! Duy chỉ có câu hỏi cuối cùng làm tôi bật ngửa người: Chị hãy cho biết tên của bà lao công trong trường ta?

Trời đất ạ! Bà lao công thì có liên quan gì tới chuyện đỡ đẻ và chăm sóc sản phụ kia chứ? Ngày nào tôi chẳng gặp bà. Bà ấy già lắm rồi, chẳng biết là 60 hay đã 70 tuổi. Mặt nhăn nheo, đáng vẽ khắc khổ, bà hầu như không bao giờ nói tiếng nào, suốt ngày chỉ cầm cúi cầm giẻ, cầm chổi lau nhà. Nhiều khi cả bọn chúng tôi vừa bô bô tán chuyện vừa đi trên hành lang, không thèm tránh lối cho bà lão đang còng lưng lau sàn nhà. Trông bà lão vội vàng né sang một bên, có lúc lòng tôi cũng cảm thấy hơi nao nao. Một lần nọ, mãi chạy, một cô bạn tôi vấp té đánh đổ bịch sữa đang uống dổ ra sàn. Bà lão tội nghiệp vội lắp bắp: "Các cô để đấy cho già. Các cô vội, cứ làm việc của mình đi. Đây là việc của già mà!".

Chỉ có thể thôi thì làm sao tôi biết họ và tên của bà? Mà có biết cũng chẳng để làm gì. Bà ấy chẳng qua chỉ như cái bóng âm thầm bên lề cuộc sống sôi động đang cuốn hút lũ sinh viên ồn ào chúng tôi. Tôi quyết định để trống câu trả lời. Cũng không có gì là quan trọng. Miễn tôi trả lời xuất sắc những câu hỏi liên quan tới chuyên môn là được.

Vài ngày sau, vị giáo sư trả lại bài kiểm tra. Ông chậm rãi nói: "Đa số các em đều viết được. Nhưng tôi lo ngại rằng nếu cứ cái đà này khi tốt nghiệp lớp ta sẽ cho ra trường toàn là những... người máy. Đó sẽ là một thảm họa!". Phía dưới, lũ học trò chúng tôi lao xao, không hiểu thầy muốn nói gì. "Nghề của các em là chăm sóc, giúp đỡ những người phụ nữ trong những giờ phút đau đớn nhất và cũng là hạnh phúc nhất trong đời. Các em là thiên thần hộ mệnh cho những sinh linh mới. Nỗi đau của họ cũng phải là

nỗi đau của chính các em. Nghề nghiệp của các em cần những con người nhạy cảm, biết quan tâm, nâng đỡ số phận của mọi người, dù họ là mệnh phụ phu nhân, một ngôi sao hay chỉ là một bà quét rác. Một bà lão cần mẫn phục vụ các em năm này qua năm khác mà các em cũng không thêm biết tên, không biết hoàn cảnh của bà ấy là một điều đáng để các em cần suy nghĩ. Vì thế, thầy cho rằng toàn bộ số bài kiểm tra của lớp ta đều không đạt yêu cầu".

Một bài học nhớ đời đối với tôi! Sau này, tôi dò hỏi và biết được tên của bà lão là Dorothy. Bà đã làm việc ở đây gần nửa thế kỷ, từ lúc còn con gái. Hai người con trai của bà đã hy sinh trong chiến tranh. Bà ấy có quyền nghỉ hưu nhưng vẫn xin ở lại làm việc không lương.

Nếu và thì

Nếu bầu trời có vẻ như bao phủ đầy mây xám mà bạn lại đi ra ngoài khi trời mưa...

Nếu bạn đang mong nhìn thấy một chiếc cầu vồng rạng rỡ nhưng màu sắc của nó lại mang đến cho bạn nỗi buồn...

Nếu quả đất vẫn tiếp tục quay mà bạn phải đi đến kết thúc...

Nếu bạn đang tìm kiếm ánh sáng mặt trời mà tất cả những gì bạn nhìn thấy là bóng đêm tối mịt...

Nếu tất cả xung quanh bạn là những niềm vui mà riêng với bạn chỉ là nỗi buồn...

Nếu bạn đang quá sức mệt mỏi mà cuộc sống lại tiếp tục quật ngã bạn...

Nếu bạn khóc...

Thì bạn hãy nghĩ những giọt nước mắt của bạn rơi xuống đất đã làm nên điều kỳ diệu: vẻ đẹp của những bông hoa như sự dịu dàng trên tay bạn.

Thì bạn hãy cảm nhận không khí xung quanh bạn đang sức nức mùi cỏ mới cắt.

Thì bạn hãy cười đùa với những đứa trẻ và nhận lấy sự ngây thơ từ chúng khi chúng cười đùa.

Thì hãy tưởng tượng mình đang bay cùng một cô bướm xinh xinh trong một khu rừng đầy màu sắc.

Thì bạn hãy lắng nghe tiếng thì thầm của đại dương và bạn để làn da của mình được mơn man bởi làn gió ấm áp của mùa hạ.

Thì bạn hãy nếm một viên kẹo và cảm nhận vị ngọt ngào của những kỷ niệm thời thơ ấu đang dịu ngọt trên đầu lưỡi bạn.

Thì bạn hãy lắng nghe giai điệu trong trẻo của những chú chim hót đón chào một ngày mới.

Thì bạn hãy nhớ những nỗi dịu dàng quá đỗi mà bạn nhận được từ nụ hôn êm đềm của mẹ khi ôm chặt bạn vào lòng và thủ thỉ những lời yêu

thương vô bờ.

Hãy cố gắng tìm kiếm những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Hãy trông lên những đám mây ngũ sắc trên đầu chứ đừng nhìn đất đen dưới vệt đường. Cuộc sống không ban ơn cho ta mà chính ta sẽ ban tặng cho cuộc sống những món quà từ những hành động và suy nghĩ tích cực của mình.

Hãy mang lại niềm vui cho người khác và bạn sẽ thấy niềm vui tạo ra niềm vui. Hãy với tới bầu trời vì nếu ko chạm tới được thì bạn cũng đang ở giữa những vì tinh tú!

Hãy bắt đầu ngày hôm nay từ ngay giây phút này. Bởi vì cuộc sống đã là một niềm vui, một món quà vĩ đại nhất mà tạo hóa ban tặng cho bạn.

Yesterday is History, Tomorrow is Mystery, Today is a gift, That's why it's called Present.

Đôi thiên nga

Cuối năm lớp mười, mẹ bảo tôi nên về trang trại sống với ông bà. Tôi không thích lắm, nhưng dù sao thì cũng chỉ một mùa hè thôi mà. Ông bà tôi sống trong một trang trại, cả hai đều đã khoảng 70 tuổi. Chỉ bởi đồng cỏ khô thôi cũng là việc nặng nhọc đối với ông rồi.

Tôi tới trang trại lúc chiều muộn. Bà nấu vô khối thức ăn, còn ông thì “cập nhật” cho tôi đủ mọi chuyện ở trang trại.

Sáng hôm sau, tôi cùng ông làm bữa sáng, bà bị mệt.

Vài tuần trôi qua, tôi dần quen với công việc hàng ngày với ông. Buổi tối thì tôi ngồi kể chuyện cho bà nghe. Bà chẳng bao giờ chán những câu chuyện về trường học, hoặc bất kỳ cái gì mà tôi có “dính líu” tới. Tuy nhiên, bà hay bị mệt và thường phải nằm cả ngày.

Một ngày cuối tháng sáu, ông rủ tôi đi câu cá. Cái hồ cũng gần nhà. Và chúng tôi nhìn thấy một cảnh rất buồn: một trong hai con thiên nga của ông bà đã chết. Ông đã tặng đôi thiên nga này cho bà vào lễ kỷ niệm ngày cưới của ông bà nhiều năm trước.

- Hay ta đi mua một con khác cho nó ở với con còn sống?- tôi gợi ý, hy vọng sẽ làm ông vui hơn chút ít.

Ông lắc đầu:

- Không đơn giản vậy đâu... Thiên nga sống với nhau cả đời. Chúng ta không giúp được gì cho con thiên nga còn sống đâu. Nó sẽ phải tự chịu đựng thôi.

Rồi ông dặn tôi đừng nói cho bà biết.

Vài ngày sau, chúng tôi lại ra hồ. Chúng tôi thấy con thiên nga còn lại nằm gần như đúng chỗ mà con thiên nga trước đã nằm. Và nó cũng đã chết.

Sáng hôm đó tôi dậy muộn, đến hơn 8h mới tỉnh dậy và cuống lên chạy vào bếp. Tôi thấy ông bác sĩ hàng xóm Morgan. Khi nhìn thấy ông, tôi biết ngay có việc không ổn.

Bà tôi mất đột ngột vì một cơn đau tim. Đến chiều, bố mẹ tôi cũng tới, cùng rất nhiều họ hàng và bạn bè của ông bà. Căn nhà vắng vẻ trở nên đông đúc.

Ngay sau lễ tang của bà, ông bảo mọi người: “Sống là phải làm việc. Ai cũng có việc của mình. Mọi người cần trở về cuộc sống của mình”. Họ hàng lần lượt ra về.

Ông không phải là người hay bộc lộ nỗi buồn của mình, nên tôi rất lo cho ông. Bố mẹ tôi đề nghị ông bán trang trại để về sống với chúng tôi ở thành phố, nhưng ông không nghe. Tôi ở với ông đến hết mùa hè, dù cũng chẳng giúp gì được ông. Ông ít nói hăn đi.

Gần đến tháng 9, tôi sắp phải trở lại trường. Khi đến đây, tôi chỉ mong mùa hè chóng hết để rời khỏi trang trại, bây giờ tôi lại không muốn đi đâu cả. Tôi nói với ông tôi sẽ xin nghỉ học một tháng để chăm sóc ông. Nhưng ông kiên quyết nói rằng chỗ của tôi là ở trường học.

Mẹ gọi điện đến trường cho tôi vào một ngày tháng 10 ảm đạm để nói rằng ông mới qua đời. Một người hàng xóm đi qua và thấy ông ngã trong bếp. Ông mất vì một cơn đau tim, cũng giống như bà. Lúc đó tôi mới hiểu tại sao ông nói rằng con thiên nga sẽ sống một mình trong hồ vào buổi sáng mà chúng tôi đi câu cá mấy tháng trước...

Bốn người vợ của nhà vua

Ngày xưa ngày xưa, có một vị vua giàu có trị vì một vương quốc hùng mạnh. Ông có đến bốn người vợ, bà hoàng nào cũng xinh đẹp. Nhà vua yêu người vợ thứ tư nhất và luôn chiều theo mọi sở thích của bà, không bao giờ từ chối. Kể đến là người vợ thứ ba, nhà vua lúc nào cũng sợ mất bà, đi đâu cũng luôn muốn đưa bà đi theo. Bà vợ thứ hai là chỗ dựa tinh thần của nhà vua, bà rất tử tế, dịu dàng và kiên nhẫn. Mỗi khi nhà vua gặp chuyện khó khăn, ông thường tâm sự với bà và thường nhận được những lời khuyên quý giá.

Người vợ thứ nhất của vua là người trung thành nhất, giúp vua trị vì và làm cho đất nước ngày càng giàu có nhưng nhà vua lại không dành nhiều tình cảm cho bà. Nhà vua luôn nghĩ rằng bà có thể tự chăm sóc lấy mình nên ít khi để ý đến bà.

Không may, một ngày nọ vua lâm bệnh và biết rằng mình không còn sống được bao lâu nữa. Ông nghĩ: "Ta có đến bốn người vợ, nhưng khi ra đi, e rằng lại hoàn toàn cô đơn!".

Nghĩ vậy, nhà vua gọi người vợ thứ tư đến bên cạnh và nói: "Ta yêu thương nàng nhất, luôn dành mọi thứ tốt đẹp cho nàng. Giờ đây ta sắp chết, nàng có theo ta để ta không cô đơn không?". Nhà vua nhận được câu trả lời: "Bệ hạ rất tốt với thiếp, nhưng yêu cầu đó quá khó, thiếp không thể làm được!". Nhà vua lặng đi một lúc rồi cho gọi người vợ thứ ba, bà trả lời: "Không, thưa đức vua, cuộc sống còn đẹp lắm, sẽ có một vị vua khác đến để tiếp tục che chở và chiều chuộng thiếp!". Trái tim vị vua cảm thấy lạnh buốt vì buồn bã và thất vọng. Ngài lại gọi người vợ thứ hai: "Ta luôn được nàng giúp đỡ và khuyên giải, nàng sẽ theo ta chứ?"- Nhà vua hỏi. "Lần này thiếp không thể giúp được gì hơn, thưa đức vua"- người vợ thứ hai đáp- "Nhưng thiếp hứa sẽ chăm sóc bệ hạ đến những giây cuối cùng, rồi sẽ đưa

bệ hạ đến nơi yên nghỉ và sẽ luôn nhớ đến bệ hạ!". Nhà vua hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhà vua không hề nhớ ra người vợ thứ nhất, cho đến khi ngài nghe thấy một giọng nói cất lên bên cạnh: "Thiếp sẽ theo ngài đến bất cứ nơi đâu ngài đi tới, dù đó là cõi chết". Đó chính là người vợ thứ nhất của ông. Trông bà mệt mỏi và gầy yếu. Buồn bã và nuối tiếc vô hạn vì cách đối xử của mình, nhà vua thốt lên: "Lẽ ra ta đã phải chăm sóc và thương yêu nàng nhiều hơn mới phải!".

Bạn vừa được đọc một câu chuyện cổ tích, trong đó có vua và các bà hoàng. Chúng ta không sống trong thế giới cổ tích, nhưng bạn biết không, nếu coi mỗi chúng ta cũng giống như nhà vua đó, thì bạn hãy để ý xem, mỗi chúng ta cũng có đến bốn “người vợ” đấy.

“Người vợ” thứ tư của chúng ta là cơ thể. Hầu như ai cũng lo lắng, chăm sóc đến bản thân, đến cơ thể mình nhiều nhất, làm sao để trông thật đẹp đẽ. Nhưng khi chúng ta ra đi, cơ thể ấy cũng tan biến, không để lại gì trên đời.

“Người vợ” thứ ba có tên là “địa vị và của cải” – đây chính là những thứ dễ mất nhất, vì dù sao chúng cũng chỉ là vật chất. Khi chúng ta không còn sống, “địa vị” không còn và “của cải” sẽ thuộc về người khác.

“Người vợ” thứ hai là gia đình và bè bạn. Họ luôn quan tâm và giúp đỡ, luôn an ủi và khuyên giải, nhưng họ chỉ có thể chăm sóc ta đến những phút cuối cùng và nhớ thương ta.

“Người vợ” thứ nhất chính là TÂM HỒN. Không phải ai cũng nhớ đến nó khi sống trong một thế giới mọi người đều phải chạy đua với của cải, địa vị để thỏa mãn cho cái “tôi” của mình. Thế nhưng TÂM HỒN là điều duy nhất luôn đi cùng với chúng ta đến bất cứ nơi nào chúng ta đến, và chính là thứ để mọi người nhớ mãi đến ta dù ta có ở nơi nào.

Chuyện hình như không có thật.

Nicole kéo chiếc áo khoác và hòa vào dòng người trên con đường bên công viên. Trời tối và đầy sương nhưng cô bé vẫn cố gắng đi nép vào mấy bụi cây như sợ mọi người trông thấy mình. Đặc biệt là Ryan, cô muốn Ryan cứ đi tiếp mà không biết có người dõi theo.

Nicole biết rõ con đường mà Ryan sẽ đi. Thứ năm nào cũng vậy, Ryan luyện bóng đá từ 6-8h tối. Nicole thường rủ Emma đi xem Ryan tập bóng. Nhưng hôm nay thì không thể. Nicole rùng mình khi một giọt sương rơi vào đỉnh đầu. Cô rất hồi hộp. Ryan sẽ đi bằng qua công viên trong 5 phút nữa, và cô muốn nhìn thấy Ryan...

Nicole và Ryan đã quen nhau nửa năm nay và đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Nicole. Mặc dù hai đứa mới có 16 tuổi, nhưng mẹ của Nicole đã phải thừa nhận rằng hai đứa sinh ra như để làm bạn suốt đời của nhau vậy.

Chấp nhận sự chia lìa thật là khó khăn. Thật chẳng ai ngờ mọi chuyện lại kết thúc thế này, khi mà giờ đây Nicole đang thầm lặng đứng chờ Ryan đi qua, chỉ mong nhìn lại dù chỉ một nụ cười của cậu. Cô biết Ryan không thích những kẻ lén lút, nhưng có gì nghiêm trọng nữa đâu...

Bất chợt cô bé nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của Ryan. Cậu ta đang đi rất nhanh với chiếc túi trên vai và chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống mặt. Nicole gần như bật khóc khi nhìn Ryan rất gần như vậy. Không thể tin được là tất cả đã qua, rằng cô chẳng còn được Ryan nắm tay ấm áp...

Khi Ryan khuất dần trên phố, Nicole quyết định đi theo Ryan thêm chút nữa. Ryan có vẻ vội vàng. Nicole chợt thoáng một chút nghi ngờ rằng Ryan đi gặp một cô bé khác.

Mà cũng chẳng có lý do gì cấm cậu quen với cô gái khác. Và dù Nicole biết mình không bao giờ được ở bên Ryan nữa, nhưng cái ý nghĩ Ryan sẽ nắm tay một cô bé khác thật tình làm cho Nicole bứt rứt và buồn hết sức.

Cảm giác nhẹ nhõm bao trùm khi Nicole nhận thấy Ryan đang trở về nhà. Ryan chẳng đi gặp cô bé nào cả. Nicole dừng lại bên xe buýt cuối con đường. Tại chỗ này, lần đầu tiên Ryan nắm tay Nicole để... đỡ cô đứng dậy khi cô bị ngã. Nicole mỉm cười với ký ức ngây thơ đó.

Từ chỗ này, cô bé có thể thấy rõ Ryan đang vào nhà. Ryan trông rất buồn. Có thể cậu cũng nhớ Nicole như cô bé đang nhớ cậu? Ryan vút phịch chiếc túi ở hành lang và vào phòng khách. Mẹ cậu hỏi:

- Hôm nay con tập tốt không?

Ryan nhún vai và nói rằng buổi tập cũng tạm ổn.

- Xem nào, con vẫn còn buồn phải không?- Mẹ Ryan hỏi tiếp.

Cậu lại nhún vai lần nữa rồi đỏ hoa mắt nói:

- Có chuyện này buồn cười lắm, mẹ biết không? Con cảm giác như Nicole ở quanh đây... Con cảm thấy như là bạn ấy cũng quay lại công viên và đi theo con... Mẹ có tin có chuyện đó không?

Mẹ cậu đáp:

- Có chứ! Nicole đã yêu quý con biết bao khi nó còn sống, và mẹ tin là nó sẽ luôn yêu thương con, kể cả bây giờ và về sau nữa...

Ryan mỉm cười nhắc chiếc khung có ảnh Nicole lên và nhìn sâu vào mắt cô bé. Hôm nay là ngày thứ 100 kể từ khi Nicole ra đi trong một vụ tai nạn giao thông. Mới 16 tuổi.

Nicole cũng bật khóc khi cô bé quay đi và tan vào làn sương lạnh lẽo. Cô biết mình mãi mãi không mất Ryan, nhưng cũng mãi mãi không bao giờ được gặp cậu thêm một lần nào nữa...

Hãy buộc một dải ruy băng vàng lên cây sồi già

Nước Mỹ, năm 1972. Tại một tỉnh vùng núi xa xôi, trong một thị trấn nhỏ vô danh có một chàng trai bị kết án tù. Cảnh sát đã chứng minh được rằng anh phạm tội và 3 năm là một thời gian vừa đủ để anh sửa chữa lại mọi chuyện. Nhưng Mary- người vợ sắp cưới của chàng trai thì không thể tin điều đó. Ngày mở phiên toà, mặc cho chàng trai không ngừng quay về phía sau tìm kiếm thì cô vẫn vắng mặt.

Trước khi lên chiếc xe dành cho các tù nhân, chàng trai nhờ chuyển cho Mary một lá thư rồi bước đi ngay. Anh không kịp nhìn thấy cô đang đứng khuất phía sau, vừa khóc vừa nắm chặt tờ giấy với những dòng ngăn ngủi. "Anh biết rằng anh không xứng đáng với tình yêu của em. Anh cũng không dám hy vọng em sẽ còn yêu anh sau những chuyện này. Nhưng nếu em tha thứ cho anh thì hãy buộc một dải ruy băng vàng lên cây sồi già duy nhất ở quảng trường của thị trấn vào ngày anh trở về. Và nếu không nhìn thấy dải ruy băng, anh sẽ ra đi mãi mãi và không bao giờ quay rầy em nữa."

Trong suốt ba năm ngồi tù, dù chàng trai có mong mỗi tin tức của Mary đến đâu thì cô vẫn bật tin. Năm đầu tiên, anh tự nhủ rằng có lẽ cô vẫn chưa thể quen được với việc chồng sắp cưới của mình là một người phạm tội. Năm thứ hai, chàng trai nhờ người hỏi han tin tức và chỉ nghe phong phanh rằng cô ấy đã đi xa, xa lắm và chẳng biết khi nào mới quay trở về. Đến những tháng cuối trong tù, anh đã không còn nghĩ gì tới những dải ruy băng

vàng nữa. Nhớ về cô gái anh yêu lại càng không. Đến ngày ra tù, chàng trai quyết định nhảy lên xe buýt đi thẳng ra thành phố chứ không ngang qua quảng trường như anh đã hẹn.

Nhưng rồi một chuyến, hai chuyến xe đã dừng lại rồi chạy tiếp mà chàng trai vẫn chần chừ không leo lên. Mãi tới khi chuyến cuối cùng đã chạy qua, anh mới lăm lăm đi bộ tới quảng trường. Lý trí bảo anh hãy đi theo hướng ngược lại, nhưng tình yêu trong anh thì vẫn bắt anh hướng về phía trước. Rồi 30 phút sau, người trong thị trấn ngạc nhiên thấy một chàng trai khóc nước nở dưới tán sồi vàng rực bởi hàng trăm dải ruy băng...

Ai cũng có thể bay

Có một cậu bé sống trong trại mồ côi từ nhỏ. Cậu bé luôn luôn có ước mơ rằng mình có thể bay được như những chú chim. Mọi lời giải thích đều chẳng có nghĩa lý gì với cậu bé. Cậu ta luôn thắc mắc rằng tại sao mình lại không thể bay được cơ chứ trong khi trong vườn thú còn có những con chim to hơn cậu nhiều mà chúng vẫn bay được.

Có một cậu bé khác bị liệt từ nhỏ, ước mơ duy nhất của cậu bé là có thể đi đứng và chạy được giống các cô cậu bé khác. Cậu bé cũng luôn hỏi bố mình lý do tại sao cậu lại không thể đi được.

Một hôm, cậu bé sống ở trại trẻ mồ côi được đi ra ngoài. Cậu ta đến công viên và nhìn thấy cậu bé bị liệt đang chơi trong hố cát. Cậu bé chạy lại ngay hỏi xem cậu bé trong hố cát kia đã bao giờ mơ ước được bay chưa.

- Tớ chưa bao giờ mơ như vậy- Cậu bé bị liệt trả lời- Nhưng tớ luôn ước rằng tớ có thể đi lại bình thường như cậu.

- Tớ xin lỗi, chuyện của cậu thật đáng buồn. Nay chúng ta có thể làm bạn với nhau được chứ?

- Tất nhiên rồi!

Hai đứa trẻ chơi với nhau rất vui vẻ cho đến khi bố cậu bé bị liệt mang chiếc xe lăn ra đón con trai mình về. Cậu bé có mơ ước được bay ra nói thầm điều gì đó vào tai bố bạn mình.

- Được thôi, nếu cháu muốn- Người bố vui vẻ đáp.

Cậu bé tiến lại chỗ bạn mình và nói:

- Cậu là người bạn duy nhất của tớ. Tớ ước gì có một điều kỳ diệu sẽ làm bạn có thể đi lại được. Tớ chỉ có thể làm được cho bạn một điều nhỏ này.

Nói rồi cậu bé công ngay người bạn bị liệt của mình lên lưng và đi. Lúc đầu, cậu đi từ từ, rồi dần dần cậu chạy, chạy nhanh hơn. Cậu bé bị liệt hứng thú reo lên:

- Cảm ơn cậu, đây là lần đầu tiên tớ không cần xe lăn.

Cậu bé muốn được bay càng chạy nhanh hơn nữa dù mặt cậu đỏ bừng và áo thì ướt sũng mồ hôi. Người cha hạnh phúc nhìn hai đứa trẻ chạy vòng vòng quanh thảm cỏ. Cậu bé bị liệt giờ hai tay lên trời hét to:

- Bố ơi nhìn này, con có thể bay được rồi, con đang bay này!

Câu chuyện cảm động của hai cậu bé nhắc nhở chúng ta rằng: Nếu bạn không thể bay, bạn vẫn có thể giúp người khác bay. Cũng giống như là nếu bạn không thực hiện được ước mơ của mình thì bạn vẫn có thể giúp người khác thực hiện ước mơ của họ, cho dù ước mơ đó giống hệt ước mơ của bạn. Và bạn vẫn hạnh phúc.

Nửa bơ gạo

Tại một xa xôi hẻo lánh, có nhiều lời đồn đại rằng hoàng tử của đất nước sẽ đến thăm làng. Những người luôn được coi là dân đen, tầng lớp thấp trong làng đều vui mừng, vì họ tưởng như ngôi làng này đã bị lãng quên rồi.

Dân đen làm huyên náo hằng ngày kể từ khi họ nghe tin đó. Nhưng không có ai vui mừng và "kích động" bằng một người ăn xin trong làng. Vì không biết ngày hoàng tử đến, nên ngày nào ông cũng ngồi bên vệ đường, hy vọng hoàng tử sẽ cho ông ta nhiều tiền, ít nhất là để mua gạo đủ ăn.

Thực ra, người ăn xin có hai cái bơ sắt. Một cái để đựng tiền xin được, và một cái để đựng ít gạo của ông ta. Hằng ngày, người ăn xin vẫn ăn mặc rách rưới, tả tơi với hai cái ống bơ ngồi đó.

Và cuối cùng, không uổng công mong đợi, hoàng tử đã đến và đi vào làng. Khi thấy hoàng tử đi qua, người ăn xin vội chìa tay ra kêu lên:

- Xin bố thí cho kẻ hèn này!
- Hãy cho tôi bơ gạo của ông - Đó là những lời duy nhất hoàng tử nói.

Người ăn xin không thể tin được vào tai mình. Không có một lý do gì để một người giàu có nhất đất nước lại đi xin bơ gạo của một người ăn xin. Người ăn xin định từ chối, nhưng rồi sau khi xem xét lại, ông đổ bớt gạo ra khỏi bơ, chỉ đưa cho hoàng tử nửa bơ gạo. Hoàng tử đổ gạo vào túi mình, rồi cho tay vào túi và lấy ra một nắm vàng, bỏ vào đúng nửa bơ, bằng với số gạo mà hoàng tử nhận được, rồi lại đưa cho người ăn xin. Hoàng tử không bao giờ quay lại, còn người ăn xin thì suốt cuộc đời cứ băn khoăn tự hỏi: Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ta đưa cho hoàng tử cả bơ gạo.

Bài thuyết giảng

Tại một ngôi làng nhỏ, có một vị giáo sư thường đến nói chuyện về cuộc sống, về cộng đồng vào mỗi ngày chủ nhật. Ngoài ra, ông còn tổ chức nhiều hoạt động cho những cậu bé trong làng cùng chơi.

Nhưng đến một ngày chủ nhật nọ, một cậu bé, vốn rất chăm đến nghe nói chuyện bỗng nhiên không đến nữa. Nghe nói cậu ta không muốn nghe những bài nói chuyện tầm xàm và cũng chẳng muốn chơi với những cô cậu bé khác nữa.

Sau hai tuần, vị giáo sư quyết định đến thăm nhà cậu bé. Cậu bé đang ở nhà một mình, ngồi trước bếp lửa.

Đoán được lí do chuyển viếng thăm, cậu bé mời vị giáo sư vào nhà và lấy cho ông một chiếc ghế ngồi bên bếp lửa cho ấm.

Vị giáo sư ngồi xuống nhưng vẫn không nói gì. Trong im lặng, hai người cùng ngồi nhìn những ngọn lửa nhảy múa.

Sau vài phút, vị giáo sư lấy cái kẹp, cẩn thận nhặt một mẩu than hồng đang cháy sáng ra và đặt riêng nó sang bên cạnh lò sưởi.

Rồi ông ngồi lại xuống ghế, vẫn im lặng. Cậu bé cũng im lặng quan sát mọi việc.

Cục than đơn lẻ cháy nhỏ dần, cuối cùng cháy thêm được một vài giây nữa rồi tắt hẳn, không còn đốm lửa nào nữa. Nó trở nên lạnh lẽo và không còn sức sống.

Vị giáo sư nhìn đồng hồ và nhận ra đã đến giờ ông phải đến thăm một người khác. Ông chậm rãi đứng dậy, nhặt cục than lạnh lẽo và đặt lại vào giữa bếp lửa. Ngay lập tức, nó lại bắt đầu cháy, tỏa sáng, lại một lần nữa với ánh sáng và hơi ấm của những cục than xung quanh nó.

Khi vị giáo sư đi ra cửa, cậu bé chủ nhà nắm tay ông và nói:

- Cảm ơn bác đã đến thăm, và đặc biệt cảm ơn bài nói chuyện của bác. Tuần sau cháu sẽ lại đến chỗ bác cùng mọi người.

Món quà của cha

Một chàng trai sắp tốt nghiệp Đại học. Đã từ lâu anh mơ ước một chiếc xe thể thao tuyệt đẹp được trưng bày ở cửa hiệu. Và anh đã nói với cha điều ước muốn đó. Ngày tốt nghiệp đến, anh háo hức chờ đợi... Buổi sáng, người cha gọi anh vào phòng riêng. "Con trai, ta rất tự hào về con" - ánh mắt ông nhìn anh thật triu mến. Rồi ông trao cho anh một hộp quà được gói rất sang trọng. Ngạc nhiên, chàng trai mở hộp quà và thấy một quyển sách được bọc bằng vải da, có tên chàng trai được mạ vàng. Tức giận, anh ta lớn tiếng với cha: "Với tất cả tiền bạc cha có, mà chỉ có thể tặng con một quyển sách này thôi sao?". Rồi anh chạy vụt ra khỏi nhà và vứt quyển sách vào góc phòng.

... Nhiều năm trôi qua, chàng trai giờ đã trở thành một nhà kinh doanh thành đạt. Anh có một ngôi nhà khang trang và một gia đình hạnh phúc. Nhưng người cha đã già và một hôm anh nghĩ mình cần phải đi gặp cha. Anh đã không gặp ông ấy kể từ ngày tốt nghiệp. Trước lúc lên đường, anh nhận được một bức điện tín báo rằng người cha đã qua đời và ông trao toàn bộ quyền sở hữu cho con trai. Anh cần phải trở về ngay lập tức để chuẩn bị mọi việc. Khi bước vào ngôi nhà của cha, bỗng nhiên anh thấy một nỗi buồn và ân hận khó tả xâm chiếm tâm hồn anh. Đứng trong căn phòng ngày xưa, những kí ức trong anh ứa về... Và bất chợt, anh nhìn thấy quyển sách khi xưa nằm lẫn trong mớ giấy tờ quan trọng của cha ở trên bàn, nó vẫn còn mới nguyên như lần đầu anh nhìn thấy cách đây nhiều năm.

Nước mắt lăn dài trên má, anh lần giở từng trang, bỗng có một vật gì đó rơi ra... Một chiếc chìa khóa!!! Kèm theo đó là tấm danh thiếp ghi tên người chủ cửa hiệu, nơi có bán chiếc xe thể thao mà anh từng mơ ước. Trên tấm danh thiếp còn ghi ngày tốt nghiệp của anh và dòng chữ "Đã trả đủ".

Con yêu mẹ

Người mẹ mệt mỏi trở về từ cửa hàng sau một ngày làm việc dài đằng đẳng, kéo lê túi hàng trên sàn bếp. Đang chờ bà là đứa con trai tên David lên 8 tuổi, đang lo lắng kể lại những gì mà em nó đã làm ở nhà: “... lúc con đang chơi ngoài sân còn bố đang gọi điện thoại thì Tom lấy bút chì màu viết lên tường, lên chính tờ giấy dán tường mới mà mẹ dán trong phòng làm việc ấy! Con đã nói với nó là mẹ sẽ bực mình mà!”.

Người mẹ than thở rồi nhướng lông mày: “Bây giờ nó đâu?”. Thế rồi bà bỏ hết hàng ở đó, sai bước vào phòng của đứa con trai nhỏ, nơi nó đang trốn. Bà gọi cả tên họ của đứa bé, mà ở các nước phương Tây, khi gọi cả tên lẫn họ như thế này là thường thể hiện sự tức giận. Khi bà bước vào phòng, đứa bé run lên vì sợ, nó biết sắp có chuyện gì ghê gớm lắm. Trong 10 phút, người mẹ nguyên rửa con, là bà đã phải tiết kiệm thế nào và tờ giấy dán tường dặt ra sao! Sau khi rên rỉ về những việc phải làm để sửa lại tờ giấy, người mẹ kết tội đứa con là thiếu quan tâm đến người khác. Càng mắng mỏ con, bà càng thấy bực mình, cuối cùng bà ra khỏi phòng con, cảm thấy cáu đến phát điên!

Người mẹ chạy vào phòng làm việc để xác minh nỗi lo lắng của mình. Nhưng khi nhìn bức tường, đôi mắt bà tràn ngập nước mắt. Những gì bà đọc được như một mũi tên xuyên qua tâm hồn người mẹ. Dòng chữ viết: “Con yêu mẹ” được viền bằng một trái tim!

Và giờ đây bao thời gian trôi qua, tờ giấy dán tường vẫn ở đó, y như lúc người mẹ nhìn thấy, với một cái khung ảnh rỗng treo để bao bọc lấy nó. Đó là một sự nhắc nhở đối với người mẹ, và với tất cả mọi người: Hãy bỏ một chút thời gian để đọc những dòng chữ viết trên tường!

Học cách lắng nghe

Nửa đêm. Chuông điện thoại reo vang làm người mẹ thức giấc. Như chúng ta biết, ai nghe điện thoại reo lúc nửa đêm cũng bừng mình nhìn đồng hồ và lẩm bầm... Nhưng buổi đêm đó thì khác, người mẹ ấy cũng khác.

Nửa đêm. Những ý nghĩ lo lắng bỗng tràn đầy trong đầu óc của người mẹ. Và người mẹ nhắc máy “Alô?”. Bỗng bà nghĩ đến con gái mình. Bà nắm ống nghe chặt hơn và nhìn về phía người bố, lúc này đã tỉnh dậy xem ai đã gọi điện cho vợ mình.

- Mẹ đấy ạ? - Giọng nói trên điện thoại cất lên, như đang thì thầm, rất khó đoán là người gọi bao nhiêu tuổi, nhưng chắc chắn là cô gái đó đang khóc. Rất rõ. Giọng thì thầm tiếp tục:

- Mẹ, con biết là muộn rồi. Nhưng đừng nói ... đừng nói gì, để con nói đã. Mẹ không cần tra hỏi đâu, đúng con vừa uống rượu. Con mới ra khỏi đường cao tốc và...

Có cái gì đó không ổn. Người mẹ cố im lặng...

- Con sợ lắm. Con chỉ vừa mới nghĩ là mẹ có thấy đau lòng không nếu một cảnh sát đến cửa nhà mình và bảo con đã chết vì tai nạn. Con muốn... về nhà. Con biết, một đứa con gái bỏ nhà đi quả thật là hư hỏng. Con biết có thể mẹ lo lắng. Lẽ ra con nên gọi cho mẹ từ mấy ngày trước, nhưng con sợ... con sợ...

Người mẹ nắm chặt ống nghe, nuốt tiếng nấc. Người mẹ nén những cái nhói lên đau đớn tận trong tim. Khuôn mặt con gái bà hiện rõ ràng ngay trước mặt bà. Bà cũng thì thầm: “Mẹ nghĩ...”.

- Không! Mẹ để con nói hết đã! Đi mẹ!

Giọng cô gái năn nỉ, lúc này giọng cô gái như một đứa trẻ không được che chở và đang tuyệt vọng. Người mẹ đành dừng lại, và bà cũng đang nghĩ xem nên nói gì với con. Giọng cô gái tiếp:

- Con là đứa hư hỏng, mẹ ạ! Con trốn nhà! Con biết con không nên uống rượu say thế này, nhưng con sợ lắm, mẹ ơi! Sợ lắm...

Giọng nói bên kia lại ngắt quãng bởi những tiếng nấc. Người mẹ che miệng, mắt đầy nước. Tay người mẹ chạm vào ống nghe điện thoại làm vang lên tiếng “cạch”, nghe như tiếng đặt máy, cô gái vội kêu lên:

- Mẹ còn nghe con không ? Con xin mẹ đừng đặt máy!

- Con cần mẹ, con thấy cô đơn lắm!

- Mẹ đây, mẹ sẽ không đặt máy đâu – Người mẹ nói.

- Mẹ ơi, con lẽ ra phải nói với mẹ. Con biết lẽ ra con phải nói với mẹ. Nhưng khi mẹ nói chuyện với con, mẹ chỉ luôn bảo con là phải làm gì. Mẹ nói mẹ đã đọc hết quyển sách tâm lý và biết cách dạy con, nhưng tất cả những gì mẹ làm là chỉ bắt con nghe thôi. Mẹ không nghe con. Mẹ không bao giờ để con nói với mẹ là con cảm thấy ra sao. Cứ như là cảm giác của con chẳng quan trọng gì vậy. Có phải vì mẹ nghĩ mẹ là mẹ của con và mẹ biết hết mọi lời giải đáp không ? Nhưng đôi khi con không cần những lời giải đáp. Con chỉ cần một người lắng nghe con...

Người mẹ lặng đi. Bà nhìn những quyển sách tâm lý bà để ở đầu giường.

- Mẹ đang nghe con – Người mẹ thì thầm.

- Mẹ ơi, khi ở trên đường cao tốc, con không điều khiển nổi xe nữa. Con nhìn thấy một cái cây to lắm chắn đường con. Con muốn đâm vào nó. Nhưng con cảm thấy như con đang nghe mẹ dạy rằng không thể lái xe khi vừa uống rượu. Cho nên con dừng lại đây. Mẹ ơi, vì con vẫn còn... muốn về nhà – Cô gái dừng lại một chút – con đi về nhà đây, mẹ, cho con về, mẹ nhé?

- Không – người mẹ vội ngắt lời, cảm thấy cơ thể như đông cứng lại – con ở yên đó! Mẹ sẽ gọi một chiếc taxi đến đón con. Đừng tắt máy, hãy nói chuyện với mẹ trong khi chờ taxi đến.

- Nhưng con muốn về ngay, mẹ ơi...

- Nhưng hãy làm điều này vì mẹ, hãy chờ taxi đi, mẹ xin con.

Người mẹ thấy cô gái im lặng. Thật đáng sợ. Không nghe cô trả lời. Người mẹ nhắm mắt, thầm cầu nguyện trong khi người bố đi gọi một chiếc

taxi.

Cô gái im lặng rất lâu nhưng cô không tắt máy và người mẹ cũng vậy.

- Có taxi rồi mẹ ạ! - Tiếng cô gái bỗng vang lên và có tiếng xe ô tô dừng lại. Người mẹ bỗng thấy nhẹ nhõm hơn. - Con về nhà ngay đây, mẹ nhé!

Có tiếng “tích”, có lẽ là tiếng tắt máy điện thoại di động. Rồi im lặng.

Người mẹ đứng dậy, mắt nhòe nước. Bà đi vào phòng cô con gái 16 tuổi. Người bố đi theo, và hỏi:

- Em có nghĩ là cô bé đó sẽ biết là cô đã gọi nhầm số điện thoại ?

Người mẹ nhìn đứa con gái đang ngủ ngon trên giường, và trả lời:

- Có lẽ cô bé đã không gọi nhầm...

- Bố mẹ làm gì thế ? - Giọng ngái ngủ của cô con gái cất lên khi cô mở mắt và thấy bố mẹ đứng cạnh giường mình.

- Bố mẹ đang tập... - Người mẹ trả lời.

- Tập gì ạ ? – Cô bé lẩm bẩm, gần như lại chìm vào giấc ngủ.

- Tập lắng nghe – Người mẹ nói thầm và vuốt tóc cô con gái...

Tham vọng và hạnh phúc

Hãy tìm những niềm vui bình dị để có được cảm giác hạnh phúc

Trong cuộc sống, đừng để công việc và những ham muốn cuốn mình đi. Hãy tìm những niềm vui bình dị để có được cảm giác hạnh phúc cho mình.

Có vị hoàng đế nọ muốn ban trọng ân cho một cận thần. Nhà vua phán: "Người hãy phóng ngựa đi tới nơi nào người dừng lại thì khoảng đất đó ta sẽ ban cho người". Viên cận thần ra đi, cố sức phóng ngựa để có được càng nhiều đất càng tốt. Ông ta đi suốt ngày đêm, khi mệt và đói cũng không dám ngừng nghỉ vì muốn có nhiều đất.

Một ngày kia, vì đói và mệt, viên cận thần kiệt sức lả đi một mình trong rừng. Lúc này, ông ta mới hối hận: "Tại sao ta tham lam quá độ vậy, ta tận sức để có được nhiều đất đai để làm gì, trong khi chết rồi ta chỉ cần có một thước đất để được chôn cất mà thôi!".

Con người luôn gắng sức làm việc để mong có tiền tài, danh vọng và quyền thế. Chúng ta tận sức tới mức xao lãng sức khỏe, đôi khi quên cả cuộc sống với gia đình, quên cả những cảnh đẹp thiên nhiên. Ngay cả trong những buổi họp bạn bè với danh nghĩa để giải trí, chúng ta vẫn có suy nghĩ là sự giao thiệp sẽ có lợi cho việc tạo thêm tiền tài, danh vọng hay thế lực của mình.

Rồi một ngày kia nghĩ lại, chúng ta sẽ thấy những cố gắng đó là vô nghĩa lý. Lúc đó, không thể quay ngược kim đồng hồ được nữa, chúng ta mới thấy mình đã bỏ mất dịp tận hưởng những niềm vui, hưởng an lạc của cuộc đời một cách chân chính.

Cái máy bơm

Một chàng trai bị lạc giữa một sa mạc rộng lớn. Anh mệt lả và khát khô, sẵn sàng đánh đổi bất kỳ cái gì chỉ để lấy một ngụm nước mát. Đi mãi đi mãi, đến khi đôi môi anh đã sưng lên nhức nhối, thì thấy một căn lều: cũ, rách nát, không cửa sổ.

Anh nhìn quanh căn lều và thấy ở một góc tối có một cái máy bơm nước cũ và gỉ sét. Tất cả mọi thứ trở nên lu mờ đi bên cạnh cái máy bơm, anh vội vã bước tới, vịn chặt tay cầm, ra sức bơm. Nhưng không có một giọt nước nào chảy ra cả.

Thất vọng, anh nhìn quanh căn lều. Lúc này, anh chàng mới để ý thấy một cái bình nhỏ. Phúi sạch bụi cát trên bình, anh đọc được dòng chữ nguệch ngoạc viết bằng cách lấy viên đá cào lên:

"Hãy đổ hết nước trong bình này vào cái máy bơm. Và trước khi đi, hãy nhớ đổ nước đầy vào chiếc bình này".

Anh bật nắp bình ra, và đúng thật: trong bình đầy nước mát. Bỗng nhiên, anh bị rơi vào một tình thế bấp bênh. Nếu anh uống ngay chỗ nước trong bình, chắc chắn anh có thể sống sót. Nhưng nếu anh đổ hết nước vào cái máy bơm cũ gỉ, có thể nó sẽ bơm được nước trong lành từ sâu trong lòng đất – rất nhiều nước.

Anh cân nhắc khả năng của cả hai sự lựa chọn; nên mạo hiểm rót nước vào máy bơm để có nguồn nước trong lành, hay uống nước trong cái bình cũ và coi như không đọc được lời chỉ dẫn? Dù sao, lời chỉ dẫn không biết đã ở đó bao lâu rồi và không biết có còn chính xác nữa không?

Nhưng rồi cuối cùng, anh cũng quyết định rót hết nước vào cái máy bơm, rồi tiếp tục nhấn mạnh cái cần máy bơm, một lần, hai lần... chẳng có gì xảy ra cả! Tuy hoảng hốt, nhưng nếu dừng lại, anh sẽ không còn một nguồn hi vọng nào nữa, nên anh tiếp tục kiên trì bơm,.. lần nữa, lần

nữa...nước mát trong lành bắt đầu chảy ra từ cái máy bơm cũ kỹ. Anh vội vã hứng nước vào bình và uống.

Cuối cùng anh hứng nước đầy bình, để dành cho người nào đó không may mắn bị lạc đường như anh sẽ đến đây. Anh đặt nắp bình, rồi viết thêm một câu dưới dòng chữ có sẵn trên bình:

"Hãy làm theo chỉ dẫn trên. Bạn cần phải cho trước khi bạn có thể nhận".

Hoa Trái Tim Tan Vỡ

Thời xa xưa có một chàng Gù bất hạnh, sống đơn độc, không biết cha mẹ mình là ai, anh em thân thuộc cũng không có, chẳng ai coi chàng là bạn. Đối với tình yêu, chàng chỉ biết qua sách vở. Chàng mang máng hiểu rằng tình yêu cũng giống như một hơi thở nhẹ luôn ve vuốt trái tim, hoặc như ngọn lửa thiêu cháy nó, rằng tình yêu có thể nâng con người lên chín tầng mây, và cũng có thể quăng họ xuống địa ngục. Chàng Gù còn tin rằng dù là hơi thở nhẹ hay sức nóng của lửa cũng không thể làm lay chuyển được con tim đau đớn đang đập loạn lên của chàng.

Ai có thể đem lòng yêu một con người như vậy, một khi trên đời này còn có biết bao chàng trai tuấn tú và khôn ngoan khác? Vả lại, làm sao chàng có thể yêu được một người khác giới khi chàng mang trái tim như vậy trong lồng ngực? Không, trái tim chàng chỉ biết căm ghét, đố kỵ; đôi môi chàng chỉ quen mấp máy một số từ thô thiển; cặp mắt ti hí của chàng không nhìn rõ được, dù là một tia nắng dịu dàng hay một ánh trăng mỏng mảnh; đôi mắt ấy lúc nào cũng chỉ nhìn xuống và chỉ thấy toàn những thứ thối tha, nhơ nhuốc; cái mũi nhọn hoắt của chàng không thể phân biệt được những điều kỳ diệu trong hương thơm của các loài hoa, mà chỉ biết đánh hơi được mùi hôi thối của xác súc vật và lá cây rữa nát. Chàng bị người đời xem thường và xa lánh.

Thế rồi một hôm, thật tình cờ, chàng nhìn thấy công chúa Rôda(1) đang dạo chơi trên công viên.

Mọi người dừng lại, ngả mũ chào nàng, chỉ có chàng là cứ lóng nga lóng ngóng, cặp mắt hấp háy, không sao hiểu được trên đời này lại có thể có

một người đẹp nhường kia. Cặp má hồng, đôi mắt nâu, đôi môi đỏ thắm cùng với tấm thân tròn lẳn tràn đầy sức sống của nàng, khiến những ai được gặp nàng cũng đều cảm thấy lòng thanh thản, nhẹ nhõm. Nhiều cụ già đã vượt qua những chặng đường xa lắc, lăm chông gai để mong được gặp nàng, dù chỉ là một lần, và lúc ra về thấy đời như trẻ lại. Rôda đáp lại sự ngưỡng mộ của mọi người bằng một nụ cười thật cởi mở và chân tình. Chỉ có một người không cất tiếng chào nàng, không ngả mũ, đó là chàng Gò gầy gò, xấu xí đứng bên vệ đường nheo mắt nhìn công chúa đang nhẹ nhàng bước. Đối với Rôda, đây là cả một sự lạ và rất khác thường. Nàng bèn dừng lại và nhìn sâu và cặp mắt không mấy thiện chí của chàng Gò. Con người khốn khó này sao cô đơn và đáng thương làm vậy! Rôda cảm thấy thương chàng vô hạn, và đã ban tặng cho chàng nụ cười ấm áp nhất của mình.

Chỉ sau khoảnh khắc ấy thôi, cuộc đời chàng Gò bỗng thay đổi hẳn! Bây giờ, cặp mắt chàng luôn ngược nhìn lên, chàng đã thấy những bông hoa Tử Đinh Hương tím nhạt và trắng xoá khoe sắc màu sắc sỡ, những bông hoa Sơn Trà đỏ tươi đang nở hết cỡ, và những đám cây tuyết diệp có những tán lá lung linh giọt mặt trời. Những hơi gió nhẹ đem theo những làn hương kỳ diệu cứ phả mãi vào mặt chàng! Và đây, ngay bên mép đường, những bông hoa tím tím đã mọc lên. Vì sao những bông hoa nhỏ xíu này lại có đủ sức cảm hoá làm vui lòng người qua đường như vậy?

Chàng Gò bối rối, không thể hiểu được vì sao cặp mắt nhìn cũng như đôi tai nghe của chàng lại thay đổi như vậy, và sao bỗng nhiên giờ đây chàng lại biết yêu vẻ đẹp của thế giới quanh chàng. Biết hỏi ai bây giờ - Chàng tự hỏi.

- Hãy hỏi ta đây này! - trái tim đáp.

- Ôi, trái tim của ta, mi chỉ là kẻ bất hạnh, lúc nào cũng u tối như màn đêm vậy, mi có thể giải đáp được gì cho ta, chàng Gò cần lắm.

- Ta đang cảm thấy đời thật là vui, bởi lẽ lúc này, ta mới hiểu cái gì, đã khiến hoa phải nở, giục giã chim phải hót; ta hiểu rằng cái gì đã mở cặp mắt và tai nghe của chàng! - Trái tim điềm tĩnh nói.

- Vậy là cái gì? Hãy nói ta nghe chàng Gò dò hỏi.

- Cái đó là tình yêu. Tình yêu vừa dịu dàng vừa khắc nghiệt, vừa êm đềm vừa sóng gió, vừa ấm áp vừa dữ dội! Chính vì chàng đang yêu! Chàng đã yêu công chúa Rôda!

- Yêu công chúa Rôda ư? - Chàng Gù sợ hãi - Ta mà dám cả gan phải lòng công chúa Rôda!

- Ai có thể ngăn cấm chàng yêu công chúa Rôda được? - Trái tim tranh cãi với chàng - Sáng sáng, chàng hãy đến đây, như mọi người, chàng hãy chào nàng đi.

Chàng Gù nghe lời khuyên của chàng trái tim. Ngày lại ngày, chàng đến gặp Rôda, khi nàng đến gần, chàng cúi đầu xuống chào vẻ lịch thiệp. Nàng đi rồi, gương mặt chàng như được ve vuốt bởi một hơi thở nhẹ. Và thời kỳ tuyệt diệu nhất trong đời chàng đã tới. Vì sao chàng lại có đủ sức mạnh để tàn đêm, tận ngày ngồi đập từng tảng đá? Vì sao chàng lại có thể cao giọng hát đua cùng Sơn Ca và Hoạ Mi? Chàng Gù không hiểu Sơn Ca và Hoạ Mi hát gì, còn chàng, chàng chỉ hát về Rôda, về sắc đẹp của nàng và về tình yêu của mình thôi.

Chàng Gù bất hạnh đâu hiểu được rằng, cơn bão bất thần có thể đổ sập xuống đầu chàng bất kỳ lúc nào! Quả nhiên, cơn bão đã bất thần ập đến thật. ấy là vào một buổi sáng, khi chàng tới công viên để được ngắm công chúa, để được hưởng không khí trong lành; chàng đã thấy thành phố được trang hoàng long lẫy, phố xá đông nghẹt những người. Người nào cũng mang nhạc cụ, chỉ có một cô gái nhỏ nhắn là cầm trên tay một cái chuông con: Cô gái ấy tên là Maia bất hạnh, chuyên nghề chần súc vật. Nàng không tìm đâu được đàn bà và sáo, nàng đành lấy cái chuông trên cổ một con dê là nhạc cụ. Nàng muốn bộc lộ, niềm vui của mình trong ngày hội trang trọng này.

Lúc đó chàng Gù hỏi một người gặp trên đường xem thành phố được trang hoàng đẹp như vậy để đón mừng ai, và vì sao phố xá lại đông người đến thế.

Người qua đường đáp:

- Chàng từ đâu đến mà không biết hôm nay là ngày công chúa của chúng tôi sẽ đi lấy chồng?

- Công chúa ư? Công chúa nào? - Chàng Gò lúng túng lắp bắp.

- Chẳng nhẽ chàng không biết thành phố chúng tôi chỉ có một công chúa, đó là nàng Rôda sao?

Chàng Gò khuyu ngay xuống đồng đá lạnh lẽo, nhưng rồi chàng vụt đứng dậy, bởi vì chàng có cảm giác như vừa bị ngã vào một bếp lửa đang cháy hừng hực. Như kẻ bị bỏng lửa, chàng chạy như bay về phía công viên, nơi mà ngày nào chàng cũng được gặp Rôda.

- Rôda của ta! Rôda của ta!

Chàng vừa hét to vừa cảm thấy trái tim mình đang bốc lên một ngọn lửa hừng hực và những giọt nước mắt chảy thành suối trên hai gò má chàng cũng không thể dập tắt nổi. Dân chúng hoan hỉ đón chào Công Chúa và Hoàng Tử xứ lạ; cặp trai tài gái sắc ấy đang ban phát cho đám thần dân của họ những nụ cười ấm áp. Say sưa với hạnh phúc, họ đâu có ngạc nhiên khi thấy một chàng Gò lách qua đám đông tới quỳ mọp dưới chân công chúa Rôda, miệng lầm nhảm cầu xin:

- Rôda ơi, em là của ta cơ mà! Hãy tổng cớ kẻ lạ mặt này đi và hãy theo ta!

- Thằng điên! Dân chúng hét to - Mi không biết thế nào là liêm sỉ khi xuất hiện trước mặt nàng công chúa Rôda trong bộ quần áo rách rưới thế kia ư?

- Ta đã tìm được người ta yêu.

- Tốt nhất là nên cầu hôn cái chổi ấy!

Đám đông giận dữ đứng che lấp hẳn chàng Gò. Dù có răn đe, dù có nhạo báng cũng không làm chàng tỉnh lại được.

Ngọn lửa tình yêu đã khiến chàng dần trở nên mù quáng, mất hết lý trí. Chàng rút con dao găm từ trong vạt áo ra và đâm thẳng vào trái tim công chúa.

Mọi người cúi gằm mặt xuống, vẻ đau buồn. Khi ngược mắt lên, ai nấy đều ngạc nhiên trước một tiếng kêu sừng sốt. Từ mảnh đất thẫm đầy máu, mọc lên một bông hoa thanh cao có những cái cánh nhỏ màu đỏ lửa toả hương thơm. Nhưng nếu ai cố tình chạm vào nó thì sẽ bị những cái gai sắc như mũi dao đâm vào tay đau nhói.

- Đây là Rôda của chúng ta, - Dân chúng bàn tán - ngay cả sau khi đã chết rồi, nàng vẫn gửi lại cho chúng ta niềm vui sáng láng.

Theo luật pháp xứ này, hung thủ giết người tình của mình chỉ về ghen tuông sẽ bị loại trừ ra khỏi cộng đồng, do vậy chàng Gù phải lưu đày lên một vùng núi hẻo lánh, kéo theo sau là những cơn mưa đá và những lời nguyền rủa. Từ đó không ai thấy chàng Gù nữa. Mãi đến mùa Xuân năm sau, Maia, cô gái chăn cừu nhỏ nhắn trong lúc đi tìm chú dê con bị lạc bầy, đã phát hiện dưới chân núi một trái tim bị nứt nẻ. Cô gái bỗng nhớ tới chàng Gù bất hạnh đã chết vì tình yêu điên dại, nàng bèn cúi xuống trước trái tim ta vỡ và khóc nức nở, vì nàng cũng là kẻ đơn độc, không được yêu. Thật là kỳ lạ, những giọt nước mắt của Maia cứ thấm sâu vào tảng đá, và ngay trên chỗ đó mọc lên hai bông hoa, một bông có những cái cánh nho nhỏ màu hồng quăn quanh thân cành giống như những trái tim nhỏ xíu bị nứt nẻ; còn bông kia thì nở ra những cái chuông nhỏ màu trắng treo lủng lẳng trên cành hệt như những giọt nước mắt trong suốt.

Sau này, con người đã đem những bông hoa đó vào trồng trong vườn và gọi bông hoa màu hồng là hoa Trái Tim Tan Vỡ, còn bông hoa màu trắng là Hoa Linh Lan.

Em yêu anh - phẩy

Cần phải tin vào quyền lực của những chữ cái a, b, c, d, e... Vâng, chỉ cần một chữ cái cũng có thể thay đổi cả một số phận. Bằng chứng ư? Chính là câu chuyện này...

Khi ông bà Point (trong tiếng Pháp có nghĩa là dấu chấm) có một cậu con trai và họ quyết định đặt cho cậu một cái tên vĩ đại. Sau khi lưỡng lự giữa Rambo, Charlemagne, Ramses và Catona, cuối cùng họ lại chọn Virgile bởi đó là tên một trong những nhà thơ cổ đại lớn nhất.

Chỉ có điều là ông Point đã quá xúc động khi ghi tên con vào sổ đăng kí, ông đánh vần nhầm ra "V-I-R-G-U-L-E" và thế là Virgile trở thành Virgule (nghĩa là dấu phẩy).

Khi biết điều này, dù rằng rất giận nhưng vợ ông vẫn nhìn cậu con trai rồi cười:

_ Nhìn con thật xinh xắn lại nhỏ bé. Virgule! Thế cũng tốt.

Và cái tên được giữ lại.

Cũng như cái tên của mình, Virgule trông khăng khiu và buồn cười. Ở trường, mỗi khi điểm danh, thầy giáo gọi:

_ Point Virgule!

Và Virgule đứng bật dậy, như một dấu chấm than và đáp:

_ Dạ, có mặt!

Sau đó, Virgule lớn lên và đem lòng yêu cô bạn hàng xóm của anh, Séraphine. Khi người ta yêu, sẽ có hai loại người: những người dám thổ lộ và những người không dám. Virgule là loại thứ hai. Và bất hạnh hơn nữa khi mỗi lần Séraphine xuất hiện là Virgule trở nên xanh lét, mồ hôi đầm đìa, bước trượt cầu thang. Anh co rúm người lại đến nỗi trông anh như một dấu chấm, một dấu chấm nhỏ xíu... khi đó có thể gọi anh là Point Point. Và Séraphine chẳng bao giờ nhìn thấy anh.

Ấy vậy mà... chính chữ "u" đã làm mọi thứ trở nên thay đổi. Các bạn có biết như thế nào không?

Séraphine đem lòng yêu một chàng trai không yêu cô. Cô luôn cười nói, cố gắng bắt chuyện với anh ta, gọi điện cho anh ta, viết thư cho anh ta... nhưng chẳng được gì cả. Thật đáng thương cho Séraphine.

Một ngày nọ, cô quyết định gửi bức điện thứ mười cho tình yêu của cô. Và chính hôm đó, Séraphine gặp Virgule ở bưu điện vì Virgule chính là nhân viên ở đó.

Khi Virgule thấy Séraphine đến gần, anh cảm thấy mình sắp ngất đi. Cô thì không nhìn anh:

_ Tôi muốn gửi một bức điện- cô nói với một giọng buồn bã.

_ Xin cô vui lòng đọc nội dung... Virgule cầm bút và lắp bắp nói.

Cô đọc với giọng run:

_ Je t'aime -virgule - Je t'adore- virgule- Je voudrais tant que tu me dises que tu m'aimes aussi- point.

(Em yêu anh- "phẩy"- em thương anh- "phẩy"- em rất muốn anh cũng nói với em rằng anh cũng yêu em- "chấm").

Tuyệt vời làm sao khi nghe một câu như vậy và Virgule yêu cầu Séraphine nhắc lại. Cô đọc:

_ Je t'aime- Je t'adore....

_ Không, không!- Virgule nói- Hãy đọc lại đầy đủ cơ!

Séraphine làm theo:

_ Je t'aime- virgule- Je t'adore- virgule...

_ Lần nữa nhé cô... - Virgule rụt rè.

Mỗi lần nghe câu đó, đôi mắt anh lại sáng lên. Và đột nhiên, Séraphine nhận ra Virgule là một chàng trai thật đáng yêu với đôi mắt ấy và hàng mi dài... nụ cười của anh thì dịu dàng như mật ngọt. Như có một phép lạ, anh thì thầm với cô:

_ Anh cũng yêu em, Séraphine.

Chỉ một chữ đôi khi thay đổi cả câu, và một câu có thể thay đổi cả một số phận. Nếu Virgule tên là Virgile, một nhà thơ cổ đại lớn nhất, thì có lẽ bây giờ anh vẫn cô đơn.

Bây giờ Virgule và Séraphine đang rất hạnh phúc bên nhau và họ đã có ba dấu chấm nhỏ...

Chiếc hộp kỳ diệu

Jack là một cậu bé mồ côi. Cậu bé sống với người cô , mặc dù không nhận được sự yêu thương , chỉ là những lời la mắng , và sự keo kiệt của cô , nhưng Jack vẫn rất vui vẻ , cậu bé rất ngoan . Cậu bé tự nghĩ : " Nếu không có cô, chắc hẳn cậu đã không còn được đi học rồi , và chắc hẳn cậu đã trở thành đứa trẻ lang thang đầu đường xó chợ"

Trong lớp , các bạn không thích chơi với Jack , một đứa trẻ mồ côi , duy nhất chỉ có một bạn , cô bé rất dễ thương , cứ mỗi lần tan lớp là cô bé ấy ở lại xếp bàn ghế lại . Jack cũng ở lại phụ bạn ấy , cả hai không nói gì với nhau nhưng cứ làm việc như vậy và cảm thấy rất vui.

Giáng sinh sắp đến rồi, mọi người rục rịch chuẩn bị mọi thứ, bàn tán về những món quà. Jack không có gì cả. Cô bé không thấy Jack còn ở lại giúp cô, tan học là cậu lại chạy về vội vã. Một hôm, cô bé hỏi cậu :

-Sao cậu không ở lại nữa, cậu có biết là tớ rất vui nếu có cậu giúp tớ không?

-Thật à? Tớ quan trọng với cậu như thế à?

-Ừ

-Vậy giáng sinh này, cậu ở lại nhé, tớ có món quà tặng cậu

Giáng sinh đến, khi mọi người đã về hết. Jack đến bên cô bé , Đưa ra một món quà nhỏ được gói rất cẩn thận . Cô bé mở ra :

-Xinh quá , chiếc hộp xinh quá. Nó đựng gì bên trong thế

-Bạn cứ mở ra đi.

Jack nhìn cô bạn, cười.

Cô bé tò mò mở ra, thật kỳ lạ, trong hộp không hề có một cái gì hết. Đưa đôi mắt ngạc nhiên về phía Jack, cô bé hỏi:

-Không hề có gì trong hộp này hết , Jack ạ?

-Bạn sẽ không bao giờ thấy được nó, không nhìn thấy nó , không sờ thấy nó, không nắm được nó đâu, vì nó là tình yêu đấy, mẹ tớ đã bảo thế, bạn chỉ cảm nhận được tình yêu thôi , mẹ đã tặng nó cho tớ, giờ tớ tặng lại cậu. Cảm ơn vì tất cả.

Trên chiếc đàn piano của cô bé lúc nào cũng có một chiếc hộp nhỏ nhỏ xinh xinh , mở chiếc hộp ra ai cũng thắc mắc , là một chiếc hộp rỗng . Cô bé chỉ mỉm cười và nói : "Sẽ chẳng thể nhìn thấy nó đâu , không cầm được nó đâu , nhưng nó rất quan trọng , rất đặc biệt , bởi nó là tình yêu đấy "

Tôi rất thích câu chuyện đó , đã bao giờ bạn thấy được tình yêu đâu, nhưng tình yêu lúc nào cũng ở bên chúng ta , tình yêu tồn tại trong trái tim mỗi người .

Hãy biết trân trọng nó!!

Người nghệ sĩ dương cầm

TTO - Tôi tên là Mildred Hondorf. Tôi nguyên là giáo viên dạy môn âm nhạc trường trung học Des Moines, bang Iowa (Hoa Kỳ), và tôi đã làm việc này hơn 30 năm nay. Sau từng ấy năm dạy học, tôi nhận ra rằng, mỗi đứa trẻ có một khả năng cảm thụ âm nhạc khác nhau. Tôi không bao giờ thấy thích thú với những gì được gọi là phi thường, dù rằng tôi đã từng dạy cho không ít những sinh viên tài năng.

Tuy nhiên, tôi có thể sẻ chia cùng mọi người những gì tôi vẫn thường gọi là những học trò “biết vượt qua thử thách của âm nhạc”. Một trong số đó là Robby. Năm 11 tuổi, Robby được mẹ cậu đưa đến lớp nhạc của tôi. Thật tình thì tôi thích các em học sinh đi học ở lứa tuổi sớm hơn, và đó là những gì tôi đã giải thích cho Robby nghe. Nhưng cậu bé đã nói với tôi về ước mơ cả đời của mẹ cậu là được nghe con trai của mình chơi đàn dương cầm. Chính vì thế, tôi đã nhận Robby vào học.

Robby bắt đầu những bài học đầu tiên để chơi dương cầm. Và ngay khi cậu ta bắt đầu, tôi đã nghĩ đó thực sự là những nỗ lực vô vọng. Mặc dù đã cố gắng rất nhiều nhưng dường như cậu bé thiếu những cảm nhận âm nhạc và bị hổng kiến thức về những điệu cơ bản. Nhưng mặt khác, Robby cũng đã nghiêm túc nhìn lại trình độ cảm thụ âm nhạc của mình và cũng phần nào đáp ứng các yêu cầu mà tôi đề ra đối với học trò của mình.

Robby vẫn không ngừng cố gắng luyện tập từ tháng này qua tháng khác trong khi tôi chăm chú lắng nghe và tìm cách để động viên cậu bé. Cuối mỗi tuần, Robby đều nói với tôi “Một ngày nào đó. Mẹ sẽ đến để nghe em đàn”. Nhưng dường như chẳng có mấy may hy vọng gì cả. Cậu ấy không có năng khiếu bẩm sinh. Tôi chỉ biết mẹ của cậu bé khi thấy bà đứng từ xa vẫy tay hoặc đứng chờ Robby bên cạnh chiếc xe hơi cũ kỹ. Bà ta chỉ vẫy tay, mỉm cười nhưng không bao giờ tiến lại gần.

Một ngày nọ, Robby không đến lớp học. Tôi đã nghĩ đến việc đi gọi cậu bé nhưng lại cho rằng đó là do cậu ta nhận ra mình không có năng lực và quyết định từ bỏ âm nhạc để theo đuổi điều gì đó. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Robby không đến lớp nữa.

Vài tuần sau, tôi gửi thư mời tham dự buổi biểu diễn báo cáo kết thúc khóa học đến nhà của các em học sinh. Đáp lại sự ngạc nhiên của tôi, Robby (cũng nhận được giấy mời) xin tôi cho phép cậu cùng tham gia chương trình này. Tôi cho cậu bé biết buổi biểu diễn chỉ dành cho các học sinh theo học trọn khóa, và bởi vì cậu bé đã bỏ lớp giữa chừng nên không thể tham gia được.

Robby nói rằng mẹ cậu bé bị bệnh, và không thể đưa cậu đến lớp học, thế nhưng cậu vẫn tập luyện đều đặn. “Em sẽ chơi được!” – cậu quả quyết. Tôi không biết cái gì đã khiến tôi gạt đầu đồng ý. Có thể đó là thái độ chân thành của cậu bé mà cũng có thể là có điều gì đó trong tôi nói rằng đó là một hành động đúng đắn.

Buổi tối biểu diễn cũng đến. Sân thể dục của trường học đầy ắp khán giả. Tôi để cho Robby biểu diễn cuối cùng trong chương trình trước khi có thể bước ra sân khấu để nói lời cảm ơn tới tất cả mọi người đã tham dự. Tôi nghĩ rằng điều đó không có hại gì cho Robby, và khi cậu ấy biểu diễn ở cuối chương trình, tôi có thể ngưng ngang phần diễn tậ hại của cậu ấy bằng cách “hạ màn” kết thúc.

Buổi biểu diễn đi dần đến kết thúc. Các em học sinh đã lần lượt lên trình diễn. Cuối cùng, Robby tiến ra sân khấu. Cậu bé mặc một quần áo nhàn nhúm, và mái tóc thì rối tung lên. “Tại sao cậu bé lại ăn mặc không giống những học sinh khác?” – tôi nghĩ – “Tại sao mẹ cậu bé không chải chuốt, diện cho cậu ấy trông thật lịch sự trong buổi tối đặc biệt này kia chứ? Ít nhất bà ta cũng nên làm thế!”.

Robby bước đến bên cây đàn dương cầm và bắt đầu. Tôi ngạc nhiên quá đôi khi nghe Robby thông báo rằng cậu sẽ chơi bản Concerto số 12, cung Đô trưởng của Mozart. Tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần để nghe nữa là...

Những ngón tay của cậu bé lướt trên bàn phím, chúng như nhảy múa thật nhanh nhẹn và thông minh phía trên những phím đàn bằng ngà. Cậu bé

điều dắt từng phím đàn qua các cung bậc: lúc bổng, lúc trầm, khi nhanh, khi chậm rãi, du dương. Từng nốt nhạc trong bản hòa tấu của Mozart được cậu bé chơi một cách thật ấn tượng. Tôi chưa từng nghe bất cứ ai chơi nhạc của Mozart hay đến thế ở độ tuổi như Robby. Sau sáu phút rưỡi, Robby kết thúc phần trình diễn của mình. Ngay lập tức, tất cả mọi người đều đứng lên và vỗ tay tán thưởng không ngừng!

Quá đôi sung sướng và bất ngờ, tôi chạy ra sân khấu, ôm chặt lấy Robby và nói “Cô chưa bao giờ nghe ai đàn hay đến thế! Làm sao em có thể làm được điều đó?”. Thông qua chiếc micro, cậu bé nói “Thưa cô!... Cô có nhớ em đã từng nói với cô rằng mẹ em bị ốm? Thực sự là mẹ em bị ung thư, và đã qua đời vào sáng nay. Mẹ em bị điếc bẩm sinh và đêm nay là lần đầu tiên mẹ có thể nghe em chơi đàn dương cầm. Chính vì thế, em phải làm điều gì đó thật đặc biệt”.

Tất cả mọi người đều lặng đi, không ai cầm được nước mắt. Khi những nhân viên của Trung tâm xã hội đến đưa Robby đến trại trẻ mồ côi, tôi để ý thấy đôi mắt họ cũng đỏ hoe và ngấn lệ. Tôi nghĩ rằng cuộc đời mình đã trở nên giàu có hơn, may mắn hơn kể từ khi Robby là học trò của mình.

Không, tôi không bao giờ có được sự kỳ diệu trong cuộc sống, nhưng tối hôm đó, tôi đã trở thành sự kỳ diệu của Robby. Cậu bé đã dạy cho tôi

một bài học thật quý báu. Đó là bài học về ý nghĩa của sự kiên nhẫn, tình yêu thương, sự tin tưởng và biết nắm bắt lấy những cơ hội mà người khác trao cho mình. Tôi tin rằng: có những thiên thần luôn ở quanh ta, có những thiên thần luôn ở bên cạnh ta, và cả ở bên trong mỗi người chúng ta. Ai cũng có ít nhất một thiên thần trong cuộc đời mình...

Thần Hạnh Phúc

Có một cậu bé muốn được gặp Thần Hạnh Phúc. Cậu bé nhét quần áo vào một chiếc balô bé xíu, cùng một hộp bánh quy và một lon nước ngọt rồi lên đường.

Đi được qua ba khu phố, cậu bé bỗng nhìn thấy một cụ già. Cụ ngồi trong công viên, nhìn chăm chăm lũ chim bồ câu. Trông bà cụ có vẻ buồn và xanh xao... Cậu bé lại gần bà cụ, lấy hộp bánh và lon nước ngọt trong balô ra mời. Bà cụ lúc đầu hơi ngại ngùng, nhưng rồi bà cũng nhận lấy những chiếc bánh và mỉm cười. Nụ cười của bà ấm áp tới mức làm cho cậu bé không thể không vui vẻ theo... Họ ngồi trong công viên cả buổi chiều, ngắm cảnh và mỉm cười, nhưng không ai nói lời nào...

Trời gần tối, cậu bé thấy mình bắt đầu mỏi và phải ra về. Bà cụ ôm lấy cậu bé trước khi cậu rời khỏi công viên. Một nụ cười tươi thay cho lời chào tạm biệt...

Khi cậu bé về đến nhà, bà mẹ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt cậu bé sáng bừng.

- Con có chuyện gì mừng rỡ thế? - Bà mẹ hỏi cậu bé.

- Hôm nay con đã tìm được Thần Hạnh Phúc. Con còn ăn trưa với bà ấy nữa! - Cậu bé hào hứng.

Cũng trong lúc đó, bà cụ trở về nhà. Con trai bà ra mở cửa và hỏi:

- Mẹ ơi, hôm nay trông mẹ có vẻ vui???

Bà cụ đáp:

- Trưa nay mẹ đã ăn bánh với Thần Hạnh Phúc. Con biết không, vị thần này trẻ hơn mẹ tưởng rất nhiều...

Hạnh phúc giản dị hơn chúng ta tưởng nhiều... đôi khi chỉ là cảm giác mình được hiểu và chia sẻ, dù chỉ trong im lặng...

Cánh én báo tin vui

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cô bé đang xây những toà lâu đài cát trên bãi biển. “Cháu chào chú!”, cô bé ngược đôi mắt xanh thăm như mặt đại dương nhìn tôi. Tôi chỉ gật đầu, không muốn bị một đứa trẻ con lằng nhằng bám theo. “Cháu đang làm thợ xây. Chú thử mà xem. Cát mịn thích lắm. ”, cô bé rủ rê. Xiêu lòng bởi ánh mắt và giọng nói thân thiện của cô bé, tôi đưa tay tháo dép. Đúng lúc đó một con chim nhỏ ở đâu bay tới, lượn trên đầu chúng tôi, miệng líu ríu vui tai. “Chắc có tin vui đấy!”, cô bé nói. “Cái gì?”, tôi ngỡ ngàng. “Mẹ cháu bảo chim én biển mang tin vui tới cho mọi người”, cô bé giải thích.

Con chim bay dọc theo bãi cát và mất hút. “Thế là vĩnh biệt niềm vui, chào mi sự đau khổ!”, tôi lẩm bẩm. Tôi đang trong tâm trạng chán nản. “Chú tên gì vậy?”, cô bé hỏi. “Chú là Ruth, Ruth Peterson. Thế còn cháu?” “Tên cháu là Wendy, cháu lên 6 tuổi rồi.

Những tuần tiếp theo qua đi với bao nhiêu điều bực bội và thất bại trong công việc, thêm vào đó mẹ tôi đang ốm mà tôi không thể trở về thăm được. Nhìn mặt trời hừng đỏ nơi đường chân trời tôi ước ao “Giá có chú én biển nào đem tin vui đến với mình ...” . Lái xe ra chỗ hôm trước, tôi đi lại trong làn gió biển lạnh, ngóng chờ tiếng líu ríu báo tin vui “Chú có chuyện không vui phải không”, tiếng trẻ con vọng lại từ sau lưng tôi. “Không”, tôi hơi bực bội vì bị một đứa trẻ bắt quả tang, “Chú cháu mình chơi cái gì đi, đồ chữ nhé?”. “Cháu không biết chơi”, cô bé bật cười và đáp bằng một giọng vô tư , vui vẻ. “Vậy mình đi dạo vậy. Nhà cháu ở đâu?” “Ở đằng kia”, cô bé trở tay về phía một ngôi nhà gỗ dùng để nghỉ mùa hè. “Lạ thật, hiện đang tiết đông kia mà”, tôi thầm nghĩ. “Cháu học trường nào?”, tôi hỏi tiếp. “Cháu không đi học. Mẹ cháu bảo đang kì nghỉ”. Trong lúc chú cháu tôi dắt tay nhau đi dọc bờ biển, nhìn cô bé líu lo, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Bất giác tôi mỉm cười.

Ba tuần sau, trong trạng thái gần như hoảng loạn, tôi gặp lại Wendy. Tình thật nếu bữa đó tôi gặp được mẹ của Wendy, tôi đã yêu cầu bà giữ cô bé trong nhà, thế nhưng Wendy vẫn chỉ có một mình trên bãi cát. “Hôm nay chú muốn ở đây một mình” , không quay mặt lại, tôi nói với cô bé đang tiến lại gần. “Sao vậy, chú?”, Wendy hỏi. “Sao nữa?”, tôi quay người lại và hét lên, “Vì mẹ chú mất chứ sao nữa”. Ngay lập tức tôi hối hận. Tại sao mình lại nói chuyện này với một đứa trẻ con! “Vậy hôm nay là ngày buồn của chú”, cô bé khẽ thì thào. “Phải. Hôm nay, hôm qua, ngày mai và mãi mãi”. “Thế có đau không?”. “Cái gì đau?”, tôi ngạc nhiên. “Khi mẹ chú chết ấy”. “Tất nhiên rồi” , tôi đáp sảng giọng rồi leo lên xe rồ máy.

Một tháng sau, tôi quay trở lại bãi biển. Không thấy bóng dáng Wendy đâu. Cảm thấy mình có lỗi, tôi tới gõ cửa căn nhà cô bé đã chỉ. Mở cửa cho tôi là một phụ nữ còn trẻ có mái tóc màu mật ong. “Thưa bà, tôi là Ruth Peterson. Hôm nay không thấy cháu Wendy ngoài bãi nên tôi ghé qua. Cháu có nhà không, thưa bà?”. Mời tôi và nhà xong người phụ nữ nói: “Cháu nó nhắc tới anh nhiều, tôi cũng dặn cháu là đừng làm phiền anh. Nếu quả cháu có làm điều gì không phải, xin anh tha thứ”. “Bà đừng hiểu lầm. Wendy là đứa trẻ rất đáng yêu. Cháu đâu, thưa bà?”. “Wendy qua đời tuần trước. Chắc nó không nói với anh là nó bị bệnh máu trắng”, người phụ nữ nghẹn ngào. Tôi câm lặng, hai tay bấu chặt thành ghế. Tôi thấy khó thở. “Hình như cháu nó có để lại cho anh một vật gì đó...Anh có thể chờ tôi một lát được không?”

Tôi thần thờ gật đầu. Trong lúc mẹ Wendy lục lọi gì đó trên giá sách, tôi cố lấy lại tỉnh táo. Mẹ Wendy trao cho tôi một bì thư, trên đề “Gửi chú P. ” viết nắn nót bằng thứ chữ xiêu vẹo của trẻ con. Bên trong là một bức tranh tô chì màu. Bãi cát vàng, biển xanh và một chú én biển màu nâu. Phía dưới là dòng chữ: “Con én này mang tin vui đến cho chú”

Cô giáo

Sự nhần nại của tôi sắp cạn. Không lẽ ngày nào tôi cũng phải nhắc Nicole đem trả cuốn truyện tranh mà cô bé đã mượn của trường. Đã hơn 3 tuần nay, hễ tôi hỏi tới là cô bé lại cúi mặt nhìn xuống đất, lúng búng trong miệng: "Xin lỗi cô, con quên mang theo". Đã mấy lần tôi định tới nhà Nicole đòi lại cuốn sách của trường. Gọi là trường nhưng thực sự chỉ là một lớp dạy chữ miễn phí, được mở ra ở một vùng quê châu Phi hẻo lánh. Một hội đoàn từ thiện đã thuê tôi, một cô giáo mới ra trường, đến đây đứng lớp.

Học trò của tôi là con cái của những người nông dân suốt ngày cặm cùi trên những cánh đồng ngô cháy nắng. Đa số trẻ con ở đây phải ở nhà bế em, lo nấu nướng hoặc ra đồng giúp cha mẹ từ sáng đến tối. Chỉ chừng hai chục đứa được cha mẹ cho đi học ở chỗ chúng tôi. Cuộc sống ở đây thật chán, tôi chỉ mong cho hết hạn hợp đồng để thoát khỏi nơi này.

Sau khi học hết bộ chữ cái và học ráp vần, Nicole được thưởng. Chúng tôi cho con bé mượn một cuốn truyện tranh chữ in thật to, dày chừng hơn chục trang, trong một tuần phải trả. Vậy mà Nicole cứ lần lữa. Bực mình, một bữa nọ tôi dọa rằng nếu làm mất sách sẽ bị đuổi học, con bé nghe vậy hốt hoảng đáp: "Em thề là sách không bị mất, chỉ tại em quên".

Tối hôm đó, mất hai giờ đồng hồ vượt qua mấy quãng đồng trống tối tăm, tôi tìm đường đến xóm nhà Nicole. Người ta chỉ cho tôi một túp lều vách đất, mái tranh. Bước tới sát cánh cửa đan bằng thân sậy khép hờ, tôi nghe thấy những tiếng ê a ngắc ngứ: "Bà..tờ...iê nờ iên...tiên...bà tiên...".

"Bà tiên hiện ra và bảo...Đọc lại nào. Chậm thôi", một giọng trẻ con khác ra chiều bảo ban.

Tôi nhìn qua khe cửa. Khoảng sáu bảy đứa trẻ đầu tóc xoắn tít ngồi xếp bằng quanh bếp lửa. Cạnh chúng là một người phụ nữ trẻ và một bà lão. Ngón tay dò trên cuốn sách (chính là cuốn truyện tranh mà Nicole mượn ở trường không chịu trả suốt mấy tuần nay), hai người lớn chụm môi cố vật lộn với mấy tiếng "i ê nờ iên" đang mắc kẹt trong cổ họng. Đám trẻ con đã đọc xong câu văn, ngóng cổ chờ hai người phụ nữ đánh vần nốt. "Cô giáo" Nicole đang háo hức chỉ bảo "học trò".

"Khi cháu nó khoe đã đọc được sách, tôi không tin", người mẹ trẻ đến mức đáng kinh ngạc của Nicole phân bua, khi tôi đã vào nhà. "Ông bà tôi, cha mẹ tôi, rồi tới các anh các chị tôi không ai biết chữ cả. Tôi cũng không nốt. Mới mười bốn tuổi tôi đã đẻ Nicole, thời gian đâu mà học", người phụ nữ trẻ lấy chiếc khăn lau mồ hôi lấm tấm trên cánh mũi. "Nó bảo, mẹ và bà cứ thử xem, con chỉ cho. Rồi nó rủ thêm mấy đứa con nhà hàng xóm cùng học. Từ cha sinh mẹ đẻ có bao giờ tôi mơ được học chữ. Giờ tôi biết khá rồi đấy. Tôi đọc cô giáo nghe thử nhé", bà của Nicole ngượng ngịu nhìn xuống cuốn sách lấm lem nhọ nôi.

Cũng như ở trên lớp, Nicole lại cúi gằm mặt xuống đất. Nó thì thào qua tiếng nấc: "Con xin cô, cô đừng mách. Con không muốn bị đuổi học". Và nó tròn mắt ngạc nhiên trước câu trả lời ghen ngào của tôi: "Ồ không, Nicole. Người đáng bị đuổi là cô kia".

Kiểm tra sự tự tin

Đó là một bài kiểm tra kỳ lạ nhất từ khi tôi đi học. Hôm đó, thầy giáo vào lớp và phát cho mỗi người chúng tôi một bài kiểm tra toán. Bài kiểm tra được chia làm đề riêng lẻ, có ghi chú rất rõ ràng ngay từ đầu: loại một gồm những câu hỏi vừa dễ, vừa khó, nếu làm hết sẽ được 10 điểm. Loại 2 là đề bài ở mức trung bình, làm hết sẽ được 8 điểm. Loại 3 có tổng điểm là 6 với những câu hỏi rất dễ. Học sinh có quyền lựa chọn làm một trong ba đề đó. Vì thời gian khá gấp gáp, lại e ngại không làm được bài khó nên phần lớn, chúng tôi đều cắm đầu vào làm ngay loại đề số 3 hoặc số 2 cho ăn chắc.

Một tuần sau khi thầy giáo trả bài kiểm tra, chúng tôi còn ngạc nhiên hơn lúc nhận được đề bài vì thầy không hề chấm, cứ ai làm đề nào thì thầy cho đúng tổng điểm của đề đó, bất kể sai hay đúng. Quá ngạc nhiên, chúng tôi đã hỏi thầy, các bạn có biết câu trả lời của thầy là gì không?

Thầy đã nói với chúng tôi rằng đó không phải là bài kiểm tra kiến thức mà là bài kiểm tra sự tự tin. Thầy nói ai trong chúng tôi cũng muốn đạt điểm 10 nhưng ít ai dám vượt qua thử thách để biến ước mơ đó thành sự thật. Chúng tôi biết nếu làm đề 10 điểm, chúng tôi sẽ phải làm thêm những câu hỏi khó nên đã bỏ cuộc ngay từ đầu mà không hề ngó qua để nhận thấy rằng số câu rất dễ trong đề này cũng vừa tròn với tổng số điểm là 6

Có những việc nhìn bề ngoài thì tưởng chừng như là khó nên chúng ta thường rút lui ngay từ phút đầu tiên mà không hề cân nhắc. Nhưng đôi khi chúng ta cũng nên mạo hiểm một lần vì nếu không vượt chướng ngại vật thì làm sao biết khả năng của mình đến đâu, và làm sao về đích như ước mơ của mình.

Sỏi hay Kim cương?

'Tại sao chúng em phải học tất cả những điều ngu ngốc này?'

Trong tất cả những câu hỏi và phản đối mà tôi đã nghe từ học trò của mình suốt bao nhiêu năm dạy học đây là câu mạnh nhất. Tôi trả lời học trò của mình bằng một câu chuyện sau.

Một đêm, một đám người du mục chuẩn bị nghỉ đêm giữa đồng thì bất ngờ họ thấy mình bị bao quanh bởi một luồng sáng. Họ tin là thiên thần đang đến với họ. Họ chờ đợi với niềm tin rằng thiên thần sẽ nói cho họ những điều quan trọng chỉ dành riêng cho họ thôi.

Một giọng nói vang lên 'Hãy nhặt tất cả những viên sỏi xung quanh. Bỏ chúng vào trong túi mang theo bên mình. Hãy đi một ngày và đêm mai các anh sẽ thấy vui mừng và cả nỗi buồn.'

Sau khi thiên thần biến mất, những người du mục ngạc nhiên và thất vọng. Họ chờ đợi một sự khám phá lớn, những bí mật giúp họ trở nên giàu có, mạnh khỏe và làm bá chủ thế giới. Nhưng thay vào đó họ chỉ phải làm một việc cón con không có ý nghĩa gì cả. Dẫu sao, nghĩ đến lời nói của thiên thần, mỗi người cũng nhặt vài viên sỏi rồi bỏ vào túi dù không hài lòng chút nào.

Đi suốt một ngày, khi đêm đến họ dừng chân cắm trại. Mở túi ra họ thấy những viên sỏi đã trở thành những viên kim cương. Họ vui mừng vì có kim cương, nhưng cũng buồn tiếc đã không lấy thêm vài viên sỏi nữa.

Tôi có một học trò, tên Alan, từ thời kỳ đầu tiên đi dạy học đã chứng minh chuyện trên là sự thật. Khi Alan học lớp 8, cậu bé này rất giỏi 'gây chuyện' và hay bị đuổi học. Cậu ta đã trở thành một tên 'anh chị' trong trường và trở thành bậc thầy về 'chôm chia'.

Mỗi ngày tôi cho học trò học thuộc lòng những câu danh ngôn. Khi điểm danh, tôi đọc đoạn đầu của một câu danh ngôn. Để được điểm danh, học trò phải đọc nốt phần cuối của câu danh ngôn.

'Alice Adams - Không có thất bại ngoại trừ...'

'Không tiếp tục cố gắng', em có mặt thừa thầy Schlatter.'

Như vậy đến cuối năm, những học trò của tôi nhớ được khoảng 150 câu danh ngôn.

'Nghĩ bạn có thể, nghĩ bạn không thể - cách nào cũng đúng!'

'Nếu bạn thấy chướng ngại, bạn đã rời mắt khỏi đích đến.'

'Người cay độc là người biết giá cả mọi thứ nhưng chẳng biết giá trị của cái gì cả.'

Và tất nhiên câu danh ngôn của Napoleon Hill 'Nếu bạn nghĩ ra nó, và tin vào nó, bạn có thể đạt được nó.'

Alan là người phản đối nhiều nhất về cách học này - một ngày kia cậu bị đuổi khỏi trường và biến mất suốt năm năm. Một ngày nọ, cậu ta gọi điện thoại cho tôi. Cậu vừa được bảo lãnh ra khỏi trại cải tạo.

Sau khi cậu ta bị ra tòa và cuối cùng bị chuyển đến trại cải tạo trẻ vị thành niên vì những điều mình đã làm, cậu ta chán ghét chính bản thân mình và cậu đã lấy dao cạo cắt cổ tay mình.

Cậu kể 'Thầy có biết không, em nằm đó khi mà sự sống đang chảy ra khỏi thân thể em, em chợt nhớ đến một câu danh ngôn thầy đã bắt em chép đi chép lại 20 lần một ngày. 'Không có sự thất bại trừ việc không tiếp tục cố gắng.' Và đột nhiên em thấy nó có ý nghĩa. Nếu em còn sống, em không thất bại, nhưng nếu em để cho mình chết, em sẽ thất bại hoàn toàn. Vì thế với sức lực còn lại em gọi người tới cứu và bắt đầu một cuộc sống mới.'

Khi cậu nghe câu danh ngôn đó, nó là viên sỏi. Khi cậu cần một chỉ dẫn vào thời điểm quan trọng của cuộc đời, nó trở thành viên kim cương. Và như tôi nói với bạn, hãy tìm cho mình thật nhiều viên sỏi, và bạn sẽ nhận được những viên kim cương.

Một vài dòng...

Birthday

Nhiều năm về trước, một ủy viên chấp hành khá cao tuổi của một công ty dầu lửa đã đưa ra một quyết định sai lầm làm công ty thiệt hại hơn 2 triệu đôla. John D. Rockefeller lúc đó là người đứng đầu tập đoàn này. Vào cái ngày đen tối mà tin tức khủng khiếp trên được lan truyền ra, hầu hết các nhân viên và ủy viên khác của công ty đều lo lắng và muốn tránh mặt Rockefeller, không ai muốn bị liên lụy gì.

Chỉ trừ có một người, đó chính là ủy viên đưa ra quyết định sai lầm kia. Ông ta là Edward T. Bedford. Rockefeller ngay hôm ấy hẹn gặp Bedford và Bedford rất đúng giờ. Ông ta đã sẵn sàng nghe một "bài diễn thuyết" nghiệt ngã từ Rockefeller.

Khi Bedford bước vào phòng Rockefeller, ông vua dầu lửa đang ngồi cạnh bàn, bận rộn viết bằng bút chì lên một tờ giấy. Bedford đứng yên lặng, không muốn phá ngang. Sau vài phút, Rockefeller ngẩng lên.

- A, anh đấy hả, Bedford? - Rockefeller nói rất bình tĩnh - Tôi nghĩ là anh đã nghe tin những tổn thất của công ty chúng ta rồi chứ?

Bedford đáp rằng ông đã biết rồi.

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về điều này - Rockefeller nói - Và trước khi tôi nói chuyện với anh, tôi đã ghi ra đây vài dòng.

Sau này, Bedford kể lại cuộc nói chuyện của ông với Rockefeller như sau: Tôi thấy rõ dòng đầu tiên của tờ giấy mà ông chủ đã "viết vài dòng" là: "Những ưu điểm của Bedford". Sau đó là một loạt những đức tính của tôi, kèm theo là miêu tả vắn tắt rằng tôi đã giúp công ty đưa ra quyết định đúng đắn được 3 lần và giúp công ty kiếm được gấp nhiều lần số tiền tổn thất lần này.

Tôi không bao giờ quên bài học ấy. Trong nhiều năm sau, bất kỳ khi nào tôi định nổi cáu với người khác, tôi đều bắt mình phải ngồi xuống, nghĩ và

viết ra một bảng liệt kê những ưu điểm của người đó, dài hết sức có thể. Khi tôi viết xong bản đó thì thường tôi cũng thấy bớt cái rồi.

Không biết là thói quen này đã giúp tôi bao nhiêu lần tránh được những sai phạm tôi có thể có: đó là nổi cái một cách mù quáng với người khác.

Tôi biết ơn ông chủ tôi vì thói quen này, và bây giờ tôi giới thiệu nó cho tất cả các bạn.

Sự tha thứ

Một lỗi lầm nhỏ được tha thứ đã trở thành kỷ niệm đẹp trong đời người. Đây dường như cũng là bài học cuộc sống quý giá mà mỗi cá nhân cần học.

43 năm là thời gian quá dài để có thể nhớ tên của một người mà ta chỉ tình cờ gặp gỡ. Song, tôi không bao giờ quên tên một bà lão khách hàng hồi tôi đi giao báo ở Marinette, Wisconsin (Mỹ), khi ấy tôi mới 12 tuổi. Vâng, dường như chỉ mới hôm qua bà đã dạy tôi bài học về sự tha thứ mà tôi muốn một ngày nào đó sẽ kể lại.

Vào một buổi chiều thứ bảy vô công rồi nghề, tôi và một đứa bạn ngồi ở góc rất kín đáo trong vườn nhà bà lão và ném đá lên mái nhà của bà. Mục tiêu của trò chơi là quan sát những hòn đá lăn thành chùm xuống mái nhà rồi bắn xuống vườn như những ngôi sao chổi từ trên trời rơi xuống. Tôi tìm thấy một viên đá nhẵn thín và lia nó đi. Vì quá trơn nên hòn đá tuột khỏi tay tôi và bay thẳng về hướng cửa sổ phía sau nhà bà lão. Cửa kính vỡ vụn. Chúng tôi chạy trốn khỏi vườn nhà bà nhanh hơn bất cứ ngôi sao chổi nào chúng tôi đã tạo ra từ mái nhà bà trong buổi chiều hôm đó.

Tối đầu tiên, nỗi sợ hãi bị bắt đã lấn át cả sự lo lắng cho bà lão với cái cửa sổ bị vỡ. Song, vài ngày sau đó, khi chắc chắn rằng mình không bị phát hiện, tôi bắt đầu thấy hối hận. Bà vẫn đón tôi bằng nụ cười thường lệ mỗi khi tôi giao báo, nhưng tôi không còn cảm thấy tự nhiên mỗi khi gặp bà nữa.

Tôi quyết tâm tiết kiệm tiền giao báo và trong vòng ba tuần tôi đã có 7 USD, theo ước tính đủ để trả cho việc chữa cái cửa. Tôi bỏ tiền vào một phong bì kèm theo một lá thư, trong đó nói rằng tôi rất ân hận vì đã làm vỡ cửa sổ nhà bà và mong là với số tiền này bà có thể thay cửa mới.

Đợi đến khi trời tối tôi lên đến nhà bà và luồn chiếc phong bì qua khe cửa. Tôi thấy vô cùng nhẹ nhõm và nóng lòng chờ đợi đến khi tôi lại có thể nhìn thẳng vào mắt bà.

Hôm sau, khi đưa báo tôi đáp trả lại nụ cười ấm áp của bà. Bà cảm ơn tôi và bảo: "Bà cho cháu cái này. Đó là một gói bánh quy. Tôi cảm ơn bà, tiếp tục lên đường và lấy bánh ra ăn. Sau vài chiếc bánh, tôi sờ thấy một chiếc phong bì, mở nó ra, tôi vô cùng choáng váng, bên trong bì thư ấy là 7 USD và một tờ giấy với dòng chữ. "Bà rất tự hào về cháu!"...

Cuộc nổi loạn của bọn số 0

Thưa quý vị, tôi là một số 3. Chúng tôi có đến 9 chị em, là các số tự nhiên từ số 1 đến số 9.

Mỗi người mỗi vẻ, số 1 thích khuyên răn người khác. Số 2 chuyên gia buôn dưa lê. Còn tôi thầy bói phán là số chưa hoàn thiện, lúc nào cũng có xu hướng đi tìm một nửa (bên trái) của mình. Số 4 thích biểu diễn xiếc thăng bằng trên ghế. Số 5 hoang tưởng mình là siêu mẫu, gặp ai cũng hỏi: "Thử năm xem có ai hài hòa những nét thẳng và cong như tôi không". Đến nổi chỉ nghe nó nói thử ngấm là mọi người đã đồng thanh: "Biết rồi, thẳng và cong"

Số 8 cặn lòi, thích đọc sách và xem ti vi. Mà cũng lạ, một đứa nhút nhát như nó lại rất thích xem phim hành động. Hỏi mãi, nó mới thú nhận: "Thỉnh thoảng trên mấy cái phim đó, họ nhắc tới em". Chúng tôi xem thử, hóa ra là còng số 8.

Ngộ nhất là thằng số 9. Thỉnh thoảng, cao hứng, nó lại biểu diễn trồng cây chuối thành số 6. Thằng số 6 thì năng nặc đòi học trò này để... lừa số 8 gọi là anh.

Ngày tháng êm đềm trôi qua cho đến khi thằng số 0 xuất hiện. Chắc các bạn tưởng chúng tôi là cùng một mẹ, nhưng thực ra 9 anh chị em chúng tôi do người Ả Rập phát minh ra, còn thằng số 0 sinh sau đẻ muộn, quê quán hình như là Ấn Độ thì phải.

Ban đầu, chúng tôi thấy cái thằng tròn như quả dưa này cũng dễ thương. Nó cứ xách dấu cộng dấu trừ lẫn xăng khắp nơi. Rồi nó lại nghĩ ra trò biến hình, nó đang đứng đằng trước, thoát cái, nó vòng ra đằng sau và hấp... bạn bỗng lớn lên gấp 10 lần. Đôi khi nó cũng nghịch quá trốn khi gọi mọi người đến xem siêu mẫu 50 tuổi chẳng hạn.

Nhưng tai họa thật sự bắt đầu khi cậu chủ học phép nhân và thằng số 0 lĩnh hội được cách sai dấu nhân. Hễ nó đứng cạnh ai là người đó biến thành

số 0 y như nó. Cái dấu nhân trong tay nó biến thành một vũ khí khủng bố siêu hạng. Và thằng số 0 cũng rất nhanh, từ 1 đứa trẻ hay nghịch dại trở thành kẻ quy định luật chơi. Nếu có ai thử mở miệng phản đối sẽ có một số 0 nữa. Mọi người đều im như thóc dưới triều đại của số 0.

Người đưa chúng tôi thoát khỏi cảnh hiểm nghèo là số 8. Một buổi tối, trong lúc tất cả mọi người im lặng, dăm chiêu nghĩ tới ngày mai, thì số 8 thì thầm: " Em nghe nói, bên cặp của cậu chủ lớn học lớp 11 có 2 anh Vô-Cùng-Lớn. Nghe nói họ có thể xơi tái số 0".

Chúng tôi dậy lên một hy vọng mong manh. Một buổi tối, tất cả bí mật kéo sang cặp cậu chủ lớn. Thoạt tiên, chúng tôi cứ ngỡ đó là 2 sư phụ của số 8, bởi họ giống hệt số 8 nằm ngang. Hai anh có vũ khí là dấu + và dấu -. Các anh tự giới thiệu mình là những : Dương Vô Cùng và Âm Vô Cùng.

Không hiểu có kẻ nào chỉ điểm, thằng số 0 cũng lạch bạch chạy sang, nó xách theo một dấu nhân to tướng. Nó nhìn hai anh Vô Cùng Lớn liền hăng máu vọt xông đến và ngay lập tức biến mất.

Anh Dương Vô Cùng cười lớn: " Ngoài trời còn có trời, ngoài số học còn có đại số. Chúng bay đừng tưởng làm loạn được với cái dấu nhân kia!". Anh Âm Vô Cùng nói tiếp: " Toán học mệnh mệnh như trời. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, các em sẽ biết đến dấu chia. Nếu các số 0 sử dụng dấu chia này thì các em sẽ trở thành vô nghĩa. Khi chúng có ý định vùng lên tiếp, các em hãy nhớ rằng chỉ có hai con đường: hoặc là tuân theo chúng, hoặc là trở thành như chúng ta đây, những Vô Cùng Lớn.

Lời hứa danh dự

Ngay từ khi còn học mẫu giáo, các giáo viên trường tôi đã được chứng kiến hậu quả của những cơn giận do căn bệnh nghiện rượu của mẹ tôi gây ra. Ngay trong năm học đầu tiên, các thầy cô đã nhẹ nhàng dò hỏi tôi về những bộ quần áo sờn cũ bị rách, về mùi hôi khó chịu từ cơ thể tôi, về vô số những vết bầm tím và vết bỏng trên cánh tay tôi, cũng như lý do tại sao tôi lại tìm thức ăn trong thùng thức ăn thừa của trường. Rồi một ngày kia, cô Moss, cô giáo dạy lớp hai của tôi, đã đến gặp thầy hiệu trưởng của trường và xin thầy cố gắng giúp tôi. Thầy hiệu trưởng miễn cưỡng đồng ý can thiệp và sáng hôm sau thầy và mẹ tôi có một buổi nói chuyện riêng. Kể từ đó tôi không còn gặp lại cô Moss nữa.

Ngay sau đó, tình trạng của tôi ở nhà càng trở nên tồi tệ hơn. Tôi buộc phải sống và ngủ trong gara dưới nhà, bị sai làm công việc nhà như nô lệ, và không được ăn nếu như không làm xong công việc theo đúng thời gian mà mẹ tôi đặt ra. Thậm chí bà còn đổi tên của tôi từ "David" thành "nó", và đe dọa sẽ phạt nặng bất cứ ai trong số em tôi nếu chúng dám lên đưa thức ăn cho tôi hay mở miệng gọi tên tôi là "David", thậm chí chỉ nhìn tôi chúng cũng không được phép.

Những người duy nhất có thể cho tôi nơi trú ẩn an toàn chính là các thầy cô. Dường như thầy cô luôn cố gắng đem lại cho tôi cảm giác mình là một đứa trẻ bình thường, và vì vậy tôi luôn trân trọng bất kỳ lời khen ngợi nào của thầy cô. Những va chạm nhỏ tình cờ khi thầy cô đi ngang qua tôi hay những lúc thầy cô cúi người xuống để xem bài làm của tôi cũng khiến tôi

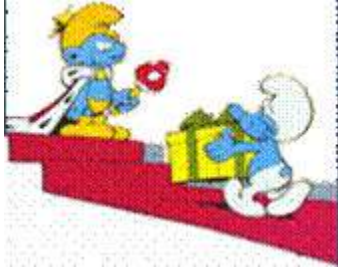
cảm thấy được gần gũi và yêu thương. Vào những ngày nghỉ cuối tuần, khi tôi ngồi run lên vì lạnh trong gara, tôi đã nhắm mắt lại, thở thật sâu và cố hình dung ra khuôn mặt của thầy cô. Và chỉ khi nào hình dung ra được nụ cười của thầy cô thì lúc đó tôi mới tìm thấy được cảm giác ấm áp trong lòng mình.

Vài năm sau, vào một buổi chiều thứ sáu, tôi bỗng cảm thấy như mình không còn có thể chịu đựng thêm được nữa. "Thế là tôi lao ra khỏi lớp học và chạy vào phòng tắm, đập nắm tay nhỏ xíu đỏ bầm của mình vào bức tường một cách tuyệt vọng trong khi nước mắt cứ tuôn rơi. Tôi cảm thấy quá thất vọng vì trong nhiều tháng liền tôi không còn mơ thấy được những thầy cô giáo cứu tinh của tôi. Tôi đã tin tưởng một cách tuyệt vọng rằng bằng cách nào đó thầy cô đã cứu vớt cuộc đời tôi. Nhưng giờ đây khi không còn có sức mạnh bên trong để dựa vào, tôi cảm thấy lòng mình vô cùng trống rỗng và đơn độc. Vào cuối buổi chiều hôm đó, khi tất cả các bạn vui mừng chạy vội về nhà hoặc lao ra sân chơi, mắt tôi và thầy chủ nhiệm bất chợt gặp nhau. Tôi nhìn chăm chăm vào thầy một cách thách thức. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi tôi có cảm giác như đôi mắt thầy hiểu rõ được nỗi đau khổ tột cùng mà tôi đang phải trải qua. Tôi nhìn tránh đi nơi khác và kính cẩn cúi đầu chào thầy trước khi bước ra khỏi lớp.

Vài tháng sau, không biết vì lý do gì bốn thầy cô giáo của tôi và thầy hiệu trưởng quyết định báo cho chính quyền biết về hoàn cảnh của tôi. Ngay lập tức tôi được đưa ra khỏi nhà và đặt dưới sự giám hộ của một gia đình khác. Trước khi tôi rời trường, toàn bộ các thầy cô lớp tôi, từng người một, đã quỳ xuống ôm lấy tôi. Tôi thấy được sự sợ hãi trong ánh mắt họ. Tôi chợt nhớ đến số phận của cô Moss và chỉ muốn tan biến đi khỏi cuộc đời này để không mang lại thêm những rắc rối gì cho các thầy cô.

Cũng như mọi khi, cảm nhận được nỗi lo sợ trong tôi, thầy cô lại ôm tôi vào lòng và tạo nên một lá chắn vô hình bảo vệ tôi khỏi mọi thương tổn. Mỗi lần được ôm vào lòng, tôi lại nhắm nghiền mắt lại và cố giữ khoảnh khắc này mãi mãi. Tôi nghe tiếng của ai đó thì thầm bên tai mình: "Đây là chuyện mà thầy cô phải làm cho dù hậu quả như thế nào. Nếu như thầy cô có thể làm được một điều gì đó để giúp cuộc đời của một học trò được thay

đôi và tốt đẹp hơn... thì đó chính là ý nghĩa thật sự của nghề giáo". Một cảm xúc mãnh liệt dâng trào trong tôi khiến tôi đứng như tê dại. Tôi hứa trong nước mắt với các thầy cô rằng tôi sẽ không bao giờ quên thầy cô và sẽ cố gắng hết sức để một ngày nào đó sẽ trở thành niềm tự hào của thầy cô.

Kể từ đó, không ngày nào trôi qua mà tôi không nghĩ về những vị cứu tinh của mình. Hai mươi năm sau, tôi quay về trường xưa để giới thiệu quyển sách "Có một đứa trẻ bị gọi là Nó" mà tôi viết để dâng tặng cho thầy cô nhân kỷ niệm 20 năm ngày cuộc đời tôi được giải thoát. Tối hôm đó trong hội trường ngồi kín người, trước mặt các thầy cô của mình, tôi đã khóc khi phát biểu: "Khi còn là một học sinh, em đã nhận ra rằng nhà giáo chỉ có một mục đích duy nhất: đem lại niềm vui cho một đứa trẻ và hướng em đến một cuộc sống tươi đẹp hơn. Trong trường hợp của em, chính thầy cô đã bất chấp rủi ro có thể bị mất việc để cứu vớt cuộc đời một đứa trẻ bị gọi là "nó". Em sẽ mãi mãi không quên tấm lòng hết mình vì học trò và hành động dũng cảm của thầy cô. Hai mươi năm trước, em đã hứa với các thầy cô một điều. Và hôm nay em thực hiện lời hứa đó. Đối với em, đó không phải là việc thực hiện lời hứa đối với những người đã thay đổi số phận cuộc đời em, mà đơn giản chỉ là vấn đề danh dự."

Cuộc sống là một điều tuyệt vời

Cuộc sống là điều kỳ diệu, đừng để nó trôi qua vô ích. Hãy mở rộng trái tim, mở rộng tâm hồn bạn với những người xung quanh; hãy thể hiện chính mình mỗi ngày.

Hãy nhìn thấy vẻ đẹp của mỗi người, bất kể họ từ đâu đến và họ là ai. Mỗi cuộc hành trình đều có một chút khó khăn và bạn thật sự cần có một người bạn ở cạnh bên.

Hãy biết sẻ chia món quà của thời gian và tài năng của mình, hãy lắng nghe trái tim bạn. Hãy làm những việc mà bạn hằng mong ước nhưng đừng quá tốn thời gian cho sự bắt đầu.

Hãy tặng hoa cho người mà bạn quan tâm. Hãy sống nhân từ và khoan dung. Cũng đừng quên rằng cuộc sống này không bao giờ công bằng cả. Và hãy luôn can đảm để sẵn lòng vượt qua những khó khăn trong cuộc sống.

Nếu bạn biết ứng dụng những điều đó vào cuộc sống, dù cho bạn có đi đến nơi đâu, bạn cũng có thể tìm thấy ánh mặt trời rực rỡ và cả những cơn mưa mát dịu. Nhưng bạn sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn.

